

Marie-Thérèse de Brosses

Răpiri extraterestre
Ipoteze - Anchete - Dovezi

Editor: Zamfir M.Rusu
Coperta: EDITURA Z 2000

Titlul original: *Enquête sur les enlèvements extraterrestres*,
Plon, Paris, 1995

Translation copyright © EDITURA Z 2000, 1999

Toate drepturile asupra acestei
versiuni aparțin EDITURII Z 2000

EDITURA Z 2000 – Bd-ul Nicolae Titulescu, nr. 163,
bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, București

Tel+Fax 223 42 46

223 42 61

222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii sau la CP. 12-71 București

Redactor: Adriana DIACONESCU

Tehnoredactor: Vivi LUNGU

Marie-Thérèse de Brosses

Răpiri extraterestre

Ipoteze - Anchete - Dovezi

*Traducere de
Nicolae Baltă*

EDITURA Z 2000
2000

Avertisment¹

Studiul răpirilor – în sensul pe care îl înțelegem aici, adică de rapt și toate episoadele surprinzătoare presupuse a se produce în timpul când subiectul se simte captivul unor ființe străni – se bazează exclusiv pe relatările unor martori a căror bună-credință și sinceritate nu pot fi puse la îndoială, așa cum vom vedea de-a lungul acestei cărți, deci pe mărturia unor *experiențe subiective*, și nu pe niște fapte. Noțiunea aceasta de subiectivitate este capitală. Ca să nu dăm decât un exemplu, durerea este un fenomen subiectiv, ea neexistând în sine și fiind resimțită cu intensități care variază în funcție de sensibilitatea fiecăruia și uneori chiar de contextul socio-cultural.

Această diferență obiectiv/subiectiv nu trebuie niciodată pierdută din vedere atunci când încercăm să înțelegem asemenea relatări. Pentru a nu supraîncărca acest eseu, vom evita folosirea nuanței de posibilitate, scriind că domnul X „a văzut...” în loc de „domnul X spune că a văzut...”. Din aceleași motive de economie de stil, vom spune că „răpitorii au făcut cutare sau cutare lucru”, fără a utiliza perifraze mai „obiective”, însă prea lungi, de tipul „conform acestei mărturii, preinșii răpitori ar fi făcut cutare sau cutare lucru”. Dacă ținem seama de buna-credință a martorului, aceasta nu înseamnă și că îi considerăm relatarea drept un fapt obiectiv. Cine însă, narând cea mai banală întâmplare din viața de zi cu zi, ar îndrăzni să pretindă că este obiectiv?

¹Termenii de răpire (*abduction*), capturare, vizită, întâlnire și ÎNTÂLNIRE DE GRADUL IV sunt utilizați aici nediferențiat pentru a desemna acțiunea de răpire. Cei de răpit, capturat sau vizitat sunt utilizați pentru a-l desemna pe cel ce susține că a trăit această experiență.

Un straniu seminar la MIT. Enigma „timpului lipsă”. Conspirația tăcerii. Amploarea fenomenului: 3.700.000 de americani capturați de ET? Și nu sunt bolnavi mintali...*

Controlul invitațiilor, verificarea identității, bifarea pe liste: în această săptămână¹, trebuia să prezinți toate garanțiile necesare pentru a pătrunde înăuntrul MIT. Cu atât mai mult se cuvine să precizăm fără întârziere că prestigiosul *Massachusetts Institute of Technology* adăpostea cel mai uimitor congres și totodată cel mai secret. Aleși pe sprânceană, vorbitorii și participanții trebuiseră să semneze în prealabil o declarație conform căreia se angajau pe cuvânt de onoare să nu înregistreze nimic din alocuțiunile ținute în cursul acestor cinci zile și să nu divulge nici o informație, atât presei, cât și publicului, încât îți venea să crezi că era vorba de un seminar clasat „Secret de Apărare Națională”. Nu era totuși cazul.

Tema care îi întrunea în cea mai mare taină pe congresiști nu era alta decât cea reprezentată de răpiri. Nu însă de oricare, nu de răpirile banale, ci de acelea comise de... extratereștri. Un subiect care la prima vedere nu este prea compatibil cu o instituție atât de nobilă. Atunci, ce era cu acest congres? Să fi fost o simplă întrunire a unor minți înfierbântate, organizată de ozenologi*, sau vreo păcăleală a unor amatori de science-fiction? Cu siguranță că nu; era suficient să știi cine sunt promotorii ei, două personalități respectabile ale *establishment*-ului: profesorul David E. Pritchard (profesor la MIT, un fizician considerat de colegii săi drept candidat la Premiul Nobel) și doctorul John E. Mack (unul dintre cei mai celebri psihiatri din Statele Unite ale Americii, profesor de psihiatrie la școala de medicină de la Harvard, laureat în 1977 al Premiului Pulitzer pentru biografia lui T.E. Lawrence, *A Prince of Our Disorder*), ca să înțelegi dezamăgirea încercată de cei ce nu fuseseră invitați să descopere abordarea serioasă a unui subiect cum nu se poate mai insolit, dar cu care americanii încep să se familiarizeze.

De câțiva ani, mediile difuzează mărturiile unor bărbați și femei care povestesc că niște umanoizi ciudați i-au luat cu forța înăuntrul unui OZN*

¹Între 13 și 17 iunie 1992.

*Plasat la sfârșitul unui cuvânt și în ocurența sa primară, asteriscul trimite la glosarul de la sfârșitul volumului.

și i-au supus unor umiltoare și dureroase examene fiziologice, însoțite de prelevări organice. Mulți dintre aceștia susțin că li s-au introdus în cap aparate minuscule, iar unii își arată cicatricile de pe corp, care par să le coroboreze spuselor.

În Statele Unite ale Americii au fost efectuate anchete îndelungate consacrate *miilor* de persoane care au relatat fapte analoge. Acestea sunt reprezentate de cei *răpiți*. Acest termen face de-acum înaintea parte din vocabularul sfârșitului nostru de secol și îi desemnează, la modul general, pe toți cei ce afirmă că au fost nu numai capturați, ci și supuși unor diverse examene, atât fizice, cât și mentale și psihice, de către o entitate neumană, într-un loc deosebit.

În pofida unei tematici ținând de literatura de science-fiction (OZN-uri, extratereștri), aceste relatări sunt prezentate de autorii lor drept niște experiențe trăite. Să fie vorba de impostori, de născocitori sau de deliranți care au nevoie de tratament de urgență? Răspunsul este mai puțin categoric decât s-ar crede la prima vedere. O analiză psihologică dezvăluie că aceste persoane sunt cât se poate de sincere (unele s-au supus chiar probei cu detectorul de minciuni), sănătoase la minte și nu pot fi plasate în categoria mitomanilor sau a celor ce scornesc povești: cu toții sunt convinși că au trăit realmente aceste evenimente traumatizante. Fapt tulburător, mărturiile lor se aseamănă într-un mod frapant.

Aventura lor este ascunsă uneori îndărătul unui soi de episod amnezic: în general, două ore din viață le-au „dispărut” literalmente din memorie. Totul începe cu o observație insolită. În timpul incidentului de care este vorba, martorul * poate fi singur sau însoțit, se află în aer liber sau în mașină, ori chiar în apartamentul său. El vede pe cer un fenomen luminos neobișnuit – un punct sau un glob luminos, nu se poate împiedica să privească acel „lucru”, care se apropie de el, și pierde amintirea celor ce i se vor întâmpla în continuare. Când își recapătă cunoștința (deseori la câțiva kilometri mai departe, dacă tocmai era la volanul mașinii în momentul producerii faptelor), își dă seama că ora nu mai este aceeași. Nu-și mai amintește nimic despre ceea ce s-a putut întâmpla între timp. Este ceea ce se cheamă *missing time**: timp lipsă. Același fenomen se poate produce deopotrivă într-un dormitor¹. Camera este normală, cu excepția faptului că unul sau mai mulți umanoizi mici de statură și fără păr pe cap stau de jur-împrejurul patului. Mulți dintre cei răpiți spun că au fost

¹Primele răpiri raportate (înainte de anii șaptezeci) se produceau în general în natură (pădure, malul unui lac) sau în interiorul unei mașini. Acum, ele se situează din ce în ce mai frecvent în dormitoare.

treziți dintr-un somn adânc și că s-au simțit paralizați, incapabili să se miște sau să strige după ajutor. Numai ochii își mai păstrau mobilitatea. Victimele își zic că trăiesc un coșmar atunci când se văd luate într-un mod care sfidează toate legile fizicii noastre: plutesc în aer și ies din casă trecând prin fereastră (care este închisă), tavan sau pereți. După aceea? Nu mai știu nimic. Unii își revin deasupra patului, unde se prăbușesc. (Aceste fenomene de levitație nu au nimic de-a face cu somnambulismul, care nu îi îngăduie subiectului să „decoleze” de pe pământ!) Nici pentru ei, ora nu mai este aceeași...

Episodul de *missing time* poate dura între douăzeci de minute și două ore, uneori chiar mai mult. În câteva cazuri, el este de mai multe zile. De-a lungul lunilor sau al anilor, conștiința unei „găuri” în existență începe să îl perturbe pe cel ce a trăit-o, transformându-se într-o obsesie și fiind însoțită de spaima difuze, coșmaruri recurente și fobii inexplicabile.

În timp ce unii reușesc să-și rememoreze încetul cu încetul câteva fragmente din odisee, alții sunt nevoiți să recurgă la hipnoză ca să descopere ceea ce au trăit și să înțeleagă cauzele terorilor de care suferă, aparent neîntemeiate. Prin intermediul regresiei* în timp, amintirile refulate în adâncul subconștientului ies la iveală, iar subiectul este capabil să re trăiască aceste aventuri de la porțile groazei, cărora le-a fost erou fără voie, regăsind aceleași emoții și spaima.

Să ascuți relatările despre răpiri înseamnă într-o oarecare măsură să pătrunzi într-o imensă galerie de oglinzi în care imaginile sunt reflectate la nesfârșit, abia deformate. S-ar zice că se desfășoară mereu același sacrificiu, după aceleași ritualuri și protocoale. Doar victimele se schimbă, dar fără să intervină, ci doar suportând pasiv totul. Indiferent de vârstă, de educație, de nivelul intelectual, de profesie, de credința religioasă sau de concepții, răpitul împărtășește cu nenumărați alți necunoscuți *aceeași experiență*, ale cărei detalii corespund cu o fidelitate atât de desăvârșită, încât am putea desprinde din ea scenariul arhetipal. Sub hipnoză, el povestește că a fost paralizat, apoi capturat de niște ființe mici, cu piele cenușie (*omuleții gri*)*, cu un cap enorm, cu ochi imenși, formați numai din pupile, îmbrăcați într-un combinezon mulat. Apoi s-a trezit într-o sală rotundă, în formă de dom, viu luminată. După ce l-au dezbrăcat, aceste entități l-au întins, complet gol, pe o masă de operație, unde l-au supus unui examen medical foarte perfecționat, incluzând recoltări de eșantioane de piele, mucoase și păr, sânge, spermă (în cazul bărbaților) sau ovule (în

cazul femeilor). Subiectul se află într-o stare de frică intensă, de panică¹. Procedurile cele mai lipsite de înțeles se succed, i se introduc diverse instrumente sau sonde în corp. De-a lungul și de-a latul Statelor Unite, fără a se fi înțeles între ei, cei răpiți povestesc (unii după amintirile lor conștiente, alții în cursul hipnozei) că li s-a pus un *implant** în corp, introducându-li-se prin buric, nas, ureche sau cavitatea oculară un ac lung, având la capăt o biluță de aproximativ doi milimetri diametru, prevăzută cu filamente sau cârlige minuscule. Asemenea mărturii abundă, dar autorii lor nu sunt niciodată în stare să spună ce înseamnă aceste bile și nici la ce servesc; unii cercetători cred că ar putea fi vorba de un minuscul aparat permițând localizarea celor răpiți sau controlarea și îndrumarea acestora. Această operațiune – descrisă ca fiind extrem de penibilă – este supravegheată de un alt extraterestru, mai înalt, cu o înfățișare mai umană, care se apropie de ei și îi privește intens în adâncul ochilor sau le atinge fruntea; aceste două tehnici au un efect liniștitor asupra captivului și îi îngăduie să-și depășească frica și suferința. Deposedat de orice urmă de voință, el este la cheremul răpitorilor săi care îl asigură, prin telepatie, că totul va fi bine și că nu-și va aminti de nimic.

Alt fenomen derutant este acela că subiecții par să fie răpiți în mod repetat. De aici și până la a gândi că implanturile le îngăduie extratereștrilor să-și recupereze cobaii – chiar dacă aceștia se deplasează pentru a încerca să le scape – și să aibă un control asupra lor pe termen lung nu este decât un pas, extrem de ispășitor, pe care majoritatea subiecților îl fac. De exemplu, Joan.

Cum am putea uita izbucnirea subită de furie și disperare a acestei femei de treizeci și patru de ani, profesoară de limba spaniolă? Este o reacție tipică de răpătită. Timp de mai multe ore, Joan mi-a povestit, pe un ton neutru, răfuilele sale cu extratereștrii; tocmai își dăduse seama că fusese răpătită de peste patruzeci de ori... La sfârșitul lui septembrie 1986, se afla în apartamentul ei când, în jurul orei 18, o lumină intensă a făcut-o să iasă pe balcon. Ea nu a păstrat nici o amintire despre ce s-a întâmplat ulterior. Peste patru zile, un automobilist a cules-o de la cincizeci de kilometri distanță de casa ei, rătăcind, total deshidratată. Pierduse șase kilograme și era desculță, fără poșetă – deci fără acte, bani și nici cărți de credit. Joan dusese dintotdeauna o viață echilibrată: nu suferise crize în care să fugă de acasă, nici de

¹Înregistrările acestor regresii sunt impresionante la ascultare. Subiectul geme, țipă, plânge, imploră: „Nu, nu, nu mă atingeți, nu vreau, lăsați-mă etc.”

amnezie, nici de epilepsie. A încercat să înțeleagă ce i se întâmplase. Terapeutul a îndreptat-o spre un hipnotizator, care a pus-o să facă șapte regresii, înregistrate, din care mi-a dat să ascult extrase întinse. În timpul acestor ședințe, Joan a re trăit diferitele ei răpiri de către omuleții cenușii. Când ieșise pe balcon, fusese „aspirată” de o rază luminoasă și se pomenise, fără să înțeleagă cum, în interiorul OZN-ului, într-o „sală de operații”, unde dădăia de frig. Era întinsă, goală, pe o masă (cu câteva clipe în urmă avusese pe ea o rochie de vară), înconjurată de umanoizi mici și cenușii, cu o înălțime sub un metru douăzeci și ale căror capete semănau cu „al unei furnici sau al unei călugărițe”. În cursul examenului medical ce i-a fost făcut, umanoizii i-au introdus în cap, prin nara dreaptă, acul descris mai sus. Când i l-au scos, bila (faimosul „implant”) dispăruse. Pe casetă, teroarea lui Joan este evidentă. Ea țipă de frică, și în cele din urmă, geme ca un copil sleit de puteri. Ascultând împreună cu mine acest fragment, Joan s-a ghemuit, încovoiindu-se. I-am sugerat să oprească caseta asta blestemată, care o tulbura vădit. Ochii îi erau plini de lacrimi. S-a ridicat, a făcut câțiva pași și, fără să mă privească, cu fruntea lipită de geam, a izbucnit:

– Înțelegeți ce înseamnă asta? Ne înfierează, ca pe vite! Ca să ne urmărească peste tot, să ne controleze. Noi facem asta cu peștii, cu păsările cărora vrem să le studiem migrațiile. Ei bine, „ei” fac asta cu noi. Nu suntem pentru ei decât material de laborator. Nu suntem nici măcar șobolani!

Utilizarea hipnozei scoate la lumină, de câțiva ani, diverse tipuri de intervenții considerate drept manipulări genetice sau tentative de hibridizare, ale căror victime ar fi cei răpiți. Ca într-un spital înzestrat cu diferite servicii, OZN-ul cuprinde mai multe săli în care răpitul este dus pentru a fi supus la alte probe, alte teste. Într-una dintre ele, el descoperă șiruri de recipiente în care plutesc fetoși, într-alta bebeluși hidoși sau copii mici, cu înfățișare plăpândă, ieșiți, după cum li se explică, din încrucișarea dintre rasa umană și cea a extraterestrilor, epuizată din punct de vedere genetic și incapabilă să se reproducă singură. Femeile sunt silite să țină aceste caricaturi de bebeluși în brațe, să îi mângâie și să-i hrănească. Răpitul nu a terminat însă cu surprizele. După ce a asistat la un fel de proiecție cinematografică extrem de perfecționată, care înfățișează diferite calamități (războaie, foamete, inundații, cutremure) care ne amenință planeta, apoi frumusețile lumii și a spațiilor infinite, el are dreptul la o recompensă: răpitorii săi nu rezistă plăcerii de a-l conduce într-o vizită prin nava spațială și uneori îl iau într-un mic voiaj intersideral, ca într-un roman de science-fiction, în care eroul capturat de un savant nebun și rău vizitează instalațiile futuriste ale diabolice sale gazde, înainte de-a fi asasinat... Apoi, răpitul se pomeneste în mediul său obișnuit, fără să-și amintească nimic (în general, între timp s-au scurs două ore). Pe corp i-au

apărut cicatrice de origine necunoscută, care par să-i confirme povestea extravagantă.

Extravagantă, dar povestită în același mod de martori care, neauzind niciodată unii de alții, nu au putut să se influențeze și a căror reacție este totdeauna aceeași: mai întâi incredulitate, apoi groaza că ar putea fi adevărat, și nu un coșmar cum își doresc cu toții. Cum pot atâtea persoane să afirme dintr-o dată că au trecut prin niște experiențe atât de nebunești, care totuși nu sunt menționate în literatura consacrată maladiilor mentale și care nu figurează în MEDLA, catalogul informatizat al cazurilor psihiatrice americane¹ ?

În 1987, folcloristul Thomas E. Bullard de la Universitatea din Bloomington (Indiana) a studiat aproape trei sute de cazuri în catalogul său monumental². El a demonstrat că primele cazuri, apărute complet independent unele de altele, prezintă detalii foarte asemănătoare (distinge șaizeci și patru de motive de bază), pe o structură identică, deși nici o informație nu a putut circula de la un martor la altul pentru a se „inspira” cu toții. Această structură se desfășoară pe parcursul a opt episoade:

1. captura (efectuată prin procedee cvasimagice);
2. examenul medical, cu manipulări fizice, psihologice și mentale;
3. discursul ținut de „căpitanul” navei (expunerea motivului prezenței extraterestrilor pe Pământ și a scopului experiențelor pe care le realizează);
4. vizitarea farfuriei zburătoare și, mai ales, a „sălii mașinilor”;
5. călătoria spațială;
6. teofania* (fără știrea răpitorilor săi, martorul trăiește o experiență cu caracter religios, manifestată ca o apariție ori ca un mesaj al unei entități divine);
7. întoarcerea pe Pământ: persoana răpită este adusă în locul de unde fusese capturată (în mașină, în pat, pe malul unui lac...);
8. urmările fizice și psihice ale experienței (urme pe corp, arsuri ale ochilor, somnolență, dobândirea capacității de vindecare, facultăți paranormale, alte moduri de concepere a existenței).

După părerea acestui autor, relatările nu au evoluat practic de la primele cazuri, considerate „fondatoare” (Villas-Boas în 1957 și familia Hill în 1961, la care ne vom referi în capitolul următor), și prezintă

¹Cercetări efectuate de dr. Berthold Schwartz pe o perioadă de zece ani.

²*UFO Abductions: The Measure of a Mystery* (2 vol.), *Fund for UFO Research*, 1987. T. E. Bullard are în pregătire un alt catalog ce cuprinde cazuri mai recente și în care mărturiile venite din alte țări în afara SUA vor fi în număr mai mare.

similitudini surprinzătoare; episoadele sus-menționate respectă aceeași succesiune, deși nu se regăsesc toate opt în fiecare răpire, cu excepția cazului lui Betty Andreasson¹, în care apar toate.

Aceste relatări tulburătoare, versiuni moderne ale poveștilor despre Sabbat din secolul al XVI-lea, în care diavolul le răpea pe „vrăjitoare”, au început să se facă auzite pe la mijlocul deceniului al șaselea și la început nu au suscitât decât indiferență generală. Multă vreme după aceea numai o mână de cercetători a ținut seamă de acest fenomen; era nevoie de curaj pentru a vorbi, cu riscul de a cădea în ridicol. În fața sporirii numărului mărturiilor, începe să se trezească interesul unor psihologi, psihiatri și fizicieni americani. Testelor și examinărilor pretinse a fi făcute de ET le urmează cele, mai clasice, ale psihologilor noștri, care nu se confruntaseră nicicând cu asemenea cazuri.

Începând cu anii '80, o dată cu publicarea lucrărilor de succes ale lui Budd Hopkins² și Whitley Strieber, tabu-ul este ridicat; după *Întâlnirile de gradul III*, popularizate de Spielberg, publicul le descoperă pe cele de „gradul IV”. Este vorba de relatări cu un impact emoțional puternic, căci răpirile raportate nu sunt deloc plăcute și par să afecteze întreaga planetă. Epidemia care bântuie Statele Unite ale Americii lovește, de asemenea, America Latină, Mexic, Canada, Australia, Spania, Marea Britanie, ca și Rusia, China și Africa de Sud, la o scară mai redusă. Franța pare a fi cruțată sau aproape. Dosarul răpirilor cuprinde doar vreo treizeci de cazuri — care nu au făcut obiectul unor investigații suficient de aprofundate —, iar cel mai celebru „caz” al nostru, al lui Cergy-Pontoise, nu a fost decât o mistificare. Oare numai spiritul nostru critic este suficient să protejeze țara lui Descartes de o manifestare atât de puțin compatibilă cu îndoiala metodică? Am putea încerca să dăm o altă explicație. Caracterul extravagant (pentru a nu spune absurd) și umilitor al acestei experiențe o face greu de comunicat. A o divulga echivalează cu a te autodenumi nebun. Și, cu excepția nebunilor, cine și-ar dori o asemenea etichetă?

¹Pe 25 ianuarie 1967, Betty Andreasson se afla acasă, în Massachusetts, cu părinții și cei șapte copii ai săi, când a observat o lumină puternică prin fereastra de la bucatărie. De casă se apropie niște creaturi mici, cu pielea cenușie și, în curând, familia îi vede pe umanoizi cum pătrund prin ușa închisă. Zece ani mai târziu, Betty Andreasson se va supune unei serii de regresii sub hipnoză, care vor dezvălui relatări ale unor răpiri, bogate în detalii, și care poartă adesea amprenta misticismului.

²*Missing Time, a Documented Study of UFO Abductions*, Richard Marek, 1981 (tradusă în limba franceză sub titlul *Enlèvements extraterrestres: les témoins parlent*, ed. Du Rocher, 1995); și *Intruders, the Incredible Visitations at Copley Woods*, Random House, 1987.

Este necesară o anumită candoare pentru a putea exprima public niște aventuri ce pot fi atât de ușor luate în derâdere. Etalarea aiuritoare a problemelor intime, care sparge barierele audienței talk-show-urilor din Statele Unite ale Americii, ne permite să ne dăm seama cât de mult și-a pierdut această țară orice noțiune de respect uman. Problemele cele mai intime sunt expuse în direct în fața zecilor de milioane de telespectatori, susținute de țipete — câteodată și de lovituri — și de detalii pe care le credeam destinate numai psihianalistului ori sexologului. Totul se etalează în fața publicului, scenele triviale ale vieții conjugale alternând cu coșmarul celor răpiți. Aceștia din urmă au dăruit zidul tăcerii care îi împiedica să se destăinuie celor apropiați, să ceară ajutorul terapeuților pentru a depăși trauma provocată de aventura trăită. Ca și minoritățile oprimite, au purtători de cuvânt, gata oricând să răspundă solicitărilor televiziunii. O asemenea eliberare nu s-a operat peste noapte. Fără îndoială că exagerează dezvăluind astfel, fără opreliști, poveștile lor imposibile despre levitație, examinări ginecologice repetate, despre torturile la care au fost supuși de mici monștri cu pielea cenușie, despre ședințele programate de spălare a creierului, despre călătorii în timp și spațiu. Au o scuză. Nu, de fapt, două. Mai întâi, faptul că au tăcut prea mult timp, din pricina rușinii. În al doilea rând, și mai ales, faptul că încearcă să înțeleagă ce li s-a întâmplat și nu încetează să speră că într-o zi cineva le va oferi o certitudine.

În Franța nu am ajuns la un asemenea stadiu. Cei care au fost poate victimele unei răpiri nu ar ști cui să se adreseze. Nu au cui să vorbească despre acest subiect.

Alain, în vârstă de douăzeci și trei de ani, crede că a trăit o asemenea experiență. Nu a întâlnit decât râsete și ridicări din umeri (profesia sa de actor nu prea îi oferea credibilitate). Hipnotizatorul care i-a propus o regresie sub hipnoză propovăduia un credo ozenologic ce nu tolera nici o alternativă: extraterestrii există (nu i-a întâlnit, dar nu contează), sunt printre noi, în curând tot Pământul îi va vedea; sunt călăuzitorii, tutorii, salvatorii noștri, iar noi trebuie să așteptăm toate de la ei. Simțindu-se puternic prin credința sa, în loc să încerce să exploreze, prin întrebări nedirecționate, originea necazurilor lui Alain, i-a impus acestuia, cu ajutorul sugestiei, un scenariu plăsmuit pe care dorea să îl asculte. Alain nu s-a lăsat înșelat: „Manipulare sau derâdere. Asta mi se oferă. Nu voi mai vorbi niciodată despre acest subiect.” Nu este singurul care se refugiază în mutism, chiar față de persoanele apropiate. Cine poate asculta pe cineva apropiat afirmând că a fost răpit de extraterestri fără să nu simtă cea mai mare neliniște în privința echilibrului lui mintal?

Trecerea sub tăcere a unui eveniment nu semnifică numai prin aceasta că el nu există. Cenzura are efecte perverse, împiedică să se facă lumină, într-un sens ca și în celălalt, și alimentează rumorile. Ani întregi, persoanele care au trăit NDE* s-au ferit să vorbească despre aceasta pentru a nu fi crezute sau considerate nebune. A fost nevoie de cercetările lui Raymond Moody, Elizabeth Kübler-Ross, Kenneth Ring și ale altora pentru ca martorii să îndrăznească să dezvăluie călătoria pe care au făcut-o de cealaltă parte a vieții. Înmulțirea cazurilor a modificat receptivitatea unei mici categorii a personalului spitalicesc și a corpului medical, făcând-o să ia în considerare posibilitatea unei trăiri specifice în pragul morții. Un asemenea comportament ușura exprimarea unor trăiri atât de dificil de comunicat. Începutul era făcut. Este vorba de un fenomen ce nu poate fi evitat, ale cărui exemple se pot multiplica: fiindcă am început să vorbim deschis despre copii torturați, fiice violate de tații lor sau despre femei bătute, a crescut și numărul mărturiilor. Nu se vorbește niciodată despre copii martirizați în Iran, dar asta nu înseamnă că nu există! Același fenomen se petrece și cu cei răpiți, îmi spunea Budd Hopkins:

— În Anglia mărturiile încep să se înmulțească, fiindcă se dezleagă limbile. În Franța sunt puțini cercetătorii care se interesează de acest subiect, iar mediile ozenologice sunt preocupate de ipoteza așa-numită socio-psihologică, în care fenomenul ozenistic în ansamblul lui este redus la fantezme sau halucinații.

Trebuie să recunoaștem că în Franța zilele de glorie ale ozenologiei au trecut: asociațiile sunt în declin, revistele încep să dispară. Din lipsa fondurilor, investigațiile pe teren se împuținează. Certurile dintre diferitele grupuri au atins apogeul, fiecare fiind convins că deține cheia misterului. Mai puține anchete, mărturii, mai puțin material propus spre reflectare. În acest timp, specialiștii în științe umane (cărora, prin definiție, nimic omenesc nu ar trebui să le fie străin) nu aprofundează un fenomen care, orice explicație ar avea, ar trebui să le suscite interesul, fie și numai prin complexitatea lui.

Demonstrația acestui decalaj mi s-a făcut cu ocazia unui colocviu consacrat „posedării”. În timp ce erudiții universitari abordau, cu grația unor maeștri de balet, a nu știu câta variație pe tema poveștilor cu diavoli din trecut (cum ar fi istoria posedărilor din Bully; secolul al XVIII-lea este hăt departe!) sau a vrăjitoriei în societățile tradiționale (din Réunion și Anzi — nu fac parte din cultura noastră!), Bertrand Méheust¹ a avut

¹Filozof prin formație, antropolog prin vocație, Bertrand Méheust se definește ca un „poligraf curios”. În afara eseului menționat, a mai publicat *Science-fiction et soucoupes volantes*, Mercure de France, 1978.

fericita idee de a îndrepta atenția spre „aici și acum”, aspect neglijat de ceilalți vorbitori, printr-o comunicare intitulată: „Răpirile la bordul farfuriilor zburătoare în Statele Unite ale Americii”. Abia mă întorsesem din SUA, unde mă întâlnisem cu un mare număr de persoane răpite și de cercetători (se întâmpla la puțin timp după congresul MIT), și Méheust m-a invitat să vorbesc pentru a-i completa expunerea cu date mai recente. Audiența a fost cuprinsă de panică. Nici un antropolog nu cunoștea aceste cazuri. În zilele noastre asemenea relații provin dintr-o țară atât de modernă ca Statele Unite ale Americii? Imposibil. Inadmisibil. Am văzut publicul trecând prin toate stadiile buimăcelii, înainte de se calma cu râsete — adesea galbene — care nu au durat mult. Ilustrare perfectă a cuvintelor lui Valéry: „Râsul este refuzul de a gândi. Spiritul se debarasează de ideile a căror responsabilitate nu vrea să și-o asume, aidoma stomacului, prin același procedeu al convulsiei vulgare”. Reacția m-a încântat. Până la încheierea colocviului, am fost asaltată cu întrebări. Comoditatea intelectuală a celor care reflectaseră asupra unor evenimente trecute ori petrecute în alte părți se fisurase. Pe parcursul unui week-end.

Trei ani mai târziu, situația s-a schimbat. Foarte puțin. Unii au început să se gândească că nu mai este cazul să lase doar în seama ozenologilor sarcina de a examina aceste noi cazuri care, peste Atlantic, suscitaseră atâtea controverse pătimașe printre universitari și cercetători, adesea de prim rang.

Cu „savanturierii”, persoane care nu gândesc ca toată lumea și au curajul să-și ofere curiozități suspecte și să exploreze zone interzise gândirii comune, oficialii nu se poartă deloc tandru. I-am văzut la treabă, cu ocazia bătăliilor precedente ce s-au dat pe marginea magnetismului, a somnambulismului și a spiritismului, înghețați în respectabilitatea lor academică.

Pentru ca problematica răpirilor să ajungă până în sferele înalte ale MIT, a fost nevoie de un sondaj (efectuat de Organizația Roper), ale cărui rezultate, făcute publice cu ceva vreme în urmă, demonstau care mai de care amploarea pe care a atins-o fenomenul: 3.700.000 de americani adulți prezintă criteriile înregistrate în Statele Unite ale Americii ca semnificând o răpire extraterestră. O cifră care nu ar trebui să lase pe nimeni indiferent și asupra căreia vom mai reveni.

Ce fapte serioase cuprinde acest dosar? A-l accepta ca real ar fi la fel de prematur ca a-l considera fantasmagoric din cauza neverosimilității sale. Problema capitală este următoarea: fiindcă o experiență a fost trăită

în mod subiectiv și a fost relatată cu sinceritate, trebuie să deducem că se referă la fenomene obiective? O progresie atât de explozivă nu ar corespunde mai degrabă unui fel de epidemii psihice? Să rămânem prudenți.

Pe zi ce trece, sedusă mai mult de sirene și irațional, ca și de tulburătoare perspective ale *new-age*, America n-a încetat să ne surprindă. Nu ne rămâne decât să comparăm evoluția răspunsurilor date, la un interval de paisprezece ani, cu două sondaje ce încercau să determine procentul populației care a trăit următoarele experiențe:

- contactul cu morții: 42% în 1987 (27% în 1973);
- ESP¹ „dérj vu”: 67% în 1987 (58% în 1973);
- clarviziune: 31% în 1987 (24% în 1973).

Formularea întrebărilor folosite în chestionar s-ar fi putut face în secolul al XIX-lea. Cucerirea spațiului ar fi trebuit să inspire un alt subiect, mai adecvat sfârșitului de secol: contactul cu eventuali extraterestri. Un subiect foarte promițător, cum arăta deja, în 1987, revista *Omni*. Această revistă „în vogă” și cu o înaltă ținută intelectuală le-a propus cititorilor săi o bagatelă de 450 de întrebări² pentru ca aceștia să descopere dacă nu au avut o „întâlnire” cu OZN-uri sau extraterestri.

Din 2.000 de răspunsuri analizate rezultă că:

- 75% au văzut un OZN;
- 42% au trăit un *missing time*;
- 33% au descoperit pe corp urme de răni sau de cicatrice inexplicabile;
- 39% resimt, în anumite locuri bine precizate, crize de panică de neînțeles;
- 31% s-au regăsit într-un alt loc decât cel în care se aflau cu numai câteva secunde în urmă;
- 41% au vise repetate cu OZN-uri;
- 65% cred că OZN-urile sunt de origine extraterestră.

Procente mai elocvente ca orice alt discurs, dar având ca punct de plecare un public prea specific pentru a fi reprezentativ: prin definiție, cititorii revistei *Omni* sunt mai favorabili decât media acestui gen de subiect. Etapa următoare, mult mai ambițioasă (pretindea că are în vedere întreaga populație americană), se dorea foarte specializată, focalizându-se pe subiectul precis al răpirilor. Cu alte cuvinte, încerca să afle câți

¹Percepție extrasenzorială.

²Acest chestionar, redactat de Roper, a fost propus de Budd Hopkins la *Fund for UFO Research* din Mount Rainier (Maryland) în scopul cunoașterii amploarei pe care a luat-o fenomenul răpirii.

americani se poate să fi fost răpiți. Circulau deja câteva cifre. Foarte neliniștitoare. Pornind de la numărul cazurilor cunoscute și extrapolând această cifră la populația americană, dr. John Miler¹ a ajuns, după un calcul complicat, la o estimare minimă de 200.000. La cererea a doi mecena foarte interesați de amploarea fenomenului — Robert Bigelow, un om de afaceri din Las Vegas, și Alteța Sa Serenisimă Hans-Adam de Liechtenstein —, Organizația Roper a efectuat un sondaj pe 6.000 de adulți ce alcătuiau un eșantion reprezentativ al populației americane și care locuiau în toate zonele SUA, cu excepția regiunilor Alaska și Hawaii. Costul sondajului: o jumătate de milion de dolari. Apoi, în 1992, Robert Bigelow a finanțat publicarea unei analize comentate detaliate a rezultatelor, care a fost trimisă la mai mult de 100.000 de psihologi, psihiatri și alte persoane care se ocupă de sănătatea mintală. La aceasta era anexat un formular destinat cititorilor care doreau să primească informații suplimentare.

Intitulat sobru *Experiențe personale neobișnuite*, acest raport, ce cuprindea aproximativ șaiszeci de pagini, începea cu prefața lui John Mack și constituia o veritabilă bombă. Niciodată întrebarea: „Credeți ca ați fost răpit și dus la bordul unui OZN?” nu fusese pusă direct, din două motive justificate de autorii chestionarului: în primul rând, deoarece, în majoritatea cazurilor, victimele au refuzat aceste experiențe și nu își aminteau de ele, și în al doilea rând, deoarece cei care și le aminteau au îndurat atâtea sarcasme când le povesteau, încât au refuzat să mai vorbească despre ele unor străini. În consecință, întrebările se refereau la evenimente sau amintiri specifice de care fac caz persoanele răpite. Evenimente sau amintiri atât de neobișnuite, încât cercetătorii puteau să întrevadă o răpire.

Trebuie să credem că aceste „experiențe neobișnuite” sunt oricum, numai rare nu, căci „un american din 50 (2%) prezintă TOATE caracteristicile unei victime a răpirii”. Raportat la numărul populației americane, acest procent dă, prin extrapolare, cifra buimăcitoare pe care am menționat-o mai devreme, și anume 3.700.000 de răpiți potențiali!

Pentru a fi recunoscută ca răpită de către autorii raportului, persoana în cauză ar fi trebuit să răspundă „da” la următoarele patru sau cinci întrebări, considerate „indicatori principali” (cifrele din paranteză indică procentul celor care recunosc că au trăit o asemenea experiență cel puțin o dată):

¹*Envelope Epidemiology*, în *BAE**, vol. 2, nr. 5.

- V-ați trezit vreodată paralizat, având senzația că o persoană sau o ființă străină se află lângă dumneavoastră? (18%);
- Ați avut vreo perioadă de amnezie de o oră sau mai mult? (13%);
- V-ați trezit plutind în aer fără a înțelege nici cum, nici de ce? (10%);
- Ați văzut lumini neobișnuite sau sfere luminoase în apropiere fără a înțelege de unde vin și nici ce putea să le producă? (8%);
- Ați descoperit pe corp cicatrice necunoscute despre care nici dumneavoastră, nici altcineva nu știe cum le-ați dobândit? (8%).

Când știm ce repulsie simt persoanele răpite să-și povestească pățaniile, de teamă să nu fie considerate nebune (căci la televizor se dau în spectacol aceiași: impulsivii care vor să li se recunoască existența problemelor și cedează în fața presiunilor cercetătorilor care îi împing să se prezinte; marea majoritate a celor răpiți refuză orice publicitate în jurul experiențelor lor și se cantonează într-un strict anonim), aceste rezultate ne pun pe gânduri. Depășesc „cele mai sumbre estimări” ale autorilor chestionarului, care se gândiseră să introducă o „întrebare capcană” pentru a elimina mistificările. Strecurată printre întrebări de genul: „Ați văzut o fantomă?” sau „Ați visat un OZN într-o manieră foarte realistă?”, era destul de plauzibilă pentru amatorii de science-fiction, în care ET folosesc concepte și cuvinte care nu provin de pe această planetă: „Ați văzut sau ați auzit cuvântul TRONDANT, realizând că are o semnificație secretă pentru dumneavoastră?”. Cei chestionați au dat dovadă de multă cinste. În timp ce 18% au simțit prezența unei ființe „străine” în cameră și 14% au avut impresia că își părăsesc corpul, numai 1% dintre ei au crezut că termenul *trondant* (inventat pentru nevoile anchetei) le amintește ceva.

Fără a ne pronunța deocamdată asupra autenticității acestor experiențe prezentate ca „trăite”, trebuie să recunoaștem că sondajul Roper a scos în evidență un fenomen sociologic deloc neglijabil. Circulând foarte mult, dosarul răpirilor a trecut din tabăra ozenologilor în cea a psihologilor și psihiatrilor. Astfel, nici un specialist din această branșă nu mai putea ignora existența acestor cazuri. Acesta era scopul operațiunii. Cum subliniază profesorul J. Mack, „este important ca specialiștii cărora persoanele răpite le cer ajutorul să înțeleagă că există sau că pacienților lor li se întâmplă ceva care, *conform opticii noastre occidentale, nu poate ori nu ar trebui să existe*”.

John Mack a fost unul dintre primii psihiatri care au luat în serios aceste relatări teribile, ce par a proveni dintr-un ev mediu vizitat de falfurii

¹J. Mack (profesor de psihiatrie), R. Westrum (profesor de sociologie), D. Jacobs (profesor de istorie), J. Carpenter (psiholog) și B. Hopkins,

zburătoare. Evoluția acestui proces este simptomatică pentru cei care încep să studieze acest dosar cu miros de pucioasă: este gustat cu neîncredere, apoi nu mai vor să-l lase, oricât de nebunesc ar fi. După ce a considerat la început întâlnirile cu ozenauții niște absurdități, a avut curiozitatea de a le studia în profunzime. Surpriză: autorii relatărilor nu erau nici psihotici, nici simulanți, nici megalomani care simt nevoia să se vorbească despre ei, nici persoane care caută să compenseze prin fantasme traumatisme din copilărie, cum ar fi un viol sau alte maltratări grave. O adevărată enigmă! Mack nu ezită să declare oficial că cei răpiți sunt victimele unei erori de diagnostic; aventurile lor nu se aseamănă nici unei anomalii care ține de specialitatea sa, ci constituie un *fenomen important și interesant*: „Fiindcă poveștile lor au singurul cusur de a depăși limitele a ceea ce un terapeut considera a fi, de obicei, realitatea, încercăm să le clasăm într-o categorie psihiatrică sau în alta”, explică el. Pornind de la cele o sută de cazuri pe care le-a studiat și îngrijit personal, profesorul John Mack este categoric: „După ce i-am supus unei artilerii de teste psihologice, n-am găsit, spre marea mea surpriză, nici o explicație psihologică sau psihiatrică pentru aceste relatări. *Oamenii aceștia nu sunt bolnavi mintali*”. Specialistul constată: „Nu există nici o explicație psihiatrică pentru acest fenomen. *Este un mister autentic*.” Un mister care nu încetează să se înmulțească la Unchiul Sam.

De aceea necesitatea luării în considerare a acestui fenomen și alegerea unui loc cu o reputație atât de mare (MIT) nu au fost fortuite. John Mack a dat lămuriri foarte clare în acest sens în deschiderea conferinței *Abduction Study*:

„Mii de americani, poate milioane, își amintesc că au fost capturați, reduși la neputință și examinați de ființe venite din alte părți în timp ce erau imobilizați pe o masă într-o încăpere luminată ciudat... În numeroase cazuri, cicatrice specifice sau semne particulare pe piele sunt atribuite acestor examinări.

Oricât de incredibil ar părea, este vorba de un fapt științific...

Am ales deliberat MIT ca loc al ținerii acestui seminar pentru a sublinia aspectul științific.”

Trebuia acționat repede; aspectul cel mai neliniștitor al fenomenului (asemenea-aventuri-trăite-de-americanii-din-clasa-de-mijloc-se-pot-întâmpla-oricui-de-ce-nu-și-ție?) trebuia comunicat națiunii, prin intermediul televiziunii, sub forma unui „docu-drama” de patru ore

(*Intruders*), bazat pe diverse cazuri investigate de Budd Hopkins, un pionier în studiul răpirilor. Chinurile la care au fost supuse victimele de către răpitorii lor veniți din altă parte nu au întârziat să suscite viu interes din partea publicului, iar John Mack s-a temut de impactul pe care această emisiune (la care a colaborat) l-ar putea avea asupra celor „care și-ar putea da seama cu groază că au fost probabil răpiți”.

Remarca este interesantă: poți deci să fii răpit fără să o știi? Participanții la congres au aflat-o fără întârziere. Cu ușile închise, două sute de psihiatri, psihoterapeuți, asistenți sociali, sociologi și alții care lucrează în domeniul sănătății mintale aveau să descopere, în cele mai mici amănunte, această epidemie care fascinează și zăpăcește America, a cărei ciudățenie îi lasă perplecși pe specialiștii în domeniu. Câteva persoane care au trăit acest fenomen s-au prezentat pentru a depune mărturie în direct. Nu reprezentau decât fața vizibilă a aisbergului, apele profunde ale celor nespuse ascunzând o mulțime de cazuri analoge, pe care cercetătorii erau decși să le descopere pentru a le studia și a ajuta victimele în cauză. Astfel, MUFON*, cea mai importantă asociație a ozenologilor americani, se putea baza din acel moment pe colaborarea a mai mult de o sută de specialiști în sănătatea mintală, dornici să lucreze cu victimele presupuse ale OZN-urilor.

Câteva piste se arătau deja promițătoare: nu mai era vorba de mărturii, ci de începuturi de probe. Unele examene IRM (imagini obținute prin rezonanță magnetică) și anumite radiografii ale creierului dezvăluie la subiecții care afirmă că li s-au pus implanturi în creier anomalii pe care medicii nu le înțeleg. În cazul unei tinere: o mică pată sferică de trei milimetri. În cazul alteia: o pată albă destul de importantă și la fel de enigmatică; această substanță ciudată trebuie că fusese introdusă în capul subiectului în copilărie, căci creșterea nasului fusese deviată, ca pentru a o evita. În ambele cazuri, aceste anomalii erau plasate în zone ale creierului ce au o legătură cu senzațiile legate de răpire. Raportul medical sugerează că această experiență ar avea „mai mult decât cauze psihologice”. Este demn de menționat că fizicianul David Pritchard, care ia acest dosar foarte în serios („Există multe lucruri în lume care nu pot fi explicate prin dualitatea carteziană”, avea el să afirme), anunță că este gata să procedeze la analizarea unui presupus implant.

Își va dezvălui oare secretele unul dintre cele mai surprinzătoare fenomene ale acestui secol?

„Perioada de rodaj” a răpirilor: de la tentativa nereușită la cea reușită. Primele piese ale dosarului. Absurdități deliberate pentru discreditarea martorului. Comisia Condon pe pistă. Folosirea hipnozei. Omuleți cenușii sau reptile? Și cایی sunt răpiți.

Cutia Pandorei este deschisă. Relațiile misterioase dintre extratereștri și răpiți au scăpat din paginile publicațiilor confidentiale și din cadrul reuniunilor pentru inițiați; de acum încolo ele au ajuns pe micul ecran. În Statele Unite ale Americii talk-show-uri, reportaje, „docu-drame” sau emisiuni cu caracter ceva mai științific alimentează televiziunea cu rații aproape zilnice de relatări de groază. Victime și cercetători se succedă, povestind aventuri imposibile care i-se-pot-întâmpla-oricui. Subiectul face parte acum din „peisajul audiovizual” american, la fel ca secretele menținerii formei ori regimurile de slăbit.

Această mediatizare abundentă a „răpirilor” nu trebuie să provoace iluzii; cunoașterea acestui fenomen — așa cum se prezintă astăzi — este foarte recentă. Subiect complet tabu la început — chiar în cadrul comunității ozenologice care se temea ca dezvoltarea unor mărturii atât de aberante să nu distrugă orice urmă de credibilitate a dosarului OZN — , nu se afla despre el decât din cazuri sporadice, izolate, al căror numitor comun era... tăcerea stânjenită pe care îndubitabil o suscitau.

Recent, Jacques Vallée îmi povestea că, în 1969, când a publicat *Passport to Magonia*¹, lucrare la sfârșitul căreia stabilise un catalog, ce se întindea pe parcursul unui secol (1868-1968), referitor la aterizările de OZN-uri, un tânăr cadru universitar i-a adresat reproșuri vehemente, pretextând că ar fi trebuit să opereze o cenzură și să nu menționeze niciodată prezența „ocupanților”, ceea ce, considera el, discredita complet fenomenul în ochii comunității științifice. Tânărul universitar în chestiune se numea David Jacobs și s-a vorbit mult despre el când și-a consacrat teza de doctorat în istorie controversei existente în SUA cu privire la subiectul OZN. Istoric și profesor la Universitatea Temple din Philadelphia, Jacobs a devenit un adept convins al teoriei răpirilor. Fiindcă un număr destul de mare de cercetători americani este interesat de acest subiect, și-a constituit

¹Tradusă în franceză sub titlul *Chronique des apparitions extraterrestres*, Denoël, 1972.

propriul *support group*¹ (grup de sprijin) pentru cauza răpiților. Neostenit, îi supune pe aceștia din urmă la ședințe de hipnoză în speranța de a afla mai multe despre planurile nefaste ale acestor extraterestri în existența cărora acum crede, după cum o arată ultima sa lucrare².

Înainte ca această epidemie să se fi abătut asupra Statelor Unite ale Americii și să înceapă să se extindă la întreaga planetă, apăruseră câteva cazuri. Ar dura prea mult să încercăm să le prezentăm aici, dar totuși aş dori să menționez unele dintre primele mărturii referitoare la aceste întâlniri de aproape* care, în zilele noastre, ar fi considerate răpiri sau tentative de răpire; conform unor mărturii, extraterestrii ar fi încercat să captureze oameni pentru a-i duce la bordul OZN-ului lor, dar nu au reușit. Totul s-a petrecut de parcă fenomenul acesta ar fi avut nevoie de o perioadă de elaborare, de rodaj, înainte a de se manifesta sub forma pe care o cunoaștem astăzi.

În august 1947, presa a publicat pentru prima dată o mărturie despre tentativa unei răpiri de către extraterestri. Faptele respective s-au petrecut pe data de 26 iulie a acelui an. Data merită reținută: primele farfurii zburătoare fuseseră observate pe cer de Kenneth Arnold pe 24 iunie 1947³. La 8 august 1947, un cotidian brazilian, *Dairio da Tarde de Curitiba*, relatează o poveste stranie: un geograf pe nume Higgins, în timp ce făcea în pădure un studiu al terenului, era să fie răpit și dus la bordul unei obiect zburător, a cărui formă i-a evocat două farfurii lipite. Omul traversa o poiană, însoțit de asistenții lui, când a văzut un obiect ciudat, lipsit de aripi, ce zbura pe cer și care a aterizat lângă el. Din el au ieșit două ființe identice, foarte înalte și complet chele; erau îmbrăcate într-un fel de costume de scafandru transparente și, detaliu aiurit, erau încălțate cu sandale. O forță căreia nu i-a putut rezista l-a făcut pe geograf să se

¹Conceput după modelul „Alcoolicilor anonimi”, grupurile de sprijin în favoarea răpiților se înmulțesc în Statele Unite ale Americii, într-atât de mare este nevoia membrilor lor de a se asigura de „normalitatea” lor și de a putea face schimb de impresii cu cei care au trecut prin aceleași experiențe. Aceste grupuri sunt adesea conduse de terapeuți (dintre care unii nu sunt prea preocupați de etică și nu ezită să-și „racoleze” viitorii pacienți în timpul seminariilor sau al conferințelor foarte convingătoare pe tema răpirilor), de ozenologi sau chiar de persoane răpite care joacă rolul de „psihoterapeuți”, nefiind cerută nici o specializare pentru a dobândi acest apelativ; ajunge să nu te prevalezi de vreun titlu medical, să nu pretinzi, de pildă, că ești medic sau psihiatru.

²*Secret Life, Firsthand Accounts of UFO Abductions*, Simon & Schuster, 1992.

³K. Arnold pilota un avion particular lângă Yakima (Washington) când a văzut nouă obiecte în formă de disc zburând cu viteză mare. Faptul observat de acest pilot demn de toată încrederea (om de afaceri și, pe deasupra, *deputy sheriff*) a fost luat în serios de *US Air Force*, de presă și public.

apropie de intruși. Prin gesturi, aceștia i-au făcut semn să urce la bord. Dacă ar fi să îl credem pe Higgins, i-a fost foarte frică și a încercat să ignore invitația. A urmat apoi un dialog al surzilor — sau mai degrabă al mușilor. Ființele au desenat pe sol niște cercuri concentrice — orbite cu puncte pe ele —, ca pentru a-i arăta de unde veneau. Remarcând că ființele păreau să se teamă de lumina soarelui și că stăteau la umbră, Higgins s-a strecurat într-o zonă însorită și, reușind să fugă, s-a ascuns în niște tufișuri din apropiere, de unde le-a observat pe cele două personaje ciudate. De parcă ar fi uitat de existența lui, creaturile s-au amuzat o vreme aruncând pietre în aer, după care s-au urcat în navă, care a decolat și s-a înălțat la orizont.

Nu s-a mai vorbit niciodată despre Higgins. Cine era? Ce s-a întâmplat cu el? Ce este adevărat în această poveste? Mister. În acea vreme nici un cercetător nu căuta să aprofundeze un asemenea fapt divers insolit. Oricum ar fi fost, data publicării articolului indică faptul că la o lună după apariția primelor farfurii zburătoare era deja schițată tema răpirilor: „ființe” venite din cer îi atrag pe oameni la bordul navelor lor ciudate. De-a lungul anilor, această temă avea să se îmbogățească cu tot felul de peripecii, unele mai surprinzătoare ca altele.

Higgins a avut șansa să întâlnească niște extraterestri neașteptat de cumsecade. Nici agresivi, nici amenințatori, umanoizii se mulțumiseră să se joace acolo, în loc să-l constrângă să-i urmeze, și să fugă, așa cum o vor face mai târziu, în caz de eșec. În exemplul următor nu mai este vorba de o simplă invitație la călătorie, ci de o poveste mult mai puțin plăcută.

În seara zilei de 19 august 1952, în regiunea West Palm Beach (Florida), Sonny Desvergers¹ (treizeci de ani) se plimba, însoțit de trei cercetași de-ai săi, într-o pădure de palmieri. Cei mici disting printre palmieri șase puncte mici, luminoase, „asemănătoare unor hublouri de avion”, care coborau vertiginos spre pădure. Crezând că este vorba de un avion aflat în primejdie, pe punctul de a se prăbuși, șeful cercetașilor decide să se ducă spre locul în care își închipuie că se va produce accidentul, pentru a oferi ajutor pasagerilor. Grupul se grăbește și în cele din urmă zăresc cu toții în depărtare luminițele. De data aceasta, sunt nemișcate, de parcă s-ar fi așezat deasupra coroanelor arborilor. Desvergers preferă să plece singur în explorare. Lăsându-i pe cercetași acolo, le cere să-l prevină pe șerif dacă nu se întoarce în zece minute și, înarmat cu o lanternă și cu o macetă, o ia într-acolo.

¹Pentru mai multe detalii, a se vedea *Face aux soucoupes volantes* de căpitanul Edward J. Ruppelt, ed. France-Empire.

Văzând că nu se întoarce, băieții îl alertează pe șerif care, o jumătate de oră mai târziu, ajunge la fața locului. Nici urmă, în continuare, de Sonny Desvergers. În timp ce băieții îi spun pe scurt polițistului despre ce este vorba, își face apariția șeful lor, palid și tremurând. Repetă, cu un aer rățăcit:

— Vin, iată-mă¹.

Lanternă i-a dispărut, dar își ține în continuare maceta în mână. Hainele îi sunt în dezordine, prezintă găuri pe alocuri, iar pe brațul stâng, plin de sânge, se zărește o arsură profundă. Părul i s-a înroșit. Povestește astfel aventura prin care a trecut:

Înaintând prin pădure în căutarea luminilor misterioase, s-a trezit într-o poiană, cu senzația ciudată că nu este singur. Cu toate acestea, nu zări pe nimeni. Decodată simți că se sufocă: aerul se încălzi insuportabil. Ridicându-și ochii, își dădu seama că nu mai poate zări cerul. Totul deasupra lui era negru! Își înălță lanternă și la lumina ei slabă zări, la aproape un metru deasupra capului, ceva asemănător unui „tavan metalic, cenușiu murdar”. Îngrozit, se dădu înapoi, încercând să nu facă zgomot. Distanța îi permise să realizeze că acest tavan metalic se prezenta ca un disc de vreo zece metri grosime. Deasupra centrului obiectului se înălța un dom emisferic transparent, în interiorul căruia zări o creatură ce se mișca. Domul se deschise și din el făcînd o minge de foc, care se năpusti asupra lui, îl învălui în lumină și căldură, în vreme ce se ridica un „miros pătrunzător”, care îl sufocă. Avu reflexul instinctiv de a-și proteja fața cu brațele îndoite, înainte de a-și pierde cunoștința. Când își reveni, obiectul metalic dispăruse. Brațul stâng, ars, îl dureau cumplit. Gâtul îl ustura. Reuși cu greu să se miște de durere și de amețală.

Afacerea a constituit obiectul unei investigații minuțioase. Șeful², cercetașii săi și șeriful au fost interogați îndelung. În ciuda dispariției misteriosului obiect, existau în această poveste câteva elemente dificil de explicat. A fost examinată iarba din poiana în care șeful cercetașilor a afirmat că a fost ars de foc; frunzele erau intacte, dar rădăcinile erau carbonizate. Au fost efectuate atunci diverse experiențe care, toate, au dus la această concluzie: acest gen de ardere nu putea fi produsă decât cu ajutorul unui câmp magnetic alternativ, generat de un curent de inducție.

¹De remarcat similitudinea cu cuvintele rostite de caporalul Valdes când s-a „rematerializat” în mijlocul oamenilor săi.

²Conform mărturiei deputatului Partin, care conducea ancheta și îl cunoștea personal pe Sonny Desvergers, șeful cercetașilor, căsătorit și tatăl unui băiețel, nu era genul care să inventeze o asemenea aventură, iar cei trei băieți erau sinceri. Oricum, ce interes ar fi avut Desvergers să se ardă atât de rău?

Un asemenea câmp magnetic produce degajare de ozon. Or, afirmă căpitanul Edward J. Ruppelt, i s-au dat lui Desvergers mai multe tipuri de gaz pe care nu le cunoștea pentru a le mirosi, în scopul de a face comparație cu cel pe care l-a respirat în cursul experienței. Fără să ezite, Desvergers a indicat ozonul. Rănile lui (arsuri grave pe braț și încheietura mâinii, bășici, înnegrirea pielii), ca și stricăciunile pe care le suferiseră hainele lui au fost cu grijă studiate (laboratoarele de la *Air Technical Intelligence Center* nu i-au înapoiat niciodată proprietarului casceta arsă).

Din acest caz merită să reținem un detaliu mai puțin spectaculos și totuși enigmatic, la care ne vom mai referi. Relatarea lui Desvergers face referire la *episodul amnezic*, pe care îl regăsim în cazul tuturor persoanelor răpite și care va fi numit, mulți ani mai târziu, *missing time* (timp lipsă). O jumătate de oră trăită de Desvergers a „dispărut” literalmente, întrucât el n-a păstrat nici o amintire cu privire la ea. Fără vreo cauză psihologică, un blocaj de memorie este rareori anodin: nu uităm din întâmplare.

Acest caz poate fi considerat primul caz potențial de răpire cu *missing time*. Cu multă vreme *înainte* ca scenariul arhetipal al răpirilor să se constituie, el poartă semnătura devenită tradițională. Un alt detaliu se regăsește în toate relatările de răpire: *senzația*, la începutul experienței, *că nu ești singur*. Aceste două elemente erau, la epoca respectivă, necunoscute cercetătorilor.

În același an, în Statele Unite ale Americii, o afacere insolită agită mediul aviației. Ca într-un roman prost, în care autorul nu știe cum să se debaraseze de un erou stânjenitor, aceasta se termină într-o manieră comodă: în spatele zidurilor discrete ale unui spital psihiatric.

În iulie 1952, un tânăr pilot, Fred Reagan, zboară la bordul aparatului său Piper Cub, când zărește pe cer un obiect zburător strălucitor, în formă de romb. Reagan nu are timp să miște manșa pentru a vedea ce ar putea fi acest fenomen luminos incomprehensibil. Obiectul se năpustește asupra lui și îl izbește violent în spate. Reagan este proiectat afară din micul său avion, ale cărui aripă și motor se desprind. Nu are parașută; moartea lui este sigură. În mod foarte clasic, vede peisajul „urcând” spre el, dar, brusc, se oprește din cădere. Hainele nu îi mai sunt lipite de corp din cauza vitezei și nu mai simte vântul în față. Nu mai cade, plutește în aer, incapabil să se miște, ca paralizat! Această experiență aberantă nu se oprește aici: Reagan simte cum este aspirat până la obiectul în formă de romb care staționează deasupra lui și în care în curând se trezește. Trei forme bizare, pe care le

compară cu „lungani metalici”, enormi, îl înconjoară. Una se deplasează spre el. El încearcă să se tragă înapoi, dar un miros plăcut acționează asupra lui „ca un calmant”; se simte liniștit, dar... nu își mai aduce aminte ce i s-a întâmplat până în clipa când își revine și se trezește că este întins pe ceva „plăcut, rece și moale în același timp”. O voce metalică, ce pare a ieși dintr-un difuzor, îi prezintă, pe un ton lipsit de inflexiuni, scuze pentru involuntara distrugere a avionului său. Vocea extraterestrilor (descriși de pilot ca niște „lungani”) îi spune că se află acolo pentru a observa civilizația noastră primitivă, că regretă că nu îi pot înlocui avionul, dar că, în schimb, l-au vindecat de un cancer (Reagan nu știuse să fie atins de această boală!). L-au anunțat că îl vor lăsa pe pământ și i-au recomandat să nu vorbească despre ce i se întâmplase, că nu va fi crezut.

Încă o dată Reagan leșină și își revine într-o cameră de spital (terestru), unde medici și infirmiere nu mai conțin să se mire de norocul pe care l-a avut. Avionul său se înfipsea efectiv în sol; pilotul n-ar fi avut nici o șansă să scape cu viață dintr-un asemenea accident.

Reagan n-a rezistat nevoii de a povesti, cu mare grijă, odiseea sa extravagantă, dându-și cuvântul de onoare că spune adevărul. Nimeni nu a crezut acest abracadabrant roman de science-fiction, a cărui amintire îl obseda pe Reagan; a fost internat la azilul de alienați din Atlanta, unde a murit pe 16 mai 1953.

Din motive misterioase, niciodată elucidate, cadavrului lui Reagan i s-a făcut autopsie. Moartea i-a fost provocată de degenerescența creierului; acesta părea că a fost expus la *radiații atomice extraordinar de puternice*. Nimeni nu a putut explica proveniența acestor radiații. Jimmy Guieu nu ezită să scrie: „Dorind să-l vindece de cancerul de care suferea, ocupanții aeronavei i-au administrat o doză prea puternică de radiații care, după un an, i-au cauzat moartea prin degenerescență a țesutului cerebral.”

Între septembrie și decembrie 1954, un val de apariții de OZN-uri suscită agitație în numeroase țări. Venezuela, inclusiv regiunea Caracas, constituie teatrul unui număr considerabil de manifestări ale obiectelor zburătoare. Din toate părțile sosesc informații în jurul cărora presa face mare vâlvă. Umanoizii sunt agresivi, așa cum o arată cazul următor:

Pe 28 noiembrie, doi muncitori agricoli, Gustavo Gonzales și Jose Ponce, conduc în timpul nopții o camionetă în regiunea Petara. Este aproape ora 2 noaptea, când cei doi remarcă o lumină puternică. Opresc mașina, coboară și nu întârzie să zărească o farfurie zburătoare luminoasă, din care ies trei ființe, pe care

cei trei le vor descrie ca fiind păroase, de talie foarte mică, fără nas, desculțe și cu ochi foarte strălucitori¹. Una dintre ființe se apropie de camionetă. Gustavo Gonzales încearcă să o prindă cu brațele, dar, în ciuda taliei mici a acesteia, este „extraordinar de puternică” și se eliberează. Gonzales vrea să o urmărească, își scoate cuțitul, dar celelalte două creaturi îl orbesc cu lumina unui fel de lanternă: „Când am ieșit dintr-o stare asemănătoare *transei*², provocată de lumină, țineam cuțitul în mână. Mi-am amintit că atunci când am încercat să o izbesc pe creatură, arma a alunecat pe corpul ei, de parcă aș fi lovit într-un material mai rezistent decât lama.”

Ceilalți doi bărbați și-au revenit în același timp, fără să-și amintească de urmările luptei. Corpurile le sunt acoperite de zgârieturi, iar hainele, rupte. Un camionagiu îi duce la un post de prim ajutor. Amândoi sunt într-o stare de nervozitate extremă. Șoldul stâng al lui Gustavo Gonzales prezintă urme de contuzii. Nici unul, nici celălalt nu știe ce i s-a întâmplat, dar un singur lucru este sigur: cei doi bărbați erau prieteni și nu aveau nici un motiv să se certe.

Valul de apariții din anul 1954 nu a ocolit nici Franța, de unde vom alege un alt exemplu, a cărui structură sugerează posibilitatea unei răpiri.

Pe 26 septembrie, doamna Leboeuf culege dode pe un drumeag mărginit de râpe lângă Chabeuil (Drôme). Câinele său latră și mârâie încontinuu în fața a ceea ce ea consideră a fi, în primul moment, o sperietoare de ciori înălțată la marginea lanului de porumb vecin. Își cheamă animalul fără succes și, apropiindu-se de el pentru a-l calma, doamna Leboeuf își dă seama, îngrozită, că „sperietoarea” se deplasează și, în salturi, se apropie de ea. Vede o ființă mică, fără brațe, cu cască, îmbrăcată într-un fel de costum de scafandru confecționat dintr-un material transparent, asemănător celofanului, a cărei față nu o poate zări prin viziera protectoare a căștii. Urlând de groază, încearcă să se ascundă în gardul viu al drumului, în mijlocul tufișurilor. Printre ramuri vede un obiect gri „murdar”, a cărui formă îi evocă un gigantic titirez mecanic de jucărie. Obiectul decolează lent, apoi dispare cu o viteză vertiginoasă, scoțând un șuierat puternic.

Nu departe de acolo, domnul Leboeuf (fost aviator) a auzit acest sunet strident, care nu semăna cu nimic cunoscut. Însoțit de trei țărani, se îndreaptă spre locul de unde l-a auzit și, luând-o pe drumeag, o descoperă pe soția sa în tufișuri. Era inertă, ca paralizată. Când și-a revenit, doamna Leboeuf este incapabilă să spună ce i s-a întâmplat. Nu știe cum „ființa” care s-a îndreptat spre ea țopăind a dispărut, nici cât timp a rămas ascunsă în tufișuri.

¹*El Universal*, Caracas, 29 noiembrie 1954.

²Sublinierea noastră, deși termenul îi aparține martorului: „*Cuando sali de aquella especie de trance...*”

Prin ce a trecut doamna Leboeuf în timpul episodului ei amnezic? Poate că nu i s-a întâmplat nimic; s-ar fi putut să leșine din cauza tulburării. Dar faptul că a avut un *missing time* permite să se evoce posibilitatea unei răpiri. Așa cum vom vedea mai târziu, un interval de douăzeci de minute este suficient în anumite situații pentru a se produce ciudatele evenimente pe care, câteodată, subiectul nu și le amintește în mod spontan.

În Europa, ca și în cele două Americi, anul 1954 este bogat în mărturii ale întâlnirilor cu umanoizi. Deși aspectele lor variază, tipul de umanoid cel mai adesea raportat în această perioadă este pitic, păros sau nu, cu sau fără costum de scafandru. În această epocă „contactele” oameni/extraterestri se limitează la schimburi concise de replici sau la câteva gesturi (nu ne referim la contactele fizice de tipul celor relatate de Adamski¹). Omul nu pare să-i intereseze peste măsură pe vizitatori*, care se comportă ca simpli exploratori ai *terrae incognitae* și se mulțumesc să preleveze mostre de sol, de plante și câteodată de animale. Unii martori afirmă că i-au văzut luând flori² și iepuri în timpul acestui mare val care a debutat în Franța în septembrie, pentru a ajunge puțin mai târziu în Italia.

Următoarele trei cazuri ilustrează „curiozitatea” pe care le-o trezesc vizitatorilor flora, fauna și solul nostru.

¹Este vorba de primul (și cel mai celebru) „contactat”. În anii '50, acest californian a afirmat că s-a întâlnit de mai multe ori, și adesea la bordul unei nave spațiale, cu mai mulți extraterestri (printre care un venusian blond, înalt, o femeie superbă din spațiu și un „Maestru”) care i-au spus că veniseră pentru a salva Terra și alte planete din sistemul solar, amenințate de radiațiile emise în atmosferă de experiențele noastre atomice. Marca aventură trăită de Adamski s-a petrecut la 20 noiembrie 1952. În acea zi, pleacă în Desert Center (California) însoțit de câțiva discipoli, în speranța de a intra în contact cu „popoarele spațiului”. Vede ieșind dintr-o navă-mamă uriașă în formă de trabuc un mic OZN care aterizează. Din el iese un extraterestru superb, Orthon, cu care poartă o îndelungată discuție telepatică și care îl duce în OZN-ul său să viziteze orașele situate în cealaltă parte a lunii. Adamski a fotografiat diverse farfurii zburătoare (foarte controversate) care, pretinde el, apar în fața lui la simpla lui dorință.

Adamski va avea un mare număr de adepți. Urmându-i exemplul, câțiva se vor proclama „contactați” și vor afirma că sunt în relații cu „frații” noștri binevoitori „din spațiu”, care le dau învățătură, îi duc să vadă alte planete și le încredințează misiunea de a-i învăța pe oameni să-și respecte planeta și să trăiască în pace. Vremea „contactaților” a trecut; i-a urmat cea a *channels*.

²Și levănțica pe care o cultiva un agricultor francez, Maurice Masse (la Valensole), s-a aflat în grațiile vizitatorilor. Pe 1 iulie 1965, pe la 5.45 dimineața, domnul Masse fuma o țigară înainte de a se apuca de lucru, când a auzit un șuierat produs de un obiect zburător de mărimea unui automobil, pe care îl văzu aterizând în câmpul său de levănțică. Se îndreptă spre vehiculul ovoidal, susținut de patru picioare. Lângă el, doi „copii” examinau levănțica. „Copiii” erau în realitate niște ființe miciute (aproximativ 1,20 metri), îmbrăcate în niște combinezoane mulate, gri închis. Capul, enorm în raport cu corpul, se termina cu o bărbie ascuțită. Unul dintre ei îndreptă spre Masse un instrument micuț, de forma unui creion. Timp de vreo douăzeci de minute, martorul a fost complet paralizat. Creaturile au profitat de imobilitatea sa pentru a urca la bordul OZN-ului, ale cărui picioare se ridicară, iar obiectul decolă repede. Următoarele zile domnul Masse și le-a petrecut aproape în întregime dormind. Timp de doi ani levănțica nu a crescut în locul unde aterizase OZN-ul.

Pe 30 octombrie 1954, doamna Rosa Lotti se prezintă la postul de carabinieri din comuna sa (din împrejurimile oraşului Florenţa) pentru a face o depozitie. Gospodina italiancă se află într-o stare vecină panicii. Traversa un câmp, ducând în braţe un buchet mare de maci pe care voia să îi ducă la biserică, când a observat într-o poiană o maşină emisferică ciudată, cu două locuri micuţe. Fără să-i vadă apropiindu-se, doi „marţieni” (în epocă nu se vorbea nici de ET, nici de extraterestri), de aproape un metru înălţime şi îmbrăcaţi în combinezoane gri, tâşniră în faţa ei. După ce i-au spus câteva fraze într-o limbă necunoscută, micile creaturi îi smulseră buchetul şi o luară la goană pentru a se urca la bordul aparatului lor, care, într-o clipă, decolă. Carabinierii au găsit pe sol urmele corespunzătoare celor pe care le-ar fi putut lăsa un aparat de forma şi mărimea celui descris de doamna Lotti.

Un scenariu aproape identic se derula pe 14 noiembrie 1954, tot în Italia, la Isola (sat situat aproape de La Spezia). Un ţăran, Americo Lorenzini, se pregătea să-şi hrănească iepurii, când un aparat luminos în formă de rachetă coborî din cer şi ateriză la vreo douăzeci de metri de el. Din el ieşiră nişte fiinţe micuţe, îmbrăcate în costume de scafandru metalice, care se îndreptară spre coteţul cu iepuri care, după gesturile lor, părea că îi interesa foarte mult. Domnul Lorenzini avu timp să plece după puşcă, să se pună la pândă, urmărindu-i pe neverosimili intruşi. Când îi văzu că îi iau animalele, a vrut să tragă, dar glonţul nu porni. Vru să strige, dar ţipătul nu-i ieşi din gât. Lorenzini a fost nevoit să dea drumul puştii din mâini, devenită „din ce în ce mai grea”. Cu braţele încărcate, creaturile urcară la bordul aparatului, ducând prada cu ei. După plecarea hoţilor, ţăranul îşi regăsi vocea şi constată că şi puşca îi funcţionează.

În 1964, o dată cu cazul lui Gary Wilcox, scenariul devine mai pitoresc. Într-o dimineaţă, puţin înainte de ora 10, fermierul american de douăzeci şi patru de ani tocmai îşi gunoia pământul din valea Newark, când observă, într-un câmp învecinat, un obiect mare, strălucitor, pe care îl ia drept rămăşiţele unui avion. Apropiindu-se de el, descoperă că este un obiect ovoidal, de aproape cinci metri lungime, din metal dur. Doi omuleţi îmbrăcaţi în combinezoane metalice, care duceau în mână tăvi pline cu eşantioane de plante, rădăcini şi de sol, pe care le culeseră, se îndreaptă spre el. Sunt foarte vorbăreţi extraterestrii aceştia! Pretind că vin de pe Marte, planetă aridă, unde nu prea au cum să obţină recolte, şi îl întreabă pe ţăran despre tehnicile de fertilizare a solului. După ce i-au ţinut un discurs întreg despre pericolele poluării şi i-au prezis moartea astronautilor Glann şi Grissom, se urcă în nava lor, care decolează şi dispăre. Simţindu-se flatat de interesul pe care marţienii îl manifestaseră pentru îngrăşămintele lui, a doua zi de dimineaţă, Wilcox lasă un sac plin pentru ei, în locul unde se întâlniseră. Puţin după aceea, sacul a dispărut. Wilcox a fost examinat de un psihiatru, doctorul Schwartz, care l-a considerat „normal, metodic şi sincer”. Nici unul dintre testele

la care a fost supus fermierul nu lasă să se întrevadă că și-ar fi închipuit o asemenea poveste¹. Dar, în egală măsură, nimic nu ne permite să acceptăm afirmația că asemenea creaturi ar fi putut veni de pe planeta Marte! Minciună deliberată (vom vedea că exemplele se înmulțesc) sau glumă răutăcioasă la adresa ipoteticilor „marțieni” pe care science-fiction i-a introdus în limbajul popular? Ambele ipoteze sunt plauzibile.

Oricare ar fi răspunsul și ori de unde ar veni, pe extraterestrii din acele vremuri îi interesau mai mult macii, iepurii și îngrășămintele decât Rosa Lotti, Americo Lorenzini sau Gary Wilcox. Gustul lor nu va întârzia să evolueze.

După câteva cazuri de răpiri „potențiale” (nereușite, însă), care au fost publicate în epocă în 1956 și 1957, în presă s-a vorbit despre două răpiri. Cea de-a doua, a cărei victimă a fost un soldat american din armata de ocupație cu baza în Austria (și pe care îl vom numi Z., întrucât a refuzat să i se divulge numele), a fost relatată de ediția din 11 decembrie 1957 a ziarului *Prince George Citizen* (ziar din Columbia britanică), înainte de a fi reluată în presa locală. Se pare că răpirea s-a produs cu câțiva ani mai devreme, pe 15 mai 1951.

Scena se petrece în împrejurimile Salzburgului, la aproape ora 11 noaptea. După ce a plecat de la serviciu, Z. (șoferul unui colonel) se îndreaptă cu bicicleta spre casă pe o scurtătură. Dintr-un boschet țâșnește o ființă mică de statură, care îndreaptă în direcția lui un obiect mic, asemănător unui creion. Soldatul aude un declic, se simte paralizat și crede că va cădea. Ființa se apropie și îi prinde pe piept o placă neagră. Imediat, soldatul are senzația că trupul său, scăpat de greutate, nu se mai află pe sol. Creatura îl conduce spre un obiect rotund, de vreo cincizeci de metri în diametru, care se află în câmp. Z. se simte împins în interiorul obiectului printr-o ușă care tocmai se deschisese. Se află în obscuritate, convins că a fost capturat de un spion. Încetul cu încetul, ochii i se obișnuiesc cu întunericul și descoperă că pereții obiectului sunt complet transparenți; prin ei observă peisajul și stelele. Răpitorul său îl ține în continuare sub efectul misteriosului instrument. Aparatul se înalță. Ființa se duce într-o altă încăpere, fără a se mai ocupa de prizonierul său, care îl urmărește prin pereții „de sticlă sau de plastic”. Soldatului i se pare că visează, într-atât este de incredibil aspectul acestui umanoid chel și îmbrăcat într-un combinezon mulat, argintiu. Are capul cilindric, fruntea disproporționată,

¹Berthold Schwartz, *UFO Dynamics: Psychiatric and Psychic Aspects of the UFO Syndrome*, Rainbow Books, 1988.

ochi imenși, cu fațete ca cei de muscă, nasul și urechile reduse la simple orificii, mâini foarte lungi, cu doar trei degete. O asemenea creatură nu ar putea fi decât diavolul, gândește soldatul, care începe să se întrebe dacă nu este cumva mort. Aparatul și continuă zborul, survolează Luna de la o atât de mică distanță, încât Z. îi poate observa craterele. Terra se îndepărtează, minusculă. Nava se îndreaptă spre o altă planetă, acoperită cu câmpuri roșii, râuri, poduri și vegetație luxuriantă; aterizează la verticală pe o platformă din fața unei parări uriașe, în care stau îngrămădite sute de vehicule spațiale gri, aurii sau argintii, și pilotul coboară să discute cu un alt extraterestru ieșit dintr-o altă farfurie zburătoare, în interiorul căreia Z. remarcă oameni capturați ca și el: bărbați, femei, chiar și copii. Câteva clipe mai târziu, tot fără să se sinchisească de pasagerul său, pilotul urcă în aparatul care, cu o viteză fulgerătoare, revine pe Pământ. Soldatul este depus lângă locul din care fusese răpit. Înainte de a-l părăsi, ființa îndreaptă spre el micul instrument. „Fără îndoială, pentru a mă face să uit totul”, îi spune soldatul ziaristului care îi ia interviul. La 12 și 20 soldatul ajunge acasă. Călătoria a durat o oră. Z. se simte rău, dar nu îndrăznește să-i spună nimic soției lui: „Ar fi zis că am înnebunit”.

Prea insolită pentru acele vremuri, povestea acestui soldat american nu a avut nici un răsunet. Cine și-ar fi putut imagina că cea mai mare parte a elementelor acestei aventuri nebunești va fi relatată astăzi de numeroși martori a căror bună-credință nu poate fi pusă la îndoială? Pe atunci, ținem să amintim, asemenea povești, considerate pure invenții, nu trezeau interesul. Conform unui credo ozenistic pe atunci la modă, așa-zisele tentative de răpiri de oameni de către extratereștri nu puteau reuși din simplul motiv că nu se produceau.

Situația avea să se schimbe în curând.

În cursul anilor 1957 și 1961, s-au petrecut două cazuri care vor cunoaște o asemenea notorietate, încât sunt considerate *scenarii fondatoare* ale ceea ce avea să devină cea mai mare enigmă — sau cea mai surprinzătoare legendă fantastică — a secolului XX.

Prima mărturie a unui contact sexual cu o extraterestră datează din octombrie 1957 și provine din Brazilia. Îi aparține unui tânăr fermier analfabet de douăzeci și trei de ani, Antonio Villas-Boas. Acesta lucra noaptea pe câmp (practică des întâlnită în Brazilia în perioadele excesiv de calde) împreună cu fratele său, când au văzut amândoi o lumină ce se deplasa în zigzag pe cer. A doua zi, pe 15 octombrie, la ora 1 noaptea, Antonio este singur și ară pământul cu tractorul. Dincolo de lumina

farurilor acestuia, pământul pare să fie luminat. Ciudat... Țăranul își ridică ochii: un obiect enorm, luminos, în formă de ou, se îndreaptă spre el cu o viteză incredibilă, după care rămâne câteva minute nemișcat în aer la vreo cincizeci de metri de el, învăluind câmpul într-o lumină orbitoare. Aparatul încetinește, coboară lin pe sol și aterizează pe „trei picioare metalice”. Antonio vrea să fugă cu tractorul, dar farurile se sting, motorul se împiedică și refuză să pornească. O ia la goană și este foarte repede prins de patru entități cu căști, având o aparență umană, care îl duc în vehiculul lor, închizând după aceea o ușă, invizibilă din interior¹. Acolo, ființele (a căror limbă se limitează la un fel de lătrat) îi iau sânge din bărbie, îl dezbracă, îi ung corpul cu un misterios lichid uleios și îl duc într-o altă sală în care mai multe tuburi îmbinate emană un fum greșos. Antonio începe să vomite încontinuu. Își face apariția o extraterestră roșcată, superbă, cu chipul triumfiar și cu pomeții ieșiți în afară. Este goală complet. Scoțând mai multe mormăituri, se lipește cu voluptate de trupul lui Villas-Boas și îi dă să înțeleagă fără echivoc ce vrea de la el. Celelalte creaturi părăsiseră încăperea pentru a-i lăsa singuri. În ciuda greții cumplete pe care o simțea, fermierul reușește să se achite de sarcina de armăsar. O dată satisfăcută, femela arată succesiv cu degetul spre pântecul ei, apoi spre cel al captivului și, în sfârșit, spre cer, ca pentru a-i spune brazilianului că va duce în spațiu fructul contopirii lor. „Era mult mai frumoasă decât oricare altă femeie pe care am întâlnit-o mai înainte”, va declara mai târziu Villas-Boas. A explicat astfel motivul contactului sexual: „Ce așteptau de la mine? Să fiu un bun armăsar pentru a le ameliora rasa.” (Această temă a *utilizării materialului genetic uman pentru regenerarea unei rase extraterestre pe cale de dispariție* sau care nu se mai poate reproduce apare în toate mărturiile ulterioare, așa cum vom vedea.)

Din experiența sexuală pe care a avut-o, Villas-Boas nu a scăpat nevătămat. După ce revine pe Pământ, rămâne într-o stare de prostrație câteva zile, nereușind să scape de somnolență decât pentru a vomita. Pe corp i-au apărut semne inexplicabile. Pe bărbie i se văd două cicatrice în locul de unde i s-a luat sânge. Examinându-l, medicul Olivo Fontes descoperă urme de arsuri care par datorate radiației. Medicul află de la el pățania prin care a trecut și, după anchetă, ajunge la concluzia ca așa s-au petrecut lucrurile, dar nu îndrăznește să-și publice raportul, fiindcă aventura i se pare mult prea incredibilă. Villas-Boas a relatat poliției

¹Descrierile deschiderilor care nu se pot zări din interiorul OZN-ului sunt adesea menționate de persoanele răpite.

întâmplarea. Din expertiza psihiatrică a reieșit că martorul este normal. Vor mai trece aproape zece ani până ce cazul său va fi publicat în FSR*.

Ulterior, Villas-Boas avea să mai fie răpit de cinci ori și avea să vadă copilul hibrid, născut în urma împerecherii sale forțate. Fostul fermier analfabet a murit recent la Rio, unde practica profesia de avocat (!); a refuzat să vorbească despre aventurile sale, de pe urma cărora nu a căutat să obțină publicitate și profit.

Mărturia sa constituie prima ilustrare a contactelor sexuale pe care persoanele răpite sunt adesea constrânse să le aibă (dar, după cum se pare, astăzi sunt din ce în ce mai frecvente) la bordul navei spațiale, fie cu alți oameni, fie cu extratereștri. Discreția de care aceștia din urmă au dat dovadă în cazul Villas-Boas (lăsându-l singur cu femela roșcată) este rareori respectată în cazul acuplărilor impuse în interiorul OZN-ului; dimpotrivă, se pare că extratereștrilor le place să asiste la jocurile erotice ale oamenilor, așa cum vom vedea că o demonstrează mărturii mai recente. Trebuie reținut un detaliu: Villas-Boas nu a fost atins de paralizia temporară care le-a fost provocată celorlalți răpiți.

Celebra afacere a lui Betty și Barney Hill — de care s-a făcut multă vâlvă la câțiva ani după ce se petrecuse — este primul caz cu adevărat documentat din uriașul dosar al răpirilor.

Petrecut în 1961, înainte ca evenimentul să fi fost adus la cunoștința publicului, acest caz prezintă toate caracteristicile viitorului scenariu clasic al răpirii: episod amnezic, paralizie, răpire, urmată de aducerea la bordul OZN-ului, și examenul medical efectuat de ozenauți, vizitarea vehiculului, discursul magistral ținut de „căpitanul” acestuia.

Protagoniștii sunt, fapt destul de rar în epocă, un cuplu interracial: Betty este albă, iar Barney, negru. Plecați de la Montreal, ei circulă, în ziua de 19 septembrie 1961, pe un drum pustiit din New Hampshire. Se lasă noaptea, când văd pe cer un punct luminos care se deplasează, se mărește și, dintr-o dată, își schimbă traiectoria pentru a le însoți mașina. De mai multe ori, Barney oprește mașina și observă cu binoclul obiectul care se apropie de ei, emițând străfulgerări de lumină multicoloră. Mișcarea acestuia este surprinzătoare, asemănătoare celei unei frunze moarte. Obiectul continuă să-i escorteze, ținându-se la vreo treizeci de metri distanță, rotindu-se tot timpul. Cei doi nu-și revin din uluială: aparatul ăsta necunoscut — ca un avion mare, fără aripi — are două rânduri de „geamuri”! În cele din urmă, obiectul rămâne nemișcat, emițând un fascicul de lumină albastră. Începe să coboare și aterizează lin în câmp.

aproape de ei. În ciuda rugămintilor soției lui de a fi prudent, Barney, cuprins de un imbold irezistibil, își abandonează mașina, cu farurile aprinse și motorul mergând, și se îndreaptă înarmat cu binoclul în direcția vehiculului. În spatele geamurilor, distinge patru ființe îmbrăcate în uniformă. Betty îl aude exclamând: „Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred! E ridicol!” Obiectul a aterizat. De la bază iese o scară și ușa se deschide... Barney vine în goană la Chevroletul său și pornește în viteză. Mașina este învăluită în ceață și începe să vibreze în ritmul unei serii de „bipuri” stridente, scoase de motor. Cuplul se simte cuprins de somnolență.

O a doua serie de „bipuri” îi smulge din toropeală. Ce li se întâmplase? Amândoi ignoră. Barney se trezește la volan, cu mașina pe pilot automat. Privește peisajul fără să-și dea seama unde se află. În sfârșit, zărește o pancartă: orașul Ashland este în apropiere. Se găsesc la mai mult de cincizeci și cinci de kilometri de locul unde se opriseră. Ajunși acasă (cu două ore întârziere), familia Hill nu încetează să se gândească la această aventură, cu atât mai mult cu cât se pare că Chevroletul a rămas cu niște semne de pe urma ei. Caroseria prezintă douăsprezece cercuri strălucitoare, cu un diametru de un centimetru și jumătate, care dau peste cap acele unei busole. Ei nu înțeleg de ce călătoria a durat cu două ore mai mult decât de obicei. În săptămânile următoare sunt asaltați de coșmaruri, de amintiri ciudate, suferă de insomnie și se simt atât de agitați, încât hotărăsc să consulte un medic, un eminent neurolog din Boston, doctorul Benjamin Simon. Acesta — pe care nu îl interesează sub nici o formă OZN-urile — are ideea să îi interogheze *separat* sub hipnoză.

În timpul regresiei hipnotice, soții Hill relatează amândoi o poveste incredibilă, dar versiunea pe care fiecare o dă corespunde riguros cu a celuilalt.

Debutul corespunde amintirilor lor conștiente, până în clipa în care au auzit prima serie de „bipuri”. Restul pățaniei lor, dezvăluit grație hipnozei, îi stupefiază. După aceste „bipuri”, cei doi văd venind spre ei niște umanoizi mici și cheli, cu pielea gri, cu capetele mari, scobite de niște ochi imenși, în vreme ce gura și bărbia sunt minuscule. Se simt paralizați. Fără să fi mișcat, fără să fi fost transportați, cei doi se regăsesc în interiorul vehiculului spațial. Sunt separați și fiecare este supus unui examen medical, însoțit de manipulări fizice și mintale. Umanoizii (sunt unsprezece cei care se ocupă de ei) le prelevează mostre de piele, de păr, de unghii, îi recoltează lui Barney spermă, îi înfig lui Betty în ombilic un ac lung, legat de un fir flexibil, precizându-i că este un „test de sarcină”.

Creaturile comunică telepatic între ele. Betty își stăpânește mai bine frica decât soțul ei. Nu acceptă să fie tratată ca un obiect, vrea să înțeleagă. În cele din urmă, între americană și răpitori se înfiripă un dialog aproximativ. Aceștia, deconcertați de proteza dentară a lui Barney, îi pun întrebări inutile. De parcă abia atunci ar fi descoperit noțiunea de îmbătrânire. În ceea ce o privește pe Betty, aceasta îi întreabă direct esențialul. Vrea să știe de unde vin.

„Căpitanul vehiculului” scoate atunci o hartă a cerului și îi cere să plaseze pe ea Terra. Betty nu este în stare. Extraterestrul îi spune că, dacă nu poate să arate unde se află, nu va fi niciodată în stare să înțeleagă de unde vine el. Acest dialog este demn de frații Marx, ca simbol al ambiguității care guvernează raporturile dintre extratereștri și răpiți. În majoritatea cazurilor, dialogurile poartă amprenta acestei ciudățenii neliniștitoare.

În cadrul Întâlnirilor de gradul III*, dialogurile raportate sunt, de asemenea, savuroase prin completa lor absurditate. Un exemplu? Curioasa întâlnire a lui Lazlo Ujvari lângă Raon-l'Étape (Vosgi).

Pe 20 octombrie 1954, la ora 2,30 noaptea, martorul, muncitor ceh care lucra într-o echipă de noapte, merge pe bicicletă. Drumul fiind în reparație, a trebuit să se dea jos de pe bicicletă. În fața lui distinge vag o siluetă care îi dă un ordin scurt. Ujvari se oprește. Știe ce este disciplina, doar este un fost legionar. Un necunoscut se îndreaptă spre el, amenințându-l cu un fel de revolver. Destul de corpulent, acesta are cam 1,65 metri. Este îmbrăcat cu pantaloni de pânză și cu o canadiană cu blană. Nereușind să înțeleagă ce-i spune necunoscutul, cehul încearcă se vorbească în diferite limbi. Când începe să vorbească în rusă, celălalt îi răspunde în aceeași limbă. În sfârșit, se înțeleg. Necunoscutul vrea să știe unde se află. În Spania? În Italia?

— Nu, la Saint-Rémy, în Vosgi, îi spune Ujvari.

Interlocutorul lui nu pare absolut deloc deconcertat și continuă:

— La ce distanță de frontiera cu Germania?

Nici Ujvari nu se lasă mai prejos.

— La 200 kilometri în linie dreaptă.

Dialogul devine din ce în ce mai absurd. Necunoscutul vrea să știe cât este ceasul. Auzind că este 2,30 noaptea, scoate un ceas din canadiană și comentează:

— Minți, e ora 4.

Apoi îl întreabă unde se află Marsilia, la câți kilometri și în ce direcție. Imediat ce a obținut aceste informații, necunoscutul pleacă cu un OZN gri, de forma a două farfurii răsturnate, lipite una de alta, și dotat cu un fel de antenă în formă de tirbușon.

Trebuie remarcat că jandarmeria și serviciile de informații au anchetat acest caz. Vă dați seama ce însemna în 1954 să se răătăcească pe teritoriul francez cineva care să se prezinte drept pilot al unui vehicul necunoscut și să nu vorbească decât rusa...

Să ne întoarcem acum la cazul Hill. „Șeful” extraterestrilor se amuză de dezamăgirea lui Betty. Curiozitatea ei este inutilă, precizează el, oricum nu avea să păstreze vreo amintire în legătură cu aventura sa.

— Este mai bine pentru dumneavoastră, adaugă el, repetându-i insistent: N-o să vă aduceți aminte de nimic, n-o să vă aduceți aminte de nimic!

În timp ce Barney, terorizat, rămâne cu ochii închiși cea mai mare parte a sejurului său forțat la bordul OZN-ului, Betty își păstrează sângele rece. În ciuda ordinului primit, este hotărâtă să țină minte toate peripețiile prin care trece, așa că se apucă să observe cu atenție toate detaliile dinăuntrul aparatului. Se îndoiește că cineva ar putea crede vreodată povestea pe care o va spune, așa că trebuie să ia de acolo o „dovadă”, un obiect care i-ar putea confirma spusele. Își exprimă această cerere. Într-un mod incoerent, dar pe aceeași linie a absurdului, șeful îi permite să aleagă un obiect de pe navă. Remarcând o carte scrisă într-o „limbă extraterestră” (o scriere necunoscută), ea cere permisiunea de a o păstra. „Șeful” acceptă, dar — altă manifestare a logicii aparte a extraterestrilor — mai mulți membri ai echipajului se opun deciziei superiorului lor, și Betty nu poate pleca cu „dovada”.

Aflată sub hipnoză, Betty Hill a descris harta astrală pe care i-au arătat-o extraterestrii. Doctorul Simon îi propune să încerce să o deseneze. Ea izbutește, plasând stelele și „rutele celeste” așa cum și le amintea. Diagnosticul autorităților nu întârzie: harta respectivă nu corespunde cu nimic. (Nu este deloc surprinzător, dacă ne gândim la „informațiile false” care sunt vehiculate în cursul întâlnirilor cu extraterestri.) În 1969, o profesoară, Marjorie Fish, a avut ideea să realizeze această hartă în trei dimensiuni¹. Amplasarea stelelor devine de înțeles; harta nu este schițată „văzută de pe Pământ”, ci... din altă parte, ceea ce îi schimbă configurația cu care erau obișnuiți astronomii timpului. Conform opiniei astronomului Walter Mitchell, care s-a ocupat mult de macheta în trei dimensiuni concepută de M. Fish, răpitorii soților Hill ar fi provenit din Zeta Reticuli. Fizicianul Stanton Friedman consideră studiul lui Marjorie Fish drept „unul dintre cele mai extraordinare efectuate în domeniul cercetărilor ozenologice și astronomice”. Jacques Vallée, fost astrofizician, considerat

¹Cf. numărul special al revistei *Astronomy*, apărut în 1976, și studiul lui Marjorie Fish *Journey into the Hill star map*, Mufon, 1974.

de multă lume autoritatea supremă în materie de ozenologie, nu împărtășește această opinie. După el, coincidența rutelor celeste ale extraterestrilor cu pozițiile planetare corecte este, probabil, fructul întâmplării, iar harta nu i-a fost arătată lui Betty decât pentru a-i întări convingerea că răpitorii veneau din altă parte.

Mărturiile lui Betty și Barney Hill vor fi multă vreme ignorate, chiar și de specialiștii ozenologi, cărora li s-au părut de nepublicat (același lucru s-a întâmplat și cu relatarea lui Antonio Villas-Boas, din aceleași motive; detaliile răpirii acestuia au provocat un șoc cercetătorilor, care nu îndrăzneau să le pomenească decât „inițiaților”). Ziaristul John Fuller¹ și-a asumat riscul, publicând, abia în 1966, *The Interrupted Journey*², care a avut un succes imens.

Profitând de faima cazului Hill, FSR a îndrăznit să le aducă la cunoștință cititorilor săi (cu o întârziere de opt ani) aventura lui Villas-Boas. Reacția în lanț începe să se facă simțită: și alte cazuri ies din umbră, cum ar fi cel al lui Ghasim Filli, care s-a petrecut în 1954 la Teheran³.

După apariția cărții lui Fuller, un articol lung consacrat soților Hill, publicat de revista *Look*, a cunoscut, de asemenea, un mare răsunet. Faima doctorului Benjamin Simon a contribuit, fără doar și poate, la această primire. Cuvintele celebrului psihiatru și neurolog din Boston au făcut ocolul Statelor Unite ale Americii: „Nici unul, nici altul nu este nevrotic. Pe cât de conștienți cu putință, ținând seama că se aflau sub hipnoză, amândoi povestesc ceea ce cred că este adevărul absolut.” Comentariile medicului, împreună cu acest articol, pe care toată lumea se grăbește să-l citească, au provocat un adevărat șoc electric! OZN-urile — fie ele de origine extraterestră sau nu — erau „obiecte misterioase pe cer”, care, în cel mai bun caz, ar fi trebuit să fie de resortul militarilor. Dar dacă OZN-urile duceau ființe la bord, care se amuzau cu pământeni, era o altă poveste...

Problematica farfuriilor zburătoare începe să fie pusă într-o altă manieră. Restul presei urmează exemplul revistei *Look*, iar cazul Hill devine o obligație de neevitat (în continuare însă strânjenoare, fiindcă este vorba de OZN-uri).

Cu o asemenea publicitate mediatică, răpirile de către extraterestri ies din clandestinitate. Putând fi luate în serios doar cu dificultate de autoritățile științifice, aceste dosare îi stânjeniseră considerabil la început pe ozenologi; simpla lor existență submina eforturile depuse de diferite

¹Tradusă în franceză sub titlul *Le Voyage interrompu*, ed. du Rocher, 1982.

²*Ettela'at* (ziar de seară din Teheran), numărul din 13 octombrie 1954.

grupuri — cum ar fi NICAP* — pe lângă armată și guvern în speranța de a le convinge că OZN-urile erau vehicule extraterestre¹. Dar acest prim fascicul — sau, mai degrabă, rază firavă — de lumină adusă în aceste relatări incredibile nu reușește să atenueze respingerea aproape viscerală pe care o provoacă. Singurii care au curajul să se intereseze de cazurile acestea blestamate pe care „ozenologii serioși” refuză să le ia în considerare sunt marginalizații. Ei îndrăznesc chiar să publice. În 1968, Otto Binder (ziarist independent, specializat în astronautică, membru al NICAP și considerat nu prea demn de luat în serios din pricina curiozității sale „suspecte”) își publică investigațiile efectuate asupra cazurilor de răpire de atunci, mai ales a celor din Brazilia, într-o lucrare intitulată *Flying Saucers are Watching us (Farfuriile zburătoare ne supraveghează)*. Temeritate de pionier în acest domeniu, dacă ne gândim că prima carte consacrată acestui subiect, scrisă de C. și J. Lorenzen², a apărut abia în 1977! Viitorul avea să-i dea dreptate pentru ca s-a dovedit mai puțin înghețat decât colegii săi și a știut, înaintea altora, să se oprească asupra unui fenomen atât de derutant, care nu va înceta să ia amploare și a cărui descoperire avea să suscite noi întrebări în legătură cu vechile cazuri eliminate rapid ca „inacceptabile”. Astfel, o dată cu trecerea timpului, cazul australiencei Marlene Travers, „răpită” în 1966, poate fi interpretat altfel decât fusese în momentul producerii lui, și anume nu ca fabulația unui creier dereglat, ci ca o relatare de mână întâi a unei experiențe aparent trăite, de tip necunoscut, ce avea să fie împărtășită, în viitor, de mii de subiecți din toată lumea.

În copilăria sa, Marlene Travers văzuse mai multe „farfurii zburătoare”. În 1966, se află la niște prieteni la țară. Într-o seară, rămânând fără țigări, iese să-și cumpere de la un magazin situat de la vreo șase sute de metri de casă. Remarcă pe cer o „stea” care începe să crească din ce în ce mai mult; în curând, vede un disc argintat de cincisprezece metri în diametru și trei metri grosime aterizând nu departe de ea în câmp. Se deschide o ușă și o ființă „înaltă și frumoasă”, îmbrăcată într-o tunică verde, metalizată, iese din vehicul. O privește și îi comunică telepatic că are onoarea de a fi prima femeie de pe Pământ care va avea un copil cu un locuitor al altei planete³. Înghețată de groază, Marlene Travers se simte constrânsă de o forță irezistibilă să o urmeze pe superba creatură în interiorul farfúriei zburătoare, unde... i se întâmplă ceea ce i se promisese (Marlene Travers va vorbi

¹În anii '60, NICAP — aflată în culmea gloriei — considera că aceste aparate există, dar nu au pilot. ²Coral și Jim Lorenzen, *Abducted!*, Berkeley, 1977.

³Ceea ce nu este chiar exact, căci sud-africana Elizabeth Klarer a pretins că în 1956 a rămas gravidă cu un superb extraterestru venit din Alpha Centauri; a mai afirmat că a petrecut patru luni pe această planetă, unde ar fi adus pe lume un copil botezat Hayling., primul hibrid pământeano-centaurian. A se vedea Elizabeth Klarer, *Behind the Light Barrier*, Howard Timmins, 1980.

de „viol”). Chiar înainte de a părăsi nava spațială, tânăra femeie se împiedică de un soi de buton electric; simte o arsură fulgerătoare în gleznă și leșină. Când își revine, se află întinsă pe câmp. Farfuria se volatilizase. Se întoarce șchiopătând acasă la prietenii ei, care îi spun că *a dispărut timp de șapte ore*, și nu o jumătate de oră cât crezuse ea. Este chemat un medic pentru a se ocupa de arsura pe care nu o avusese înainte de a dispărea. Conform examinărilor ulterioare, se pare că femeia fusese într-adevăr gravidă, dar *sarcina nu a fost dusă până la capăt* (și apoi cine ar putea afirma că „tatăl” a fost frumosul extraterestru?). Pe câmp au fost descoperite urme în locul în care Marlene Travers a afirmat că aterizase farfuria.

În aceasta constă tematica ce îi va determina, douăzeci și șapte de ani mai târziu, pe congresiști să se întrunească la MIT (răpire, experiențe genetice, *missing time*, sarcină întreruptă). Este evidentă, dar nimeni nu-i acordă atenție, fiindcă cei care investighează aceste cazuri sunt „ciumații” comunității ozenologice.

Anul următor se aude despre un alt caz care, detaliu capital, *a fost studiat de comisia Condon*. Este vorba de cazul lui Herbert Schirmer.

În 1966, *US Air Force* a finanțat un important program de studiu al OZN-urilor, încredințat Universității din Colorado și condus de profesorul Edward Condon (fost director la *Bureau of Standards*, specialist reputat în fizica nucleară). Investigațiile au durat doi ani, la sfârșitul cărora a fost redactat celebrul de atunci „raport Condon”, publicat în 1969, a cărui obiectivitate este aspru criticată și care este considerat o mare dezinformare. În concluzia raportului se precizează că OZN-urile „nu constituie un pericol sau o amenințare pentru securitatea națională” și că „un studiu ulterior aprofundat al OZN-urilor probabil că nu poate fi justificat pentru progresul științei”. Aceste concluzii (inexistența OZN-urilor, „deși rămân niște incertitudini”), făcute publice în 1969, au declanșat proteste vehemente. Coordonatorul raportului, dr. Robert Low, a avut imprudența să lase la vedere memorandumul de uz intern, care preciza scopul real al raportului: să afirme că farfuriile zburătoare nu aveau nici o realitate obiectivă, lăsându-se să se înțeleagă în același timp că se întreprinsese un studiu aprofundat. Câțiva ani mai târziu, AIAA (Institutul american de aeronautică și informatică) avea să critice violent raportul Condon pentru lipsa de rigurozitate.

Pe 3 decembrie 1967, Herbert Schirmer patrulează în împrejurimile Ashland (Nebraska), când vede niște lumini la câțiva metri deasupra solului. Gândindu-se că este vorba de un camion care a derapat și s-a răsturnat, o ia în direcția respectivă și observă un vehicul care tocmai

decola într-un vârtej de lumini roșii-portocalii, scoțând un zgomot de sirenă. Imediat, obiectul dispare în cer. La ora 3 noaptea, când se întoarce la postul de poliție, Schirmer notează în raport: „Am văzut o farfurie zburătoare la intersecția străzilor 3 și 63. N-aveți decât să credeți sau nu.” Întors acasă, este cuprins de o migrenă puternică și constată că i-a apărut pe gât *un semn roșu inexplicabil*. Relatarea sa pare să se limiteze la o observație a cărei durată nu a fost mai mare de două minute.

Deși în vârstă de numai douăzeci și doi de ani, Herbert Schirmer este atât de apreciat de superiorii săi, încât, puțin timp după aventura sa, este numit *chief of department*. Nu îl interesaseră OZN-urile până atunci și totuși nu reușește să își alunge mașina zburătoare din minte. Suferă de dureri de cap atât de mari, încât nu mai poate lucra. În ciuda recentei promovări, demisionează. (Nu este ușor pentru un polițist să fie etichetat drept „cel” care a văzut un OZN și a avut curajul să raporteze despre aceasta.)

La sfatul unui prieten, Schirmer începe să caute un hipnoterapeut. (În 1967, nu era un lucru atât de simplu ca astăzi, chiar și în Statele Unite ale Americii.) Investigația sub hipnoză a insolitei sale observații dezvăluie un scenariu cunoscut astăzi, dar care părea abracadabrant în vremurile acelea, când fenomenul răpirilor, limitat la câteva cazuri, era practic necunoscut. Imediat cum ajunge la locul presupusului accident, un obiect luminos care staționa la câțiva metri deasupra solului se îndreaptă spre polițist și aterizează lângă el. Din el ies mai mulți umanoizi care îl înconjoară. Unul dintre ei îi proiectează pe față un fascicul de lumină orbitoare. Mașina îi este învăluită într-o ceață verzulie. Schirmer simte cum îl părăsesc forțele și voința; este incapabil să apuce pistolul și, purtându-se într-un mod irațional, coboară geamul portierei. Unul dintre umanoizi profită pentru a-l apuca de gât. Imediat, Schirmer se trezește afară din mașină.

— Ești paznic al acestor locuri? îl întreabă un umanoid.

Schirmer nu poate să răspundă.

— Știi unde este centrala electrică?

Fără a-i lăsa polițistului timp să răspundă, umanoidul continuă:

— Ai trage într-o navă spațială?

De data aceasta, reușește să murmure:

— Nu, domnule.

Această declarație pașnică îl face să primească o invitație la bord.

Descrierea pe care Herbert Schirmer le-o face extratereștrilor corespunde în mare măsură celei pe care persoanele răpite le-o vor face cincisprezece ani mai târziu „omuleților cenușii” (înălțimea de

aproximativ 1,20 metri, pielea cenușie, o fantă simplă în loc de gură, ochi oblici imenși, care nu clipește niciodată), cu excepția faptului că uniforma lor — un combinezon mulat — este dotată cu o antenă și, pe piept, cu o emblemă reprezentând un șarpe înaripat¹. Conduși de ei, vizitează nava, în interiorul căreia se află un alt „vehicul de supraveghere” de dimensiuni mai mici. Într-una din săli motorul unui aparat mare, din care ies tot felul de cabluri și de cadrane, merge emanând lumini multicolore. Această mașină „electromagnetică” îi furnizează puterea OZN-ului, i se explică telepatic, iar extraterestrii au aterizat pentru a o reîncărca racordându-se la centrala electrică din Ashland. Puțin zgârciți cu detaliile, umanoizii se lansează într-un lung discurs. Se interesează de multă vreme de rasa umană și au întreprins un vast program de cercetare în domeniul reproducției: „îi contactează pe oameni la întâmplare pentru ca noi să nu înțelegem nimic în privința procedeelelor lor și pentru a ne familiariza treptat cu ideea prezenței lor printre noi”.

Ca toți răpiții, al căror precursor avea să devină, lui Schirmer i se dau asigurări că nu va păstra nici o amintire în privința celor văzute și auzite și că acest contact se va repeta.

Acest caz trebuie considerat foarte important din diverse motive. În primul rând, *este relatat de un polițist*. Cercetătorii sunt foarte atenți cu mărturiile acestora, ca și cu ale jandarmilor, militarilor și piloților. Oamenii aceștia au fost antrenați să observe cu precizie și știu să se stăpânească în fața unor evenimente imprevizibile sau periculoase. Prin definiție, aceștia sunt persoane ale căror mărturii sunt mai demne de încredere decât cea a unui individ oarecare.

Dat fiind că afacerea Schirmer a fost disecată (deși nu elucidată) de raportul Condon, răpirile și-au făcut intrarea pe ușa din față pe scena ozenologică. Schirmer este, de asemenea, unul dintre primii martori a cărui relatare a fost studiată de dr. Leo Sprinkle, psiholog la Universitatea din Wyoming, una dintre figurile de seamă ale ozenologiei răpirilor, pe care o vom regăsi cu ocazia marilor cazuri din anii '70. Cu acest caz se precizează o cotitură în cadrul cercetărilor. Începând cu anul 1967, utilizarea hipnozei — care le permisesese deja soților Hill să-și exploreze *missing time* pe care l-au trăit — este validată de comisia Condon ca tehnică de anchetă, devenind cumva oficializată.

În relatările lui Schirmer din timpul regresiei sale hipnotice se întâlnește un număr de elemente *absurde*, tipice în aceste cazuri. De pildă, întrebarea care a servit la intrarea în discuție („Ești paznic?”), promisiunea

¹Ralph și Judy Blum, *Beyond Earth: Man's Contact with UFO's*, Bantam Books, 1974.

(aparent neținută) pe care i-au făcut-o umanoizii că se vor întoarce pentru a-l contacta din nou sau „informațiile” despre proveniența lor (Schirmer declară: „Vin de pe o planetă pe care nu o cunoaștem, dintr-o galaxie vecină; au, de asemenea, baze pe Jupiter și Marte. Mi-au spus că este prima dintre cele trei întâlniri pe care le vom mai avea. Următoarele vor avea loc înainte de sfârșitul lui 1968...”).

Trebuie reținut și un alt detaliu: *șarpele înaripat* care figura pe insigna unui extraterestru. Avem deja premisele temei ce se va dezvolta ulterior în cadrul *lunatic fringe*¹, începând cu anii '80; fabulațiile despre rasa „serpentoidă” sau „reptiliană” se vor inspira, în parte, din acest motiv. Șarpele este simbolul extraterestrilor care aparțin unor rase reptiliene și prezintă, între altele, particularitatea de a răspândi un miros respingător; lipsiți de sistem digestiv, excreția lor se realizează prin piele.

Serialul televizat de science-fiction *V* are ca protagoniști niște extraterestri care, având înfățișarea umană, își dezvăluie caracteristicile „reptiliene” imediat ce li se smulge masca. În Canada, numeroase persoane afirmă că nu au fost răpite de „omuleții cenușii”, ci de „reptilieni”. Astăzi, la Québec, această figură de coșmar face parte atât de mult din cultura populară, încât, pentru anul școlar 1994/1995, micilor locuitori ai orașului li s-a dat un manual aparte. Cu ajutorul lui, copiii învață că extraterestrii se află printre noi pentru a ne studia, a ne analiza și... a ne răpi. Coperta cărții intitulată *Profesorul meu este extraterestru* înfățișează o școală; în spatele unei ferestre, profesorul își așteaptă elevii. Are un chip de „reptilian”. La sfârșitul cărții găsim o ilustrație ce pare a proveni din filmul *V*: „profesorul” își scoate masca, dezvăluindu-și veritabila natură. Are fața unei reptile.

Începând din anii '70, unii cercetători consideră că răpirile reprezintă o cotitură de o extraordinară importanță în evoluția fenomenului ozenistic. Ei decid să se consacre elucidării acestei enigme ale cărei exemple nu încetează să se înmulțească și se mulțumesc să noteze aceste „întâmplări trăite”, ce oscilează între o poveste de groază și o povestire science-fiction. Unii evidențiază detalii ciudate, cum ar fi, în cazul Pascagoula,

¹Această expresie desemnează aripa delirantă a ozenologiei. Adepții grupării *lunatic fringe* au instituit un sistem de credințe pitorești la care țin: „extraterestrii” sunt ET veniți de pe una sau mai multe planete și au semnat niște acorduri secrete cu guvernul american. Acesta, în schimbul cunoștințelor tehnologice, le-ar fi acordat dreptul de a avea baze secrete subterane pe planeta noastră. Bineînțeles, morfologia ET, psihologia, numărul lor nu sunt secrete pentru acești adepți care știu să facă diferența dintre „cei buni” (blonzii înalți) și „cei răi” (omuleții cenușii) și cunosc planurile monstruoase ale acestora din urmă care nu doresc altceva decât să ne domine și să ne transforme în sclavi. Și aceasta, într-un viitor apropiat...

afirmația conform căreia extraterestrii ar avea „picioare de elefant” sau levitația oblică la care a fost supus un pescar la bordul unui OZN.

Pe 11 octombrie 1973, Charles Hickson (patruzeci și cinci de ani) și Calvin Parker (nouăsprezece ani) se află într-un mic zăgaz de pietre pentru a-și testa noile unelte de pescuit în Pascagoula (Mississippi). Peștele se lasă așteptat. Cei doi bărbați se gândesc să-și schimbe locurile, când un bâzâit puternic îi face să-și ridice capetele. Un obiect zburător, cu o aureolă de lumină albastră, coboară din cer și se pregătește să aterizeze. Dar nu, obiectul se oprește chiar lângă ei, la vreo zece metri de zăgaz și rămâne nemișcat, la aproximativ treizeci de centimetri deasupra unui câmp pe care zac carcasse de mașini abandonate și diverse alte gunoaie. Uluiți, cei doi bărbați uită de pescuit. Contemplă, gură-cască, o navă spațială gri-albastră, cu un brâu de lumini sclipitoare, de formă ovoidală și de mărimea unui camion, care continuă să scoată bâzâitul respectiv. Nu disting nici hublouri, nici nituri pe suprafața acestui obiect care pare făcut dintr-o singură bucată și, totuși, fără să o remarce, se deschide o ușă din care ies trei siluete vag omenești. Înfațișarea lor este atât de derutantă, încât cei doi pescari le vor descrie folosind termenul „chestii”. Efectiv, aceste „chestii” nu seamănă deloc cu diversele tipuri de umanoizi descrise de obicei de martori. Sunt ființe bipede de talia unui elefant de zece ani și nu au deloc haine. Pielea lor, cenușie, face cute pe suprafața întregului corp. Gambele se termină cu o masă cilindrică voluminoasă, ca niște „picioare de elefant” (sic). Zburând deasupra solului, „chestiile” se îndreaptă cu o viteză foarte mare spre cei doi oameni și, înainte ca aceștia să aibă timp să reacționeze, îi iau de braț și îi duc cu ele în interiorul aparatului. (Povestindu-și ulterior aventura la postul de poliție, Hickson și Parker vor spune că „chestiile” acelea i-au paralizat cumva de la distanță, fiindcă altfel s-ar fi aruncat în apă, încercând să se salveze.) La simpla lor atingere, cei doi bărbați își pierd cunoștința, iar Parker va rămâne inconștient până la sfârșit. Hickson își revine în simțiri la bordul aparatului. Este complet paralizat și pe punctul de a leșina de groază. Doar ochii și-i poate mișca. Îi observă pe monștrii care îl înconjoară. „Chipul” lor sfidează orice descriere. În locul ochilor, se află două linii între care iese o protuberanță care nu seamănă absolut deloc cu un nas. Urechile, extraordinar de mari, sunt ascuțite, ca de măgar. Ceea ce ar trebui să fie gura nu este decât o despicătură care nu se deschide deloc, nici măcar atunci când „chestiile” par să comunice între ele prin zumzete. „Brațele” lor se termină prin niște clești.

Hickson nu știe ce s-a întâmplat cu Parker. *Plutește* într-o poziție înclinată, în mijlocul unei încăperi goală. Are impresia că se află în imponderabilitate, căci corpul nu i se sprijină pe nimic. În felul acesta este supus unei examinări „medicale”. Un aparat (pe care îl compară cu un „ochi enorm”) iese din perete pentru a-l examina centimetru cu centimetru. În mai multe rânduri, creaturile l-au răsucit pe toate părțile, pentru ca „ochiul” să îi examineze anatomia. O dată examinarea încheiată, „ochiul” se îndreaptă singur spre un perete care îl înghite. Cele două creaturi ies, lăsându-l pe Hickson în continuare paralizat, în levitație oblică (corpul său face un unghi de 45 de grade cu podeaua OZN-ului), pentru a reveni câteva secunde mai târziu și a-l depune fără menajamente, chiar în locul de unde îl răpiseră. Parker este adus imediat și își revine pe loc. „Chestiile” se îndepărtează alunecând în aer, fără a face vreo mișcare. Pătrund în OZN, care dispare „în mai puțin de o secundă”.

Cei doi bărbați sunt stupefiați. Trebuie să vorbească, să exorcizeze aventura aceasta îngrozitoare prin cuvinte și nu să rămână plantați acolo, repetând aceleași detalii incredibile, dar cine i-ar putea crede? După ce s-au consfătuît îndelung, decid să se adreseze autorităților și telefonează la biroul șerifului Fred Diamond, din Jackson. Este ora 11 noaptea. Căpitanului Ryder i se face legătura. Ceva din vocea celor doi îl face să presimtă că nu are de-a face nici cu farsori, nici cu bețivi; îi cheamă la el imediat.

Panica celor doi prieteni este vizibilă (Parker nu reușește să se exprime din cauza tremurăturii). De asemenea, și buna lor credință. Înainte de a fi ascultați, cer să fie supuși unui test cu detectorul de minciuni, fiindcă într-adevăr țineau să fie luați în serios. Sunt interogați timp de mai multe ore, apoi sunt lăsați singuri într-o cameră, unde, fără să știe, un magnetofon le înregistrează cuvintele. Căpitanul Ryder este impresionat: „După ce am ascultat benzile, i-am crezut. Dacă au mințit, ar fi trebuit să se afle la Hollywood, atât de bine și-au jucat rolurile.” Hickson gemea: „Doamne, ce mi s-a întâmplat... n-am văzut nimic similar în toată viața mea... sunt pe punctul de a înnebuni... de ce mi s-a întâmplat una ca asta? Am fost în război, dar nu mi-a fost niciodată atât de frică!”

Parker este mai afectat: rămâne în stare de șoc. De mai multe ori în cursul interogatoriului va cădea în genunchi și se va ruga. Hickson crede că „chestiile” au acționat *ca niște roboți* programați să efectueze pe ei sarcinile precise ce li se dăduseră. „N-au încercat deloc să comunice cu noi. Nu cred că voiau să ne facă să suferim, dar mi-a fost foarte teamă să nu ne ia cu ei.” Se declară convins că aceste creaturi vor continua să supravegheze Pământul și pe locuitorii săi îndeaproape.

În timp ce le lua depozițiile, la biroul șerifului se primește un telefon de la un fost pilot care menționează prezența unui OZN în jurul orei 8 seara, nu departe de râul Pascagoula. Observații similare vor fi raportate în această regiune în noaptea respectivă, dintre care una îi aparține unui fost consilier al orașului Pascagoula. (Patruzeci și opt de ore mai târziu, un meteorolog din Columbia avea să comunice că în ziua aceea a observat pe radarul său un ecou; la început a crezut că este vorba de un avion care survola regiunea, dar nu era posibil. După ce ecoul a indicat că respectivul „avion” devenise staționar — ceea ce era de neînțeles —, imaginea a dispărut de pe ecran.)

A doua zi de dimineață, Hickson și Parker au fost supuși unui examen psihiatric la baza aeriană din Kessler, înainte de a fi interogați de trei ofițeri ai *US Air Force Intelligence*. Nu este detectată nici o urmă de contaminare radioactivă. Raportul medical menționează că cei doi se află într-o stare gravă de stres, din cauza unei experiențe traumatizante, și se pronunță în favoarea sincerității martorilor.

În vreme ce ziariști veniți din toate colțurile Statelor Unite ale Americii încearcă să facă investigații la biroul șerifului Diamond, martorii sunt dați în grija a doi oameni de știință care au călătorit pentru a-i întâlni: dr. James Harder (profesor inginer la Universitatea din California și hipnotizator foarte calificat) și dr. Hynek¹. Amândoi doresc să-i facă pe Hickson și Parker să vorbească sub hipnoză. În cazul lui Hickson, au fost nevoiți să întrerupă experiența, căci ea s-a demonstrat a fi îngrozitoare pentru acesta.

Dr. Harder consideră că este vorba de o manifestare a extraterestrilor și nu ezită să afirme: „Panica absolută care i-a cuprins pe acești doi oameni aflați sub hipnoză mă face să le cred povestea. N-ar fi putut niciodată să simuleze o asemenea teroare sub hipnoză.”

¹Astronom, titularul catedrei de astronomie la *North Western University* (Illinois), profesorul J. Allen Hynek este, fără îndoială, figura cea mai cunoscută a ozenologiei. Rolul său de consilier științific al *US Air Force* în cadrul raportului Condon (comisie de anchetă americană a problemei OZN) l-a făcut să gândească altfel despre un fenomen care, la început, îl făcuse sceptic. A demisionat când și-a dat seama că acest proiect era destinat, în realitate, să arunce praf în ochii publicului, în loc să facă lumină în privința acestor fenomene misterioase. În repetate rânduri, a cerut ca problema OZN-urilor să fie studiată într-o manieră științifică, mai ales în celebra sa carte *The UFO Experience, a Scientific Inquiry*, în care scria: „Fenomenul OZN constituie o descoperire deloc neglijabilă pentru știință... Trebuie să depunem eforturi uriașe pentru a întreprinde imediat studii științifice care să lămurească această problemă și să descopere originea OZN-urilor.” În 1973, a fondat un centru de cercetări, CUFOS*.

Pentru dr. Hynek, incidentul de la Pascagoula este o afacere serioasă, unul dintre cele mai dramatice cazuri înregistrate de contacte cu OZN-urile. Dar este mai rezervat ca Harder. A recunoaște aspectul terifiant al acestei experiențe nu înseamnă a considera acest caz ca pe o răpire efectuată de niște roboți trimiși de o civilizație extraterestră.

Ulterior, nici alte teste psihologice la care au fost supuși Hickson și Parker nu au decelat vreun un indiciu al comportamentului psihotic, al isteriei sau al vreunui accident cerebral. Dr. Bast a afirmat că acești bărbați nu sufereau nici de „nebuie în doi” (dereglare psihică în care un subiect psihotic dominant îl influențează pe celălalt, comunicându-i iluziile).

Incidentul din Pascagoula a cunoscut o faimă mondială și a fost prezentat pe larg de mass-media. Fapt surprinzător, articolele de atunci nu conțineau ironia la care ne-am fi așteptat. Nimeni nu și-a bătut joc de acești oameni, afirmând că au fost duși la bordul unui OZN de niște roboți cu picioare de elefant...

Un alt caz celebru în Statele Unite ale Americii este cel al lui Travis Walton care, pe data de 5 noiembrie 1975, *a dispărut timp de cinci zile*, după ce a fost fulgerat de un OZN *în fața celor șase colegi ai săi* (tăietori de lemne ca și el).

Cei șapte bărbați se aflau într-o camionetă și se întorceau de pe un șantier aflat lângă Snowflake (Arizona). Zăresc printre arbori o lumină puternică: „De parcă ar fi luat foc pădurea”, va spune unul dintre ei. Se îndreaptă spre presupusul incendiu și descoperă un obiect circular care planează la joasă altitudine. Fascinat, Walton (douăzeci și doi de ani la acea vreme) iese din mașină și, în ciuda îndemnurilor la prudență ale colegilor săi, se îndreaptă spre obiect. Îl lovește un fascicul de lumină albastră, proiectându-l în aer. Ca o marionetă dezmembrată, Walton cade pe sol la cinci metri de ceilalți. Înnebuniți, ceilalți tăietori de lemne nu au curajul să se apropie de el, așa că pleacă de acolo, iar camioneta demarează în trombă. Pe seară, cei șase bărbați se întorc pentru a-l ajuta pe colegul lor pe care îl cred rănit. Dar Walton este de negăsit; a dispărut. Tăietorii de lemne se duc la poliție pentru a-i povesti pățania șerifului. Acesta, convins că este vorba de fapt de o crimă, organizează căutările la fața locului, în speranța de a găsi cadavrul. Fără nici un rezultat.

Cinci zile mai târziu, Walton avea să apară pe un drum, la peste șaisprezece kilometri de locul de unde se volatilizase. Este slăbit, palid, deshidratat, confuz, complet dezorientat, convins că trecuseră doar două

ore de când îl lovise fasciculul luminos. Amintirile îi vor reveni, încetul cu încetul, în cursul următoarelor zile. Când și-a revenit, era culcat pe o masă, la bordul unui vehicul. Trei umanoizi cu pielea cenușie, capetele chele și ochi negri imenși, care le ocupă jumătate din față, sunt aplecați deasupra lui. Îl examinează ca niște medici. Walton își înfrânge teama, se scoală și îi amenință cu un cilindru metalic de consistență plină și greu, pe care aceștia i-l puseseră sub ceafă. Cei trei o iau la goană. Căutând o ieșire, Walton aleargă în interiorul aparatului, pătrunde într-o altă încăpere, în care mai mulți umanoizi asemănători celor care l-au examinat urmează instrucțiunile transmise telepatice de un umanoid cu părul blond, „mult mai înalt și cu o înfățișare mult mai apropiată de cea umană”, așezat într-un fotoliu dintr-un material transparent. Walton este supus și altor teste (este instalat în fața unui ecran uriaș, care înfățișează cerul, și trebuie să manevreze diverse butoane care pun în mișcare obiectele celeste), apoi extraterestrii îl leagă de scaun. Este momentul decolării: Walton întreprinde, la bordul OZN-ului, o călătorie interstelară. În timpul acesteia, remarcă mai multe OZN-uri, în escadrilă, care îl escortează pe „al său”. Văzând Pământul cum dispare, sferă minusculă, pierdută în imensitatea cosmosului negru în care aparatul pătrunde, își pierde din nou cunoștința. Fără să-și mai aducă aminte ce i s-a întâmplat mai departe, se trezește pe un drum, lângă o benzinărie. O benzinărie pentru vehiculele terestre. Capul i se învâртеște. Întins pe jos, „își” vede OZN-ul cum dispare în cer.

Walton și-a adus aminte de aventura sa fără să fi recurs la hipnoză. Detectorul de minciuni a scos la iveală faptul că el era convins că trăise aceste evenimente. (Trebuie să precizăm că detectorul de minciuni permite aprecierea gradului de sinceritate a martorului. — dacă acesta este convins că spune adevărul — și nu aflarea răspunsului esențial: relatarea este oare conformă realității?) În timpul dispariției lui Walton, cei șase tăietori de lemne au fost supuși testului cu detectorul de minciuni, șeful crezând în continuare că are de-a face cu o crimă. Cu excepția unuia dintre ei — care poate că lua droguri și de aceea se temea de poliție — toți au trecut testul cu bine.

Fără îndoială, pentru a fi mai spectaculos, filmul recent *Fire in the Sky* (*Foc în cer*), inspirat din acest caz, și-a permis multe libertăți față de evenimentele așa cum fuseseră relatate de Walton și nu are nici o legătură cu spusele lui. Povestea era suficient de tare, pentru a nu avea nevoie de înfloritură. După douăzeci de ani, Walton și colegii lui își mențin afirmațiile.

Începând cu 1975, mărturiile. în acest sens nu încetează să se înmulțească, pe niveluri succesive. Cele câteva zeci de cazuri cunoscute în anii '70 s-au înmulțit până ce s-a atins cifra de ordinul a mii de cazuri, începând cu anul 1987. (În studiul său apărut în 1987, *UFO — Abductions, the Measure of a Mystery*, dr. Thomas E. Bullard, specialist în folclor la Universitatea din Indiana, menționa trei sute de cazuri, iar cele două volume groase erau axate în principal asupra situației din America, în vreme ce fenomenul era deja larg răspândit în lume!)

O asemenea acumulare de mărturii începe să semene cu o epidemie. Foarte curând debordați, cercetătorii nu pot întreprinde anchete în fiecare caz semnalat, nici măcar să le înregistreze pe toate. Situația seamănă celei din secolul al XIX-lea, când spiritismul se răspândise ca un incendiu în Europa și era imposibilă contabilizarea mediumurilor. Fenomenul a atins o amploare colectivă¹, iar evoluția pe care o cunoaște la ora actuală nu lasă să se întrevadă nici cel mai mic semn de epuizare, dimpotrivă, relatările nu încetează să se complice și să se îmbogățească cu detalii din ce în ce mai stânjenitoare.

Începând din 1967, hipnoza avea să fie folosită cu regularitate pentru a-l ajuta pe subiect să-și regăsească amintirile șterse în timpul episodului amnezic (faimosul *missing time*), mai ales de către profesorul Sprinkle, pionier în domeniul răpirilor.

Psiholog, profesor emerit la Universitatea din Wyoming, devenit psihoterapeut particular, specializat în răpiri, Leo Sprinkle a fost unul dintre primii profesori universitari americani interesați de acest subiect. În 1949, în timpul studiilor (la Universitatea din Colorado), a observat prima dată un OZN. După șapte ani, în prezența soției sale, Marilyn, vede a doua oară o farfurie zburătoare. Va avea ocazia să observe și ale „lumini nocturne” de acest tip. După ce fusese complet *ostil* față de posibilitatea existenței OZN-urilor, Sprinkle devine *sceptic* (în sensul grecesc al termenului, adică a nu se pronunța nici pentru, nici contra), apoi convins. Când este numit profesor la Universitatea din Wyoming, este deja consilier științific la două asociații americane mari, care se ocupă cu studiul farfuriilor zburătoare: APRO* și NICAP. În urma investigațiilor efectuate sub hipnoză de dr. Simon în cazul Betty și Barney Hill, începe să se intereseze de răpiri. Între anii 1964 și 1985, prin arsenalul lui de teste psihologice trec mai mult de trei sute de persoane, care au pretins că au văzut OZN-uri sau că au fost duse cu forța la bordul lor.

¹Mai ales în Statele Unite ale Americii, Canada, Rusia, Australia și în țările Americii Latine. În Franța, cazurile sunt relativ rare.

Din 1980, Leo Sprinkle organizează la Universitatea din Wyoming *Rocky Mountains Conferences*, în cadrul cărora persoanele răpite, scăpând în sfârșit de izolarea la care le condamnă experiențele considerate „pur delir”, se prezintă și își povestesc pătaniile în prezența psihologilor, ozenologilor, sociologilor ori a astrofizicienilor. Fiecare consideră că este normal să povestească modul în care a descoperit lângă patul său niște personaje mici, cu ochi cenușii enormi, lipsiți de iris, cu aspect de călugăriță (insectă), cum a plutit în aer trecând *prin acoperișul ori prin zidurile* casei, cum i s-au introdus sonde în rect sau vagin, implanturi în craniu. Descrierile unor ciudate aparate medicale sau ale unor „creșe” pline cu bebeluși și copii hibridi circulă liber.

Delir colectiv? Prea simplu pentru a scăpa cu asta. Acești oameni care au trăit întâmplările relatate au profesii care cer un anumit echilibru; unii sunt medici, psihologi, militari, polițiști, consilieri financiari, profesori.

Nu prea convins de realitatea unui fenomen pe care îl consideră o dovadă de psihopatologie, psihiatrul James Gordon a constatat cu uimire că experiențele relatate de cei răpiți nu seamănă deloc cu cazurile constatate de literatura psihiatrică. Pentru a afla mai multe, a asistat la unul dintre seminarele anuale organizate de Sprinkle. După ce și-a petrecut mai multe zile în compania lor, observându-i și comunicând cu ei, a fost impresionat să constate că majoritatea par *normali*, coerenți, chibzuți, într-un cuvânt... „banali”. După ce a precizat că este dificil să stabilești un diagnostic în afara unei clinici, a adăugat: „Deși experiențele lor par imposibil de crezut și deși pot fi reale, este evident că nu sunt sub nici o formă fructul vreunei boli psihice serioase¹.”

Și Leo Sprinkle a fost hipnotizat. Relatările pe care le culegea îl trimiteau la unele amintiri din copilărie, în care se trezea curgându-i sânge din nas², cu sentimentul că fusese „vizitat” în timpul nopții. Prin hipnoză a reușit o regresie în timp până la vârsta de zece ani, când s-a văzut la bordul unui vehicul spațial. Lângă el se afla un umanoid înalt, care îi explica telepatic că trebuia să învețe să citească și să scrie pentru a-i putea învăța mai târziu pe oameni să-și găsească țelul în viață. Ignorând sarcasmele previzibile din partea confrăților săi, psihologul a decis să se accepte în calitate de „contactat” și să vorbească cu cei răpiți de la egal la egal.

¹*The UFO Experience*, în *The Atlantic Monthly*, august 1991.

²La cei răpiți, epistaxisul legat de un coșmar cu OZN-uri este considerat rezultatul amplasării sau al scoaterii unui implant prin fosele nazale.

Nu trebuie să se tragă concluzia din exemplul lui Sprinkle că orice persoană hipnotizată descoperă că a fost răpită. Astfel, June Parnell, care lucrează cu Sprinkle, nu a văzut nici cel mai mic OZN. Toate sesiunile sub hipnoză pe care le-a efectuat nu au scos nici urmă de amintire refulată ce ar fi putut sugera un contact cu extraterestrii. Fapt care nu a împiedicat-o să folosească ca punct de plecare în lucrarea sa de doctorat materialele strânse de Sprinkle, referitoare la cele două sute cincizeci de persoane care s-au întâlnit cu vizitatorii. (În lucrarea lui J. Parnell se afirmă că martorii nu suferă de nici o boală mintală.)

Leo Sprinkle abordează pozitiv fenomenul; răpiții „săi” consideră că experiența pe care au avut-o este benefică și dătătoare de satisfacții. În vreme ce foarte multe persoane răpite apreciază că au fost tratate ca niște „cobai”, ca material uman supus celor mai sinistre manipulări, fără a li se fi cerut consimțământul, răpiții lui Sprinkle au sentimentul că participă la o experiență extraordinară, că sunt aleși în vederea unei viitoare cotituri a istoriei omenirii. Aceste experiențe, consideră ei, sunt fructul Marii Gândiri care ne călăuzește evoluția și îl face pe om să progreseze. „Aceste fenomene, scrie el, fac parte dintr-un plan a cărui finalitate este transformarea oamenilor în cetățeni ai cosmosului¹.” Întăriți de această perspectivă, răpiții lui nu îi mai consideră pe extraterestri ca pe niște torționari îngrozitori, ci ca pe niște Frați ai Spațiului, binevoitori, veniți să-i avertizeze în legătură cu amenințările ce pândesc Pământul, căzut pradă nebuniei noastre tehnologice.

Dintre cele mai interesante cazuri descoperite grație lui Sprinkle, ne vom opri asupra a două, foarte diferite. Cel al lui Pat McGuire, proprietar al unei ferme din Wyoming, pe care extraterestrii nu numai că l-au făcut să găsească apă în deșert, dar căruia i-au cerut, de asemenea, să se prezinte la alegeri, și cel al lui Judy Doraty, o tânără răpită împreună cu fata ei, care i-a văzut pe extraterestri cum au aspirat un vițel la bordul OZN-ului, i-au prelevat fragmente de țesuturi și organe și l-au aruncat pe sol după această operație.

Pat McGuire, crescut într-o familie catolică de origine irlandeză, muncește la fermă cu familia și câțiva muncitori. Este foarte tânăr și are o idee fixă: să sape un puț pentru a găsi apă în această zonă deșertică. Toată lumea încearcă să-l descurajeze, spunându-i că nu există apă. Tentativele

¹Leo Sprinkle, *UFO Contactes, Captive Collaborators or Cosmic Citizens?* în *MUFON Symposium Proceedings*, 1980.

de a găsi apă în această regiune se soldaseră cu un eșec, așa că nimeni — nici prietenii, nici familia — nu vrea să-l ajute nici măcar în obținerea materialelor necesare. Astfel, Pat McGuire continuă să muncească la fermă fără a înceta să nutrească visul care sfârșise prin a deveni obsesie. În ciuda dezaprobării persoanelor din anturajul său, în 1971 se apucă să foreze un puț de o sută de metri adâncime. Spre stupefacția generală, pompa reușește să scoată „800 de galoane de apă pură pe minut” (3632 litri). Un sistem complex de irigații îi permite de acum înainte lui Pat McGuire să ude un câmp întins, pe care cultivă orz.

În mai multe rânduri, Pat McGuire a observat, de față și cu alți fermieri, niște mingi de foc. A văzut „farfurii zburătoare” deasupra casei, a fost afectat de fenomene de *poltergeist*, a avut crize de paralizie în timpul somnului. În timpul unei partide de vânătoare, a avut un *missing time*. Dar asta nu este tot. În cursul verii anului 1976, după aparițiile unor OZN-uri, două animale de la ferma sa sunt găsite moarte, complet golite de sânge. Ochii, organele sexuale și limba au dispărut, secționate atât de abil, încât țesuturile nu erau rupte și nici o picătură de sânge nu se zărea. Animalele au fost victimele a ceea ce se cheamă mutilări de animale. McGuire suspectează sectele și culturile satanice că ar fi la originea acestor cruzimi, până ce într-o zi zărește o farfurie zburătoare care planează deasupra unei vaci de-a lui. De parcă ar fi supravegheat-o. A doua zi de dimineață, animalul a dispărut. Pat McGuire a ajuns să se întrebe dacă vinovați nu sunt cumva ocupanții OZN-urilor, pe care el nu i-a văzut niciodată, deși a stat la pândă de nenumărate ori.

În cursul anilor 1979 și 1980, Leo Sprinkle l-a supus unor regresii prin hipnoză. Psihologul recunoaște că rareori a fost atât de surprins de relatarea unei persoane răpite. Pat McGuire este la fel de uluit. Se află într-o încăpere ovală, în care extraterestrii îl învață cum să-și foreze puțul și îi dau asigurări că îl vor face să dea de apă, dacă se conformează instrucțiunilor lor. Urmează și alte detalii, informații încă mai greu de admis. I se spune că în diferite epoci s-a incarnat într-un ofițer evreu, că a luptat mereu împotriva dușmanilor lui Israel și că o parte din spiritul său a fost „implantată” în trupul unui general israelian în timpul Războiului de șase zile. Asemenea revelații nu îl afectează pe McGuire, care nu le acordă nici o importanță. Dacă nu știe cum să interpreteze amintirile din pretinsele sale vieți anterioare, a reușit să găsească apă într-un loc în care nimeni nu izbutise (nimeni nu poate să conteste acest fapt) și în care nici

n-ar fi putut s-o găsească singur, nefiind radiestezist. De atunci, este convins că „oamenii din OZN-uri” guvernează omenirea. Trăiește tot în ferma sa de la nord de Laramie, împreună cu soția și cu cei opt copii.

În ceea ce privește cazul Doraty, avem de-a face cu o schimbare de registru. Blânzii extraterestri care au făcut să fâșnească apa din deșert devin aici ecologi perversi și sadici.

În luna mai 1973, Judy Doraty, la volanul mașinii sale, se întoarce din Houston (Texas), unde a jucat bingo, și se îndreaptă spre casă, la Altaloma, însoțită de mama, de fiica ei Cindy, de cumnata și de cumnatul său. De câteva minute o lumină pe cer, ca o stea mare, se ține după mașină. Ciudat. Cumnatul său crede că este un elicopter, dar Judy nu îl crede și oprește pe un drum lateral pentru a observa mai bine fenomenul luminos. Începând din acea clipă, cele cinci persoane *pierd orice noțiune a timpului*. (Adulții nu își vor da seama că au avut un *missing time* decât atunci când vor ajunge acasă, constatând că au parcurs distanța respectivă în mult prea mult timp.) Când și-a revenit în mașină, Judy a fost cuprinsă de grețuri violente. Timp de o săptămână a suferit de migrene și de crize inexplicabile de angoasă.

În 1978, se încearcă o primă tentativă de regresie hipnotică, dar ea nu izbutește să-și recapete toate amintirile. Cele care fâșnesc la lumină, fragmentare, sunt atât de ciudate, încât îi scrie doctorului Sprinkle. În timpul hipnozei, descoperise că mașina era înconjurată de un halou de lumină galbenă. Amintire încă mai derutantă, ea văzuse un *vișel înghițit de o rază de lumină*. Animalul parcă ar fi fost „absorbit” și ridicat în aer.

Acest episod, nemaiîntâlnit până atunci în relatările de răpiri, îi reține atenția unei cercetătoare, Linda Moulton Howe, care pregătea un film despre mutilările de animale. De mai mulți ani, L. Moulton Howe făcea investigații despre acest subiect, a cărui legătură cu OZN-urile părea evidentă. Oare acest caz reunea răpirea unei ființe umane și o mutilare? Era o pistă ce nu trebuia neglijată, așa că realizatoarea filmului se străduiește s-o convingă pe Judy să-și continue ședințele de hipnoză. Aceasta este reticentă la început; nu dorește nici un fel de publicitate a poveștii sale. În realitate, fiindcă îi era teamă să se confrunte cu niște amintiri prea dureroase, Judy nu prea dorea să afle ce i se întâmplase. Cu toate acestea, în urma rugămintelor, sfârșește prin a accepta și reîncepe ședințele de hipnoză, de data aceasta cu Sprinkle. Încetul cu încetul, își amintește toate detaliile, așa că tânăra află până la urmă ce i s-a întâmplat.

Este o relatare destul de diferită de cele pe care se obișnuise psihologul să le asculte de la persoanele răpite. În centrul răpirii nu se afla Judy, redusă la simplul rol de figurantă, ci... vițelul.

Una dintre sălile de la bordul OZN-ului seamănă cu un laborator. Judy observă tot felul de aparate, scaune rotative și o masă mare din marmură pe care se află legat un vițel viu. Niște creaturi mici, cu capete mari, manevrând cu abilitate tot felul de instrumente, se agită în jurul animalului; taie, secționează, iau eșantioane, pun cu grijă „bucățile selectate” în mici bazine. Aceste creaturi fără nas și gură par a fi ieșite dintr-o poveste de groază, cu unghiile lor lungi și întunecate, asemănătoare ghearelor păsărilor de pradă, cu ochii mari, pătrunzători și înspăimântători, ochi hipnotici fără gene, care nu clipesc niciodată, cu irisul galben și pupila verticală ca a pisicilor.

Îngrozită, Judy Doraty asistă la vivisecția animalului (mai precis la ablația unor organe, printre care limba și testiculele). Deși dezgustată de spectacol, ea încearcă totuși să își interogheze răpitorii. Cu o voce ce nu avea nimic omenesc (sau poate, prin telepatie, Judy n-a reușit să-și dea seama), umanoizii i-au comunicat că este inutil să pună întrebări căci, oricum, *nu își va aminti nimic*. N-are dreptul să deschidă gura, fiindcă nu ar fi trebuit să se afle acolo, *prezența ei fiind o eroare*. Mai târziu, îi explică ei, va înțelege necesitatea experiențelor pe care le fac pe animale. În realitate, sunt teste ce au drept scop aflarea „stadiului contaminării” Pământului. Extraterestrii pretind că sunt *preocupați de poluarea planetei noastre* și de cea, mai gravă, a apei; nu numai vegetația și animalele vor fi afectate, ci și oamenii vor muri, afirmă ei.

Puțin mai târziu, Judy Doraty o descoperă pe fiica sa Cindy în interiorul vehiculului. Micile creaturi o puseseră pe masă, o examinau și îi prelevau fragmente din mucoasa bucală. Mama este îngrozită la gândul că fata ei ar putea avea aceeași soartă ca vițelul. Încearcă să intervină, dar creaturile nu par să-i înțeleagă groaza. „*N-au emoții*” (lăitmotiv folosit de cei răpiți), descoperă ea cu spaimă. Prin simpla atingere, extraterestrii reușesc s-o „deconecteze”, să o scoată din priză și Judy Doraty nu își mai amintește restul evenimentelor. Acest mod de blocare a minții unui martor apare constant în relatările persoanelor răpite; imediat cum încearcă să se revolte sau să se opună, extraterestrii îi ating blând, în general pe frunte. Acest contact este suficient pentru a-i face să cadă într-o stare de pasivitate și, adesea, de totală insensibilitate fizică, de parcă ar fi vorba de o anestezie ce acționează atât asupra psihicului, cât și asupra trupului. În cartea sa *An Alien Harvest*, Linda Moulton Howe notează observația lui

Sprinkle: Judy Doraty a fost „blocată” pentru a nu asista la prelevările pe care extraterestrii aveau să le facă asupra fiicei ei¹.

Când Judy și-a revenit în fire, se află la volanul mașinii. Mama și bunica lui Judy trăiseră experiențe la fel de ciudate. Și Cindy se pare că mai fusese răpită. În familia lui Judy Doraty patru generații consecutive de femei par „urmărite” îndeaproape.

Cazul lui Judy Doraty stabilește o legătură între două dosare deranjante, al răpirilor și al mutilărilor de animale. L. Moulton Howe, care continuă să urmărească evoluția acestui din urmă subiect, se întreabă: „Poate că ființele acelea doreau ca o parte din Judy să observe cu exactitate ceea ce făceau cu vițelul. Poate că unul dintre motivele care îi fac să abandoneze carcasele mutilate, fără a le ascunde, este acela că doresc ca oamenii să le remarce. Dacă este așa, în ce scop? Vor oare să ne întărească sentimentul că ne sunt superiori? Este vital pentru ei să ne dea impresia că sunt omnipotenți? Trebuie să scoatem în evidență această problemă spinoasă, care constă în a înțelege ceea ce sunt ei cu adevărat și a învăța să facem distincția dintre realitate și ceea ce implantează ei în spiritul uman².”

O distincție care nu trebuie uitată.

¹Linda Moulton Howe, *An Alien Harvest*, ed. Linda Moulton Howe, 1989.

²*Ibid.*

Budd Hopkins, pionierul. Psihologii și psihiatrii li se alătură ozenologilor. Michael Bershad, răpit fără să știe. Bufnițe, cerbi și lupi: bestiarul amintirilor-ecran. Inseminare artificială, copii hibridi și fetuși dispăruți. Erori suprarealiste ale răpitorilor debordați. Linda Cortile, „cazul secolului”.

Leo Sprinkle crede că a rezolvat o parte a chestiunii ridicate de Linda Moulton Howe, și anume de ce ne vizitează „ei”. După părerea lui, OZN-urile și răpirile au un scop precis: să ne facă să evoluăm în bine. Articolul lui, rămas celebru (*Abductees: Cosmic Citizens or Captive Collaborators?*), în care dezvăluie faptul că și el a fost răpit, nu lasă nici o incertitudine: trebuie să ajungem la nivelul de evoluție a extraterestrilor, care ne sunt profesori și călăuzitori. Această poziție nu este nici pe departe acceptată în unanimitate. Pentru majoritatea, acești extraterestri care nu ezită să se dedea la abominabile experiențe pe oameni sunt reprezentanții sadici și cruzi ai unei rase epuizate, care încearcă să se regenereze prin tentative de hibridare cu rasa umană.

Acest scenariu sinistru de science-fiction circula deja în cercul inițiaților, când și-a făcut apariția pictorul Budd Hopkins, viitoare celebritate a răpirilor. Dacă într-o seară din noiembrie 1975 acest talentat artist¹ din Manhattan nu ar fi fost curios, viața sa ar fi fost complet altfel, iar fenomenul pe care îl tratăm aici nu ar fi luat o asemenea amploare. Cel puțin nu atât de rapid.

În seara aceea, Hopkins iese din casă pentru a-și cumpăra o sticlă de vin de la George O'Barski. Bătrânul (șaptezeci și doi de ani) bombăne de unul singur. Asta nu merge cum trebuie, genunchiul artritic îl doare. Cu un aer absent, repetă:

— Nu poți să știi niciodată ce o să ți se întâmple.

Politicos, Budd Hopkins îi spune câteva vorbe de încurajare, pune o întrebare. De parcă n-ar fi așteptat decât asta, negustorul începe să i se destăinuie: la începutul anului s-a temut pentru viața sa atunci când a văzut, în timp ce se întorcea acasă cu mașina, un obiect țâșnind din cer.

„Țâșnind din cer”; pictorul tresare. Și el a observat un OZN pe când era cu doi prieteni și de atunci se interesează de acest subiect. Curiozitatea

¹Pictor și sculptor, născut în 1931, ale cărui opere sunt achiziționate de marile muzee americane: Guggenheim și Whitney Museum din New York.

sa față de aceste fenomene misterioase avea să-i fie recompensată când, în fața unui magnetofon, negustorul (pe care îl știe de cincisprezece ani) începe să-i povestească aventura.

În luna ianuarie, după ce a închis magazinul, George O'Barski se întoarce acasă cu mașina, trecând pe lângă North Hudson Park. Radioul începe să pârâie, bruiat de paraziți; la o înălțime destul de mică, un obiect strălucitor depășește mașina, scoțând un bâzâit, se oprește la trei metri deasupra solului și se pregătește să coboare. Stupefiat, O'Barski observă că este un vehicul lung de vreo nouă metri, prevăzut cu un șir de ferestre luminate. Se deschide o ușă. Vreo zece creaturi mici, cu glugi și în „ținută sport de iarnă de aceeași culoare”, coboară folosind un fel de scară. Fără să-l bage în seamă, umanoizii se apucă să sape mai multe gropi folosindu-se de lopeți și adună pământ, rădăcini, frunze, mostre, pe care, mai apoi, le bagă în saci și se urcă la bordul OZN-ului; scara este retrasă, aparatul decolează și dispare cu iuțeală. A doua zi de dimineață, O'Barski se întoarce în locul respectiv, unde găsește gropile pe care le făcuseră micile creaturi.

Budd Hopkins, care îl cunoaște pe negustor suficient de bine ca să știe că nu este genul care inventează povești pentru a părea interesant, decide să investigheze această afacere care îl lasă perplex. Însoțit de doi investigatori de la MUFON, începe să caute alți martori eventuali. Găsește o a doua persoană: Bill Pawlowski, portar al unui imobil situat în apropiere, a fost intrigat în seara aceea de un grup de lumini strălucitoare ce ieșeau dintr-o masă întunecată, suspendată deasupra solului. Mai mult decât atât, familia Wamley, atrasă de insolitul fenomen, ieșise în stradă pentru a-l contempla. Franz Gonzales raportează o observație identică, în același loc, dar cu șase zile înainte.

Găsirea atâtor martori independenți conferă o anumită greutate cazului. Sub titlul atrăgător *Sane Citizen Sees UFO in New Jersey*, Budd își publică ancheta detaliată în *The Village Voice*¹, o gazetă new-yorkeză cu o reputație bună și care nu părea să se intereseze de asemenea subiecte. Publicarea acestei relatări extraordinare despre apariția unor umanoizi veniți pe Pământ (la câțiva kilometri de New York) pentru a lua mostre de sol face senzație; articolul este reluat și de alte publicații, iar Budd se trezește bombardat de diferite apeluri. Se întâlnește cu martori care, în majoritatea cazurilor, povestesc despre fenomene luminoase ciudate zărite pe cer, câteodată la distanțe mici. Anumite relatări, mai complexe, dezvăluie intervale de timp lipsă, ca și cum memoria subiecților în cauză

¹Village seamănă într-o oarecare măsură cu Saint-Germain-des-Prés: un cartier al intelectualelor și al artiștilor.

fusese blocată de faptele observate și nu înregistrase nimic. Cazul lui O'Barski prezenta o asemenea anomalie: negustorul își părăsise magazinul între ora 1 și 2 noaptea și ajunsese la el pe la ora 3. De obicei parcurgea traseul în mai puțin de o jumătate de oră, iar în noaptea aceea nu se opriase mai mult de cinci minute în parc. Ciudat, ciudat...

Și apoi i-a venit Ideea cu I mare. Budd — care a devenit ozenolog într-un mod accidental și nu are nici o pregătire care să-i permită să audă evenimente „neobișnuite” — are o intuiție extraordinară. Un mare număr de cazuri prezintă un episod aparent amnezic, pe care îl numește *missing time*¹. În intervalul acestui timp „lipsă” nu s-ar putea să se fi produs ceva atât de greu de acceptat, încât conștiința să refuze să-l rețină, preferând să-i refuleze amintirea? Ipoteza este îndrăznească, dar, pentru a o verifica, ar trebui să avem acces la aceste amintiri reprimite. Și lui Budd îi vine în minte afacerea soților Hill: *missing time* pe care l-au avut aceștia ascundea o răpire. Reușiseră să-și recapete amintirile ascunse în spatele acestui aparent vid mnemonic grație hipnozei. De ce să nu se încerce folosirea acestei tehnici pentru a forța blocajele memoriei și a aduce la lumină amintirile refulate? Un prieten de-al său, psihiatru, dr. Robert Naiman, folosește hipnoza pentru a-i elibera pe pacienții săi de bulimie, tabagism sau droguri. Artistul reușește să-l convingă pe medic să pornească în marea aventură — să-i facă pe martori să regreseze în timp, aducându-i în momentul în care s-au confruntat cu OZN-ul și să-i ajute să redescopere zonele întunecate ale acestui *missing time* care ascunde, poate, ceva interesant.

În 1977, ia naștere un trio care avea să revoluționeze cercetarea ozenologică: Naiman, Hopkins și Ted Bloecher, un actor pasionat de ozenologie² și cunoscut pentru calitatea și seriozitatea anchetelor sale. Investigațiile încep. Naiman induce starea de hipnoză și-l face pe pacient să se regăsească în momentul observației; Hopkins și Bloecher, mai familiarizați decât el în această privință, conduc interogatoriul. Încep să se acumuleze povești stupeficante: oamenii vorbesc de pene de mașină neașteptate, descriu deplasările ciudate pe care le fac mașinile lor fără să consume combustibil, aparițiile unor entități aparent neterestre în cameră, afirmă că plutesc în aer, trec prin construcții solide (pereți, acoperișuri, ferestre), vizitează vehicule spațiale, călătoresc pe alte planete. În timpul

¹ Această expresie, care nu prezintă caracterul patologic în mod obișnuit asociat amneziei, este de acum înainte atât de celebră, încât este folosită pentru a desemna indicele-cheie numărul unu al unei posibile răpiri.

² Autorul unui catalog ce înregistrează întâlnirile raportate în timpul valului de apariții din 1947.

regresiei, sunt cuprinși de o teamă incontrollabilă; amintirile pe care le re trăiesc le declanșează o asemenea panică, încât adesea dr. Naiman este nevoit să întrerupă ședința. Aceste relatări prezintă un asemenea grad de ciudățenie, încât psihiatrul se simte depășit: *nu seamănă cu nimic din ceea ce aude în cabinet*. Le vorbește despre aceste cazuri colegilor lui, pe care îi prezintă lui Budd. În felul acesta, cercul se lărgeste. În sfârșit, acestui grup de bărbați li se alătură o femeie, psihologa Aphrodite Clamar. Această prezență feminină se dovedește indispensabilă, căci mărturiile mai multor femei răpite sunt pline de episoade ginecologice greu de mărturisit unui bărbat, fie el și medic.

Ipoteza *missing time* se dovedește fructuoasă, iar utilizarea hipnozei pune în evidență o succesiune de fapte derutante: abateri de la legile fizicii noastre, manipularea comportamentului martorului, depozat dintr-o dată de voință, manifestări ale unor ființe sau entități ce comunică prin telepatie, laboratoare futuriste, în care trupul și psihicul răpiților sunt examinate și adesea torturate, profeții despre viitorul dezastruos al planetei noastre. Un talmeș-balmeș în care povestirile science-fiction se întâlnesc cu basmele și în care ingredientele unui film de groază se atenuează prin concepte de ecologie și de dragoste universală. Un amestec din care, și poate că este cel mai important, eroul — sau victima? — nu scapă teafăr. Fie că este trăită într-o manieră traumatizantă (coșmaruri repetate, fobii, insomnii, crize de angoasă, frica de negru, cicatrice, sentimentul de a fi violat, teroarea că asemenea fapte se vor produce din nou), fie că este resimțită ca benefică (schimbarea concepției asupra vieții, deschiderea spiritului, sentimentul unei conștiințe planetare, dezvoltarea altruismului), experiența răpirii provoacă un evantai de repercusiuni care afectează personalitatea în ansamblu.

Dacă Hopkins a avut inteligența de a se înconjura de psihiatri și psihologi competenți, cărora nu le-a fost teamă să se aventureze într-un domeniu atât de suspect, deține și un alt atu: șansa de a nimeri „cazuri” care să-i permită să progreseze și să riște să lanseze și alte ipoteze. Un exemplu? Michael Bershad, ale cărui aventuri sunt relatate în prima sa lucrare, *Missing Time*, în care apare sub pseudonimul Steven Kilburn. Budd îl întâlnește în 1978.

Michael Bershad dorea să afle motivul unei crize de panică ciudată ce îl cuprinsese la volan în urmă cu câțiva ani. Pe atunci, Bershad locuia în împrejurimile orașului Baltimore și se ducea regulat la Frederick, unde locuia prietena sa. Într-o noapte, pe când se întorcea acasă, se simțise îngrozit. De atunci, de fiecare dată când o lua pe acel drum, mereu în

același loc, îl cuprindea aceeași senzație de spaimă. Budd Hopkins presimte că este vorba de ceva important. Un coleg de-al doctorului Naiman îl face pe Michael Bershad să regreseze în timp, aducându-l în momentul primei crize de spaimă, petrecută pe autostradă. Tânărul începe prin a spune că nu poate să-și amintească, întrucât *nu trebuie să-și amintească* (o reacție tipică a persoanelor răpite; acestea afirmă că, înainte de a le da drumul, extraterestrii le-au ordonat să uite și să tacă). Cu toate acestea, după mai multe ședințe de hipnoză, aventura sa poate fi reconstituită. În noaptea aceea, mașina este atrasă, ca de o forță magnetică, pe un drum lateral. Două lumini străbat cerul, iar Bershad iese din mașină pentru a le vedea mai bine. Fără nici un motiv, se simte cuprins de panică. Aproape imediat o voce pe care o aude în cap îi spune să nu-i fie teamă, fiindcă nu i se va face nimic rău. Își fac apariția trei creaturi mici, cu capul disproporționat de mare, bărbia ascuțită, pielea foarte palidă, care pășesc cu dificultate în direcția lui. Nu poate să miște, se simte prins de umăr de un fel de „clește din aramă” și este tras la bordul unui vehicul spațial. Acolo se regăsește dezbrăcat, întins pe o masă de operație, într-o încăpere rotundă, foarte luminată, în centrul căreia tronează o mașinărie mare, cum n-a mai văzut, din care ies tot felul de apendice. Din tavan coboară un alt aparat și i se fixează de cap. Bershad simte cum este palpat, pipăit, răsucit pe toate părțile. I se face o injecție. După ce devine complet paralizat, vede că una dintre gambe se mișcă, se destinde, se îndoaie, se întinde din nou, apoi cealaltă... (de parcă i s-ar fi stimulat nervul femural, crede medicul).

Bershad nu ținuse minte nici cel mai mic amănunt care să îi fi permis evocarea unei asemenea aventuri; *numai și numai hipnoza i-a permis să-și amintească de răpire*. Să-și amintească sau s-o inventeze? Tânărul este primul surprins de ce povestește și nu poate accepta ideea că a trăit o asemenea pățanie, dar amintirile proaspăt regăsite sunt de o precizie implacabilă. Încetul cu încetul, îi revin și alte detalii, de parcă un zăgaz s-ar fi deschis în capul său, eliberându-i amintirile. Îi povestește unui neurochirurg, Paul Copper, cum s-a derulat examenul medical la bordul OZN-ului. Medicul încearcă, fără succes, să-i întindă lui Bershad capcane și constată că, sub hipnoză, acesta demonstrează o cunoaștere a sistemului nervos demnă de un specialist. Fără a încerca să-și ascundă mirarea, chirurgul îl cheamă pe Hopkins: „Am trăit cele mai ireale două ore și jumătate din viața mea. Steven [adică Michael] este un tânăr remarcabil. Are o minte strălucită, înzestrată cu un simț de observație dezvoltat și este cât se poate de credibil.... Ceea ce mi-a povestit despre experiențele la care a fost supus și despre reacțiile sale fizice corespunde cu exactitate

reacțiilor produse dacă i s-ar fi stimulat nervii care, după el, i-au fost atinși... Cu toate acestea, nu are cunoștințe despre sistemul nervos. Ar fi trebuit să fie foarte bine informat pentru a inventa toate aceste fapte și eu sunt sigur că nu este un mincinos! Este un tip foarte corect și m-a impresionat cu adevărat!"

Budd Hopkins este fascinat. Unele persoane își amintesc că au observat un OZN, altele posedă urme de amintiri din interiorul unei nave spațiale, dar Bershad nu își amintea nimic, nici măcar faptul de a fi observat un obiect luminos! *Absența amintirii nu dovedește deci nimic*, remarcă Hopkins. Cercetătorul nu și-a încheiat confruntarea cu meandrele și capriciile memoriei. Puțin mai târziu, descoperă că martorii săi dezvăluie, cu cea mai bună credință, *amintiri false*. Își amintesc că au întâlnit un animal cu ochi mari: bufniță, cerb, lup, cerb-lopătar. Hipnoza va revela că, în spatele aparenței memorizate a acestui animal, se ascunde un... extraterestru. În cazul Virginiei, este vorba de un cerb.

Virginia Horton, o fetiță de șase ani, care aduna ouă într-un hambar, se trezește dintr-o dată în curtea fermei cu o rană la gambă care îi sângerează din abundență. Părinții nu-și dau seama cum ar fi putut căpăta o rană atât de profundă, curată, de parcă ar fi fost făcută cu un instrument bine ascuțit. Amănunt incredibil, blugii nu îi erau tăiați și fetița le-a spus că nu-și scosese pantalonii.

Zece ani mai târziu, Virginia își petrece vacanța în Franța. În timpul unui picnic dispare, pentru a apărea, două ore mai târziu, afirmând că nu se îndepărtase. Bluza îi este pătată de sânge, de parcă i-ar fi curs sânge din nas. În pădure a văzut un cerb superb care, era sigură, își luase rămas bun de la ea telepatic. Ajunsă la maturitate, Virginia (devenită avocat) decide să afle ce s-a petrecut în cele două ore din care n-a păstrat nici o amintire. Sub hipnoză, doctorița Aphrodite Clamar îi cere să descrie cerbul. Virginia vorbește de un umanoid de talie mică, cu ochi foarte mari. Doctorița Clamar o aduce la subiect:

— V-am cerut să-mi descrieți animalul pe care l-ați văzut.

— Păi da! Este de înălțimea unui copil de zece ani, are capul mare, brațe foarte lungi, ochii enormi, negri, dar... nu este cerb, ci o creatură mică...

Virginia începe să povestească despre răpirea ei, în cursul căreia extraterestrii au supus-o la nenumărate examinări și operații, de care par atât de pofticioși, prevenind-o cu amabilitate, înainte de a-i preleva un fragment de mucoasă nazală: „O să ducem la noi acasă o bucăică din tine.”

Virginia nu-și amintea decât de cerb, a cărui imagine — liniștitoare și care nu putea suscita întrebări — juca rolul unei *amintiri-ecran**, implantate în mintea ei pentru a-i ascunde alte evenimente neliniștitoare.

*Missing Time, op. cit.

Această intruziune a amintirii-ecran, sub forma unor descrieri de animale al căror comportament în timpul răpirii nu este plauzibilă, este observată de majoritatea terapeuților. Atunci când persoana răpită trebuie să furnizeze detalii mai precise, sfârșește prin a descoperi că este vorba de extraterestri. Chiar înainte de a fi răpit, un pacient al doctorului David Gotlib¹ vede trei cai. Psihiatrul îi cere să-i deseneze: persoana în cauză îi creionă trei „omuleți cenușii” și se simți tulburat când i se aduse la cunoștință „eroarea”. Afirmă că reprezentase ceea ce văzuse și era convins că este vorba de trei cai! Sub hipnoză, omul îi confirmă că văzuse de fapt trei „omuleți cenușii”.

În studioul artistului defilează persoanele răpite, cu cortegiile lor de aventuri imposibile. În loc să se mulțumească să colecționeze faptele, Hopkins se străduiește să evidențieze trăsăturile comune ale acestor experiențe. Câteva fuseseră deja remarcate: paralizie și „ținere sub control” a celui care va fi răpit, care este deposedat de orice urmă de voință, ceea ce le permite (extraterestrilor și victimelor lor) să treacă prin suprafețe solide, să se elibereze de constrângerile impuse de greutate (subiecții plutesc în aer), stăpânirea psihicului eventualilor martori (persoanele care îi însoțesc pe răpiți în momentul capturării sunt „deconectate”; nu mai văd și nu mai aud nimic), prelevarea de probe de carne, țesuturi, secreții și sânge, interes pentru fiziologia și sexualitatea oamenilor (Villas-Boas), comunicare telepatică, sechele fizice (pe mașină și pe pantofii lui Barney Hill), implanturi, prezența în nava spațială a unei ființe aparent omenești care îi ajută pe extraterestri. Hopkins merge mai departe, descoperind treptat și alte elemente comune. Conform părerii sale, răpirile:

1. prezintă un episod de *missing time*;
2. sunt, contrar a ceea ce ne putem închipui, experiențe foarte răspândite (sunt mai multe cazuri de răpiri decât de observări ale OZN-urilor);
3. pot fi săvârșite fără știrea victimei (subiectul poate să fi fost capturat și să nu păstreze nici o amintire conștientă despre experiența sa ori să nu-și amintească decât de o singură răpire). „Orice răpire este, în

¹Psihiatru din Toronto, doctorul David Gotlib, după ce s-a ocupat de cazul unei femei îngrozite în urma unei răpiri și pe care mai mulți psihiatri o respinseseră, s-a alăturat grupării MUFON. La început sceptic, sfârșește prin a aduna tot felul de cazuri și a creat o revistă consacrată studierii experiențelor neobișnuite, dar de fapt consacrată răpirilor: *Bulletin of Anomalous Experience*.

realitate, o re-răpire, afirmă Hopkins. Credeam, de pildă, că răpirea lui Charles Hickson era o experiență unică în viața sa. După ani de zile de la celebra sa experiență neplăcută pe râul Pascagoula, l-am hipnotizat. Spre surprinderea sa, Charles a descoperit că fusese răpit de mai multe ori, începând din copilărie.”;

4. pot fi ascunse sub amintiri aparent normale (până atunci se credea că amintirile sunt blocate sau sigure, fără să-și închipuie cineva existența unei a treia posibilități: amintirile-ecran;

5. debutează în copilăria subiectului (prima răpire poate avea loc la vârsta de cinci-șase ani);

6. se repetă de nenumărate ori în viața răpitului, care este marcat, ca un animal. Anumiți răpiți sunt tratați ca specimene umane și sunt studiați fără știrea lor timp de ani întregi. Răpitorii le implantează un „aparat de supraveghere” în timpul primei răpîri, care are loc în perioada copilăriei acestora. Prima răpire trebuie să rămână necunoscută, pentru ca răpiții să nu bănuiască rolul ce le este menit și de aceea extraterestrii le impun un blocaj al memoriei, afirmă cercetătorul care crede că a întrezărit ceva din strategia răpitorilor: „Cele câteva sute de cazuri care au scăpat de amnezie pot reprezenta doar un mic procent din numărul real al persoanelor răpite. După părerea mea, epidemia poate fi aproape complet invizibilă”;

7. se multiplică în interiorul aceleiași familii, de parcă ar fi anume „aleasă”. Răpiții sunt urmăriți din generație în generație, dar și colateral: părinții răpitului au fost răpiți, copiii le sunt sau le vor fi răpiți, ca și frații și surorile lor.”

Hopkins explică această constatare prin ipoteza experiențelor genetice efectuate de extraterestri;

8. sunt la originea rănilor (prelevări de piele, organe, țesuturi etc.) și lasă cicatrice. Cicatricile evidențiate (și fotografiate) de Hopkins ar fi datorate intervențiilor efectuate, în general, în copilăria subiectului. Se prezintă fie ca niște incizii rectilinii foarte fine, lungi de 1-3 degete², fie ca niște semne rotunde, ca niște incizii rectilinii foarte fine de 1/3-3/4 degete în diametru, profunde (ca și cum carnea s-ar fi retras), pe care le numește *scoop marks*³. Adesea, după o perioadă amnezică, martorii descoperă

¹ *Missing Time, op. cit.*

² 1 deget = 22, 07 mm (n.tr.)

³ Pornind de la expresia englezească *scoop ice* („lopățică de înghețată”), Budd Hopkins a inventat *scoop mark* pentru a desemna semnele rotunde, adâncite (asemănătoare, în mare, cu cicatricile lăsate de vărsatul de vânt), care se întâlnesc adesea pe corpul răpiților și care ar putea sugera o prelevare de țesut.

semne din acestea pe piele, deși cu o zi înainte nu le aveau. Unii își amintesc conștient că au fost înținși pe o masă și că s-a efectuat pe ei un fel de operație. Sub hipnoză, răpiții povestesc — urlând de groază — ce li s-a făcut în locurile corespunzătoare acestor urme. Reacția lor este mereu aceeași: refuzul că așa ceva este adevărat, apoi groaza în fața evidenței și, adesea, deprimarea.

Intervențiile extraterestrelor lasă, de asemenea, urme mai greu de decelat: cicatrice *interne*, care vor fi observate numai cu ocazia unei operații efectuate de un chirurg autentic.

Aceste descoperiri îi inspiră ideea unei cărți, *Epidemia invizibilă*, apărută în 1981 sub titlul *Missing Time*, a cărei publicare a avut un impact considerabil asupra comunității ozenologice. Cercetătorii încep să întrevadă semnificația amănuntelor ciudate pe care se mulțumeau să le noteze fără să știe cui să le atribuie. Subtitlul apărut pe coperta cărții („Relatări detaliate ale persoanelor răpite de OZN-uri, apoi eliberate, fără să-și amintească nimic. Poate vi s-a întâmplat și dumneavoastră...”) a constituit cea mai bună publicitate; oamenii s-au grăbit să cumpere cartea. Cartea a fost un fel de apel către martori: Hopkins îi ruga pe cititorii care credeau că au trăit experiențe similare să îi scrie. Asigurați că puteau întâlni un cercetător și că scrisorile lor vor rămâne confidențiale, răpiții au început să iasă din umbră. Cu zecile. Cu sutele. Apoi cu miile. O asemenea inițiativă îi făcea efericiți pe membrii ambelor tabere: a cercetătorilor, dar mai ales a răpiților, traumatizați de o experiență de care nu îndrăzneau să vorbească nimănui, nici măcar apropiaților sau familiilor lor¹.

Astfel, în 1983, Budd Hopkins primește o scrisoare de la Debbie Tomey², o femeie divorțată, mamă a doi copii mici, care locuiește la părinții săi la Copley Woods (periferia Indianapolisului). Această tânără de douăzeci și patru de ani descoperise în *Missing Time* aventuri

¹În fața afluenței de persoane răpite care i-au cerut ajutorul, Hopkins fondează *Intruders Foundation*, un grup de sprijin al răpiților. Prin intermediul acestei organizații, întreține relații strânse cu psihiatri, psihologi, ginecologi, radiologi și îi adună pe cercetătorii-hipnotizatori, care, adesea, sunt terapeuți: „Trebuie să îi liniștim și să îi susținem psihic pe acești oameni pentru a-și putea regăsi un oarecare echilibru și pentru a-și integra aceste amintiri în viață. Este o sarcină anevoioasă: familiile și prietenii lor acceptă cu greu adevărul acestor fapte și este foarte dificil să trebuiască să-ți ascunzi povestea față de cei apropiați.”

²Alias Kathie Davis, pseudonim sub care a făcut-o cunoscută Hopkins, alias Debbie Jördan, nume sub care și-a publicat, împreună cu sora ei — și ea răpită — un fel de jurnal scris la patru mâini (Debbie Jordan & Kathy Mitchell: *Abducted! The Story of Intruders Continues*, Carroll & Graf, 1995), în care povestește detaliat răfuielele ei cu extraterestrii și numeroasele manifestări ale *poltergeist*-ului. Pentru mai multă simplitate, o voi desemna sub prenumele său, Debbie.

asemănătoare cu ale ei și îi descrie lui Hopkins ciudatele manifestări care îi perturbă existența. La scrisoare era anexată o fotografie care îi trezi interesul cercetătorului: reprezenta o urmă ciudată pe sol, în grădină, de care păsările și câinii refuzau să se apropie. Iarbă era arsă în zona respectivă. Urmele aterizării unui OZN? se întreabă Budd Hopkins, care a reținut și un alt detaliu deloc de neglijat: de la treisprezece ani, Debbie are niște cicatrice inexplicabile pe corp.

Artistul se deplasează pentru a o întâlni. Între timp, se lăsase hipnotizat de Robert Naiman și Aphrodite Clamar. Timp de șapte ani asistase în fiecare săptămână la ședințele de hipnoză pentru a observa diversele tehnici (și pe cele folosite de poliție). Dorea să practice și el hipnoza. Doctorul Naiman îi dă permisiunea și această undă verde pică foarte bine: Hopkins nu are pe cine să trimită să se întâlnească cu Debbie, așa că el avea să efectueze mai multe ședințe de regresie. La prima vedere, cazul părea interesant.

Din copilărie, Debbie visează niște creaturi ciudate și se petrec cu ea fenomene anormale: este înconjurată de lumini, observă niște OZN-uri, este persecutată de *poltergeist* și le vede pe micile creaturi cum trec prin pereții casei sale. Familia sa este pradă, permanent, tracasarilor invizibile...

În 1978, Debbie este gravidă, dar fetusul „dispare” în mod misterios. După ce naște primul copil, când este din nou gravidă, este hărțuită de telefoane anonime. Vocea, mai degrabă masculină, este ciudată, metalică, nazală, sacadată. Debbie cere un număr secret. Imediat ce i se dă noul număr de telefon, acesta reîncepe să sune. Este același interlocutor enigmatic. Copilul se naște. Este băiat. Dar suferă de o tulburare ieșită din comun; în locul plânselor sau al gănguriturii, el scoate sunete aproape inumane, asemănătoare celor pe care Debbie le auzise la telefon. În 1981, Debbie divorțează și vine să locuiască la părinții ei. Pe 30 iunie 1983, s-a produs o serie de fenomene paranormale spectaculoase, ale căror efecte (mai ales perturbații electrice) s-au făcut simțite în împrejurimi. În seara aceea, intrigată de lumina puternică ce se vedea afară, Debbie a ieșit în grădină. Își amintește că a văzut, înainte de a-și pierde cunoștința, niște entități mici, asemănătoare unor roboți, și un fel de farfurie zburătoare, așezată pe patru picioare. Își revine în simțiri după o oră și jumătate. Vecinii auziseră un bâzâit puternic și remarcaseră scăpărări luminoase în grădina ei. Rămăseseră fără curent fără motiv, iar casa le vibrase de parcă ar fi avut loc un cutremur. În locul unde Debbie văzuse aparatul pe sol iarba era moartă, iar pământul complet împietrit. Gazonul era brăzdat de urme inexplicabile.

Hipnoza dezvăluie o răpire (cu examen clinic) în *missing time* din grădină. În cursul altor ședințe de regresie efectuate de Hopkins, tânăra începe să retrăiască o serie întreagă de răpiri: scene îngrozitoare în care, la bordul unui OZN, niște creaturi mici cenușii, cu ochi enormi (care îi răpesc, de asemenea, și alți membri

ai familiei sale), o dezbracă, o întind pe o masă unde îi face un examen ginecologic, o supun la tot felul de teste, îi introduce diverse instrumente în vagin, îi înfig în buric un ac lung, terminat printr-o sferă (detaliu care îi amintește lui Hopkins de cazul Betty Hill). Debbie povestește despre mai multe intervenții dureroase ori agreabile, în funcție de condițiile la care era supusă. În timpul unei regresii deosebit de dureroase, ea se regăsește încă o dată pe masă, pradă unor suferințe insuportabile, și începe să urle: „E al meu! Lăsați-mi-l! Mi-au luat copilul!” Cu ochii în lacrimi, îi explică lui Hopkins că i-au extras fetusul. La bordul OZN-ului, i-a fost prezentată fiica „sa”, Emily, fructul sarcinii sale întrerupte. Debbie avea să afle că avea „în altă parte” nouăsprezece copii hibrizi, născuți din ovulele prelevate de extraterestri în mai multe rânduri. În timpul altor răpiri, a avut deseori ocazia de a o revedea pe Emily: un copil hibrid, jumătate om, jumătate extraterestru: „Avea aerul unui elf sau al unui înger... foarte palidă, cu ochi mari, albaștri, cu un cap mai mare decât al copiilor normali”, scrie Debbie¹. I-a implorat pe răpitorii ei să o lase să-și ia fiica cu ea, dar un extraterestru (tatăl?) i-a explicat că mlecua nu putea să trăiască pe Pământ. Ideea de a-și fi pierdut copilul o deprimă cumplit pe Debbie. Îi ceru lui Hopkins să treacă sub tăcere povestea lui Emily și așteptă mai bine de zece ani pentru a dezvălui secretul sarcinii sale întrerupte și „recuperate” de extraterestri.

Bogată în episoade noi, relatarea lui Debbie îi permite lui Budd Hopkins să meargă mai departe cu schema sa privind Întâlnirea de gradul IV* și să atribuie acesteia un început de „sens” (un sens deosebit de neplăcut, dacă acceptăm, așa cum o face el, să considerăm detaliile raportate relatări ale faptelor reale). În acest caz el dispune de câteva elemente solide. Mai întâi există o concordanță dintre *mărturiile independente*; Debbie și mama ei au văzut, fiecare, fenomene luminoase inexplicabile în casă și au asistat la fenomene incredibile cu uși care se deschideau și se închideau singure. Ceea este mai interesant, el posedă *probe* în favoarea prezenței OZN-ului în grădină. *Probe* care arată că ceva s-a produs în mod obiectiv:

— vecina a observat printre arbori lumini strălucitoare deasupra casei lui Debbie (într-un moment ce corespunde cu decolarea OZN-ului);

— câteva secunde mai târziu un fenomen neidentificat a produs un bâzâit puternic ;

— la vecini toate luminile s-au stins (fără să existe vreo defecțiune a siguranțelor sau a disjuncteurului), pentru ca mai apoi să se reaprindă tot singure;

— pe sol există o urmă enigmatică, în locul unde Debbie a văzut OZN-ul. Iarba este moartă². Consistența solului s-a modificat: s-a întărit și nu mai absoarbe apa;

¹Abducted! The Story of Intruders Continue, op. cit.

²Împ de mai mulți ani, vegetația nu avea să crească în acel loc.

— animalele (chiar și păsările) refuză să se apropie de acel loc. Câinelui a început să-i cadă blana și a murit;

— după răpire, Debbie a avut timp de mai multe zile probleme de sănătate, de parcă ar fi fost expusă la radiații de frecvență joasă.

Când Budd Hopkins își începe ancheta în cazul Debbie (în 1983), conotațiile sexuale ale răpirilor și aparentul interes manifestat de extrateresetri pentru reproducție erau ignorate; răpiții nu îndrăzneau să vorbească despre aceasta, iar cei câțiva cercetători informați nu riscau să pună întrebări în privința acestui subiect scabros. Trebuie să ai curaj pentru a afirma așa ceva, își spuse Budd Hopkins. Acest caz complex îl face să reflecteze îndelung¹ și ajunge la o ipoteză destul de respingătoare. Dacă extrateresetrii le fecundează pe femeile răpite cu cromozomii lor, după care le răpesc din nou pentru a lua feteșii hibrizi cărora le asigură dezvoltarea în altă parte? Este greu de acceptat o asemenea eventualitate, dar și alte ședințe de regresie efectuate pe alte femei par să-i confirme ideea; în majoritatea cazurilor, Hopkins descoperă acest monstruos *scenariu de genetică-ficțiune*.

Oare el este cel care îl provoacă? Este bine cunoscut că persoana hipnotizată are tendința să satisfacă dorințele — chiar și pe cele inconștiente — ale hipnotizatorului ei. Astfel, am putea să ne întrebăm dacă nu cumva hipnoza este cea care creează scenariile de răpiri, care nu încetează să se multiplice în Statele Unite ale Americii, în același mod ca și folosirea abuzivă a acestei tehnici în scopul accesului la așa-zisele „vieți anterioare”.

„Este fals, ripostează Budd Hopkins, care refuză un asemenea amalgam. Anumiți oameni apelează la regresie pentru că vor să-și descopere un trecut plin de satisfacții, interesant sau care le-ar putea explica problemele actuale. În cazurile legate de OZN-uri, dimpotrivă, martorul care efectuează acest tip de regresie pătrunde într-un domeniu nu numai neplăcut, dar chiar oribil, care poate să-l facă, pe bună dreptate, să se simtă îngrozit, umilit și traumatizat. Pe de altă parte, în 20-30% din cazuri, subiecții își regăsesc spontan amintirile și relatările lor corespund cu exactitate cu cele obținute sub hipnoză.”

Dar ce sunt aceste relatări? Povestiri de groază, în care răpitorii par preocupați să fabrice o rasă metisă prin contopirea cu cea umană. Femeile afirmă acum în număr mare că li s-au prelevat ovule sau că li s-au implantat embrioni, vorbesc despre „sarcini întrerupte” ori de „fetuși care

¹Il va publica în 1987 în *Intruders, the Incredible Visitations at Copley Woods*. Aici, Debbie Tomey apare sub pseudonimul Kathie Davis.

au dispărut” (sunt mai mult de 400 de cazuri înregistrate, dar, mă grăbesc să subliniez acest fapt, *nedovedite din punct de vedere medical*).

Extratereștrii dispun, de asemenea, de o gamă largă de intervenții medico-sexuale rezervate organelor masculine de reproducere, așa că și bărbații se descriu ca fiind întinși pe faimoasa masă, cu picioarele imobilizate, penisul introdus într-un aparat, cu capul băgat într-un fel de cască, transformați în donatori de spermă obligați. Se simt „ciudat”, ejaculează, îi văd pe laboranții din spațiu luând substanța râvnită, după care... se regăsesc în camera sau în mașina lor. (Cum să nu te gândești la auzul unor asemenea descrieri la experiențele pe care le fac primatologii noștri care implantează electrozi în craniul cimpanzeilor, făcându-i să caște, să aibă o erecție, să devină agresivi sau să se arunce asupra hranei? Cum să nu te gândești la poveștile medievale legate de sucube?)

Astăzi, aproape toți răpiții de sex masculin afirmă că au fost supuși împotriva voinței lor — în mai multe rânduri — unor asemenea prelevări. Primul care a vorbit despre aceasta a fost Barney Hill în 1961. „Părintele fondator” al cazurilor de răpire a trecut printr-un asemenea episod, dar amănuntul a fost ținut ascuns. John Fuller a considerat amănuntul raportat de doctorul Benjamin Simon atât de șocant, încât nu a îndrăznit să îl publice în *Călătorie întreruptă*. Mărturia însă fusese consemnată. A fost nevoie să se raporteze relatări asemănătoare pentru ca voalul pudorii să fie ridicat și Budd Hopkins să poată dezvolta ipoteza unei interacțiuni genetice între noi și extratereștri (care sunt aceiași: „omuleții cenușii” răutăcioși, cu corp subțire de insectă, cu ochi negri disproporționat de mari). Acești noi cotropitori ar avea nevoie să-și regenereze rasa și s-ar deda la experiențe în detrimentul oamenilor, de ale căror dureri, temeri și sentimente nu le pasă.

Trebuie să i se recunoască lui Hopkins meritul de a fi știut cum să le trezească interesul psihiatrilor, psihoterapeuților și psihologilor (care niciodată nu manifestaseră vreo curiozitate la adresa OZN-urilor) față de răpire. Acești specialiști în psihicul uman, stupefiați de similitudinea și de absența conținutului personal în cazul acestor relatări incredibile, au sfârșit prin a admite că nu li pot aplica explicațiile psihologice obișnuite; totul decurge ca și cum persoana răpită ar fi supusă unei experiențe impuse din exterior, fără a o influența prin personalitatea sa, fantasmelor ori temerile sale, ca în fenomenele delirante ori halucinatorii.

În studioul încăpător al lui Hopkins, printre pânze și sculpturi, stau îngrămădite nenumărate dosare (cazurile lui) și o impresionantă colecție

de cutii, dintre care unele sunt etichetate „scrisori de deschis” sau „scrisori de citit”. Acest tip fermecător — și povestitor prodigios — este debordat. În timp ce telefonul sună întruna, mă bombardează cu relatări, mă pune să ascult înregistrări ale regresiiilor sub hipnoză și pledează pentru realitatea faptelor relatate. Argumentul său zdrobitor: extraordinara similitudine a detaliilor fizice menționate în relatări, cum ar fi urme de răni (țăieturi sau *scoop marks*), apărute sub haine care nu fuseseră nici scoase, nici rupte, după ce victima (în general, un copil) a trecut printr-o perioadă de amnezie.

„Am studiat personal aproape 450 de cazuri și cunosc mii (în fiecare săptămână, în afara răpirilor repetate prin care trec anumite persoane, aflu în medie despre două cazuri noi). Citesc rapoartele colegilor mei care studiază aceste fenomene. Niciodată examenele sau intervențiile la care sunt supuși martorii nu vizează inima sau plămânii. Pe „prieteni” noștri de acolo de sus îi interesează tot ce se află de la mijloc în jos (abdomen, organe genitale, rect), capul (nasul, urechile, ochii), picioarele și, câteodată, coloana vertebrală, dar nu și inima, organul pe care îl considerăm cel mai important. Este ciudat, totuși! Dacă aceste mărturii ar fi fost inventate, oamenii ar fi descris tehnici foarte perfecționate de electrografie. Nu numai că aceste relatări nu sunt ficțiuni, dar demonstrează dezinteresul absolut pe care îl inspirăm extratereștrilor. Aceștia își urmează programul, iau de la noi ce vor, cum vor și fără să ceară permisiunea, fără să le pese de suferința și de panica pe care «operațiile» lor le provoacă.”

Și, precizează Budd, extratereștrii ajung să manipuleze creierul celor răpiți; le implantează percepții false pentru a-i împiedica să înțeleagă ce au trăit. În majoritatea cazurilor, răpirile se produc în timpul nopții. În felul acesta, persoanele în cauză își confundă amintirile cu coșmaruri. „Este cel mai subtil camuflaj, crede el. Dar aceste «visuri» înspăimântătoare corespund oare unor amintiri exacte sau unei manipulări a creierului lor? Fiindcă nu pot fi sigur, mă feresc să iau drept literă de lege cele câteva informații pe care mi le dau persoanele răpite; se poate să fie vorba de minciuni în care extratereștrii vor să ne facă să credem..”

Deși se referă la „extratereștri”, de a căror existență este sigur, Budd Hopkins nu se consideră ozenolog, ci afirmă că studiază mărturiile ca pe niște relatări ale unor experiențe personale, cu optica psihologului („Caut să descopăr cum a afectat fenomenul răpirii viața unor indivizi, femei, bărbați și copii, pe care îi cunosc personal și cu care lucrez...”)

De fapt, el se implică total în problemele răpiților săi (printre care se numără doi

psihiatri, patru psihologi, unsprezece psihoterapeuți și patru polițiști), gata mereu să le acorde timpul său, să-i ajute, să-i liniștească (și asta fără să ceară o centimă). Este unul dintre rarii cercetători care se interesează de cazurile copiilor, fiindcă, și aceasta este una dintre „descoperirile” sale, experiența debutează întotdeauna când subiectul are cinci sau șase ani.

Pentru copiii răpiți, pe care Hopkins refuză să-i hipnotizeze, el a pus la punct o tehnică bazată pe un test de proiecție¹. Le prezintă o serie de desene reprezentând chipurile a zece personaje familiare pentru universul micului american modern (Moș Crăciun, Batman, un clovn, un polițist, o femeie, o țestoasă Ninja, un ET², un băiețel, o vrăjitoare și un cap de mort) și le cere să le identifice: „Descoperindu-l pe ET, copiii care au fost răpiți reacționează foarte violent; manifestă o teamă evidentă sau refuză să-l mai privească.” Apoi le propune să pună imaginile în două grămezi: cei „buni” într-o parte și cei „răi” în cealaltă. În sfârșit, după ce aceștia au ales două imagini — dintre care una este obligatoriu ET —, le cere să-i spună o poveste inspirată de acestea. „De obicei, copilul îmi arată chipul extraterestrului și îmi spune că îi provoacă frică (copiii au amintiri conștiente ce nu sunt deocamdată cenzurate de o minte care să refuze întâlnirea cu un asemenea personaj). Mă prefac atunci că nu pricep și exclam în fața altei figuri cu nasul mare: «E adevărat, tipul ăsta cu nasul mare nu prea pare cumsecade!» Iar copilul protestează: «Ba nu-i adevărat, nu avea nas mare, nu avea deloc nas, te înșeli, ăsta este rău» și arată desenul cu extraterestrul cu ochi mari, care, într-adevăr, nu are nas.”

După încheierea unei conferințe, Budd Hopkins primește vizita unui tată foarte neliniștit în privința fiicei sale de cinci ani. Doris se teme să se culce și are coșmaruri îngrozitoare despre care refuză să vorbească; nu știe cum s-o ajute. Hopkins îi dă „testul de recunoaștere” („Am făcut o excepție, fiindcă de obicei nu încredințez nimănui acest test, preciză el, dar omul acesta făcuse un drum lung pentru a mă întâlni”), pe care părinții îl aplică pe Doris. Am văzut înregistrarea video a scenei.

Fetița începe să identifice personajele. Pare încântată de acest joc nou, dar, când descoperă extraterestrul, trăsăturile i se modifică și începe să plângă, repetând: „Este cel pe care-l visez, nu vreau să-l văd, este același, e rău.” Când trebuie să spună o poveste despre ET, chipul care o

¹Acest gen de teste nu urmărește stabilirea faptelor, ci cunoașterea emoțiilor și a sentimentelor.

²Cu capul având forma unei pere răsturnate, ochi negri imenși, absența urechilor și a nasului, buză redusă la o crăpătură.

îngrozise îi provoacă o criză de panică, iar fetița se culcă pe burtă, pe jos, ținându-și capul în mâini. Tatăl ei o ia pe genunchi. Doris plânge sfâșietor.

— E cel din vis, nu pot să-ți vorbesc despre el, tăticule, e mult prea înspăimântător, îmi apare mereu noaptea în vis.

— Și ce face el în visul tău?

— Nu, nu vreau să-ți spun, e prea înspăimântător, hohotește Doris cu fața lipită de pieptul tatălui său.

Acesta îi promite că va fi tare, îi dă asigurări că poate să audă orice, așa că Doris geme și sfârșește prin a-i spune:

— Mă ia, mă duce cu mașina lui, o mașină neagră, care n-are roți și nici ușă pe unde să ieși...

Tatăl încearcă să o facă să-i descrie „mașina”.

— Nu are nimic înăuntru, nici scaune, nici volan...

— De câte ori ai visat asta?

— Foarte des. De zece ori.

Cu răbdare, părinții reușesc să-i smulgă câteva amănunte: da, este mereu același omuleț rău, cu ochi mari, care vine noaptea; își aduce prietenii, care sunt răi și proști. Nu vrea să vorbească despre asta. Cu voce scăzută, Doris pune timid o întrebare:

— De unde ai luat acest desen?

„Când vorbesc despre coșmarurile lor, copiii nu reacționează niciodată atât de violent, comentează Budd Hopkins. M-am informat, chipul acesta de extraterestru nu există în literatura pentru copii, nu este utilizat nici ca mască, de pildă. Pentru copiii care nu au fost răpiți, un ET are neapărat chipul celui popularizat de filmul lui Spielberg¹ și este simpatic.”

Când Budd Hopkins descoperă „cu certitudine” că un copil a fost răpit, el are o prioritate: să-i ajute pe părinți. „Aceștia nu trebuie să-i spună că răpirea era „un vis” sau să-l facă să creadă că îl pot proteja. Copiii știu că acest lucru nu este posibil — și-au văzut adesea părinții la cheremul extratereștrilor — și și-ar pierde încrederea în ei dacă ar descoperi că îl mint. Copiilor le este frică să nu fie răpiți și să nu mai revină niciodată, așa că, pentru a-i liniști, eu prefer să le spun pe un ton neutru: «Nu putem să te protejăm întotdeauna. De pildă, ai căzut de pe bicicletă și ți-am pansat genunchii. Ne aflăm aici pentru a te ajuta. Și eu am fost răpit, dar uită-te la mine, sunt aici, m-am întors și totul este foarte bine.»”

¹Descrierile de extratereștri pe care le fac persoanele răpite nu corespund toate acestei „rase” de omuleți cenușii și cheli, cu ochi negri, așa cum îi descriu răpiții lui Budd Hopkins.

Adeseori, copiii sunt răpiți împreună cu părinții lor, continuă Budd Hopkins, care, aidoma unui magician, scoate tot felul de cazuri din arhiva sa:

O fetiță, Nicole L., vorbea despre un prieten misterios, „Kevin”, care o iubea foarte mult, venea s-o vadă când ea era în pat și o ducea „într-un loc foarte ciudat”. La cinci ani a văzut în vitrina unei librării coperta cărții *Communion*!... și s-a speriat groaznic.

Doamna L. s-a trezit într-o noapte așezată pe marginea patului și, chiar în fața ei, a văzut ochii negri, enormi, ai unui ET. Scoase un țipăt de spaimă, iar extraterestrul dispăru. Soțul său dormea neîntors. Speriată, ea se culcă la loc, încercând să se convingă că nu fusese decât un coșmar. A doua zi de dimineață, fiica ei cea mică (în vârstă de patru ani) îi spuse:

— Azi-noapte i-am văzut pe Kevin și Nicole. Erau fermecați; pluteau în aer!

Doamna L. o întrebă pe Nicole:

— L-ai văzut pe Kevin noaptea trecută?

— Da!

— Cum arată? Este la fel de înalt ca mine?

— O, nu, este mititel...

Budd Hopkins o supuse pe Nicole la test. Când îi arătă desenul care îl înfățișa pe extraterestru, fetița i se adresă mamei ei:

— Mami, îți aduci aminte? Și tu erai cu Kevin în camera aceea rotundă în care locuiește și erai întinsă goală pe masă... Îți amintești bebelușul acela foarte ciudat pe care mi l-a dat infirmiera să-l țin în brațe?

— Pun pariu că bebelușul plângea, așa cum fac toții copiii, se amestecă Budd, pentru a scoate mai multe de la fetiță fără s-o influențeze.

— Nu, bebelușul era tăcut. Dar ce ciudat arăta!

Și Nicole descrie un nou-născut cu un cap enorm și cu păr alb, care părea bolnav.

Câțiva ani mai târziu, Hopkins îi făcu o vizită familiei L. Situația evoluase. Lui Nicole îi era frică de Kevin și nu mai voia să-l vadă. Când o ducea acolo, întâlnea niște Kevin „răi”, care îi făceau rău, o dezbrăcau și o obligau să-l vadă pe „doctor”. Îl întrebă pe Hopkins:

— Vrei să vezi ce bubă mi-au făcut?

Ridicându-și rochia, ea îi arată, deasupra ombilicului, o rană de formă pătrată, fără piele. Mama ei remarcase și alte urme de acest fel, inexplicabile, pe corpul fiicei sale.

„Acum Nicole se teme de Kevin, comentează Hopkins. Când îi arăt desenele și ajunge la portretul extraterestrului, este cât se poate de îngrozită. I-am explicat că în imaginea respectivă nu erau reprezentate

'Pe coperta cărții lui W. Strieber este desenat în prim-plan un cap de „omuleț cenușiu”, stilizat și înfricoșător.

urechile, dar ea le văzuse, cu siguranță, pe ale lui Kevin, din moment ce fusese lângă el. Astfel am vrut să-i dau o mână de ajutor, ca ea să-mi vorbească despre ele, căci este «normal» să ai așa ceva. N-a mers și ea mi-a dat asigurări:

- Ba nu, n-are urechii! Are niște găuri în locul lor, ca păsările!
Eram uluit să aud așa ceva."

Tonul lui Budd Hopkins, mai puțin senin ca cel al lui Sprinkle, prezintă fenomenele ca fiind obiective, trăite cu adevărat: persoanele în cauză sunt răpite fizic și sunt supuse unor experiențe groaznice. Îmi dă un exemplu:

„Toți cei care studiază aceste cazuri ar prefera ca ele să nu existe. Este prea traumatizant pentru persoanele care trăiesc aceste experiențe, prea greu de suportat. S-au împlinit douăzeci de ani de când studiez mărturii de acest gen și am asistat la prea multă suferință și disperare. De fiecare dată când cineva capătă dovada că ceea ce a văzut sub hipnoză nu este un vis, că a trăit cu adevărat totul, suferă o depresie. Alții se gândesc să se sinucidă și unii, cu siguranță, au mers până la capăt."

Trebuie să fii tare pentru a privi fără să clipești anumite scene din ședințele de regresie. Cuvintele nu pot exprima disperarea, panica și groaza, de aceea, cei care, așezați liniștiți la biroul lor, se mulțumesc să formuleze câteva judecăți definitive, fără să fi aprofundat subiectul decât superficial și livresc, îmi par destul de... ușuratici; este suficient oare să citești descrierea unui trandafir pentru a-i cunoaște parfumul? Să răsfoiești câteva pagini dintr-un *Larousse* medical și să te apuci să pui un diagnostic unui pacient pe care nu l-ai întâlnit niciodată?

Din fericire, câteva detalii burlești aduc un suflu de aer în această serio, repetată la nesfârșit, a examenelor uro-ginecologice. Unele persoane răpite se trezesc dezbrăcate în patul lor, deși înainte erau îmbrăcate în cămăși de noapte sau pijamale (veșmintele dispărute nu sunt regăsite în apartament), pijamaua este pusă invers (bluza în locul pantalonilor și viceversa) ori se regăsesc îmbrăcați în haine pe care nu numai că nu le purtau înainte, dar care nici măcar nu le aparțin. Budd Hopkins mi-a prezentat un număr incredibil de erori suprarealiste de care abundă dosarele lui. După ce vizionasem mai multe ședințe de regresie, recunosc că mi-a făcut plăcere să citesc despre aceste nebunii:

O femeie se trezește cu amintiri vagi despre un vis cu extraterestri. Ridicându-se din pat, este cuprinsă de panică; nu mai vede aproape deloc cu un ochi. Extraterestrii i-au pus „din greșeală” o lentilă de contact (nu purta așa ceva).

Conducând pe o autostradă, Jennie este cuprinsă de groază: nu recunoaște nici volanul, nici bordul, nici scaunele, nici mașina... se află într-o altă mașină! Îngrozită, oprește pe un drum lateral și se apucă să tragă concluzii; n-ar fi putut să se înșele în privința mașinii, căci plecase de la garaj cu ea și nu se opriase pe drum. Deodată, o depășește o mașină — a sa! —, condusă de un necunoscut. Jennie nu are timp nici să prevină poliția, nici măcar să reacționeze; simte cum își pierde cunoștința și își revine puțin mai departe pe autostradă... la volanul mașinii sale. „Extraterestrii și-au dat seama de eroare, comentează Budd Hopkins. I-au răpit de nou pe cei doi pentru a-i pune în mașinile lor.”

O femeie adormise împreună cu fiul său în patul ei. În noaptea aceea era îmbrăcată cu o cămașă de noapte marca Victoria's Secret (dosarele ozenologilor cuprind până și mărci de lenjeriei!), iar băiețelul în pijamaua lui obișnuită. A doua zi de dimineață, se trezește îmbrăcată cu o cămașă bărbătească (necunoscută și de mărime mare), iar băiețelul său de doi ani într-o pijama pentru vreo doisprezece-paisprezece ani. (Să ne imaginăm reacția unei gospodine care s-a trezit după răpire îmbrăcată într-o apetisantă cămașă de satin roz semnată Victoria's Secret!)

Cazurile de acest gen ne fac să credem că extraterestrii, excedați de ritmul infernal al răpirilor, nu au timp să-i îmbrace pe cei pe care îi dezbrăcaseră cu atâta ușurință¹. La început, zămbim când auzim asemenea detalii nebunești; ne gândim la somnambulism, distracție, invenție, la tot felul de explicații plauzibile, dar aceste detalii se repetă. Asemenea relatări — dificil de verificat, ca *toate* episoadele de ÎNTĂLNIRI DE GRADUL IV, nu sunt apanajul exclusiv al răpiților lui Hopkins, ci se regăsesc peste tot, așa cum vom vedea în capitoul următor. Aceste „erori” nu prea par compatibile cu grija extremă pentru discreție în care se desfășoară răpirile. De ce atâta osteneală pentru a-i „deconecta” pe martori, dacă rămân în urmă dovezi atât de evidente (întrebare analogă celei formulate de L. Moulton Howe apropo de mutilările de animale: de ce cadavrele animalelor mutilate sunt lăsate la vedere, după ce au fost ucise în cel mai mare secret)?

Când o răpire se produce de față cu martori (un soț aflat în pat, un copil, într-o cameră, un pasager într-o mașină), aceștia capătă o stare alterată de conștiință. Pe moment sunt „deconectați” și nu văd, nu aud nimic, revenindu-și abia după întoarcerea celui răpit. Persoana care

¹Persoanele răpite care se trezesc goale pe „masa de operație” nu se simt niciodată jenate de goliciunea lor, nici în fața extraterestrilor, nici în fața celorlalți răpiți, fie ei străini sau membri ai familiei lor, care trec prin aceeași experiență.

urmează să fie răpită, care percepe ceva neobișnuit (o lumină, un zgomot, o senzație a prezenței cuiva) nu poate căpăta ajutor de la aceștia, ceea ce îi sporește senzația de panică. Cercetătorii posedă numeroase exemple de persoane pietrificate astfel, care au ochii deschiși, dar nu zăresc nimic. Se află „în afara timpului” și nu-și amintesc nimic.

La patruzeci de ani, Sylvia a aflat sub hipnoză ce s-a întâmplat în timpul unui episod amnezic pe care l-a trăit în urmă cu cincisprezece ani. Își petrecea seara la niște prieteni de-ai săi la New York, când, deodată, se trezește într-un restaurant necunoscut și îl întreabă pe un polișist unde se află și ee face acolo. Detaliu care pune pe gânduri: nici unul dintre prietenii săi nu a văzut-o părăsind apartamentul. În timpul hipnozei, Sylvia simte că s-a ridicat în aer, incapabilă să coboare, să strige sau să se miște. În salon, toți păreau imobili, ca niște statui din ceară. Discuțiile se întrerupseseră, iar gesturile rămăseseră suspendate.

Din 1976, Budd Hopkins a hipnotizat mai mult de patru sute de persoane răpite de extraterestri. Constată că se repetă, fără greș, aceleași episoade: după ce este paralizat, răpitul se simte purtat prin aer și se regăsește dezbrăcat, întins pe o masă, unde este supus la diferite examene clinice, cu prelevări de fire de păr, fragmente de unghii, țesuturi, secreții, sânge, la manipulări mintale și, mai ales, la intervenții care, în majoritatea cazurilor, se referă la organele sexuale. După aceea, bântuit de coșmaruri, el refuză să accepte că amintirile sale corespund unor evenimente trăite. Unele persoane se declară fericite și mândre de experiențele lor, iar cei care gravitează în cercul autorului cărții *Intruders* sunt, în general, îngroziți de experiențele lor și se tem să nu fie din nou confrunțați cu acești răpitori. Hopkins refuză să admită faptul că se poate face distincția între un „răpit fericit” și un „răpit nefericit”.

„Mai întâi, dacă o persoană pretinde că a fost răpită nu înseamnă că a și fost. Pentru un răpit descoperirea realității răpirii constituie o experiență traumatizantă. Nu se poate spune că extraterestrii sunt răi. Nu le cunoaștem intențiile, așa că nu îi putem judeca. Pentru cei care trăiesc asemenea experiențe este dramatic și de aceea încerc să-i ajut să trăiască cu traumatismele provocate de acestea. Oamenii care vorbesc despre extraterestri au inventat două mituri: aceștia sunt fie ființe superioare, care vor rezolva problemele planetei noastre, fie niște creaturi diabolice, cărora le face plăcere să ne tortureze, de parcă am fi cobai. Persoanele răpite sunt sfâșiate între aceste concepții, ambele la fel de false, privind monștri malefici sau salvatori absoluți, ale căror metode nu le cunosc, dar față de care nu nutresc decât un sentiment: frica. Ideea pe care ne-o facem despre

aceste personaje este absurdă, căci nu știm ce sunt ele în realitate”, îmi explică Budd Hopkins. Aceasta nu îl împiedică însă să nutrească o cvasicertitudine în privința motivelor vizitelor lor pe Pământ.

„De la primele cazuri, am constatat că extraterestrii se interesează de reproducerea oamenilor; intervențiile la care sunt supuse victimele răpirilor se prezintă ca niște experiențe genetice. Acum, știm despre ce este vorba: vor să obțină ceva de la noi, *din punct de vedere fizic, sexual și genetic, în termeni de ADN*. Acest fapt ne permite să înțelegem de ce răpirile se repetă la nesfârșit și de ce sunt urmărite anumite familii din generație în generație. Totul este axat pe genetică. Materialul pe care îl dețin mă face să trag această concluzie, pe care o formulez cu regret: extraterestrii aparțin unei rase foarte vechi, epuizată, pe care vor s-o regenereze prin crearea de hibrizi cu oamenii. Pare o idee nebunească, sunt de acord, și nimeni nu vrea s-o accepte, fiindcă perspectiva este de nesuportat.”

De nesuportat, dar mai ales absurd! Implanturile de embrioni, extragerea fetușilor, experiențele descrise ca niște realizări în domeniul geneticii au loc într-o manieră artizanală, arhaică, ce nu se potrivește unei rase despre care se presupune că stăpânește o tehnologie superioară celei pământene. Este greu de conceput că unor vizitatori, capabili să călătorească în timp și spațiu, să-i răpească pe oameni, făcându-i să treacă prin ziduri și să alunece pe raze de lumină, li s-a cășunat să tortureze, unul câte unul, niște indivizi nefericiți, bărbați, femei și copii. Pornindu-se de la bazele de date de care dispun centrele de cercetări medicale din întreaga lume, este posibilă reconstituirea rasei umane cu ajutorul biologiei moleculare, acum cunoscută.

„În cercul ozenologilor, circulă o vorbă: dacă un fenomen observat pare a avea sens, probabil că nu este un fenomen extraterestru. Cele mai multe aspecte pe care le cunoaștem în materie de ozenologie nu au nici un sens din perspectiva noastră omenească. Dacă descoperim un antidot, de pildă, îi cunoaștem formula chimică, știm cum să-l fabricăm și când să-l recomandăm. Este vorba de multe informații care se pot preda. Dar ca să învățăm să facem o bicicletă, trebuie să avem una și să existe cineva care să ne urce în șa și să ne împingă. În cazul răpirilor, totul se petrece ca și când ocupanții OZN-urilor încearcă să afle, unul câte unul, să construiască o bicicletă. «Știința» lor nu se supune aceluiași criterii ca a noastră, dar așa se petrec lucrurile.

Cu cât am înaintat în investigațiile mele și am ascultat mai mulți oameni descriindu-și experiențele, cu atât mai mult îmi dau seama cât de

complexe sunt aceste chestiuni și reacțiile pe care le suscită. Unii se tem de moarte, alții sunt stupefiați, alții sunt furioși, alții consideră că de pe urma lor li s-a lărgit orizontul etc. O femeie mi-a spus: «Budd, este ca și când aș fi fost violată de Dumnezeu în timpul unei întâlniri amoroase! Dar, precizează Budd, este vorba de viol, și nu de seducere.»”

În anumite cazuri se înfiripă un rudiment de relație personală, de legătură emoțională, între răpitor și răpit. Budd Hopkins vede în aceasta eficiența controlului la care este supus acesta din urmă. După experiențe groaznice, răpitul se simte aproape îndrăgostit de răpitorii săi. El citează exemplul unui tânăr de șaptesprezece ani care se îndrepta cu mașina spre Mexic, însoțit de doi prieteni care dormeau pe bancheta din spate. S-a trezit dintr-o dată înconjurat de ceață și și-a dat seama că mașina plutea deasupra solului, de parcă ar fi fost ghidată de o creatură ciudată. S-a simțit cuprins de groază, după care... s-a trezit din nou în mașină. Ceața se risipise. Trecuseră două ore (exemplu tipic de *missing time*).

„L-am supus hipnozei. Ne-ă făcut o relatare tipică de răpire. Și-a amintit că se afla întins pe o masă și că i se recoltase spermă. Dar, în timp ce noi continuam explorarea aventurii sale, ne-a descris atracția pe care a resimțit-o față de entitățile întâlnite în OZN și tristețea care l-a cuprins când experiența s-a încheiat. De parcă s-ar fi aflat în fața unei divinități irezistibile. Începu să plângă; nu se simțise niciodată atât de bine și, în ciuda spaimei pe care a trăit-o atunci, dorea să se reîntâlnească cu acei extraterestri. Era convins că se interesau personal de el.”

Urmările răpirii sunt adesea dezastruoase, afirmă cercetătorul (colegii săi îi țin isonul). În afara unor multiple fobii — teama de medici, de spitale, de întuneric, de anumite puncte pe șosea —, persoanele răpite își pierd încrederea în ele, mai mult, respectul față de propria persoană, au probleme în relațiile umane (nu sunt crezute, așa că le este teamă să nu fie considerate nebune) și nu mai pot avea relații afective stabile. Budd Hopkins îmi dă un exemplu:

„Am două cazuri identice de femei măritate, mame și heterosexuale, care, în urma răpirii (neinvestigată sub hipnoză), au descoperit că nu mai voiau să aibă de-a face cu bărbații și au început să trăiască cu femei. De parcă s-ar fi petrecut ceva dramatic. Pe una dintre ele o cunosc bine, așa că am întrebat-o dacă îi displăcea ceva când făcea dragoste. Mi-a răspuns (textual): «Nu mai suport ca *ceva*, orice ar fi, să îmi pătrundă în corp.» Înainte de aceasta era căsătorită și avea o viață sexuală normală. Bănuiesc că amândouă au avut un contact sexual impus în OZN. Nu am nici o dovadă, și nici ele. Dar interesant este faptul că transformarea s-a produs când erau adulte (în jur de treizeci de ani).

Una dintre femeile răpite care a venit la mine a fost obligată să facă dragoste cu un bărbat, răpit și el, sub privirile extratereștrilor. Chiar și în aceste condiții, bărbatul a putut avea erecție. Femeia povestește că în timpul actului sexual, bărbatul avea ochii plini de lacrimi. Și ea plângea. Cum s-ar putea ca asemenea experiențe să nu afecteze viața sexuală?”, conchise el.

Această relatare nu se potrivește cu ipoteza regenerării unei rase prin experiențe genetice și a creării unei rase hibride. Doi răpiți, chiar dacă fac dragoste la bordul unui OZN, rămân tot ființe umane. Budd Hopkins respinge obiecția, vorbindu-mi de una dintre ultimele sale descoperiri, și anume *dream mates*¹. A întâlnit peste zece cazuri. Începând din copilărie, două persoane — în general de sex opus —, care nu se cunoșteau, sunt răpite împreună și se întâlnesc într-un mediu neuman în care, din răpire în răpire, sfârșesc prin a nutri una față de cealaltă prietenie și au câteodată relații sexuale. Când se întâlnesc pe Pământ, se recunosc imediat și simt din nou sentimente de dragoste, ceea ce nu întârzie să le complice viața de zi cu zi.

„Aceasta pare să indice că extratereștrii sunt curioși să afle cum se dezvoltă prietenia și relația de dragoste la oameni. Răpiții se află sub controlul lor; extratereștrii reușesc să-i pună să facă ceea ce vor și îi observă. S-ar spune că pun oamenii în contact pentru a vedea cum se dezvoltă sentimentele. Par fascinați (cel puțin așa afirmă răpiții) de diversitatea reacțiilor captivilor lor și nu încetează să le provoace emoții, apelând la toate registrele. De la cele mai agreabile, la cele mai înspăimântătoare.”

Hopkins explică în acest mod motivul proiecțiilor sofisticate (iluzia realității este desăvârșită) la care persoanele răpite sunt obligate să asiste. Temele acestora sunt apocaliptice (cataclisme naturale, războaie, dezastre ecologice), de parcă ar dori să testeze emoțiile omenești. Aceste viziuni pot căpăta un caracter personal (agonia unei ființe dragi) sau interactiv: răpitul vede că este implicat într-un scenariu la care trebuie să participe.

În timpul unei răpiri, un bărbat (fermier) a fost dus într-o sală unde se afla un alt captiv legat de un scaun. Extratereștrii i-au întins o pușcă, ordonându-i să-l împuște pe bărbat sub pretextul că este „rău”, amenințându-l că, dacă va refuza să asculte, nu-l vor lăsa să plece din OZN. Retrăind această scenă sub hipnoză, fermierul a început să țipe că nu poate uicide. A urlat: „Dacă cineva trebuie împușcat, ăștia sunteți voi” și a îndreptat pușca spre extratereștri. În acel moment, celălalt „răpit” s-a

¹Colegi de vis (textual, lb. engl., n.tr.).

eliberat și s-a ridicat în picioare. Era extraterestru! Fermierul a fost dezarmat și dus în altă încăpere pentru următoarea probă.

„Acest om a luat drept o scenă reală o înscenare menită să-i studieze reacțiile. Nu știe dacă a reușit la test sau nu.”

Situații diferite pun în evidență răceala glacială a extraterestrilor, rezumă Budd Hopkins, care se aventurează să emită o ipoteză:

„S-ar zice că extraterestrii au un creier atât de evoluat, încât nu trăiesc decât prin intermediul acestuia. Spun că de secole și-au pierdut orice urmă de afectivitate, de sexualitate, de sentiment. Este posibil. Nimeni nu a descris doi extraterestri aflați într-un vehicul zburător care să-și manifeste tandrețe ori prietenie sau chiar ură. N-au arătat niciodată că între ei ar putea exista vreo relație emoțională. Fiecare își joacă rolul, doar munca pe care o fac există. Și cu asta basta.”

Această „muncă” constă, mai ales, în crearea unei rase noi. Budd Hopkins este convins și o mare parte a comunității ozenologice i-a preluat ideea.

Acum, poveștile cu fetuși implantați ori dispăruți sunt curențe în relatările de răpiri. Conform opiniei lui Hopkins, cazurile de sarcină spontană nu au nici o legătură cu clasicele sarcini pe fond nervos, iar femeile care prezintă ceea ce a început să se cheme *sindromul fetei lipse* vorbesc despre dispariția, ce nu poate fi explicată din punct de vedere medical, a fetei, a cărui existență fusese constatată. Aceste drame sunt ascunse prin tăcerea ginecologilor despre care mi s-au vorbit multe; acești specialiști se tem, dacă s-ar stabili dovada dispariției anormale a fetei, să nu fie atacați în justiție. Este adevărat că în Statele Unite ale Americii a târî pe cineva în fața unui tribunal pentru a obține despăgubiri colosale a devenit un sport național. Domeniul medical constituie ținta predilectă a acestor procesmani. Avocații circulă prin clinici și le împart bolnavilor cărți de vizită, asigurându-i că vor ști să-i apere în cazul în care vor apărea probleme, oricât de mărunte. Medicii cei mai des citați în justiție în Statele Unite ale Americii sunt obstetricienii, iar Budd Hopkins argumentează în acest mod lipsa dovezilor medicale:

„Este imposibil să găsești un medic care să accepte să semneze un document, iar din această cauză nu putem obține nici cea mai mică dovadă, nici cel mai mic indiciu al unei întreruperi anormale a sarcinii.

Când femeile răpite devin gravide, în 95% din cazuri ele cred că poartă în pântec un copil normal. Adesea însă se întrebă cum au putut deveni gravide și cum, dintr-o dată, nu mai sunt, fără a fi făcut vreun avort. Abia

în timpul regresiei descoperim adevărul despre ele. Fetusul este scos foarte repede; cam în două luni dispare.”

Exemplele sale sunt greu de acceptat (o mamă a trei copii, care trăiește separată de soțul ei, lipsită de viață sexuală, și care, trezindu-se gravidă în mod misterios, este silită să avorteze, sau o altă femeie, gravidă în șapte luni, care se trezește într-o dimineață cu abdomenul plat, fără să fi suferit un avort), dar se pare că Hopkins le crede. Îmi spune că el cunoaște două sute de cazuri de fetus lipsă.

Conform mărturiilor femeilor răpite, după ce au fost inseminate artificial de extratereștri, fetoșii le sunt scoși în cursul unei intervenții dureroase și se dezvoltă *in vitro* în interiorul OZN-ului. Mai târziu, răpitorii le prezintă femeilor captive copii hibridi: bebeluși hidoși, cu pielea transparentă, cu corpul diform, cu un cap disproporționat, pe care ele trebuie să îi mângâie și să îi hrănească, sau copii puțin mai mari, palizi și maladivi (conform criteriilor noastre), care au nevoie de îngrijirea unei mame. Extratereștrii reușesc să le convingă că respectivii copii hibridi sunt ai lor. Începând cu cazul lui Debbie, un număr uriaș de femei răpite descriu, la rândul lor, aceste prezentări ale copiilor, oroarea pe care o simt la vederea acestor monștri, refuzul lor de a admite că ar putea fi mamele lor, dar, docile la sugestiile telepatice ale răpitorilor, ele se atașează de ei, ca de copiii lor și, în anumite cazuri, nu se resemnează să-i piardă. Acesta a fost cazul lui Debbie, lăudată de Hopkins pentru curajul de a fi fost prima femeie care „a dezvăluit cele mai intime aspecte ale experienței prin care a trecut”, eliberând astfel sute de bărbați și de femei și „ușurând munca terapeuților și a cercetătorilor”.

Credinciosul Hopkins le-a înconjurat întotdeauna cu atenție și le-a ajutat pe femeile răpite de extratereștri, pe care le-a făcut să afle experiențele trăite, dar acum s-a supărat. Știe că o formă de inteligență neumană se amestecă cu omenirea, interacționează cu ea și o manipulează, dar ȘTIE, cel puțin așa afirmă, „ca unii membrii guvernului nostru sunt la curent cu aceste intruziuni și cu aceste intervenții, dar pentru motive numai de ei știute, neagă deliberat existența acestor fapte în fața publicului?”

Un alt episod de răpire raportat este cel al implantului: minuscule aparate introduse, în general, în cap (prin fosele nazale, ureche sau cavitatea oculară) sau în organele sexuale. Ozenologii emit tot felul de

¹Vezi introducerea cărții *Abducted! The Story of Intruders Continues*, op. cit.

²*Ibid.*

ipoteze referitoare la utilitatea acestor obiecte misterioase, a căror prezență, constatată prin examinările medicale, nu a furnizat niciodată dovada unei origini extraterestre.

„Ce-ar înțelege un papuaș din Noua Guinee dacă ar descoperi un om cu un *pace-maker*? De unde să știe ce este și la ce folosește? În privința implanturilor, ne aflăm în aceeași situație. Ne sunt introduse în corp pentru ca extraterestrii să ne regăsească, să ne controleze și să ne manipuleze, pentru a căpăta informații despre noi sau sunt programate în alte scopuri? Nu știm.

Problema dovezilor este delicată. Mai întâi de toate, trebuie demonstrat că obiectul se afla în interiorul corpului (de obicei este descoperit când iese). Apoi să se afle dacă este alcătuit dintr-un material terestru sau extraterestru. Radiografiile nu ne permit să aflăm așa ceva. Oamenii de știință care au studiat patru presupuse implanturi sunt extraordinar de prudenți; dacă fac o declarație oficială și se dovedește ulterior că s-au înșelat, cariera lor e terminată. Trei dintre aceste obiecte au fost extrase din corp; al patrulea a fost găsit pe jos, lângă un subiect care strănutase. Implanturile erau alcătuite din materie organică (carbon, oxigen, silicon) și aveau puține elemente metalice, motiv pentru care nu se văzuseră bine pe radiografii. Sunt detectate mai bine prin IRM. Patru persoane răpite au făcut, pentru o problemă nervoasă care nu era legată de răpire, o IRM; examenul a dezvăluit existența unei mase mici, ciudate, lângă nervul optic. Un răpit a avut un implant de formă cilindrică în penis.” Profesorul Pritchard din cadrul MIT explică:

„Când un implant este expulzat din corp în mod natural (fie că iese prin piele, fie prin strănut), primul reflex al persoanei în cauză este să-l arunce, de parcă i s-ar fi dat ordinul prin sugestie hipnotică.”

Budd Hopkins îmi arată radiografia unui chip din profil. Pe film se vede, la rădăcina nasului, imaginea clară și precisă a unui obiect răsucit, de doi centimetri, terminat prin trei spire mici, ca cele ale unui arc mecanic.

Este Linda Cortile. Cazul său este unul dintre cele mai uluitoare pe care le cunosc. Este cazul secolului, fiindcă există mai mulți martori, dintre care unul este un personaj politic de seamă. Aștept autorizația sa de a-i publica mărturia, pentru a scrie o carte care va pune capăt argumentelor celor care cred că faptele raportate nu sunt reale. De obicei, martorii (de exemplu, soțul aflat în pat ori pasagerii unei mașini dintre care doar unul va fi răpit) cad într-o stare alterată de conștiință: nu văd și nu aud nimic. Existența unor martori exteriori în cazul unei răpiri este capitală.”

„Doamna nisipurilor”, „Regina răpiților”, „Înger de porțelan”... Am putea cita și alte apelative consacrate Lindei Cortile (pseudonim), o răpită atât de celebră, încât povestea sa a fost numită „cazul secolului”. Aventura sa prezintă toate trăsăturile unui roman nebunesc: polițiști, gărzi de corp, servicii secrete, spioni, arme, răpire (de către oameni), scrisori anonime, identități false, dragoste la prima vedere, mergând până la nebunie, cadouri misterioase, personaje politice importante, comploturi, trădări, lovături pe la spate, delir, urmăriri. În afară de crimă, nu lipsește nimic, dar, ca o compensare, Linda Cortile a fost răpită de extratereștri.

Am întâlnit-o adesea pe această new-yorkeză de patruzeci de ani, seducătoare și malițioasă, care se autocaracterizează „patriotă conservatoare republicană” și locuiește la ultimul etaj al unui imobil situat lângă podul din Brooklyn. M-a uimit prin blândețea, inteligența și... echilibrul său.

— M-am săturat de toată vâlva asta, îmi spune ea. Vreau să am o viață normală. Sunt o femeie de casă, îmi place să mă ocup de soțul și de copiii mei, să pectez și să gătesc. Nu mai vreau să fiu răpită și nici să-mi petrec timpul făcând tot felul de radiografii pentru nu știu ce implant. Nu-i bine pentru sănătate. De acum înainte voi refuza.

Linda Cortile mi-a arătat o examinare stupefiantă a craniului ei. Imaginile radiografice erau obținute prin rotirea lentă a aparatului în jurul capului. Pe ecran se vedea un obiect lung, ce părea metalic, într-atât era de clar, ca un ac mare de șase centimetri ce pornea de la rădăcina nasului și se termina în maxilar.

— Priviți ce am avut în cap. De aici mi s-au tras problemele pe care le-am avut cu dinții. Vă dați seama că sunt sătulă până-n gât.

Cazul Lindei este complicat, fiindcă este plin de salturi, intrigi, polemici, acuzații și piste false. Din investigație în contrainvestigație, îi ține pe ozenologi cu sufletul la gură. Până ce Budd Hopkins va scrie o carte referitoare la cazul „său” major, voi încerca să-l rezum, fără a descrie ceea ce s-a petrecut în timpul repetatelor răpiri ale Lindei Cortile, începând din copilărie (operația, implantul etc.). Important este modul în care se dezvoltă o poveste al cărei episod principal are, pe moment, optsprezece martori.

La puțin timp după nașterea primului ei copil, în 1976, Linda Cortile descoperă că are o umflătură pe nas. Deși protuberanța minuscule nu era nici foarte vizibilă, nici foarte supărătoare, o obsedează. Consultă un medic, care o felicită pentru calitatea intervenției care i se făcuse la nas. Linda protestează; n-a suferit nici o operație la nas, nici măcar în copilărie, iar părinții ei confirmă.

Timp de paisprezece ani, este cuprinsă de crize de toropeală nejustificate și are senzația că noaptea i se întâmplă niște „lucruri ciudate și neliniștitoare”, în legătură cu care nu păstrează decât amintiri confuze. Îi este teamă să nu înnebunească, dar nu îndrăznește să vorbească.

Avea să descopere un alt univers când, din întâmplare, cumpără *Intruders*.

— După copertă, o casă în noapte, scăldată într-o lumină ciudată, am crezut că este un roman polițist angoasant, așa cum îmi place. Nu știam nimic despre poveștile cu extraterestri care răpesc oameni și-i duc la bordul OZN-urilor, unde îi operează. N-am putut să trec de primul capitol. Când am citit că lui Debbie Tomey i se făcuse o operație misterioasă și că i se introdusese un implant în nas, am aruncat cartea. Sunt catolică, nu cred în fantome și nici în poveștile astea incredibile, dar, cu toate acestea, îmi era teamă să nu fi trăit aceeași experiență ca Debbie.

Linda așteaptă un an până să îndrăznească să-i scrie lui Hopkins. Acesta o cheamă la el și o supune unei regresii prin hipnoză. Ea își amintește de o întâmplare petrecută când avea opt ani și crezuse că a văzut o fantomă. Era de fapt o răpire. Budd Hopkins, care o face să redescopere și alte răpiri în care familia Lindei este implicată, îi clasează dosarul printre sutele care se acumulaseră.

— Nu știam ce să cred. Într-o dimineață, fiul meu Johnny a izbucnit în plâns. Mi-a explicat că nu-l iubesc. Când niște omuleți răi veniseră să-l răpească, eu n-am făcut nimic pentru a-l ajuta, rămăsesem nemișcată și l-am lăsat să plece cu ei fără să mă opun. Atunci am hotărât să merg la întâlnirile organizate de Budd, unde am putut întâlni și alte persoane răpite de extraterestri.

În seara zilei de 30 noiembrie 1989 (pe atunci eram sceptică în privința poveștilor cu răpiri; mă lăsam hipnotizată pentru a mă elibera de visurile a căror amintire mă îngrozea), în momentul în care îmi scoteam papucii pentru a mă culca, m-a cuprins din nou toropeala. Am văzut, în mod conștient (eram în picioare, cu ochii deschiși), un extraterestru mic de statură, cu ochi enormi, lângă fereastră. Nu am reușit să-l trezesc pe soțul meu. Eram într-o stare de panică atât de cumplită, încât mă gândeam că o să fac un atac de cord. Înainte ca paralizia să pună stăpânire complet pe mine, am aruncat perna în extraterestru, care s-a prăbușit. Mi-era teamă să nu devină agresiv, dar, aiurea, am simțit că plutesc spre fereastra a cărei perdea mă învăluie. Am simțit că mă bate ceva pe spate și am fost azvârlită de sus în pat. Apartamentul era ciudat, atât de tăcut. Soțul meu zăcea pe pat, imobil. L-am scuturat, dar nu s-a mișcat. Nu părea să respire și am

crezut că a murit. Îmi dau seama că nu am visat, că s-a întâmplat ceva, așa că m-am năpustit în camera fiului mei mijlociu. Și el zăcea nemișcat. Credeam că au murit cu toții de frică. Am pus o oglindă la gura bebelușului. Am văzut o abureală, deci respira. Cei doi fii ai mei și soțul și-au revenit la rândul lor. Era de neînțeles. N-am îndrăznit să chem poliția de teamă să nu mă considere nebună. Era 4,45 dimineața. Mă pregătisem să mă culc pe la 1,00.

Soțul meu nu văzuse și nu auzise nimic. De parcă ar fi fost inconștient. De la serviciu l-am sunat pe Budd Hopkins.

În timpul hipnozei m-am văzut plutind în aer, în lumină, fără să pot să strig, să mă mișc sau să plâng; emoțiile îmi erau blocate. Lacrimile nu-mi țâșneau din ochi și nu-mi puteam dirija privirea. Mă aflam într-o lumină albastră, înconjurată de ceață. Am văzut partea de dedesubt a OZN-ului în care am pătruns plutind, apoi m-am văzut întinsă pe o masă de operație. Materialul alb de pe față nu era perdeaua, cum crezusem inițial, ci cămașa de noapte care se ridicase în timp ce pluteam spre navă. Bătaia pe spate era de fapt examenul medical pe care mi l-au făcut extraterestrii în OZN, vertebră cu vertebră. Mi-au înfipt un ac lung în nas.

Pentru Hopkins este un caz de răpire ca atâtea altele.

Cincisprezece luni mai târziu, în februarie 1991, acest caz avea să capete o altă amploare. Hopkins primește o scrisoare de la doi polițiști (Richard și Dan), care îi spun că nu reușesc să uite ceea ce observaseră în timpul nopții de 30 noiembrie 1989, lângă podul din Brooklyn, unde mașina le rămăsese în pană. La nivelul ultimului etaj al unui imobil din apropierea lor staționa un aparat zburător mare, luminos. Au văzut intrând pe dedesubt, de parcă ar fi fost transportați de o rază de lumină albastră, o femeie în cămașă de noapte albă și trei creaturi mici și ciudate. Văzuseră bine, oricât de nebunesc ar părea, fiindcă se folosiseră de binoclu. Femeia ieșise pe fereastră, alunecând în văzduh, ca și ceilalți. Obiectul și-a luat zborul, a survolat FDR Drive, unde se afla mașina lor, și a plonjat în East River. Fuseseră martorii neputincioși ai unei răpiri incredibile. Dar, fiindcă reperaseră imobilul și fereastra cu pricina, aveau de gând să facă o investigație. Erau siguri că femeia era moartă.

Lui Budd Hopkins nu-i vine să-și creadă ochilor. Locul, data — totul corespundea. Din moment ce nu vorbise nimănui despre acest caz, nu putea fi o farsă. A prevenit-o pe Linda:

— Dacă or să vină doi polițiști să vă interogheze, să nu le spuneți nimic, doar să ia legătura cu mine, căci este important să-i întâlnesc.

După câteva zile, doi bărbați sună la ușa Lindei. Sunt cei doi polițiști, îmbrăcați civil. Când descoperă că aceasta trăiește și că este vorba de persoana pe care o zăriseră, unul dintre ei se îneacă. Refuză să se întâlnească cu Hopkins, dar îi vor trimite mai multe rapoarte lungi, dactilografiate, niște desene și casete pe care sunt înregistrate mărturiile lor. Vor să rămână în umbră, căci nu țin să-și compromită pensionarea cu o poveste inimaginabilă, explică ei. Budd Hopkins nu îi va întâlni niciodată.

În aprilie 1991, Linda este răpită pe stradă de Richard și Dan. O sechestrează într-o limuzină timp de trei ore și îi cer să le descrie OZN-ul în interior, să explice cum funcționează și în cele din urmă o obligă să se descalțe pentru a-i număra degetele. (După informațiile lor, extraterestrii au numai patru degete la picioare; credeau că Linda este fie extraterestră, fie un hibrid, dacă reușise să plutească așa în aer.) Budd Hopkins dorește să-și protejeze martorul și descoperă că cei doi nu lucrează la poliție, ci într-un serviciu de securitate. Richard confirmă acest lucru printr-o scrisoare; în faimoasa noapte de 30 noiembrie, cei doi îl conduceau la eliportul din Manhattan pe un om politic important, pe care nu îl pot compromite cu o poveste cu OZN-uri. Acest politician celebru — numit „al treilea om” — ia legătura cu Hopkins. A recunoscut faptele, dar nu vrea ca mărturia lui să fie făcută publică. (Ca să spunem adevărul, „al treilea om” s-ar părea că este Javier Pérez de Cuellar, la vremea respectivă secretar general al Națiunilor Unite.) Povestea nu se încheie aici.

Între timp, Budd Hopkins a primit o altă scrisoare de la o femeie: „De ce nu mi-ați răspuns la scrisoarea pe care v-am trimis-o în decembrie 1989 cu privire la ceea ce am văzut pe podul din Brooklyn? Credeți că sunt nebună, mitomană sau această poveste nu vă interesează?”

Cu inima bătându-i cu putere, Budd se apucă să caute printre dosare și găsește în cele din urmă scrisoarea pe care nu avusese timp s-o deschidă. Ca să vezi minunăție, totul corespundea: data, ora, locul! Incluzându-l și pe fiul Lindei care i-a făcut niște desene ale scenei la care asistase, s-a trezit cu cinci martori exteriori în acest caz. Ia legătura cu corespondenta lui.

În noaptea aceea, Janet Kimble (pseudonim), în vârstă de vreo șaiszeci de ani, se întoarce de la o petrecere de la niște prieteni. Nu bea alcool. Pe când traversa podul din Brooklyn în direcția Manhattan, luminile de pe pod se sting, ca și farurile mașinii ei, iar aceasta se oprește. Doamna Kimble este neliniștită; îi este teamă să nu fie lovită de un alt vehicul în întuneric. Dar rarele mașini care treceau la ora aceea (este trecut de 1,00 noaptea) sunt în aceeași situație cu a sa: imobilizate și cu farurile stinse.

Pe mal, la mai puțin de o sută de metri de ea, observă că partea de sus a unui imobil este luminată; un aparat zburător care emite raze multicolore este agățat acolo. Ce amuzant, gândește doamna Kimble, se toarnă un film. Nu are altceva de făcut, așa că se uită într-acolo. Ies niște oameni pe fereastră și... stupoare, cele patru siluete, trei cenușii și una îmbrăcată în alb, încep să plutească în aer și intră pe dedesubt în obiectul care nu era agățat, din moment ce își ia zborul.

Budd Hopkins este fericit. Detractorii săi nu vor mai putea spune că hipnoza induce asemenea relatări. Acești cinci martori vin cu amintiri conștiente. Dar povestea continuă. Și se complică din ce în ce mai mult.

Linda este răpită a doua oară de Dan. O duce într-o casă a CIA, aproape de mare, la Long Island, o obligă să se îmbrace cu o cămașă de noapte asemănătoare celei pe care o purtase când fusese răpită de extraterestri, o fotografiază, încearcă s-o înece, se aruncă la picioarele ei într-un acces de iubire pătimașă, numind-o „Doamna nisipului”. Este salvată de Richard.

Așa că Linda angajează o gardă de corp pentru a o apăra, în vreme ce Hopkins, transformat în detectiv, aleargă pe la poliția din New York, Departamentul de Stat și Națiunile Unite (limuzina celui de-al „treilea om” fusese escortată de alte mașini oficiale) sub diverse pretexte. Nu poate mărturisi ce investighează de teamă să nu fie considerat bolnav mintal.

Linda este hărțuită. Numele i-a fost divulgat (Cortile este pseudonimul ei de persoană răpită), hoarde de anchetatori sunt pe urmele ei. Sunt verificate desenele, caracterele scrisorilor dactilografiate, cele mai mici detalii din mărturia sa. Este supusă la diverse examene: posedă ea imaginația și, mai ales, inteligența necesare pentru a realiza o șarlatanie de o asemenea amploare? (Răspunsul este: nu.) Trebuie să i se facă alte analize pentru implant. Nici o șansă: cu o zi înainte de a-și face IRM, Linda se scoală cu perna udă de sânge. I-a curs sânge din nas; în timpul nopții, extraterestrii o răpiseră pentru a-i scoate implantul, dovada. Într-o altă noapte, în care este răpită împreună cu fiul ei, pe cine îl vede în OZN? Pe Javier Pérez de Cuellar. (Johnny va identifica chipul fostului secretar general al ONU după ce i se vor fi arătat mai multe fotografii.)

Să punem punct acestui caz care suscită polemici tumultuoase și a cărui complexitate începe să-l depășească pe Hopkins: „S-ar zice că e vorba de o punere în scenă savantă, ca pentru a ne spune: «Iată ce suntem în stare să facem, în plin Manhattan, fără știrea locuitorilor lui». Nu cred că este o întâmplare că, o dată, sunt atâția martori: optsprezece persoane

au văzut OZN-ul și pe Linda ieșind pe fereastră. Nu-i o întâmplare. Este un mesaj pe care nu știi cum să-l interpretez.”

Impostură sau „cazul secolului”? Viitorul va decide. Extraterestrii — dacă despre ei este vorba — nu au arătat niciodată bunăvoință pentru a-i ajuta pe cei care cred în ei să le demonstreze existența. Pentru a complica totul și mai mult, trebuie precizat că afacerea Linda prezintă extraordinare similitudini cu un roman science-fiction apărut în 1989 (*Nighteyes* de Garfield Reeves-Stevens), a cărui eroină este răpită împreună cu fiica ei din apartamentul lor din Manhattan și ajuns, pe o rază de lumină, până la OZN. Ea ia legătura cu un expert în răpiri care locuiește la New York, este răpită de agenți ai FBI.

Hopkins n-a menționat niciodată numele lui Javier Pérez de Cuellar. Lasă doar zvonurile să circule: „Al treilea om m-a avertizat: dacă îi dezvălui identitatea fără consimțământul lui, va fi obligat să dea dezmințiri din pricina poziției sale și acest aspect nu prezintă nici un interes. Trebuie să aștept să dorească se depună mărturie din proprie inițiativă; atunci abia lumea se va schimba.”

Să așteptăm. Urmează o altă relatare sub forma unui semn de întrebare. Cercetătorii consideră că extraterestrii reușesc să le transmită anumite sentimente captivilor lor (a se vedea *dream mates*), după care le studiază reacțiile. S-ar părea că Linda și Pérez de Cuellar — care s-au întâlnit în mai multe rânduri (pe Pământ, trebuie să precizăm) — sunt convinși că există o relație familială profundă între ei. De ce i-a făcut Pérez de Cuellar un cadou atât de prețios lui Johnny (o cască din aramă, ce aparținuse unui fost scafandru)? Obiectul există și este magnific, l-am văzut. Nu am nici o dovadă că i-a fost dăruit de fostul secretar al ONU, ci numai cuvântul Lindei. La vremea respectivă, m-a rugat să țin secret acest detaliu, care, de atunci, a fost dezvăluit. Sosirea căștii în apartamentul Lindei este romanescă (ca tot ceea ce vine în contact cu acest personaj). Aflat pe stradă, Johnny vede o limuzină care se oprește lângă el. Din interior, un bărbat (Pérez de Cuellar) îl invită să urce lângă el. Băiețelul refuză; mama sa îi interzisese să urce în mașina unui necunoscut. Omul insistă, vrea să-i facă un cadou frumos. Pactul este parafat din mașină și de pe trotuar: bărbatul îi va trimite cadoul acasă, fix la ora indicată de băiat, când nici mama, nici tatăl lui nu vor fi acasă. Târgul este încheiat. Linda este uluită când descoperă acest obiect — nu prea discret — în dulapul fiului ei; știe că nu și-ar fi putut permite să cumpere un asemenea obiect.

În mod surprinzător, Pérez de Cuellar, a cărui implicare în „cazul secolului” a fost menționată în presă și în cărți, se eschivează să răspundă la întrebările legate de acest subiect. În timpul escalei de la Chicago, venind de la Paris și în drum spre Guadalajara pentru a asista la înmormântarea unui cardinal mexican asasinat, Jay Sapis, un reporter al UPI¹, îi ia un interviu lui Pérez de Cuellar. Pérez de Cuellar credea că va fi întrebat despre Saddam Hussein, procesul de pace din Orientul Mijlociu sau situația din Bosnia. Sapis îi arată un articol în care numele său era menționat în cazul Linda. Pérez de Cuellar răspunde foarte evaziv: „Nu-mi amintesc nimic de acest gen. Există un restaurant în Brooklyn la care mă duc adesea, poate că oamenii din garda mea au văzut o lumină ciudată.” Budd Hopkins era prezent. Are și el mai apoi o întrevedere între patru ochi cu domnul Pérez de Cuellar, în urma căreia este mai convins ca niciodată că el este „al treilea om”.

Sub pretextul de a-l felicita pe secretarul general al ONU în legătură cu un discurs de-al său pe tema naționalismului, prințul de Liechtenstein (unul dintre sponsorii congresului care a avut loc la MIT) i-a scris, spunându-i că la o petrecere la New York întâlnise câțiva dintre prietenii acestuia: Richard, Dan și Linda „îmbrăcată ca Doamna nisipului”. Pérez de Cuellar i-a mulțumit pentru scrisoare, dar nu a comentat în nici un fel aluzia făcută.

¹United Press International — mare agenție de presă.

Evoluția recentă a Întâlnirilor de gradul IV: cosmonauții care străbat spațiile intersiderale lasă locul chirurgilor cosmei veniți să strângă material organic și genetic și să se hrănească cu emoțiile omenești. Omuleții gri și alte forme de entități: trebuie să dăm crezare înfățișării Vizitatorilor? Viol fizic și mental. Fenomenologia experienței.

În mod insistent, cercetătorii susțin că cei răpiți relatează aceeași experiență, comportând aceleași episoade ce se succed în aceeași ordine și incluzând detalii identice. După părerea lui Bullard, indiferent de hipnotizator, de personalitatea și mediul socio-cultural al subiectului, relatările răpirilor sunt identice până în cele mai mici amănunte. Istoricul David Jacobs, dovedind o adevărată manie pentru cea mai infimă precizare, afirmă că a desprins, din descrierile unor indivizi care nu au avut cum să se înțeleagă între ei, *un model de o identitate desăvârșită* și care poseda detalii necunoscute publicului. Psihiatrul John Mack recunoaște că este tulburat de similitudinea mărturiilor și de schema lor „identică, chiar și în privința celor mai infime detalii – inclusiv elementele specifice care nu sunt divulgate de mass-media – descrisă de niște persoane care nu au avut posibilitatea de a-și comunica experiențele”.

Da, dar... Înverșunându-ne asupra detaliului, ținând prea mult să-l inserăm într-o desfășurare cronologică „cronometrată”, uităm esențialul: tonalitatea, contextul, SENSUL. Analiza frază cu frază a *Boleroului* lui Ravel – ca să dăm un exemplu muzical arhicunoscut – nu permite dezvoltarea puterii de fascinație a operei, a ascensiunii sale spre paroxism: tema, obsedantă, rămâne neschimbată până la sfârșit și dincolo de melodia identică răzbate o muzică diferită. Așadar, ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL IV ar fi o experiență imuabilă, mereu identică? Această afirmație mi se pare surprinzătoare. Dacă studiem cazurile documentate, începând de la cele dintâi, care au deschis seria (Villas-Boas și Hill), și până la cele mai recente, rezultă, dimpotrivă, că scenariul răpirii este într-o evoluție constantă: anumite episoade se reduc și tind să dispară, în timp ce sunt relatate noi detalii-cheie, sugerând o semnificație diferită a răpirii. Să ne înțelegem: din principiu, pentru o răpire sunt necesare trei faze: raptul – sau ieșirea din starea „normală” –, captivitatea într-un „spațiu” aparent altul – perioadă în care va avea loc examenul medical ce pare să justifice capturarea –, și întoarcerea – reluarea vieții obișnuite.

Această structură în trei episoade este cea a *călătoriei inițiatice*:

1. Novicele se pomenește izolat de realitatea obișnuită: el este prins într-un alt mediu și, chiar dacă nu „pleacă” undeva, ceea ce îl înconjoară îi apare diferit.

2. Este supus unei probe, primește o învățătură sau niște haruri.

3. Urmează întoarcerea: inițiatul a fost schimbat de experiența sa.

Această alcătuire tripartită nu ar putea dispărea. Ea există, structurată în același fel, până și în cea mai banală răpire efectuată de răufăcătorii umani și... în orice acțiune: 1. Plec de acasă; 2. Mă duc să ascult un predicator nebun (sau un concert de instrumente tibetane sau mă duc pe câmp să privesc apusul de soare); 3. Mă întorc. Schimbat: oricum, nu mai sunt întru totul același. Atunci, din moment ce trebuie să vorbim de „structura” sau de „modelul” Întâlnirilor de gradul IV, să fim mai exact! Avem șansa de-a poseda „etalonul” răpirii: cele opt secvențe ce alcătuiesc structura scenariului-tip sintetizat de T.E. Bullard în 1987 în *The Measure of a Mystery*: capturarea, examenul medical, conferința, vizitarea navei, călătoria spațială, experiența de tip religios, întoarcerea pe Pământ și repercusiunile.

Ce mai rămâne din toate acestea după nici zece ani? Aproape nimic. Nu mai rămân decât episoadele 1 (capturarea), 2 (examenul), 7 (întoarcerea) și 8 (repercusiunile).

Chiar și primul episod tinde deja să se modifice. La început, ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL IV se produceau în cea mai mare parte pe drumurile pustii, când viitorul răpit era la volanul mașinii, sau într-un loc izolat (lac, pădure, drum de țară); acum, capturarea are loc cel mai adesea în dormitor.

Nucleul răpirii se focalizează pe „examen” (episodul 2) și pe procedura medico-sexo-genetică. În cele trei sute de răpiri studiate de Bullard, doar un „examen” din cinci era centrat pe organele sexuale ale subiectului. De atunci încoace, a apărut un nou scenariu, al cărui ax îl reprezintă experiențele genetice și de hibridizare. Tot ce este legat de reproducere îi pasionează pe extraterestri (care comentează histerectomia suferită de o femeie sau o vindecă pe alta de sterilitate) și le îngrozește pe femeile răpite, care vorbesc de întreruperi de sarcină¹, de fetuși dispăruți, de bebeluși hibridi (să notăm în treacăt că această evoluție se conturează,

¹Rapoartele care se referă la cazuri de sarcină întrerupte în mod misterios sunt atât de numeroase („Cunosc peste două sute de cazuri plauzibile”, mi-a spus Budd Hopkins, care continuă: „Și, adesea, femeile pot să nu-și dea seama că au fost fecundate și că embrionul le-a fost extras”), încât a apărut expresia de „mindromul feteiului lipsă”.

ca din întâmplare; după legalizarea, în 1972, a avortului în Statele Unite ale Americii – cu problemele pe care nu a încetat să le provoace în conștiința americanilor – și se accentuează în momentul când se popularizează noțiunile de bancă de spermă, de fecundare *in vitro*, de copii creați în eprubetă, de clonare, de manipulări genetice etc.). Am întâlnit aproape două sute de persoane răpite, am stat îndelung de vorbă cu patruzeci dintre ele, care își exploraseră în prealabil experiența cu ajutorul unor terapeuți sau hipnotizatori și acceptau să mi-o descrie. Toți mi-au relatat diversele intervenții cu caracter științifico-medical pe care le suferiseră, prezentările de copii – unii subiecți masculini au avut și ei parte de acestea, aidoma femeilor –, majoritatea menționează proiectarea extrem de sofisticată a unor scene catastrofale despre lumea noastră devastată de cataclisme naturale, războaie și de o poluare apocaliptică (în aceste uzine de fabricat hibrizi care au ajuns OZN-urile, suprapopularea Terrei nu face parte din dezastrele viitoare...) și a unor reconstituiri de tip holografic a propriei lor vieți.

Cât privește conferința (episodul 3), ea se reduce, în timpul proiecțiilor (interactive) scenelor dezastruoase sau minunate, la niște informații scurte despre viitorul probabil al planetei noastre în cazul în care nu ne schimbăm comportamentul, și despre misiunea subiectului răpit.

Vizitarea navei, însoțită de descrierea „sălii mașinilor” și a postului de comandă (episodul 4), a fost dată uitării. Chiar dacă „nava” pare imensă, cu șirurile sale de coridoare, pasarelele și ascensoarele ei, răpiții nu văd decât sălile în care au de suferit teste și intervenții și cele în care sunt rugați să admire rezultatele experiențelor genetice. Vizita se conformează evoluției scenariului și îngăduie descoperirea unor noi încăperi: sala de incubație a fetoșilor, „camera cu recipiente” a celor născuți prematur, creșa, „sala de prezentare”, unde femeile răpite sunt puse să ia hibrizii în brațe... Materialitatea navei, atât de prezentă în primele relatări, se estompează treptat: „farfuria” devine transparentă și își pierde într-atâta din importanță, încât subiecții abia dacă o mai menționează. Ea poate chiar să lipsească de tot. În *Secret Life*, David Jacobs relatează cum una dintre femeile cu care a stat de vorbă, răpită în timp ce făcea dragoste cu soțul ei, a fost examinată fără să fi părăsit camera.

Aflată în plină activitate sexuală cu Tom, soțul ei, Nancy simte o „descărcare electrică” în solduri. Tom se uită la ceas: dacă e să-i dea crezare, face dragoste de peste... patruzeci și cinci de minute! Imposibil, abia a început...

Sub hipnoză, Tom vede niște extratereștri pătrunzând în cameră, care îl „deconectează” și, profitând de faptul că nu se poate mișca, îi iau soția, apoi o pun la loc sub el. „Absența” sa nu a făcut ca erecția să-i dispară („un record”, comentează David Jacobs). Revenit la o stare normală, cuplul continuă să facă dragoste, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Sub hipnoză, Nancy descoperă că lângă pat stă o faptură micuță, care întinde mâinile spre ea și o trage de picioare ca s-o aducă la marginea patului. Soțul ei nu reacționează în nici un fel, ca și cum ar fi paralizat și inconștient. Ea îl roagă pe extraterestru să o lase să facă dragoste cu soțul ei, fiindcă vrea să mai aibă un copil și se află în perioada cea mai favorabilă a ciclului. Trudă zadarnică. În camera scăldată brusc în lumină albastră, alte trei ființe se apropie la rândul lor. După ce a suportat, în propriul ei pat, procedura obișnuită de examinare a extratereștrilor, Nancy va fi pusă la loc, în aceeași poziție, sub soțul ei, care va relua *coitus interruptus* fără a-și fi dat seama de cele întâmplate.

Călătoria spre alte lumi (episodul 5) este redusă la porțiunea minimă. Odiseele intergalactice, Pământul văzut de departe ca un punct pierdut în spațiu, descoperirea orașelor fantastice, cu turnuri cristaline, arcuri de lumină, șiruri de domuri scânteietoare – toate acestea sunt pe cale de dispariție: străbaterea spațiului nu se mai efectuează ca un voiaj, ci ca o proiecție pe un ecran, la care subiectul răpit *asistă*. Uneori, nava se cufundă sub ape sau sub pământ, pătrunzând într-o colosală bază (de tip militar) subterană, unde oameni în uniforme ale armatei americane cooperează cu extratereștrii. Aspectul *space-opera* sau science-fiction al scenariului își pierde din splendoare. Linda Cortile, „cazul secolului”, căreia i-am cerut să-mi detalieze călătoriile, a izbucnit în râs: „Eu? Pfui! Nu am văzut decât sălile de examinare. Sau, alteori, «ei» mă lasă pe o plajă – care pare să fie de-a noastră – și mă pun să fac gropi în nisip!”

Teofania (episodul 6) sau întâlnirea cu o entitate de tip religios, presupusă a avea loc fără știința răpitorilor? Nu mi-a fost menționată decât o dată, și încă la un mod incert, fără „mesaj”: în timp ce Peggy asista la proiecția unui uriaș val provocat de un cutremur submarin, care urmează să inunde sudul Statelor Unite, i s-a „părut că vede” (sic) o „divinitate indiană înveșmântată în aur” ivindu-se deasupra valurilor. Peggy a avut onestitatea să precizeze: „Dar nu știu dacă am văzut-o – mi-am amintit de ea în vis – și a durat atât de puțin, ca un nor care luneca, sau dacă nu cumva am pus-o de la mine, fiindcă sunt convinsă că doar spiritualitatea ne poate salva. Când am încercat să analizez acest punct într-o ședință de regresie, nu am mai revăzut divinitatea.” (De unsprezece ani, Peggy merge în fiecare vară într-un ashram din India.)

E suficient să comparăm experiența relatată de un subiect brazilian din vechea generație (1969) cu cea a unui subiect feminin american din noua generație pentru a sesiza această diferență.

Răpirea de la Bebedouro¹ are toate caracteristicile unei povestiri science-fiction încropite în pripă. Aceasta îi și dă savoarea. În materie de Întâlniri de gradul IV, neverosimilul relatărilor este, paradoxal, un indiciu de autenticitate (dacă tot e să născoci, nu ar fi greu să o faci mai „bine” sau mai „inteligent”), și e nevoie de un curaj neîndoielnic pentru ca un om echilibrat ca eroul acestei aventuri, José Antonio Da Silva, să îndrăznească să prezinte drept autentic un asemenea scenariu. Mă voi limita să rezum cazul acesta, care mă preocupă în mod deosebit.

Pe 10 mai 1969, la ora 7,25 dimineața, Geraldo Lopez Da Silva, ofițer din securitatea căilor ferate, observă în gara din Belo Horizonte un călător care ține ascuns sub haină un pachet ce i se pare suspect (pe vremea aceea, furtul firelor de cupru de pe căile ferate era un lucru frecvent), astfel încât îi cere actele.

— Nu am, mi-au fost luate... Dar sunt soldat, mă numesc José Antonio Da Silva și am douăzeci și patru de ani.

Pachetul nu conține altceva decât material de pescuit, hrană și câteva efecte militare. Tânărul afirmă că este ordonanța maiorului Celio Ferreira, comandant-adjunct al batalionului de jandarmerie din poliția militară de la Minas Gerais, și că a trăit o experiență incredibilă. Soldatul este atât de slăbit, încât maiorul Ferreira, chemat să-l identifice (făcuse cercetări ca să-l găsească), în loc să-l trimită înapoi la cazarmă, îl va găzdui douăzeci și patru de ore la domiciliul său pentru a-i îngădui să se refacă. A doua zi, soldatul, nu prea în formă, se întoarce acasă la familia sa, unde nimeni nu înțelegea cum de-a dispărut astfel de peste o săptămână fără a-i fi anunțat, din ziua de sâmbătă, 3 mai, când luase autobuzul ca să meargă la pescuit, în week-end, într-o lagună mică de la Bebedouro.

Pe 4 mai, spre orele 3 după-amiaza, stând nemișcat cu undița în mână, José Antonio are brusc impresia că nu mai este singur, dar lucrul acesta nu îl sperie. În jurul său, tufișurile foșnesc... și din ele răzbate un mârâit prelung, în timp ce un „jet de foc” de culoare verzuie îl lovește la picioare. Soldatul se prăbușește. Fără a înțelege ce i se întâmplă, el se simte tras de picioare, iar genunchii i se freacă de pământ – dat fiind că poartă doar un șort. Încearcă să se agațe de buruieni, dar agresorii lui, două creaturi mici, mascate și înarmate, îl trag spre mlaștină. Ceva mai încolo, un al treilea individ de aceeași înălțime (circa 1,20 m), tot înarmat, o ia pe urmele lor în tăcere; micul grup ajunge la o mașinărie ciudată, aflată pe pământ, de forma unui cilindru mare, vertical, de culoare neagră, înalt de vreo doi metri, inserat între două platforme orizontale și încins cu bare oblice. Obiectul are

¹A se vedea raportul profesorului Hulvio Brant Aleixo, tradus din portugheză în engleză: *Răpire la Bebedouro*, în FSR, vol. 19, nr. 6, 1974 și *Bebedouro II: the little men return for the soldier*, în FSR, vol. 21, nr. 3 și 4, 1975.

o ușă; José Antonio este aruncat pe podeaua unei săli puternic luminate, deși nu poate să-și dea seama de unde vine lumina¹, și unde totul (pereții, podeaua, plafonul, scaunele și instrumentele) i se pare a fi făcut din piatră. Mici umanoizi îmbrăcați într-un combinezon metalic și purtând o cască ce coboară până la umeri și care se continuă la bază cu un tub legat de un rezervor (de oxigen?) îl ridică, îi pun o cască identică, ce îi va provoca răni la umeri și la ceafă, îi leagă mâinile și picioarele și îl așează cu forța pe o bancă. Ființele se leagă la rândul lor de scaune. Soldatul încearcă să vadă ce se petrece privind prin cele două găuri din cască, aflate în dreptul ochilor. El aude un zumzet și are impresia că obiectul decolează vertical, apoi accelerează. Răpitorii săi vorbesc între ei cu însuflețire, într-o limbă necunoscută. Soldatul respiră anevoie. Lumina devine insuportabilă, astfel încât închide ochii și nu îi mai deschide decât la „aterizare”. Ființele își desfac „centurile de siguranță”, îl dezleagă, îi astupă ochii, punându-i o legătură peste cască, și îl duc într-o sală, unde i-o scot.

Încăperea, bine luminată, dar lipsită de vreo ușă², este foarte mare: José Antonio o evaluează la peste 150 de metri pătrați, dar îngustimea câmpului său vizual, limitat la orificiile din cască, nu îi permite să o distingă în ansamblu. Vreo cincisprezece homunculi se agită de jur-împrejur; și-au scos căștile, dezvăluind un păr lung și niște bărbi lungi. Unul din ei, cu o alură mai impunătoare, pare a fi „șeful”. Părul său roșcat, ondulat, îi ajunge — ca și barba — până la șolduri; de sub sprâncenele unite și stufoase, ochii verzi îl scrutează pe José Antonio cu o privire plină de bunătate, după cum i se pare soldatului, care însă nu are răgazul să se liniștească, deoarece următoarea descoperire îl îngrozește.

Pe o masă joasă de piatră zac patru cadavre. „Au murit fiindcă au vrut să-și scoată căștile”, își spune José Antonio. Surescitați de prezența lui, homunculi nu dau nici o atenție acestor rămășițe. Unul dintre ei examinează minuțios conținutul pachetului în care a fost strâns materialul de pescuit și hainele sale (în clipa răpirii, José nu purta decât un șort) și îl înmânează celorlalți. Cârliche, cuțite, cutii de chibrite, alimente și efecte circulă din mână în mână. Creaturile îi confiscă apoi cartea de identitate, păstrează un specimen din ceea ce posedă în dublu exemplar și îl supun unui interogatoriu referitor la arme. În pofida diferitelor crochiuri care îi sunt arătate pe pereți pentru a-l ajuta, bariera lingvistică face comunicarea imposibilă. José nu a terminat cu surprizele: un lichid de un verde închis pe care este silit să-l bea îl revigorează pe loc. Misterioasa băutură mai are un efect, de data aceasta magic: ea îi îngăduie să înțeleagă limbajul răpitorilor săi.

La sfârșitul discuției, „șeful” îi propune lui José Antonio să-l ducă înapoi pe Pământ pentru a culege pentru extratereștri un mare număr de informații; apoi, urmau să vină după el, urma să rămână șapte ani pe planeta lor ca să studieze și, în sfârșit, extratereștrii vor putea debarca pe Pământ, unde soldatul le va servi drept ghid.

¹Această observație este comună tuturor celor răpiți, care vorbesc întotdeauna de o cameră scăldată într-o lumină strălucitoare, căreia nu îi pot descoperi însă sursa.

²Alt detaliu frecvent relatat: subiectul pătrunde într-o cameră printr-o ușă pe care ulterior nu o mai găsește.

Bun patriot, José Antonio respinge oferta cu un semn viguros de negație. Ca să-și dea curaj, începe să răsfire mătăniile pe care le poartă în jurul mijlocului și să se roage cu voce tare. Vizibil iritat, „șeful” încearcă să-i smulgă obiectul religios și rămâne cu crucea în mână. Simbolul creștin provoacă o discuție atât de însuflețită între extraterestri, încât nici unul nu observă o siluetă umană materializându-se în fața lui José: o ființă înaltă, blondă și bărboasă, purtând o mantie de călugăr. Arătarea i se adresează tânărului într-o portugheză excelentă, făcând ca disperarea lui José să slăbească cu fiecare cuvânt. José va refuza ulterior să dezvăluie ceva din spusele acestuia. Oricâte șiretlicuri au utilizat anchetatorii pentru a obține informații despre vizitatorul blond, soldatul a rămas neclintit: nu avea voie să dezvăluie nimic atâta vreme cât nu va fi primit noi instrucțiuni (care nu i-au parvenit nici până în ziua de azi, adică după douăzeci și cinci de ani). Benefica entitate va dispărea tot așa cum se ivise. Extrem de iritați, de parcă ar fi „simțit” că soldatul avusese un contact ce le scăpa, umanoizii l-au readus pe Pământ.

José Antonio a avut nevoie de aproape o oră ca să-și vină în fire. Se lăsase noaptea. Îi era foame și sete: s-a hrănit cu pești. Când a răsărit soarele, nu a recunoscut împrejurimile. Avea să descopere că se afla la *aproape 35 de kilometri* de locul unde se instalase ca să pescuiască. Întoarcerea a fost anevoioasă: suferea de pe urma unor răni deschise la umeri și la ceafă, provocate de purtarea căștii, iar piciorul drept îi era rău lovit. Fapt și mai grav, dispariția actelor, rămase la ființele acelea, îl turbura. Încă nu aflase însă cel mai uimitor lucru: durata aventurii sale. Răpit din Bebedouro duminică, 4 mai, se pomenea acum în cu totul altă parte, și nu era luni, cum credea, ci vineri, 9 mai. *Absența sa durase cinci zile!*

Familia sa a constatat că avea arsuri pe față, se deplasa cu greutate, suferea de inapetență, constipație, dureri tenace de cap și de iritații oculare. Mai rău, se plângea de o importantă pierdere a acuității vizuale. Aceste tulburări s-au atenuat însă cu timpul.

Povestea lui José Antonio Da Silva nu s-a încheiat o dată cu întoarcerea sa. Douăsprezece zile mai târziu, era la el în pat, când, după miezul nopții, soldatul a simțit o nevoie irezistibilă de-a ieși afară ca să-și vadă... caprele. José s-a dus în grădină, unde a avut stupoarea de a-i descoperi, în costume de zbor, pe cei trei homunculi care îl răpiseră și care îl așteptau. Refuzând să-i vadă sau să stea de vorbă cu ei, soldatul s-a întors în grabă în casă.

Când a fost întrebat de un anchetator despre motivul comportamentului său, el a explicat cu un glas energic:

— Doar nu vă închipuiți că aş accepta să lucrez împotriva propriului meu popor.

Este limpede că pentru José Antonio aceste ființe miciute reprezentau o amenințare directă la adresa viitorului planetei noastre.

Jennifer are treizeci și șapte de ani. Această brunetă drăguță este actriță de comedie și predă cursuri de artă dramatică. Este o femeie chibzuită, care se exprimă sobru, alegându-și cuvintele și vrând să se

înțeală clar că nu are nici o certitudine în privința propriei sale întâmplări, pe care ar vrea să o poată eticheta drept „iluzie”, „vis” sau „proiecție”.

După ce citise *Communion* și *Transformation* de W. Strieber, Jennifer vrea să știe ce crede una dintre prietenele ei despre aceste răpiri și o sună pe Christina. Spre marea ei uimire, aceasta îi povestește că a fost răpită de mai multe ori.

„Era prietena mea, și nu știam nimic despre experiența ei. Mi-am dat seama de ceva care pentru mine era de neconceput: cineva din anturajul meu trecuse prin asta! Povestea asta despre răpire m-a îngrozit într-o asemenea măsură, încât era de-a dreptul anormal: mă întrebam de ce putea să-mi fie atât de frică. Aveam o urmă pe pulpă.” (În timp ce vorbea, Jennifer mi-a arătat un exemplu din acele *scoop marks* popularizate de Budd Hopkins, care a publicat fotografiile cu ele în *missing time*: o urmă circulară, adâncă, în carne, de aproximativ doi centimetri diametru.) „Nu-i dădusem niciodată atenție, dar, dintr-o dată, am fost cuprinsă de panică. Nu voiam să încep să bat câmpii, să născocesc tot felul de lucruri, dar spaima era în mine, tenace: și dacă totuși asta mi se întâmplase și mie? Perspectiva aceasta mă înnebunea în așa hal, că nu i-am suflat o vorbă Christinei: în adâncul meu, mi-era teamă că o să-mi spună că era posibil.”

Într-o seară, în timp ce se uita la un film la televizor, Jennifer vede pe ecran un extraterestru „care pare drăguț” și scoate zgomote bizare. „Apărea pe ecran ca și cum ar fi fost în film, dar nu era în film, era viu.” Tânăra femeie are impresia că micuța ființă va ieși din ecran, dar arătarea dispare după câteva minute. Pe moment, Jennifer se simte mai mult amuzată decât înspăimântată, dar, timp de câteva zile, nu se mai uită la televizor.

Pentru ea, anul 1991 este „negru”: „În intervalul câtorva luni, mi-am pierdut bunica, la care țineam mult, am avut un accident la picior și trebuia să mă opereze de un chist ovarian. După operație, chirurgul mă întreabă ce intervenție am mai suferit la acel ovar. Nu mai avusesem nici una. Nu mă crede și îmi spune că nu are nici un rost să-i ascund ceva ce a putut constata cu ochii lui. Pe deasupra, a profitat de operație ca să-mi îndepărteze aderențele pe care le aveam în urma celei dintâi.

De data aceasta, frica mi s-a părut întemeiată: îi povestesc totul lui Chris, care insistă să mă întâlnesc cu Budd Hopkins. Acesta, fiind foarte ocupat, nu are timp să mă primească. În fond, asta îmi convenea, fiindcă mă temeam prea rău să descopăr că fusesem victima acestor lucruri îngrozitoare.

Pe 26 decembrie 1991, eram întinsă în pat și îmi făceam siesta. Deodată, simt ceva ciudat, îngrijorător: senzația unei prezențe străine în apartament (pe care o mai avusesem și înainte). Îngrozită, mă ghemuiesc în pernă și... adorm. Cât timp am dormit? Habar n-am. Când mă trezesc, totul pare în regulă.

În martie 1992, se repetă aceeași scenă, tot în timpul siestei. Era pe la începutul după-amiezii, în jur de ora 2. Din nou am avut impresia că e cineva în casă. Mă simt ciudat și în același timp îmi spun că probabil visez, altfel nu se poate! Cu toate acestea, sunt cât se poate de trează și aud o voce care îmi ordonă:

— Ia câinele!

Ce înseamnă asta? N-am câine. Ușa se deschide și în pragul ei se materializează o formă vagă și albă, ca un val. În stânga aud un soi de șușotit, apoi un zgomot foarte ușor, care se intensifică și scade, aidoma scârțâitului făcut de o peniță pe o foaie de hârtie. Sunt întinsă pe burtă, aș vrea să mă uit la ceasul deșteptător, dar mă simt lipită de pat, ca și cum m-ar ține captivă niște bare de metal. Am impresia că o să fiu întoarsă pe spate și nu pot să fac nimic, sunt paralizată. Nu pot decât să-mi repet: Nu vreau să plec, nu vreau să plec...

Apoi, totul revine la normal. Sunt în pat și deschid ochii. Este 4 fără un sfert. Mă întreb dacă *ei* au plecat. Merg să verific: în casă nu e nimeni. Ușa de la intrare nu e încuiată, dar nu sunt sigură că am avut de gând să o zăvorăsc. Nu știu de ce, dar pic de somn și mă întind din nou. A doua zi, îmi povestesc incidentul lui Chris și încă unei prietene, care e psihoterapeută și care îmi sugerează să mă supun hipnozei pentru a descoperi ce se întâmplase de fapt în după-amiaza aceea. Trei săptămâni mai târziu, sunt hipnotizată pentru întâia oară de Budd Hopkins.

Budd mă face să re trăiesc ziua de 26 decembrie. În foarte scurt timp, am impresia că mă aflu din nou în apartamentul meu, într-o cămașă de noapte albă (în ziua aceea, mă întinsesem îmbrăcată, pentru o siestă scurtă). Mă văd plutind în aer, pe scări, și mă simt dusă spre acoperișul clădirii, pe care se află o navă spațială mică, în formă de ogivă înălțată vertical; e dintr-un metal tern, ca staniul. Mă pomenesc în interiorul navei, întinsă pe o masă.

Când Budd mă întreabă ce s-a întâmplat ulterior, nu pot să-i spun nimic mai mult, fiindcă nu-mi amintesc de nimic. Atunci Budd îmi cere să-i vorbesc despre cele două cicatrice pe care le am pe spinare [Jennifer avea să-mi arate două *scoop marks* pe spinare, mai mici decât cele de pe gambă] și despre care mama, pe care o întrebasesm în legătură cu ele,

credea că corespund poate unor vaccinări din copilărie. Mă pomenesc atunci pe vremea când eram fetiță, în Connecticut, unde locuiam pe atunci. Sunt în curte și mă uit la casa noastră, și simt o prezență în jurul meu. Sub hipnoză, am avut impresia că urmele mi-au fost provocate în ziua aceea, dar nu sunt sigură de nimic, cu atât mai mult cu cât în timpul ședinței am adăugat o aripă la o clădire care nu avea așa ceva. În cursul acestei regresii, am văzut un extraterestru, numai din spate, dar i-am remarcat clar mâna cu piele cenușie. Ce experiență: extraterestru era în alb și negru, în timp ce tot restul scenei o vedeam în culori.”

Încă de la prima ședință de hipnoză, Jennifer s-a simțit mai relaxată. De atunci, ea se duce la întrunirile grupului său de sprijin, dar continuă să-și pună întrebări. Visele ei sunt foarte direcționate, pline de OZN-uri, de nou-născuți hibrizi pe care e pusă să-i ia în brațe și să-i legene, și se vede însărcinată. În cursul unei regresii, se vede pe sine ocupându-se de un nou-născut bizar, descărnat, cu pielea de culoare foarte întunecată, pe care îl „așează” (sic) în frigider, într-o cutie metalică. Când îl scoate pentru a-l hrăni, copilul este aproape mort. În timpul altei ședințe, se pomeneste în casa în care a crescut, din Connecticut, și din camera ei, scăldată într-o stranie lumină albastră, venită de la fereastră, asistă la plecarea masivă a unor oameni de toate vârstele, atrași „cu sutele” în interiorul navelor spațiale.

Sub hipnoză, Jennifer a descris diversele sale experiențe ginecologice de pe neîmplicata masă de examinare și relațiile sale cu nou-născuții hibrizi: „Mi-au introdus în vagin un fel de tub care avea la capăt un clește. Instrumentul ăsta a ajuns până la ovare, de unde mi-au prelevat ceva... M-au obligat să iau în brațe un nou-născut cu pielea aproape neagră, atât de prost conformat, atât de... incomplet (nu avea nici sâni și nici organe genitale), încât nu am putut să nu plâng. În cursul ședințelor precedente mă mai văzusem deja ținând acest nou-născut și alăptându-l. E foarte ciudat: nu aveam lapte și totuși reușeam să-l hrănesc, așa cum eram pusă să fac.”

Jennifer este o femeie inteligentă, chibzuită. Ea a vrut să afle ce i se întâmplase și din acest motiv s-a lansat în aventura acestor regresii sub hipnoză, dar mărturisește că este dezamăgită și că are impresia că bate pasul pe loc scoțând la iveală aceleași scenarii ca și ceilalți: „Problema mea propriu-zisă este simplă: toate acestea mi s-au întâmplat sau nu? Acum, că am poveștile astea în cap, trebuie să mă descurc cu ele.” A refuzat să urmeze o psihanaliză.

Patru modificări importante

Înainte de-a trece la fenomenologia răpirii, așa cum este descrisă în zilele noastre, țin să subliniez patru elemente simptomatice ale evoluției Întâlnirilor de gradul IV, adică a trecerii de la o vizită de explorare a planetei noastre la interacțiunea asupra rasei umane.

1) *De la explorator la chirurgul cosmic*

Extraterestrii (sau mai curând *inteligența care se ascunde sub această înfățișare* în timpul experienței reprezentate de răpire) au început înainte de toate prin a atrage atenția asupra dimensiunii miraculoase a *călătoriei*. „Vehiculul” lor a putut fi observat sub toate formele (discoidal, ovoidal, sferic, triunghiular, cu cupolă sau fără, cu hublouri sau fără...) și activitățile (în zbor, staționar, așezat pe sol, și chiar în „pană”: ozenauții au fost văzuți în timp ce-și meșteceau nava!); el prezenta inconvenientul de a-i orbi pe martori, de-a le arde ochii sau corpul, uneori chiar de a-i ucide¹, avea uneori bunăvoința de-a lăsa urme pe sol (cazul de la Trans-en-Provence, unde inexplicabilele modificări ale vegetației au fost studiate de profesorul Michel Bounias) sau ecouri pe ecranele radar (valul belgian din 1990), putea să aibă accidente și chiar să se prăbușească pe Pământ (cazul de la Roswell). Extraterestrii prelevează eșantioane de pe planeta noastră (sol, floră și faună), a cărei atmosferă pare-se că nu o suportă, dat fiind că purtau căști și costume de scafandru dotate cu un fel de rezervoare ce le îngăduiau să respire, ca în acest caz german:

În cursul verii lui 1948, un cioban își vede oile începând să alerge care încotro, cuprinse de panică. În timp ce încerca să le adune la loc, un vehicul de vreo treizeci de metri lungime își face apariția dintr-o „ceață artificială” și aterizează. Ciobanul se apropie de el și îl atinge. Șocul electric pe care îl simte e atât de puternic, încât cade la pământ, pierzându-și cunoștința. Când se trezește, se află la vreo 80 de metri distanță, înconjurat de niște entități mici, cu capete mari, care au la piept un rezervor înzestrat cu tuburi de care se servesc ca să respire. Alți umanoizi sunt pe cale de-a preleva eșantioane de sol. Apoi, umanoizii se întorc în navă, care decolează cu un sunet ascuțit. Timp de mai multe zile, ciobanul va avea pe față urme de arsuri. Solul este și el ars. Deoarece acest caz data din 1948, nu au existat tentative de-a afla ce se petrecuse în intervalul în care ciobanul își pierduse cunoștința².

¹În *Confruntări* (ed. Robert Laffont, 1991), Jacques Vallée prezintă un mare număr de cazuri în care martorii sunt victime ale OZN-unilor, fiind agresați, răniți și uneori chiar murind de pe urma acestei „confruntări”.

²J. Fiebag, *Die Anderen (Ceilalți)*, Herbig, 1993.

Accentul era pus pe o vizită de origine extraterestră, iar fenomenul se străduia să ne convingă cu suficiente indicii pentru a galvaniza credința fanilor, dar... nu îndeajuns pentru a zdruncina convingerea scepticilor. Un fel de dublu limbaj de manipulator eficient și al cărui caracter echivoc este clar enunțat, după cum am constatat din spusele lui Herbert Schirmer („Într-un fel, vrem să-i dezorientăm pe oameni, astfel încât să nu înțelegeți nimic din procedeele noastre”) și care se etalează pe larg în textele de pe planeta „Ummo”, care i-au inspirat fizicianului Jean-Pierre Petit ultimele studii de cosmologie („Credeți-ne, dar nu prea mult”, scriu ei insistent).

Apoi, minune: Pământul nu mai creează probleme ozenauților, care pătrund în casele răpiților cu capul descoperit și îmbrăcați într-un costum colant (la fel, cei răpiți, indiferent unde sunt „duși”, respiră o atmosferă normală). Acum că principiul călătoriei lor este admis – cel puțin de către cei vizitați – trebuie implantat un alt element al scenariului: cel al unei *rase pe cale de extincție*, care nu mai izbuteste să se reproducă, venită aici pentru a se folosi de materialul genetic și organic și pentru a se hrăni cu spectacolul unor emoții pe care ea nu mai este în stare să le simtă.

Recoltarea sistematică și păstrarea patrimoniului genetic uman este o urgență, explică extraterestrii pentru a-și justifica răpirile repetate. Desigur, ei au nevoie de noi pentru a se reproduce, explică ei (nu este oare măgulitor, susțin partizanii acestor „extraterestri buni”, să fim astfel *aleși* pentru a le aduce acest serviciu?), dar trebuie să se grăbească să constituie stocuri, deoarece, tot maltratându-ne planeta, îi vom ruina condițiile favorabile vieții și vom suferi în curând de aceleași probleme genetice ca și ei.

Tema sărăcirii genetice a rasei noastre a apărut în Întâlnirile de gradul IV înainte ca întreaga comunitate științifică să înceapă să difuzeze constatarea – deocamdată neexplicată – a scăderii spermatogenezei umane. Această cădere a procentului de spermatozoizi a fost anunțată fără echivoc de către profesorul Louis Guillelte (biolog de la Universitatea din Florida) în cadrul unui congres științific: „Fiecare dintre bărbații aflați în această sală nu mai este decât jumătate din bărbatul care era bunicul lui” (din punct de vedere al fecundității, nu al virilității, trebuie să precizăm). Pe 23 martie 1994, în lecția sa inaugurală de la College de France, profesorul Étienne-Émile Baulieu (inventatorul pilulei avortive, RU 486) s-a exprimat ceva mai eufemistic: „În țările noastre, în două generații, concentrația medie a spermatozoizilor din lichidul seminal a scăzut la jumătate”, dar mesajul era același. Printre cauzele invocate se numără stresul și poluarea, această poluare pe care nu încetează să o denunțe

extratereștrii și a cărei dimensiune au venit să o măsoare. Dacă, pentru moment, împuținarea spermatozoizilor nu amenință specia umană, ea ar putea continua să evolueze până la un prag la care reproducerea ar deveni imposibilă. Care va fi atunci noul pretext al vizitatorilor atât de iscusiți în alegerea unor teme care se adresează inconștientului nostru?

În perspectiva întâlnirilor în scopuri medico-experimentale, devine logic ca „vizita” navei să se adapteze unei asemenea finalități și să evolueze. Călătorilor mândri de nava lor le-au urmat chirurgii și geneticienii mândri de experiențele, operațiile și hibridii lor, iar prezentarea hărților spațiale, a posturilor de comandă și a aparatelor a fost înlocuită de cea a diverselor încăperi destinate culturii embrionilor, dezvoltării fetoșilor și creșterii copiilor hibridi.

2) *De la individual la colectiv*

În cazul de la Bebedouro, J.A. Da Silva a remarcat „patru cadavre de oameni”. Prezența altor captivi era uneori semnalată în relatări, în număr redus. Răpirea era trăită ca o experiență individuală, rarisimă; chiar dacă era răpit împreună cu un prieten, un pasager, soțul (soția) sau familia sa, subiectul își punea întrebarea: „De ce eu?” sau „De ce noi?”. Creșterea numărului subiecților răpiți simultan merge în paralel cu descoperirea lor reciprocă la bord: din moment ce răpirile sunt masive, cei răpiți ajung să se întâlnească în interiorul navei, nu într-un număr redus, ci cu sutele. Dându-și seama că la bord există atâția captivi, subiecții au impresia că au fost răpiți „într-o razie”, nu individual, ci colectiv. Unii descriu săli de examen cu sute de paturi ocupate de sute de răpiți goi, aflați în diverse stadii ale testelor.

3) *O nouă alianță: „dream mates” sau tovarășul de răpire*

Răpiții nu se mărginesc la a se întrezări în OZN, ci, din câte povestesc unii, se reîntâlnesc aproape sistematic, amintindu-și — conștient sau în vis, de la caz la caz — că s-au aflat frecvent la bordul OZN-ului împreună cu altă ființă omenească de vârsta lor, răpită ca și ei. Uneori, chiar acest „altul” este acolo, la fiecare răpire, ca și cum extratereștrii ar face pe mijlocitorii în singurul scop de-a stabili o relație afectivă sau chiar sexuală. Cei doi subiecți fac cunoștință la bordul navei când sunt copii și, experiențele repetându-se, continuă să se întâlnească pe măsură ce înaintează în vârstă. Ei își vorbesc, fac schimb de informații și confidențe despre viața lor cotidiană și despre diversele experiențe de la bord, ajung să se împrietenească, din ce în ce mai intim, și uneori fac dragoste... sub

privirile interesate ale extratereștrilor. Aceștia sunt denumiți *dream mates*. Această nouă tematică începe să se dezvolte de aproximativ doi ani; cercetătorii constată că exemplele se înmulțesc pe tot cuprinsul Statelor Unite. Când se întâlnesc (pe Pământ), acești *dream mates* se recunosc de la prima ochire și se asigură că toate confidențele pe care și le-au făcut la bord corespund unor fapte precise. Unii *dream mates*, între care se înfiripase o relație amicală sau amoroasă în OZN, simt aceleași sentimente când se revăd. Reîntâlnirile lor pot fi dramatice dacă sunt deja căsătorii fiecare cu altcineva: dragostea impusă de extratereștri supraviețuiește. Am auzit adesea relatându-se genul acesta de situație în grupurile de sprijin, însoțite uneori de izbucniri de furie: „ei” ne manipulează, „ei” intervin și în viața noastră personală, „ei” nu ne mai lasă nici o posibilitate de opțiune și fac din noi ce vor. Unei femei răpite, care îi mărturisea descumpănirea (era foarte îndrăgostită de al său *dream mate*, dar nu voia să-și urmeze acest sentiment de frică să nu „le facă plăcere” extratereștrilor), Hopkins i-a dat următorul răspuns plin de bun-simț: „Nu vă mai gândiți la ei și faceți cum vă spune inima!”

Christina Morciglio are patruzeci de ani și s-a întâlnit pe Pământ cu *dream mate*-ul ei, fără să fi sperat vreodată că acesta ar putea exista.

După ce își încheiase studiile de psihologie la Universitatea din Michigan, Christina s-a hotărât să se facă dansatoare, dar, din cauza unui accident suferit la genunchi, a trebuit să-și întrerupă cariera în urmă cu opt ani. De atunci încoace, lucrează în finanțe. A fost căsătorită timp de cinci ani. Povestea ei ar merita ea singură o carte întreagă. Dintre amintirile ei *conștiente* (și fragmentare) referitoare la extratereștri sau la OZN-uri, voi alege patru.

Prima amintire. Este vorba de un coșmar recurent pe care îl avea frecvent pe când era fetiță. Un impuls irezistibil o silea să coboare în subsolul casei. Acolo, se pomenea întinsă pe o masă mare. Lângă ea se afla o ființă extrem de slabă, cu un cap mare și ochi enormi și negri, ca niște găuri (pe care îl poreclea „omul-schelet”, într-atât părea de descărnat). Fetița știa că această ființă venea pentru ea și acest lucru o îngrozea atât de rău, încât se scula cu regularitate țipând (ceea ce o trezea și pe bunica ei, care dormea în aceeași cameră). Doar gândul la acest coșmar era suficient ca s-o facă să intre în panică: fetița observase că, atunci când „omul-schelet” era prezent, nu mai era în stare să gândească logic sau să fugă, încât îl lăsa să facă tot ce voia.

A doua amintire. La Universitatea din Michigan, când avea nouăsprezece ani, cea mai bună prietenă a ei, Mimi, venea uneori să-și petreacă week-end-ul la ea acasă. Prima ei amintire conștientă despre OZN-uri datează dintr-unul din aceste week-end-uri. Christina stă așezată în pat și cele două prietene pălăvrăgesc prin ușa deschisă. Christina are impresia că este supravegheată de cineva nevăzut.

Se apropie de fereastră: afară se văd niște lumini neobișnuite. Cu fața lipită de geam, ea descoperă, conturându-se în bezna nopții (e trecut de ora 11), un spectacol straniu, și îi spune prietenei sale să vină repede. Amuțite de uimire, cele două fete contemplă un OZN de formă ovală și care pare metallic. Chiar dedesubtul obiectului se rotește un carusel de lumini multicolore, strălucind de splendoare. Obiectul se apropie, tăcut, de clădire.

Christina sugerează să iasă ca să poată observa mai bine obiectul: „Nu înțeleg deloc de ce am simțit nevoia să ies, din moment ce OZN-ul s-a apropiat atât de mult de noi în timp ce îl priveam, încât era de ajuns să întind mâna pe fereastră ca să-l ating. Plana, imobil, chiar în dreptul etajului meu (al treilea).”

Văzut din exterior, spectacolul pare și mai magnific, dar, brusc, OZN-ul dispare. „În nici un caz ca și cum ar fi plecat foarte repede, ci mai degrabă ca și cum s-ar fi dematerializat. Era aici, iar peste o clipă nu mai era. Îl putusem observa preț de vreo zece minute.” Cele două prietene nu au simțit nici un pic de frică, dar se tem că nimeni nu le va crede dacă vor povesti întâmplarea aceasta reală. Christine și Mimi se culcă. A doua zi, abia dacă vor aduce vorba de eveniment și ulterior nu îl vor mai pomeni deloc.

A treia amintire. Trei luni mai târziu, cele două fete vor mai avea o Întâlnire. Sunt în mașină și Mimi conduce. O a treia studentă se află pe bancheta din spate. E noapte (în jur de ora 10). Mimi remarcă șase OZN-uri luminoase „în formă de cârnaț”, care se deplasează desenând o linie oblică pe cerul negru, urmărindu-le. Ca să se asigure că așa este, ea face câteva manevre, și prietenele ei își dau seama că zadarnic întoarce mașina în unghi drept, sau că o ia pe o stradă străjuită de clădiri înalte, fiindcă OZN-urile nu le slăbesc deloc, rămânând mereu la vedere, fără să dispară nici o clipă îndărătul vreunei fațade! Mimi oprește mașina în fața unei clădiri și fetele coboară pentru a observa mai bine mișcările obiectelor luminoase. Acestea își modifică alura, se dispun în formă de „V” perfect simetric, unul în vârf și două pe fiecare latură, și se imobilizează. Cele trei fete numără, o dată și încă o dată: nu sunt decât cinci. Unde a dispărut al șaselea, se întreabă Mimi și Christina? Brusc, prietena lor cade în genunchi și începe să plângă în hohote, își dă cu pumnii în cap, își smulge părul. Cele două fete o vâă anevoie în mașină, cu forța, și o duc acasă, pradă unei crize de nervi.

A patra amintire. Christina este întinsă pe o masă de operație, într-o stranie sală de spital, deși nu este bolnavă și nu are nevoie de nici o consultație. Ar vrea să se ridice și să plece, dar nu se poate mișca. Îi este foarte frică. I se spune să se liniștească și este asigurată că *totul* va fi bine. Acest „totul” o înspăimântă: în mod normal, nu ar trebui să i se întâmple nimic. I se pune atunci în nas un lichid ciudat, destul de vâcos, care seamănă cu niște „picături de metal”. Îi este atât de frică, încât își pierde cunoștința și amintirea se oprește aici.

Christina afirmă față de mine că nu era deloc interesată de OZN-uri, că nu citise nimic despre acest subiect, în timp ce se caracterizează drept o bulimică a lecturii. Într-o zi, aflându-se într-o librărie, vede o carte

despre Betty Andreasson¹: *The Watchers*, și, fără să mai stea pe gânduri, fără ca măcar să o răsfoiască, o cumpără, ea, care își alege cu mare atenție cărțile: „Și nu aveam în nici un caz obiceiul să arunc 20 de dolari pe orice carte!”

Ajunsa acasă, ia cartea și mâinile încep să-i tremure nestăpânit. „Nu mă mai recunoșteam: niciodată nu mai fusesem pradă unor asemenea tremurături, fără motiv.” Întoarce câteva pagini, dar nu mai are nici un chef să citească volumul care o atrăsese atât de mult cu numai o oră în urmă.

Câteva zile mai târziu, Christina este cuprinsă de crize de plâns, se simte deprimată, nu mai poate dormi. Tot fără motiv. Totuși, intuiește că există o legătură între starea ei depresivă și această carte pe care a răsfoit-o (dar căreia îi întrezărise ilustrațiile). O prietenă o sfătuiește să îl caute pe Budd Hopkins, dar ea preferă să-l sune pe autorul cărții și să-i descrie reacțiile incoerente provocate de *The Watchers*, împreună cu unele dintre cazurile de apariții ale OZN-urilor pe care le observase. Raymond Fowler nu pare surprins și îi recomandă să-l consulte pe Budd Hopkins². Împotrivirea Christinei cedează și îl sună pe Hopkins care o chestionează prin telefon despre visele sale recurente, coșmarurile și fobiile de care suferă (Christina doarme cu lumina aprinsă, temându-se cumplit de întuneric) și eventualele urme sau cicatrice bizare pe care le-ar putea avea pe corp (timp de câteva luni, Christina a avut sub pielea genunchiului ceva ca un „dreptunghi” tare: un fel de așchie de 2 centimetri lungime pe 3 milimetri lățime, care a ieșit singură, fără durere sau sângerare, pe la vârsta de treisprezece-paisprezece ani). Rugând-o în mod insistent să nu citească nimic legat de acest subiect, Budd i-a fixat o întâlnire în vederea unei prime hipnoze.

Hipnoza referitoare la amintirea nr. 2. Ședința de regresie o aduce pe Christina în apartamentul ei din Michigan. În timp ce privește pe fereastră, aude limpede o voce care îi poruncește să iasă din locuință și să se ducă în fața clădirii. Atunci îi propune lui Mimi să coboare împreună. Budd îi cere acum să se concentreze asupra senzației picioarelor în timp ce iese din casă: „Asta-i curată sminteală! Picioarele mele nu mai atingeau podeaua. M-am văzut plutind în aer.”

Și Christina se pomenește în interiorul navei. În jurul ei se află trei creaturi miciute. Fata suportă examenul medical cu variațiunile sale ginecologice de rigoare. Totul i se pare familiar: are impresia că „îi cunoaște deja”, că mai fusese în navă, unde „asta” se mai întâmplase o dată. Una dintre ființe se ocupă în mod deosebit de ea, vorbindu-i îndelung, împărtășindu-i un fel de învățătură și insistând asupra punctului următor: ea trebuie să ajute planeta. Christina se simte stresată și

¹Una dintre cărțile lui Raymond Fowler consacrată lui Betty Andreasson.

²Budd Hopkins, care și-a sacrificat pasiunii pentru ÎNTĂLNIRILE DE GRADUL IV o carieră artistică strălucită, lucrează benevol cu persoanele care au fost subiecții unor răpiri, cărora nu le cere niciodată vreun ban pentru ședințele de hipnoză, grupurile de sprijin etc. Fără a se cantona într-un rol distant și confortabil de anchetator, el se implică în cercetările pe care le desfășoară, împărtășind răpiților, fără să se cruțe, amicitie, căldură și îmbărbătare.

totodată responsabilă și întreabă ce trebuie să facă. Ființa se eschivează de la un răspuns direct cu un enigmatic: „O să știi la momentul potrivit.” Christina este copleșită de angoasă, fiindcă are certitudinea că Pământul nu mai poate fi salvat decât de un miracol.

Ședința de hipnoză a durat două ore. Christina se simte la început înfuriată, ultragiată de ceea ce descoperă („Cum îndrăznesc?”), apoi înseninată, ușurată: piesele acestui puzzle se assemblează. Există o anumită logică în amintirile nebunești care o bântuie.

Hipnoza referitoare la amintirea nr. 3. Când au ieșit din mașină, cele trei studențe au urmărit evoluția celor șase discuri zburătoare. Al șaselea, mai mare și de o formă diferită, emite o rază galbenă în direcția Christinei. De îndată ce aceasta se pomenește învăluită în lumină, se simte înșfăcată și urcă, de-a lungul razei respective, până la OZN. Aproape în aceeași clipă, se trezește goală, întinsă pe masa de examen. E resemnată. Deasupra ei se apleacă niște chipuri. Este examinată, i se introduce în vagin un obiect metalic de mărimea unei penițe de stilou. După acest neplăcut episod pseudo-medical, are o scurtă discuție cu un extraterestru și, fără să știe cum a părăsit nava, se vede din nou jos, în oraș, lângă studenta îngenuncheată și aflată în pragul isteriei. „Abia după această ședință de hipnoză mi-am dat seama de un lucru pe care ar fi trebuit să-l observ de mult: după ce am privit toate trei la obiectul acela, nu am mai vorbit niciodată între noi de «incident», care nu era totuși banal. Nu am mai pomenit niciodată de el, fie și numai cu un cuvânt, de parcă ni s-ar fi interzis s-o facem.”

Diferitele ședințe de regresie ale Christinei au dezvăluit încetul cu încetul niște episoade, frecvent relatate de subiecții răpiți, despre care însă ea nu auzise niciodată.

Prezentarea. Christina se vede, în vârstă de cincisprezece sau șaisprezece ani, în interiorul unui OZN de mari dimensiuni, într-un fel de sală de audiții. Se simte fericită și se leagănă pe un trapez. Jos, sub ea, toată lumea cântă. La un moment dat însă primește ordinul de-a coborî și i se aduce o fetiță fragilă, de trei-patru ani, care îi este pusă ferm în brațe și pe care i se cere să o legene: „Era un copil ciudat: avea o perucă maronie, o bărbie foarte ascuțită, un nas delicat, tenul palid, bolnăvicios și pielea străvezie. Mă iubea. Când mi-au luat-o, a scâncit: «Mămico!» Eram răvășită. Parcă ar fi fost fiica mea.”

Descoperind ceea ce trăise, Christina se crede victima propriei sale imaginații. Nu, îi explică Budd: e vorba de „visul de prezentare”. Multe femei îi relatează aceeași scenă pe care le-o impun extraterestrii, desigur că pentru a se hrăni cu emoțiile umane, sau fiindcă copiii hibridi au realmente nevoie de afecțiunea mamei căreia i-au fost smulși în starea de fetus, așa cum cred femeile răpite.

Christina și-a întâlnit recent *dream mate*-ul: amândoi și-au comparat amintirile — bune și rele — experiențelor de la bordul navei și și-au amintit discuțiile și efuziunile lor: „Niciodată nu aș fi crezut că există cu adevărat: obișnuiam să-l întâlnesc în «wise». Era amețitor: știam totul unul despre celălalt. Chiar de-aș fi fost oarbă, tot aș fi știut cine este. Când m-a sărutat, i-am recunoscut sărutul, atât de deosebit și de intens.”

4) *Întrepătrunderea raselor*

Tema contopirii dintre extraterestru și om, care constituie baza experiențelor genetice și de hibridizare, ajunge în ultimul ei stadiu atunci când, sub hipnoză, răpiții descoperă că *au fost extratereștri* într-o altă viață. Dacă ne vine să zâmbim când descoperim la Edith Fiore cazul lui Dan, fostul extraterestru istovit de lupte intergalactice și venit pe Pământ să se odihnească¹, suntem în schimb tulburați când o autoritate ca John Mack ia cuvântul. Cu ajutorul său, cei răpiți regăsesc sub hipnoză amintiri din viețile anterioare și unul dintre ei, narând supliciile pe care le-a îndurat la bord, trăiește o serie de memorii fulgurante: „când era extraterestru”, a făcut același lucru, silind chiar o femeie terorizată să se acupleze cu el. El începe atunci să descrie experiența văzută din ambele părți: răpitor și răpit. Iar psihiatrul comentează: „Ei [răpiții] pot să descopere că au impus, cu personalitatea lor extraterestră, ceea ce extratereștrii îi fac să suporte, pe ei și pe alți oameni, cum ar fi sondarea minții sau efectuarea experiențelor de reproducere.” Mack este singurul care explorează semnificația posibilă a unei asemenea tematici și conchide fără să ezite: „Identitatea extraterestră pare legată într-un anume mod de sufletul omenesc; una dintre sarcinile cu care este confruntat cel răpit constă în integrarea personalităților sale, umană și extraterestră, ceea ce echivalează cu a reda suflet umanității sale.”²

Suntem departe de simpla călătorie interplanetară.

Structura răpirii

1. Fenomen vizual (minge luminoasă, OZN emițând lumini scânteietoare) și/sau auditiv (zumzet, serii de „bip”-uri).
 2. Decorul familiar devine straniu. Paralizie.
 3. Apariția unor entități (care se apropie de mașină sau de paț).
 4. Influență hipnotică, importanță a privirii, comunicare telepatică.
- Asigurarea că nu i se va face nici un rău. Pierderea cunoștinței (*missing time*).

¹ Psihologa californiană a publicat (vezi *Encounters: a Psychologist Reveals Case Studies of Abductions by Extraterrestrials*, Ballantine, 1990) povestea acestui pacient pe care l-a făcut să regreseze sub hipnoză: parcă ar fi un episod din *Star Trek*! În cursul unei vieți anterioare, Dan a fost un exterminator ce trăia la bordul unei nave interplanetare și s-a reîncarnat lângă Washington în corpul unui copil, ca să se odihnească după truda reprezentată de poliția spațială. Cum să nu crezi că această latură SF a „mărturie” a fost direct sugerată de o hipnoză condusă cu intenția deliberată de-a descoperi o „poveste interesantă”?

² John Mack, *Abduction, Human Encounters with Aliens*, Scribner's Sons, 1994.

5. Plecarea martorului: prin pereți, pe o rază de lumină, în afara corpului (intrarea în OZN nu este rememorată). Uneori, OZN-ul se întoarce la o navă-mamă.

6. În interiorul OZN-ului. Subiectul este dezbrăcat și apoi supus unui examen medical. Prelevarea unor eșantioane de țesuturi, piele, organe, injecții, injectări de lichid.

7. Influență a extratereștrilor pentru liniștirea subiectului. Examenul mentalului și al psihismului.

8. Intervenții de tip chirurgical având legătură cu reproducerea.

9. Vizitarea altor încăperi ale OZN-ului, în care subiectul își face o idee despre știința extratereștrilor (tehnologie, rezultatele experiențelor genetice și de metisaj, prezentarea unor copii hibrizi).

10. Întâlnirea cu alți extratereștri. În OZN se mai află și alți oameni răpiți.

11. Noi examene psihologice și mentale. Proiectarea unor imagini având ca subiect catastrofele. Mesaje. Manipulare mentală.

12. Întoarcerea (hotărâtă în mod abrupt de extratereștri), descoperirea „timpului lipsă”. Subiectul se pomenește uneori într-un loc unde nu fusese.

13. Repercusiuni: oboseală marcată după experiență. Consecințe fizice: uneori cicatrice, urme, dureri, infecții. În alte cazuri, vindecări. Consecințe psihologice și spirituale. La început: panică, fobii, insomnii, anxietate. În cazul unora, transformarea ființei: schimbări de interese, de concepții, lărgirea conștiinței, haruri psihice.

Amintirile

1. Amintiri conștiente

Stimulul declanșator: fenomen vizual luminos (rază de lumină, nori, lumini nocturne, OZN), mai rar semnal sonor (cf. urm.).

Percepții inițiale: sentimente de gol, de izolare, de supraveghere sau de-a fi „sub control”, tăcere totală, distorsiuni ale percepției, dureri de cap, presimțirea că se va întâmpla ceva, impresia de straniu, de-a nu mai recunoaște un loc familiar.

Efecte asupra exteriorului:

– Asupra aparatelor (efecte electromagnetice asupra vehiculelor, aparatelor de radio și televizoarelor), mașina pare să se miște singură, trasee efectuate în mod anormal (vehiculul plutește, peisajul se repetă, consumul de carburant nu corespunde cu distanța străbătută), efect magnetic asupra ceasurilor și busolelor.

– Asupra solului: urme, modificări ale vegetației.

Efecte asupra martorului:

– Fizice: dureri de spate sau de șale, hematoame, arsuri, bășici, erupții cutanate, probleme oculare (lăcrimare, scăderea acuității vizuale), tăieturi, zgârieturi, cicatrice, urme de prelevări sau de injecții, sângerări nazale, tulburări intestinale, probleme de coordonare, de echilibru, vindecări, scurgeri inexplicabile din buric sau din vagin, tulburări urologice sau ginecologice, deshidratare, sete intensă, dureri de cap, tensiune, stres, somn perturbat. Sensibilizare generală crescută, senzitivitate electrică.

– Mentale: anxietate, spaima incoercibile (de-a fi singur, fără lumină sau surse de zgomot securizant), fobii multiple (ascensoare, poduri, un loc anume de pe un drum, camere de spital, mirosuri, precum scorțișoara, sulful sau amoniacul, sunete: şuierături, vuiete, zumzete), stări depresive, coșmaruri, visuri de răpire, sentimentul de-a fi obligat de-a trece sub tăcere experiența, revenirea intermitentă, fragmentară, a memoriei, amintiri în care apare sânge.

– Paranormale: arătări, facultăți *psy* dezvoltate, experiențe neobișnuite, *poltergeist*, facultatea de-a vindeca.

– Modificări ale personalității: lărgită, deteriorată, interese noi (filozofie, spiritualitate), preocupări de ordin ecologic sau spiritual, nevoia de-a a urma din nou cursuri sau de-a schimba slujba.

2. Amintiri ascunse

Timp lipsă, reapariție (martorul nu este conștient de faptul că a parcurs o distanță și nu se mai află în locul unde a început experiența), inconștiență, semiconștiență, pierderea simțului de orientare.

Manifestări fizice aberante: posibilitatea de-a pluti, de-a zbura, de-a urma o rază de lumină, de-a trece prin corpurile solide, de-a ieși din propriul trup.

În timpul răpirii:

— Psihologia „ființelor”: prietenoși, cruzi, indiferenți, evazivi, înșelători.

— Numărul lor: de la trei la zece. Prezența unui „lider”.

— Comunicațiile: prin telepatie, porunca de a uita totul, promisiunea că „ființele” vor reveni sau asigurarea că îl vor supraveghea mult timp pe martor, avertismente, profeții catastrofice (care nu se realizează).

— Examene și proceduri de tip medical: masă de operație, aparate futuriste de scanare, implanturi, sonde și injecții, interes sporit pentru articulații, sistemul nervos, sistemul genital, dezmembrare.

— Control psihic: gânduri modificate, misiune impusă, informații culese direct din creier, calm nejustificat, acțiuni bizare sau neobișnuite, somnambulism, oboseală, senzația de încântare, de extaz, de liniște care alternează cu groaza.

Uneori, exact înaintea evenimentului, se produc niște semne prevestitoare (auditive sau vizuale): fulgere, serie de trei-șase note muzicale, un sunet scurt, sugestii verbale, lovituri, zgomote foarte acute, bâzâituri în urechi (frecvente la copiii supuși experiențelor). Explicația vine doar de la viitoarea răpire. Ele diferă de la un martor la altul. Mesajele care comentează experiența (în timpul desfășurării ei sau după) de asemenea sunt precedate de bâzâituri.

Semn de străniu sau stare de conștiință schimbată?

La începutul Întâlnirilor de gradul IV, răpiții sunt impresionați de o *liniște îngrijorătoare*, nefirească. Apar efecte electromagnetice: mașinile nu se mai supun comenzilor și continuă să meargă, îndreptându-se spre drumul lateral pentru pietoni, în ciuda eforturilor șoferului, unele se opresc, altele continuă să se deplaseze (atunci drumul se îmbunătățește sau apar denivelări la intervale regulate), altele în sfârșit sunt „aspirate în mașinărie”. În unele cazuri, ele devin „transparente”.

Pe 22 mai 1973, către ora 3 dimineața, pe o autostradă în apropiere de Catanvuda (Statul Sao Paulo, Brazilia), mașina lui Onilson Patero este survolată de un OZN. În timp ce vehiculul său este iluminat de un fascicul de lumină albastră, emis de mașinărie, Patero își dă seama că, de fapt, caroseria a devenit transparentă și că de pe scaunul său el vede motorul, de parcă tabloul de bord și capota nu ar exista, și distinge chiulasa, dinamul și ventilatorul. Același fenomen se produce afară. Ieșit din automobilul său transparent, el descoperă că poate să vadă prin ea șoseaua și peisajul¹.

Legile fizicii noastre par abrogate pentru exterior, dar și pentru persoana martorului care se simte zburând prin văzduh, urmând niște raze luminoase (Barney Hill spune că el *plutea* deasupra solului, în timp ce soția sa îl descrie *mergând* către mașinărie într-o stare de semiconștiență). Subiectul este izolat, nu poate chema în ajutor, el pătrunde într-o lume care îi scapă în întregime. Restul dispare într-o non-existență (ceilalți martori posibili — soțul din același pat sau pasagerul din aceeași mașină — sunt

¹Vedeți *Fenomene spațiale*, nr. 37, septembrie 1973. De asemenea desenele cu Lob și Gigi, *Aparițiile OZN*, ed. Dargaud, 1979.

„deconectați”: într-o „stare de animație nedeterminată”, ei nu mai văd și nu mai aud nimic). Decorul obișnuit se transformă în bizar. Acest fenomen este perceptibil în natură.

În iulie 1976, Suzanne și prietenul său vor să-și petreacă week-end-ul în sânul naturii și se opresc în regiunea Saint-Polycarpe (Québec). S-au culcat amândoi în remorca lor de camping când, către ora 22,30, noaptea devine neobișnuită. Brusc, zgomotele încetează. Broaștele, lăcustele, insectele tac. Nici un trosnet de ramură, nici un foșnet de frunze. Nimic. Domnește o tăcere absolută, aproape îngrijorătoare. Aerul se schimbă, devine parfumat și răspândește un miros dulceag. Suzanne deschide ochii: afară noaptea este străpunsă de o lumină puternică, ce pătrunde în rulota lor. Farurile unei mașini? Suzanne nu aude nimic. Câinele, un doberman, nu mârâie, nu reacționează. Cu toate acestea, Suzanne se îngrijorează: probabil se întâmplă ceva anormal! Ea iese ca să fie cu inima împăcată. Pe cer, exact deasupra sa, trei surse luminoase dispuse în triunghi inundă peisajul cu o puternică lumină albă, un pic albastrie. Suzanne are impresia că aceste trei proiectoare provin de la o enormă masă întunecată. Ea își trezește prietenul. Michel iese și el și înalță capul pentru a observa fenomenul. Suzanne vede ochii prietenului său dați peste cap și amândoi se pomenesc în rulota lor, fără să-și amintească nimic, nici măcar cum au pătruns încolo. În capul lor niște voci li se adresează direct. Suzanne este foarte speriată. Vocile o liniștesc: totul va fi bine, însă ea trebuie să se întindă, ca și Michel. Îngrozit, cuplul se supune. Se lungesc și în curând se simt luați în văzduh, deasupra vârfurilor copacilor.

A doua zi când se trezesc, ambii urinaseră în pat. Suzanne a avut un vis străniu, puținul pe care și-l amintește i-l povestește prietenului său: era o ființă care nu părea umană „cu electricitate în corp”. Ea s-a pomenit într-o cameră vastă, foarte luminoasă, dar unde nu exista o sursă de iluminare vizibilă. Îi erau proiectate niște imagini insuportabile despre foamete, copii descărnați, cu burta umflată. Ambii plângeau. Michel este uluit: Suzanne îi povestește propriul lui vis. Să fi visat amândoi exact același lucru? Imposibil! Deci, nu fusese un vis.

Sunt stupefiați, încercând să-și reconstituie împreună viziunile nopții. Ies. Sute de insecte moarte, uscate, acoperă solul din jurul rulotei: viespi, muște, lăcuste. Suzanne își amintește brusc de tăcerea din ajun. De parcă dintr-o dată în jurul lor nu mai era nimic viu. Să înnebunești, nu alta! Ei părăsesc aceste locuri alarmante pentru a-și termina week-end-ul în altă parte, acolo unde nu vor fi singuri. Însă simt că nu vor putea vorbi cu nimeni despre o afacere atât de neverosimilă.

În zilele următoare, Suzanne se simte rău. Nu mai poate să doarmă, vomită „un fel de gelatină amestecată cu sânge”, are niște premoniții care se adevăresc și își pierde părul. Medicul său constată o degradare gravă a pielii craniului. Se lasă hipnotizată. Nici un rezultat. În 1993, o nouă tentativă cu psihologul Jean-Roch Laurence — un specialist în hipnoză și memorie — care conduce la Montreal un grup de reflecție asupra răpirilor. J.-R. Laurence este sceptic referitor la acest

subiect, care totuși îl interesează profund. Ședințele de regresie îi permit Suzanne să reconstituie episoadele unui scenariu de răpire cu examen medical, prelevări de celule, introducerea în corpul său a unor indicatoare cu o bilă la capăt; este îngrozită, însă micile ființe o liniștesc, repetându-i că totul va fi bine. Psihologul susține: „Este unul dintre cele mai interesante cazuri pe care le cunosc. Pentru moment nu are explicație. Poate că insectele erau deja acolo în ajun când ei sosiseră și nu remarcaseră nimic din cauza întunericului, poate că totul s-ar putea reduce la un vis comun pe care l-au intensificat, vorbind despre el mai mulți ani în șir. Nu vom ști niciodată, dar este evident că ceva s-a întâmplat”.

După acest eveniment, viața Suzannei s-a schimbat. Ea are senzația că omul nu mai este singur pe Pământ și această convingere îi conferă o stare foarte plăcută, o dragoste de viață. Atunci când, pregătind o emisiune despre răpiri, Sophie Thibault, jurnalistă de la televiziunea canadiană (TVA), o întreabă dacă ar accepta să se supună testului cu detectorul de minciuni, Suzanne răspunde cu entuziasm: „Oricând, doamnă, chiar îmi va face plăcere. Când spui adevărul, nu ți-e teamă de asta”.

Aventura lui Carl Higdon (descrisă puțin mai târziu) evidențiază în primul rând atmosfera de *extremă straniețate* prin care începe răpirea: caracterul subit fermecat al pădurii, tăcerea respectuoasă prevestind un eveniment, superbul animal (magic) care nu poate fi lovit de glonț, transformarea tirului într-un jet inofensiv și a glonțului ucigător în obiect derizoriu, apariția unei creaturi non-umane dotată cu o baghetă care putea materializa și transporta obiectele, dăruirea alimentului miraculos (o pastilă predestinată pentru a-l hrăni patru zile pe Higdon). Înlocuind pușca vânătorului cu o arbaletă sau o arcebuza, ai putea crede că ai nimerit într-o poveste din Evul Mediu.

Această straniețate este un *fenomen subiectiv* — dacă ar fi vorba de un fapt obiectiv, acesta ar fi perceput de toți: în unele cazuri, un copil este răpit din mijlocul unui grup de prieteni, însă numai el se prăbușește în acest timp în afara timpului — datorat unei deformări a conștiinței, al cărei mecanism inductor poate fi:

— Un fenomen electromagnetic (vezi penele de motor și ale circuitelor electrice ale mașinilor cu ocazia unei Întâlniri de-aproape) natural sau artificial, capabil să acționeze asupra psihicului și creierului martorului. Această variație de electromagnetism este orientată în acest caz asupra unui anumit vehicul: răpirile se produc pe șosele circulate și doar o singură mașină este afectată.

— Un fenomen provocat de către „agentul” ascuns în spatele fenomenului OZN și care-l manipulează pe martor: o altă formă de conștiință sau existență, pătrunderea din altă dimensiune (pentru Jenny

Randles¹, aceasta ar fi o inteligență extraplanetară care acționează asupra subiecților sensibili).

Această *deformare a conștiinței* se întâlnește în cazul tuturor întâlnirilor anormale și a altor cazuri de apariții:

— În folclor, cei care pătrund în „țara zânelor” se simt la început pierduți în mediul lor înconjurător, căpușit cu ceață și tăcere.

— În aparițiile Fecioarei Maria.

În această privință, aparițiile din Medjugorje — nerecunoscute de Biserică — le-au oferit savanților oportunitatea unică de a studia în condiții excepționale niște vizionari² în extaz (în timpul Întâlnirii lor), apariția corespunzând cererilor exprese ale autorităților de a se ivi mereu în același loc — în biserică — și la aceeași oră (să nu-ți vină să crezi, Fecioara Maria adaptându-se exigențelor unui stat marxist!). În timp ce în fiecare după-amiază cei șase adolescenți își ridicau în aceeași secundă ochii, văzând cum coboară spre ei apariția invizibilă pentru ceilalți, cercetătorii își consultau aparatele de înregistrare. În timpul extazului, nici un stimul din viața cotidiană nu ajungea la creierul copiilor. Oricâte experiențe ar fi fost încercate, organele lor senzoriale păreau lipsite de atenție, „deconectate”, după expresia ozenologilor. Sclipirea unui bliț în fața ochilor nu-i făcea să clipească, nici măcar nu le micșora diametrul pupilelor; o explozie lângă urechile lor nu declanșa nici o reacție a sistemului auditiv. Insensibili la frig, căldură, înțepături, ei erau răpiți, furați, în fața lumii. Savanții au fost nevoiți să conchidă: în viața lor cotidiană micii vizionari din Medjugorje aveau un profil psihologic absolut normal (judecând după tipul răpiților, ei nu erau nici mincinoși, nici mitomani, nici deliranți) și „viziunile” lor nu puteau fi explicate prin halucinații sau tulburări mintale. Totuși această constatare nu dovedea că fenomenul corespunde unei manifestări a Fecioarei Maria, însă credincioșii aveau o dovadă împotriva celor care vroiau să închidă dosarul aparițiilor Fecioarei Maria, etichetându-le drept „superstiții populare”. Deoarece nici un extraterestru nu a acceptat efectuarea unor răpiri la o dată, o oră și un loc fix, cercetătorii nu au reușit să testeze starea celor răpiți în timpul răpirii lor. Neavând încotro, trebuie să constatăm că, opus apariției Fecioarei Maria, fenomenul OZN nu-și prea respectă promisiunile în cazul în care își anunță proxima manifestare. Deja remarcat de noi în cazul polițistului Schirmer, este mult mai evident în cazul unei entități provenite din Gharnasvarn, despre care vom vorbi mai târziu.

¹În *Alien Abduction: the Mystery Solved*, Inner Light Publications, 1988.

²Termen consacrat pentru desemnarea martorilor unor apariții religioase.

Această deformare a conștiinței se regăsește în ritualurile transei, posedării și extazului, de parcă intrarea în această stare ar favoriza accesul spre aceste fenomene anormale: întâlniri cu strămoșii, zeitățile, animalele-totem și cu... entitățile din OZN. În cadrul fenomenului OZN este dificil să vorbim despre „condiția absolută și necesară”, atât de impertinentă ar fi dorința de a atribui niște parametri preciși unor experiențe, al căror principal merit constă în a ne stimula prin *enigma* pe care ne-o propun. Acum se descoperă cazuri de NDE retrăite fără ca experiențele să se petreacă prin iminența morții (până acum considerată declanșator inevitabil al fenomenului): persoanele nu se aflau nici în comă, nu erau nici bolnave, nici accidentate, viața lor nu era amenințată.

La începutul răpirii lor, unii răpiți *încearcă să lupte* (dovadă că se află într-o stare *normală* de conștiință). Manipularea creierului lor — ceea ce ei numesc „punerea sub control” a voinței și motricității lor — îi face să intre într-o stare în care se pot produce peripecțiile aparente ale răpirii. În acest sens, tehnicile de „rezistență” folosite de unii răpiți, precum Sarah Smith sau Jan Whitley, sunt eficiente: *ele propun mai mult a opune rezistență intrării într-o stare de conștiință decât unei „ființe”*.

Aspectul OZN-ului

Literatura ozenologică a consacrat sute de pagini înfățișării exterioare a OZN-urilor. Nu mă voi opri asupra lor, preferând să menționez câteva detalii stranii.

Mărimea navelor

Aceasta poate fi de la un ataș de motocicletă până la un port-avion. Betty Andreasson descrie un OZN atât de mic, încât în acesta nu avea loc decât o persoană, însă al cărui volum se mărea de zece ori; Michael Bershad vorbește despre o navă „mult mai mare în interior decât văzută din exterior”. Această ultimă remarcă este atât de frecventă, încât a devenit banală. În interiorul OZN, spațiul devine o dimensiune transformabilă în funcție de necesități: un OZN de talie redusă în exterior poate să conțină niște săli „de mărimea unui teren de fotbal” (*sic*), trei nivele diferite, pasarele, ascensoare, garaje pentru „OZN de buzunar” (uneori transportul se efectuează cu un OZN mai mic, care îl duce pe răpit în interiorul navei-mamă). Camerele sunt rotunde (fără colțuri) și cea în care are loc „examinarea” are un plafon sub formă de cupolă.

Ușile sau intrările OZN-ului

Acestea se văd din exterior. O dată închise după captiv, ele sunt imperceptibile, de parcă n-ar fi existat niciodată. Fără îndoială că nu au existat niciodată: ele pot fi imaginate prin adaptarea psihică a răpitului la situație: el este obișnuit să pătrundă într-un loc printr-o trecere, o intrare. Când răpitul încearcă să fugă dintr-o sală unde este reținut, uneori — precum T. Walton — el reușește (dar este imediat reținut), însă în general camera nu mai are ușă (deoarece răpitul crede că este imposibil să scapi de asemenea „ființe”, este logic că nu „vede” ieșirea, în ambele sensuri ale cuvântului). Întoarcerea are loc atât de rapid, încât răpitul nu-și amintește nimic de ea.

Aceste uși care dispar o dată traversate constituie o metaforă reușită pentru explicațiile răpirilor: imediat ce apar, ele devin dovada absenței lor. Astronomul Pierre Guérin formulase această „lege”, permanent valabilă pentru un fenomen care se încăpățânează să rămână inexplicabil: „În ozenologie, imediat ce o lege este descoperită și dovedită, aceasta este respinsă de observațiile următoare” și, logic, adaugă: „... inclusiv aceasta”. Acest joc cu ușile se face remarcat în alt mod când extraterestrii, atât de abili în părăsirea unei case traversând acoperișul sau pereții, nu se dau la o parte de la o folosire aproape tradițională pentru a apărea așa cum îi vom vedea în cazul Sarah Smith: le întredeschid una după alta parcă pentru a-și anunța sosirea (vedeți de asemenea numeroasele descrieri date de Whitley Strieber în cele două povestiri autobiografice ale sale). Ușa închisă care se deschide de la sine reprezintă un simbol de efracție, de amenințare (viol, spargere, agresiune) și, prin jocul asocierilor inconștiente incontroabile, creează o teamă care induce intrarea într-o altă stare de conștiință, în care senzațiile nu se organizează în funcție de informațiile pe care le furnizează, ci de frica proiectată.

Temperatura în interiorul OZN-ului

Mereu raportată ca răcoroasă.

Tehnologie și aparate

Tehnologia folosită de extraterestri oferă un amestec surprinzător de vechituri din vremuri demult uitate, de înalte tehnologii futuriste și de posibilități de manipulari directe (adică operate fără recurgera la vreun aparat) asupra psihicului și corpului celui răpit. În procedeele lor domnește aparent cea mai totală incoerență.

Un umanoid îl duce pe Jack T., de nouă ani (răpit de la vârsta de doi ani), *pe jos* până la un garaj. Cu un *Cadillac vechi* îl duce până la OZN, unde niște extraterestri asistă la o proiectare atât de stranie a unui film, încât băiatul declară că acesta nu era „un film normal”. I se atașează niște captatoare la încheietura mâinii; un aparat de nedescris, legat de un calculator, îi sondează gândurile și sentimentele, care sunt transformate pe un ecran în cifre și desene. Jack este informat că este vorba de un test pentru a afla dacă el corespunde anumitor criterii (nedefinite) care-i interesează pe extraterestri (după examinare, Jack va fi epuizat). Între timp, tatăl său (pe care îl întâlnește în OZN, dar care nu a fost răpit o dată cu el) este invitat să viziteze un gen de „muzeu al timpului”, unde sunt expuse aparate confecționate de către oameni de la începutul secolului și în *viitor*.

Chiar dacă pot traversa corpurile solide, extraterestrii au nevoie de un *speculum* pentru dilatarea sfincterelor și orificiilor făcute de ei și a introduce încolo instrumentele destinate recoltării ovulelor și embrionilor. Ei nu sunt în stare să dea la o parte celulele corpului uman ca pe niște banale perdele duble, așa cum o fac cu moleculele materialelor inerte. Ceea ce nu-i împiedică, peste câteva momente, să-i *extragă* cobaiului lor un organ întreg pentru a-l amplasa din nou la locul său de origine, fără a-i afecta funcționarea (dacă nu o fac pentru tratament, în unele cazuri) în timpul unor operații magice, demne de inițierea șamanică: globi oculari extrași, apoi puși la loc (ochiul stâng al lui Betty Andreasson¹, pentru a-i monta un implant de sticlă pe fundul cavității), deschiderea cutiei craniene pentru scoaterea și punerea la loc a creierului (afacerea Sandy Larson²), de parcă ar fi vorba de piesa unui motor.

Persoana răpită nu mai are nici un reper, pomenindu-se supusă concomitent unor experiențe din Evul Mediu, futuriste, suprarrealiste sau parapsihologice. Astfel, ea este menținută pe „masa de operație” *manu militari*, cu niște chingi din epoca lui Charcot, cu cârlige sau deopotrivă de un câmp paralizant. În corpul său sunt implantați niște electrozi pentru a-i trimite în craniu microunde pulsate pentru a-i stimula sistemul nervos sau a-i testa motricitatea. Sunt raportate intervenții de genul laparoscopiei sau celioscopiei cu mai multe de zece ani înainte de a fi practicate în medicină (terestră!), precum în cazul Betty Hill. Unele „aparate medicale” apar din pereți în momentul când trebuie să fie utilizate și apoi se întorc încolo; ele se deplasează de sine stătător, supunându-se „dorinței” chirurgului cosmic, care se mulțumește să le privească, și au posibilitatea de a face corpurile *transparente*. Scanere revoluționare trec pe deasupra corpului

¹R. Fowler, *The Andreasson Affair*, Englewoods Cliffs, 1979.

²S. Rogo, *UFO Abductions: True Cases of Alien Kidnappings*, Signet, 1980.

persoanei răpite și își trimit informațiile pe niște ecrane gigantice. Cel răpit descrie manevre de neînțeles: este cufundat pe de-a-ntregul în niște cilindri verticali mari, umpluți cu un lichid colorat, în care totuși poate respira.

Aspectul vizitatorilor

Omuleții gri

Omuleții gri: niște umanoizi cu chelie, lipsiți de sistem pilos și organe sexuale, adeseori comparați cu niște călugărițe și supranumiți în jargonul ozenologic „omuleți gri”: cu înălțimea de la 90 centimetri până la 1,20 metri, pielea cenușie, un cap mare, având forma unei picături de apă răsturnată, lipsa urechilor și protuberanței nazale, o fantă lipsită de buze în locul gurii — când aceste entități comunică cu cei răpiți, „gura” lor nu se deschide —, niște ochi imenși, negri și rotunzi sau sub formă de migdală, dar lipsiți de alb și de gene, niște mâini cu patru sau trei degete foarte lungi și subțiri, dintre care unul mare, niște brațe atârând până la genunchi, un gât foarte subțire și fragil, niște picioare rectilinii ca niște cilindri care se îndoaie la „genunchi”, o siluetă subțire, „insectoidă”.

Dacă extraterestrii cei mai des descriși corespund acestor omuleți gri, în general având un patron („ființa supremă”, de obicei blondă, cu niște trăsături mai umane și o statură de peste 1,80 metri), se pare că există tot felul de alți extraterestri, într-o varietate a cărei enumerare ne-ar lua prea mult timp.

O femeie care locuiește în Indiana este primită de către Budd Hopkins în biroul acestuia și îi povestește despre răpirea sa. Budd îi arată un desen care reprezintă fața unui extraterestru:

— Cum ați reușit să obțineți un portret atât de asemănător al răpitorilor mei?

— Acesta nu este răpitorul „dumneavoastră”. Acest desen a fost făcut de un alt individ răpit, care locuiește în Carolina de Nord.

Stupefacția cauzată de acest răspuns (întâmplarea datează de la începutul anilor optzeci) nu ar mai fi posibilă astăzi, când fața stranie a omuleților gri este aproape la fel de populară în Statele Unite ale Americii ca cea a lui Mickey (publicitatea o folosește pentru cafea, cărți de credit, lichioruri, telefoane celulare, și descrierea sa se află pe primele pagini ale ziarelor — de la *Wall Street Journal* și *Boston Globe* până la *Los Angeles Time*). Nu mai există surpriză, dar totuși rămâne groaza. Și mai mult din cauză că ea pare motivată: nu se pune problema pentru această femeie să spere că și-a închipuit totul, deoarece aceeași pățanie li s-a întâmplat și altor persoane.

Și ceilalți

Redăm pe scurt câteva trăsături ale umanoizilor raportate de către martori.

Fața: triunghiulară, alungită, asiatică, cu bărbia ascuțită, fără bărbie, acoperită cu solzi.

Tenul: palid, livid, galben, cenușiu (de toate nuanțele), brun, oranj-sângeriu, roșu-aprins, argilos.

Sistemul pilos: totalmente lipsiți de păr, hirsuți, păroși, bărboși, plete lungi, negre, mătăsoase, sau blonde, uneori roșcate.

Ochii: unul, doi, trei sau mai mulți; fără pleoape, cu două pleoape suprapuse, acoperiți cu o sticlă protectoare, lipsiți de iris, compuși doar din iris foarte intens colorat și lipsiți de pupilă, pupila în formă de linie orizontală.

Nasul: lung, foarte lung, doar două găuri în loc de nări, fără nas și nări.

Gura: mare și roșie, deschisă în patrulater, o simplă fantă de la o ureche la cealaltă, absentă, o linie care reprezintă o fantă ce nu se poate deschide.

Gâtul: lung și subțire, masiv și scurt, absent.

Măinile: asemănătoare cu niște clești care se termină cu gheare sau degete (numărul lor variază de la două la șase), palmate, răsucite, rigide sau lungi și ascuțite.

Talia: variază între 70 centimetri și 6 metri.

Vestimentația: de la un combinezon mulat pe corp dintr-o singură bucată până la o armură subțire, uneori cu cape, insigne militare, centiroane, glugi sau măști.

Pentru a schimba tema omuleților cenușii americani, iată un caz brazilian de Întâlnire de gradul IV cu niște „bipezi respingători, cu față de șobolan”:

„În seara zilei de 15 octombrie 1979, doamna Luli Oswal (pianistă foarte cunoscută în Brazilia și mamă a șapte copii) pleacă cu mașina să-și viziteze una dintre fiice. Prietenul acesteia, un student de douăzeci și cinci de ani, o însoțește. Pe parcursul călătoriei, ei se distrează, discutând despre OZN-uri, și remarcă fără întârziere pe cer trei fenomene luminoase, care îi escortează. În Brazilia asemenea coincidențe sunt aproape cotidiene. Întoarcerea va fi mai dificilă. Mașina devine capricioasă: accelerează sau încetinește singură, înaintează în salturi neregulate. Portierele se trântesc, centurile de siguranță fâlfâie. Rezervorul, pe care-l știa plin indică faptul că este aproape gol. Pentru și mai mult neobișnuit, luminile observate la sosire apar din nou și în curând din mare se ivesc altele. Apare o navă portocalie,

în formă de trabuc, cu numeroase ferestre iluminate. Obiectul, atât de enorm, încât umple valea, îndreaptă spre mașină trei lumini orbitoare. Studentul este îngrozit. Cei doi automobiliști nu-și mai amintesc ce li se întâmplă pe urmă. Își recapătă cunoștința mai târziu, în interiorul mașinii, al cărei radiou refuză să funcționeze. Făcând plinul, cer o cafea. Vânzătorul de la benzinărie își cere scuze, însă nu mai servește nimic de băut la această oră, aproape 2 dimineața. Pasagerii fac un calcul: imposibil! Nu poate fi mai mult de 23,30. Pleacă din nou, uluiți, în timp ce omul îi îndeamnă la prudență: nimeni nu mai îndrăznește să circule pe acest drum noaptea, deoarece straniile obiecte neidentificate care îl survolează se dovedesc a fi agresive uneori.

Continuarea călătoriei se desfășoară mai degrabă prost: de fiecare dată când mașina trece prin fața unui loc iluminat, portierele încep din nou să se trântescă. Ajunși acasă, călătorii trebuie să accepte un lucru evident: întoarcerea le-a luat cinci ore în loc de două.

În timpul următoarelor două zile, doamna Oswal nu a fost în stare să urineze, însă problemele renale de care suferea fuseseră în mod misterios *vindecate*. În schimb, timp de peste o lună, *ochii săi o frigeau și îi lăcrimau permanent*. Studentul refuză să fie hipnotizat. Regresia hipnotică la care a recurs doamna Oswal a dovedit că ea păstrase mai mult calm decât studentul, terorizat de toate evenimentele.

În timp ce capriciile mașinii lor făceau șofatul aproape imposibil, călătorii remarcă un OZN negru, care îi urmărește. Apoi notează prezența unei alte nave, enorme (cu un diametru de 300 metri), transparentă, care planează pe cer. I se alătură alte OZN-uri. Retrăind sub hipnoză evenimentele următoare, doamna Oswal manifestă o groază incontrollabilă. O rază de lumină aspiră mașina, care părăsește drumul, se ridică și pătrunde în OZN-ul negru de deasupra. Fără să-și părăsească vehiculul, pianista și studentul se pomenesc în interiorul navei, înconjurați de extraterestri monștruoși: *niște bipezi respingători, cu față de șobolan*, veniți, după cum pretind ei, dintr-o galaxie apropiată de Neptun.

Niște rozători, ei au urechi, o gură redusă la o fantă și un apendice nazal lung și subțire, mai degrabă bot decât nas. Lui Oswal nu reușește să determine dacă sunt goi (îmbrăcați doar în pielea lor de șobolan) sau într-un colant cenușiu, însă le remarcă picioarele palmate. Nu departe de ea, pe o masă, se află studentul. Întins, nemișcat. Poate mort. Sau leșinat. După un examen medical (conținând inevitabilul episod ginecologic), pianista este expusă unui bombardament cu raze luminoase, care îi provoacă o durere violentă la nivelul urechilor. În acest scop creaturile folosesc un aparat voluminos, înțesat cu tuburi; ei nu sunt nevoiți să manipuleze aparatul, este suficient să privească spre un tub ca raza să lovească partea corpului pe care doresc s-o examineze. Tuburile transmit niște informații care apar singure pe un ecran și pe care extraterestrii le studiază, comunicând telepatic între ei.

Când hipnotizatorul o întreabă dacă remarcase vreun miros deosebit, doamna Oswal răspunde fără ezitare: „Da, de *sulf*”. Ea este îngrijorată de soarta tânărului

său companion, neînsuflețit pe masă. Niște extratereștri i-au examinat îndelung capul (de asemenea folosind tuburile luminoase) și organele genitale.

— Credeți, întreabă medicul în timpul hipnozei, că aceste creaturi ar fi putut preleva ceva din corpul tânărului?

— Da, am asistat la aceasta! Dar nu înțeleg... aceasta mi se pare imposibil!

Deși fiecare țară are cazuri de Întâlniri de gradul IV în care persoana răpită este confruntată cu alte tipuri de entități (precum „reptilienii” pe care i-am amintit, în Canada și, mai rar, în Italia), „omulețul cenușiu” din Statele Unite ale Americii tinde totuși să se impună ca un „model” de extraterestru și să devină omniprezent. Până și englezii, până în prezent vizitați de blonzi înalți, de „tip nordic”, încep să se alinieze la modelul vizitatorului-tip al americanilor.

În ciuda acestei uniformizări progresive, unele tipuri specifice continuă să se manifeste și în prezent. Drept exemplu, voi cita aici un recent caz german de Întâlnire de gradul IV (1989).

Este aproape ora 6 seara. Într-o după-amiază ploioasă, Rolf Kaster (student-chimist) se plimbă cu bicicleta pe malul Ruhrului, în apropiere de Schwerte-Ergste, când, fără să înțeleagă cum, se pomenește în mijlocul unei pajști. Este ora 10 seara, a înnoptat. Rolf își închipuie că a suferit un accident și a leșinat; se întoarce acasă cuprins de o oboseală inexplicabilă. Puțin câte puțin, este asaltat de amintiri intermitente. A întâlnit niște uriași. S-a pomenit la bordul unei nave spațiale. (Studentul, comentează astrofizicianul german Illobrand von Ludwiger, care a prezentat acest caz la congresul MUFON din 1993, era jenat de absurditatea mărturiei sale și a precizat că, dacă ar fi dorit să inventeze o istorie cu OZN, ar fi născocit o poveste mai inteligentă.)

În timp ce Kaster pedala prin pădure, un animal (sau mai curând ceea ce i s-a părut la început a fi un animal) apare dintr-un hățiș la zece metri de el. Studentul coboară de pe bicicleta sa și vede cum apare o siluetă feminină care crește, crește, până când atinge o talie pe care el o estimează între 3,50 metri și 4 metri. Uriașa, foarte zveltă și mai degrabă frumoasă, este îmbrăcată într-un combinezon metalic, care lasă să i se vadă doar degetele și fața. Puțin intimidat de asemenea statură, Kaster o întreabă dacă vine din viitor și uriașa, după ce îi declarase că este originară din constelația Lupului, îl invită s-o urmeze. Se pomenește în interiorul unui crâng, într-o poiană deasupra căreia plutește un nor situat la altitudinea de circa o sută de metri. Deodată, norul se desface în trei coloane de ploaie care inundă trei mici porțiuni circulare de sol. În interiorul uneia dintre ele coboară un lanț gros din fier, cu o bară la capăt. Uriașa îl duce acolo pe studentul pe care l-a cocoțat pe umărul său, se agață de lanț, și sunt aspirați amândoi prin coloana de

ploaie, până la o navă în formă de disc, cu diametrul de aproximativ o sută de metri. În interior se află alți uriași complet goi — masculi și femele — cu care el nu poate comunica. În schimb, Kaster descoperă că este capabil de schimburi telepactice cu o creatură bizară „în formă de pâlnie” cu o multitudine de ochi verzi-cenușii, care lăncezește pe fundul unui acvariu mare. Studentul nu are nici un dubiu: acest monstru este „căpitanul” OZN. El este smuls din contemplarea sa și, având pe cap o cască legată de un calculator, trece printr-o serie de încercări mentale pe care le consideră a fi niște teste de inteligență. Calculatorul răspunde la întrebările sale și tânărul descoperă că această mașină îi oferă acces la toate cunoștințele actuale și din viitor. Profită de aceasta pentru a obține niște formule ale unor produse farmaceutice revoluționare, noi soluții de obținere a energiei. Singurele întrebări respinse de acest super-creier erau cele referitoare la „uriași”. Pe Kaster nu-l interesează aceste eschivări, el are intuiția că aceștia nu sunt decât niște roboți biologici dotați cu o formă aproape umană, menită să-l liniștească.

Când vrea să-și scoată cască, simte o asemenea durere, încât nu mai poate respira și... se pomenește în iarbă în apropiere de hățiș. Se află în încurcătură și este atât de epuizat, încât este nevoit să se întoarcă pe jos, incapabil să se țină pe bicicleta sa. Abia ajuns acasă, cade într-un somn profund. A doua zi descoperă că părul său este năclăit, de parcă ar fi fost dat cu gel.

Stupiditatea și naivitatea acestei istorii permit excluderea ipotezei că un student și-a asumat riscul s-o inventeze. Kaster este convins că informațiile furnizate de calculator sunt aplicabile și încearcă să obțină brevete pentru a dovedi realitatea mărturiei sale.

Unele detalii inspiră tot soiul de speculații

Pielea cenușie și teama de soare

Când răpirile se petrec ziua, extraterestrii par să se teamă de soare. Acest detaliu, care îi permite lui Higgins să scape de ei (extraterestrii se consolează cu distracția de a arunca în el cu pietricele), este raportat în cazul Higdon. Prin însumarea acestor diverse ingrediente (teamă de soare, pielea cenușie — de toate nuanțele, cele mai deschise până la cele mai închise —, ochi mari), a apărut un zvon: asemenea detalii pot să corespundă unei vieți într-un mediu slab iluminat sau subteran, prin urmare extraterestrii ar trăi sub Pământ.

Clonele

La bordul unui OZN, Travis Walton a remarcat printre extraterestri niște oameni, însă niște oameni *absolut identici* (în vocabularul nostru actual, s-ar putea vorbi despre clone). Alți martori susțin că extraterestrii

se aseamănă atât de mult între ei, încât nu ar fi vorba despre entități autonome, ci despre niște sosii sau „roboți biologici”. Apar tot mai multe observații analogice: brigăzi de oameni identici care colaborează, în niște baze subterane, cu extraterestrii care nu se deosebesc unul de altul. Apar mereu noi și noi temeri. Manipulările genetice pe care le-ar opera extraterestrii le-ar permite fabricarea unor clone în ritm industrial (pentru a ne aservi mai ușor într-un viitor apropiat, afirmă susținătorii teoriei „extraterestrilor rău-voitori”). Încurajată de recenta stăpânire — umană — și folosirea oficială a tehnicilor de clonare (producția clonelor de bovine la solicitarea industriei alimentare datează de la sfârșitul anilor optzeci în Statele Unite ale Americii și din 1990 în Franța), această obsesie a *grupărilor de extremiști* este alimentată de unele povestiri ale celor răpiți, conform cărora vizitatorii ar fi experți în clonare.

Dirant Mello Ferraz (în prezent om de afaceri) avea optsprezece ani când s-a pomenit deodată „altundeva”, transportat — fără să-și dea seama în ce mod — din bucătăria sa într-o cameră pătrată, mică, *lipsită de intrare*. O voce provenită din plafon îi spune să nu se teamă și, pe peretele gol, se conturează o ușă care se deschide pentru a lăsa să treacă un obiect mare, de forma unui ou. Din acest ou iese un om, sosia lui Dirant: propria sa dublură! Vocea îi cere să-și atingă copia: consistența este cea a cărnii umane. Dublura îl bate pe umăr: „Fii liniștit. Și urează-mi o zi bună, nu intenționez să fac vreun rău celui care sunt” și dispare trecând prin perete. Stupoarea brazilianului: vocea clonei este o copie a propriei sale voci. Se materializează un ecran de televiziune și Dirant poate urmări evoluțiile dublurii sale în propria sa casă. Un program unic în felul său și un spectacol nu prea plăcut pentru băiat: clona se comportă detestabil față de cei din jur.

Dirant afirmă că a rămas în camera pătrată de pe 28 februarie 1974, ora 19,30, până pe 1 martie 1974, aceeași oră (ceea ce nu reprezintă decât o zi, anul 1974 nefiind bisect). Nu era conștient de timpul scurs — ceasul său se oprise și nu simțise nici foame, nici sete. Era fascinat de dublura sa pe care o văzuse trecând printr-un perete, provocând panica unui muncitor al uzinei, însă uneori ecranul se stinge. Imediat ce Dirant începea să se plictisească, în fața lui se materializau diferite cărți și reviste: astfel ar fi citit un număr al *Omului-Păianjen* care încă nu era în vânzare! Aceste întreruperi ale programului îl făceau să piardă cele mai interesante, după părerea sa, acțiuni ale dublurii sale. Aceasta părăsise casa în timpul serii și a poruncit să fie lăsat în pădure de un șofer pe care băiatul îl descrie drept „clonă șoferului uzinei familiei”. Ce vroia să facă noaptea în pădure? Dirant Mello Ferraz își pune mereu această întrebare. La timpul respectiv, a reușit să verifice unele acțiuni ale dublurii sale (acesta găsisse într-un taxi o poșetă de femeie care conținea actele de identitate și o înapoiase proprietarei). Familia nu s-a îndoit niciodată de substituie, găsind că comportamentul lui Dirant fusese inexplicabil de neplăcut în acest interval de timp.

Banalitatea activităților „clonei” în timp ce îl reprezenta pe Dirant pledează pentru sinceritatea autorului povestirii. Un mitoman ar fi putut, fără îndoială, adăuga peripeții neobișnuite celor ordinare, dezvăluite de ecranul magic (o singură traversare a zidului).

Întâlnirea lui Dirant, întâlnire tipic braziliană prin latura sa fantezistă și destinsă, mi se pare a fi o ilustrare reușită a manipulării martorului. Acesta avea să vadă și să creadă *ceea ce i se permitea să vadă*, iar ceea ce i se permitea să vadă nu era în mod obligatoriu realitatea. Este liber să creadă că clonele au invadat planeta.

Înfățișarea? La ce bun?

Mai multe rase?

Variatatea *prea* mare de tipuri de extraterestri (în Întâlnirile de gradul III, aproape fiecare umanoid diferă de observația precedentă) i-a făcut pe unii cercetători să readucă în discuție ipoteza raselor venite de pe altă planetă. „Că cincizeci de rase de extraterestri vin să ne viziteze, treacă-meargă, dar 2.000! La ce bun asemenea circulație pe Pământ? Nu are rost!”, comentează Jean-Luc Rivéra, un ozenolog francez de o rară erudiție în materie de răpiri.

După părerea astrofizicianului Carl Sagan, admitând că în galaxia noastră există un milion de civilizații avansate, fiecare ar trebui să trimită 100.000 misiuni pe an pentru a ne găsi printre un miliard de posibile călătorii. Ne putem închipui că Pământul fusese detectat imediat și această știre bună s-a răspândit prin tot universul, aducând un flux de călători cosmici spre planeta noastră albastră, însă aceste presupuneri nu sunt cătuși de puțin întemeiate. Prefer — drept excepție — să iau în considerație spusele unui vizitator. Într-un celebru caz din Rhodezia (1976) studiat de către Cynthia Hind, cel al lui Peter și Frances, tânărul cuplu răpit a discutat cu „căpitanul” OZN-ului care le declara: „Noi nu avem formă, putem lua înfățișarea care vă convine. Dacă ați dori s-o iau pe cea a unei rațe pentru că aceasta v-ar satisface cel mai mult, aș lua imediat înfățișarea unei rațe”. Cu ajutorul descrierilor din literatură, revistele ozenologice, cărțile sau revistele „pulp”, publicitate etc., omulețul cenușiu a fost în cele din urmă admis și deranjează cel mai puțin, deoarece aproape că face parte din peisajul irațional.

După părerea Karlei Turner, cercetătoare și răpită (ea împreună cu familia sa a fost obiectul mai multor ÎNTÂLNIRI DE GRADUL IV, publicându-și experiențele în *Into the Fringe*), ar exista *numeroase rase de*

extratereștri ale căror scopuri diferă. Unii (cei „buni”) ar veni să ne viziteze pentru a ne proteja și a pune capăt maltratărilor comise asupra noastră de alții (cei „răi”); foști piloți, foști militari și alți oameni, a căror prezență, în număr crescând, persoanele răpite afirmă că au constatat-o la bordul OZN, ar colabora cu cei „buni” pentru a pune capăt acestor pătrunderi abuzive.

Una dintre persoanele răpite, Amy, raportează că o extraterestră (femelă) din „rasa bună” i-a extras din gât un implant înfipț adânc în coardele vocale, explicându-i că, „atunci când acest obiect era activat, el bloca creierul și devenea principalul organ de comandă al corpului”. Și K. Turner comentează: „De obicei, pentru martor nu este dificil să recunoască natura non-umană a forțelor care provoacă astfel de evenimente: manipularea timpului și spațiului de către aceste ființe, modul în care se joacă cu psihologia și percepțiile noastre, toate acestea dezvăluie o tehnologie care o depășește mult pe cea umană”¹.

Mai puțin naivă decât pare la prima abordare, în pofida concepției sale banal dualiste a extratereștrilor buni și răi, însă foarte reali, veniți din altă lume, Karla Turner nu acceptă în întregime povestirile răpiților săi și ia în considerație ipoteza unei *manipulări a martorului*: extratereștrii îl fac să intre într-o stare de conștiință modificată în timpul întâlnirii pentru „a-l controla mai bine”, a-l împiedica să aprecieze obiectiv situația și să furnizeze în consecință informații autentice despre experiența sa. În acest fel, povestirea sa nu va corespunde obligatoriu cu ceea ce s-a întâmplat. „Persoanele răpite raportează o informație controlată total de către extratereștri”².

Manipularea martorului

Această ipoteză a manipulării martorului este susținută de către scriitori ca John Keel, Jacques Vallée și, în Franța, de către Jean Sider³, care consideră „fenomenul OZN” drept manifestarea actuală a unei înscenări orchestrate competent de către o formă de inteligență proteiformă, mereu prezentă în jurul pământului nostru, și care încearcă să abuzeze de noi.

¹Karla Turner, *Expanding the Parameters of the Alien-human Abduction Agenda*, MUFON Symposium Proceedings, 1994.

²*Ibid.*

³Un cercetător serios și foarte bine documentat, ale cărui lucrări n-aș prea ști să le recomand, chiar dacă, într-un domeniu în care ne limităm la presupuneri, el își prezintă adeseori convingerile drept certitudini: *Ultra top-secret: ces ovnis qui font peur*, Axis Mundi, 1990; *Contacts supra-terrestres*, vol. 1: *Leurres et Manipulations*, Axis Mundi, 1994; *Ovnis: dossier secret*, ed. du Rocher, 1994.

Să ne amintim, în ceea ce privește harta desenată de Betty Hill, critica făcută de Jacques Vallée lucrării lui Marjorie Fish. În *Ovni, la grande manipulation*¹ el scrie: „Dacă harta a existat într-adevăr, poate că ea fusese plasată acolo *pentru ca s-o vadă Betty Hill* și nu pentru a servi drept instrument de navigație pentru pilot. Se încerca «întărirea» convingerii lui Betty că avea de-a face cu vizitatori extraterestri? Se căuta să i se sustragă atenția de la un alt lucru? Sau de fapt este vorba pur și simplu de un element simbolic care provine din inconștientul martorului? Cred că nici unul dintre cei contactați, inclusiv cuplul Hill, nu a fost prezent fizic într-o farfurie adevărată. Este mult mai probabil ca ei să se fi aflat pradă unei halucinații, o călătorie non-fizică, situată în imaginar, ghidată și controlată de un sistem despre care noi încă nu avem o idee clară, un sistem de control care este mai degrabă de natură psihotronică decât de natură pur fizică”.

Vallée amintește folosirea de către acest sistem de control a simbolurilor care ar produce un efect asupra conștiinței; cei care sunt supuși acestuia „părăsesc realitatea obiectivă, domeniul percepțiilor ordinare”. Ființa lor anterioară fiind nimicită, la întoarcerea ei ar încerca „schimbarea realității sociale înconjurătoare”.

Problema e în creierul nostru

De ce să explicăm manipularea ale cărei victime ar fi răpiți doar printr-o manevră deliberată a extraterestrilor sau a acestei misterioase (și mistificatoare) forme de inteligență? Este timpul să ne învinovățim propriile structuri psihice. Specialiștii în domeniul sistemului nervos central sunt de părerea că *noi nu putem asimila o percepție total nouă pentru sistemul nostru cognitiv*. (Pentru un copil de două luni, un fotoliu văzut pentru prima dată reprezintă un monstru de neînțeles. Apoi conexiunea se va stabili în creierul său — această reprezentare simplă necesită conexiunea a zece neuroni — și va rămâne acolo: în viața sa cotidiană, acești zece neuroni păstrează urma acestei percepții și o vor putea face să apară din nou când copilul va vedea un fotoliu, și-l va închipui sau îl va visa.) Pentru a înțelege și integra o informație nouă, creierul trebuie s-o poată compara cu un element care și-a lăsat deja urma. Concepția noastră despre realitate se bazează pe cunoștințele noastre: ceea ce noi cunoaștem deja, convingerile noastre, cultura noastră. *Noi nu dobândim cunoștințe noi, nu facem decât să sporim informațiile pe care le*

¹Éd. du Rocher, pp. 50-59.

²Sublinierea autorului.

posedăm deja. Stimularea propusă percepției noastre trebuie să corespundă realităților pe care deja le cunoaștem pentru ca procesele analitice de rațiune și logică să ne permită să le interpretăm, să le decodificăm (cu alte cuvinte, să le percepem într-un mod comprehensibil): un lucru nemaivăzut nu poate fi perceput, după cum demonstrează experiența realizată de către profesorul John Wilson în sânul unui trib primitiv african (o societate cu tradiție orală, care nu a văzut niciodată un film și habar nu avea de acest tip de imagini). El le-a prezentat un film educativ despre metodele de igienă și i-a întrebat pe băștinași ce reținuseră din el. Nici unul nu a fost în stare să-i răspundă, nu „văzuseră” literalmente nimic, însă remarcaseră cu toții... un pui a cărui apariție pe ecran fusese episodică. Animalul constituise pentru ei unicul moment de realitate dintr-un spectacol de neînțeles.

Același gen de experiment a fost reluat de către niște psihoetnologi. Cu aceleași rezultate. Relatările unor scurte filme documentare, proiectate unor triburi primitive, nu menționează, nici măcar sub o formă aproximativă, produsele civilizației noastre tehnologice (automobilele nu sunt sesizate, în timp ce vegetația occidentală, diferită de flora locală, este remarcată). Ajunsă la creier, informația vizuală nu este integrată la nivelul neocortexului, deoarece, nefiind comparată cu nimic cunoscut, ea nu poate folosi o legătură neuronală existentă. Ceva ce nu înțelegem și care rămâne în stare de senzații difuze, deoarece creierul nu reușește s-o organizeze în percepție, ne apare ca o halucinație, o experiență imposibil de comunicat. Aceasta este problema experiențelor inexprimabile, precum cele ale misticismului, NDE, trăirile în apropierea morții și Întâlniri de gradul IV. Cei care le încearcă sunt obligați să le interpreteze într-o manieră compatibilă cu convingerile, experiențele și așteptările lor și, pentru a le exprima, să se adapteze la dimensiunile, la limbajul vieții cotidiene (traducere = trădare, spun italienii). Normal că persoana răpită își deformează sau înfrumusețează *involuntar* aventura: ea nu poate face față unei experiențe atât de ilogice. „Biocomputerul” său respinge scenariul răpirii pe care nu-l poate prelucra, deoarece nu-l poate asimila programelor precedente integrate, prin urmare fabrică din el altul — nu mai credibil decât cel al întâlnirii, dar care va fi prezentat într-o manieră pe care subiectul o consideră mai acceptabilă. Aceasta ar fi prin asemănarea cu povestirile științifico-fantastice bine cunoscute.

Bertrand Méheust (a cărui primă lucrare, *Science-fiction et Soucoupes Volantes*, este consacrată influenței povestirilor științifico-fantastice asupra indivizilor răpiți) a găsit povestiri despre răpiri de către

extratereștri în cărțile SF anterioare rapoartelor despre răpiri (precum *Hodomur, homme de l'infini*, publicat în 1934). Un cercetător american a remarcat că mărturiile despre ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL IV s-au înmulțit *după* ce filmele științifico-fantastice popularizaseră această temă timp de vreo zece ani. Tema răpitorilor veniți din cosmos era suficient de bine cunoscută mentalității americane, pentru a crea conexiuni în creier și a permite asocierea experiențelor necunoscute cu o schemă deja integrată.

Cazul Hill (1961) prezintă tulburătoare similitudini cu scenariul filmului *Invaders from Mars* (*Invadatorii de pe planeta Marte*), apărut în 1953. Extratereștrii descriși de Betty se deosebeau de omuleții cenușii: aveau un nas mare pe care răpita îl compara cu cel al lui Jimmy Durante, comic al cărui apendice nazal avea o dimensiune considerabilă.

Cazul Hill:

Nas „f la Jimmy Durante”

Masă de operație

Ac înfipt în buric

Harta cerului arătată în OZN
pentru a explica de unde vin.

Filmul Invaders from Mars:

Nas mare

Masă de operație

Ac pentru inserarea unor implanuri în
gât

Harta arătată în observator
pentru a discuta despre distanța dintre
Pământ și Marte.

Înmulțirea unor astfel de exemple nu reduce deloc sinceritatea mărturiilor. Dr. Simon, care i-a hipnotizat pe soții Hill și nu credea în posibilitatea unei răpiri de către extratereștri, s-a străduit în van să le întindă capcane pacienților săi, pentru a-i face să se contrazică, și a fost nevoit să se încredințeze de deplina lor sinceritate. Răpiții *credeau* în istoria lor și o prezentau ca fiind „mai reală decât realitatea”. B. Méheust nu ignoră acest lucru când ironizează: „De ce ne-ar vizita extratereștrii exact în momentul când un gen popular cu o vechime de cel mult o jumătate de secol îi imaginează și descrie invazia pe Pământ? De ce peripețiile prilejuite de interacțiunea lor cu ființele umane s-ar asemana până într-atât cu cele pe care și le imaginează autorii de *pulps* americane destinate adolescenților?”. Deși se poate discuta despre influența științifico-fantasticului asupra elaborării povestirilor despre răpiri, sensul în care se exercită această influență se poate interpreta într-o direcție opusă. Autorii inventează niște istorii care nutresc imaginația celor răpiți sau, din contra, științifico-fantasticul produce astfel de povestiri pentru că

le purtăm deja în noi, pentru că le-am trăit dintotdeauna, fără să ne dăm seama? Totuși este curios de constatat că această teamă a vizitatorilor veniți din cer este singura care spune destule inconștientului nostru pentru a suscita atâtea (sute de mii) „mărturii trăite”: niciodată nu s-a întâlnit o epidemie, chiar de amploare mai mică, pe temele la fel de populare ale vampirilor sau vârcolacilor. Folcloristul T.E. Bullard a arătat, sprijinindu-se pe exemple, cum „scenariile răpirilor circulă din plin în cultura populară cu mulți ani înainte de apariția povestirilor despre răpirile trăite”¹.

Și de ce circulă atât de larg? De unde vine inspirația autorilor de SF? Mai mult decât o creație *ex nihilo*, oare istoriile lor nu ar fi o tentativă — inconștientă — de exprimare a experiențelor prost înțelese, însă *permanent prezente în istoria omenirii*? O experiență atât de legată de noi încât, într-un caz englez, vizitatorul își dă osteneala să precizeze deodată *că el nu vine pentru o răpire* și aceasta la o dată — 1957 — când mărturiile despre Întâlnirile de gradul IV nu existau și prin urmare nu puteau inspira fantasma fricii sau speranței.

Eroina poveștii pe care o vom prezenta în continuare nu se interesa de OZN-uri. Cu cât ne uităm în urmă, această frază pronunțată de umanoid — „Nu vreau să vă răpesc” — este mai uluitoare decât tot restul istoriei.

Pe 19 noiembrie 1957, într-un sat din apropiere de Birmingham, era un timp de furtună. Cynthia Appleton, tânără mamă a doi copii, vede o lumină roșie neobișnuită scâldând peisajul dinaintea ferestrei sale. Are impresia unei ameteți și o ființă înaltă, blondă, îmbrăcată într-un combinezon cenușiu, se materializează în salonul său, în timp ce lumina de afară devine din nou normală.

Ființa îi vorbește telepatic, îi spune să nu se teamă, *ea nu vrea s-o răpească*. Venită de pe o altă planetă, Gharnasvarn, ar dori, ca și oamenii din rasa sa, să rămână pe Pământ și să trăiască în armonie cu noi, însă aceasta nu va fi posibil atât timp cât oamenii vor continua să ducă războaie. Fără ecran, ea materializează o imagine tridimensională, ca un gen de proiecție holografică (în 1957!) pentru a-i arăta două OZN-uri (asemănătoare cu „navele venusienilor” pe care Adamski pretindea că le fotografiase) zburând în spațiu și îi explică faptul că rasa sa este foarte interesată de „Titium” (poate titan? cum sugerează mai târziu doamna Appleton). Înainte să dispară, extraterestrul promite că va reveni.

Pe 7 ianuarie 1958, ființa apare din nou. De această dată este însoțită de un „superior”, mai scund ca ea. Cele două entități o felicită pe Cynthia pentru că vorbise despre vizita precedentă și o anunță că se află în contact cu niște savanți: în curând oamenii vor construi un gen de tun de lumină despre care se va vorbi mult (peste puțin timp presa anunță despre primele aplicații ale laserului). Vizita

¹*UFO Abduction Report: The Supernatural Kidnap Narrative Returns in Technological Guise*, în *Journal of American Folklore*, nr. 102.

este scurtă: ceva în atmosferă împiedică ființele să se materializeze pentru mai mult timp. După plecarea lor, în cameră miroase a *sulf* și Cynthia Appleton simte niște mâncărimi și bâzâituri în urechi.

Pe 7 februarie 1958, sună la ușă un necunoscut care spune că și-a fript mâna și ar vrea să i se acorde ajutor. Spune că a mai fost în această casă. Când își scoate pălăria, descoperindu-și părul lung, blond, Cynthia (care este cu fiica sa) îl recunoaște: este misteriosul său vizitator extraterestru îmbrăcat ca un cinstit cetățean britanic. Acesta îi cere apă clocotită și își bagă mâna în ea. După ce își face o „injecție cu lumină albă pentru a se proteja de bacteriile terestre”, el își unge rana cu un gel care îi reface instantaneu pielea. În cele din urmă, vindecat, îi poate împărtăși gazdei sale o învățătură despre natura vieții, despre protecția planetei... și îi promite să revină pe data de 7 ale următoarelor cinci luni pentru a o face să beneficieze de alte cinci cursuri (această promisiune amintește de anunțul făcut de Fecioara Maria la Fatima în 1917 asupra datelor viitoarelor apariții pentru a treizecea zi a lunilor următoare). În această după-amiază vizitatorul nu se dematerializează, ci pleacă în cea mai pură tradiție a MIB*, folosind o limuzină neagră, condusă de un extraterestru cu tenul măsliniu.

După plecarea sa, doamna Appleton găsește un mic fragment de „piele moartă” pe fundul bolului folosit de vizitator pentru tratament. Prin intermediul doctorului John Dale — care s-a interesat de această istorie de la bun început — presupusul eșantion de piele de extraterestru a fost încredințat unui biolog de la Universitatea din Manchester, care avea acces la un microscop electronic, echipament rar la acea vreme.

Sub diverse pretexte, datele anunțate nu au fost respectate. Lecția următoare are loc pe 11 (și nu pe 7) martie 1958. Extraterestru se materializează pe un gen de ecran de televiziune și explică faptul că fusese contaminat de o bacterie terestră, care-l împiedică să-și respecte întâlnirile fixate. Promite să revină peste trei luni, în mai. Încă o promisiune nerespectată. Doar pe 18 august, la finele după-amiezii, doamna Appleton îl va vedea intrând liniștit pe ușa care dădea în curtea sa, care rămăsese deschisă. Ea îl întreabă de ce i-a trebuit atâta timp pentru a reveni și vizitatorul replică:

— Ce-i acela timp? Timpul nu înseamnă nimic. Timpul nu există. Timpul este doar trecerea de la o zi la alta. Începutul unei înfloriri. Înflorirea începe cu deschiderea florilor și apoi acestea se ofilesc. Acesta este singurul motiv pentru care se vorbește despre timp.

— Însă doctorul Dale vroia mult să vă întâlnească.

— Aceasta nu are importanță. Îți voi da un obiect care conține un mesaj pe care nu-l vei înțelege, dar pe care persoana care se interesează de noi îl va putea imediat decodifica.

Înainte să dispară, îi dă o bucată de metal cu câteva semne pe ea. Când vru să i-l dea doctorului Dale, Cynthia nu reușește să regăsească obiectul, cu toate că acesta fusese strâns cu grijă, dar își amintește suficient semnele pentru a le desena. Și dr. Dale recunoaște unele ca fiind literele pe care George Adamski pretindea că

le văzuse înscrise de unul dintre venusienii săi. Acest unic detaliu a fost suficient pentru a discredita în fața anumitor ozenologi această istorie care astăzi este privită cu mai multă considerație.

În ciuda eforturilor sale, ozenologul britanic Jenny Randles (care a reluat cercetarea într-un mod foarte minuțios¹⁾) nu a reușit niciodată să obțină rezultatele analizei, nici să recupereze fâșia de piele moartă. Asemenea incidente cu elementele (fotografii, mostre, implanturi) care ar putea constitui o „dovadă fizică” sunt frecvente. În mod aproape sistematic, martorii „pierd” lucrurile cărora ar trebui să le acorde o importanță deosebită sau le distrug involuntar, împiedicând astfel orice analiză, sau constată dispariția lor...

Pentru moment, nu prea importă dacă cunoașterea temelor SF i-a influențat pe indivizii răpiți și perceperea de către ei a unei experiențe neînțelese sau această experiență anormală a alimentat inconștient imaginația autorilor de SF; vom aborda fenomenologia Întâlnirilor de gradul IV, ținând cont că ceea ce raportează martorul nu este în mod obligatoriu ceea ce i s-a întâmplat.

Capturarea

Apariția entităților

Extraterestrul apare brusc în apropierea mașinii sau patului viitorului captiv, care se simte paralizat (această paralizie poate fi generată de spaimă sau indusă de fenomenul care provoacă „întâlnirea”), îl privește în ochi și îl convinge telepatic că totul va fi bine. Efectul liniștitor al privirii și mesajului extraterestrului este imediat; în ciuda spaimei sale, cel vizitat pierde orice control asupra situației și asupra propriei persoane. El se abandonează.

Răpirea unui subiect înconjurat de alte persoane

În timpul întâlnirii, eventualii martori sunt „deconectați” sau adormiți: în „stare de animație șovăielnică”, ei nu mai văd, nu mai aud și nu bănuiesc nimic.

— *În mașină:* când șoferul s-a oprit pe un drum îndepărtat, o rază de lumină lovește vehiculul. Non-victimele se cufundă în inconștiență, cu fețele încremenite, capul atârând pe piept. Lumina se schimbă, atrage victima care plutește spre mașinărie.

— *În natură sau în timpul unei reuniuni:* viitorul răpit simte o dorință irezistibilă de a se îndepărta, în timp ce companionii săi sunt absorbiți de contemplarea unui lucru care îi va fascina(o insectă, o frunză). Puțin mai

¹Jenny Randles, *A Visitor from Gharnasvarn*, în IUR*, vol. 13, nr. 4, 1988.

departe, într-un loc izolat, apare un extraterestru, și capturarea se poate realiza. Atunci când se va pomeni în locul de plecare, într-o stare de conștiință obișnuită, persoana răpită își va descoperi prietenii parcă „încremeniți”, apoi îi va vedea recăpătând o animație normală, fără a-și da seama de absența lor.

— *Într-o cameră*, celălalt martor pare să doarmă profund; eforturile viitorului răpit de a-l scoate din această stare sunt zadarnice.

Transportarea către OZN

Trecând prin ferestre, pereți, acoperiș sau caroserie, individul răpit începe să plutească — orizontal spre un câmp sau o poiană unde este așezat OZN-ul, sau vertical, dacă OZN-ul staționează în văzduh —, de asemenea poate merge o distanță considerabilă înainte de a ajunge la mașinărie (cf. profesorului Salter) sau alunecă pe un covor de lumină. Alții se simt aspirați de o rază de lumină emisă de mașinărie și se pomenesc la bord fără să-și dea seama cum. Unii își amintesc că simțiseră o stare de greață în timp ce pluteau vertical spre navă.

Când răpirea are loc dintr-o mașină, subiectul schimbă itinerarul fără să realizeze acest lucru și se îndreaptă spre un loc retras. După vederea OZN-ului, el simte o necesitate imperioasă să se apropie de mașinărie. Niște ființe mici îl însoțesc sau se simte parcă „aspirat” către obiect.

Pătrunderea în OZN

Acest moment — ca și cel în care răpitul părăsește mașinăria — este prost memorizat și detaliile nu sunt dezvăluite în timpul regresiei hipnotice. Chiar și sub hipnoză, martorii nu precizează modul în care pătrund în interiorul OZN-ului. Această „amnezie a pragului” acoperă pătrunderea și ieșirea din OZN.

Martorul se pomenește în sala principală, unde este supus examinării, sau într-o „sală de așteptare”. Vede alți oameni care își așteaptă rândul, ca și el, sau care sunt supuși examinării.

Așa-zisele proceduri „medicale”

Sub această terminologie sunt grupate examinarea fizică, testele psihologice și mentale și intervențiile referitoare la genetică și reproducere.

Groaza răpitului îi aduce numeroase comunicații telepatice liniștitoare, dar niciodată nu obține un răspuns satisfăcător la întrebările sale. Efectul liniștitor al extraterestrilor este uneori de scurtă durată și

martorul se poate simți din nou cuprins de panică, vrând să se zbată sau să fugă: entitățile îl calmează prin sugestie de tip hipnotic, privindu-l în adâncul ochilor sau atingându-l. Betty Hill suferea cumplit când în buricul său fusese înfipt un ac; o ființă îi atinse capul și durerea dispăru.

Sala de examinare

O cameră circulară, cu plafonul sub formă de cupolă, de unde iese o lumină strălucitoare, a cărei proveniență nimeni nu o poate explica, cu un decor sobru, ca o sală de operație a unui spital. Aparatele nu sunt întotdeauna vizibile, ele pot „apărea din pereți”, în funcție de necesități. Uneori sunt aliniate mai multe mese de operație cu răpiți goi în diferite stadii ale procedurii medicale. Unele persoane răpite descriu niște săli unde niște extraterestri, în grupuri mici, forfotesc în jurul a „sute de oameni” întinși fiecare pe masa sa. Karen Morgan (o răpită a lui David Jacobs), tremurând de groază, explica sub hipnoză: „De data aceasta, nu au venit să ne caute separat. Ne-au luat împreună. Este ca la Auschwitz, exact ca la Auschwitz”. Oamenii răpiți împreună sunt în acest caz separați.

Examenul fizic. Prelevările

Examenul este scurt, după părerea lui Jacobs, el ar dura cel mult zece minute. Persoana răpită este palpată, pipăită, bătută ușor cu palma, scanată din cap până-n picioare. I se verifică reflexele, i se contractează mușchii, i se pun în mișcare articulațiile, i se răsucesc membrele, i se fac incizii la genunchi sau la braț (rana se cicatrizează instantaneu, fără scurgere de sânge). Examinarea minuțioasă a organelor sexuale, a capului, care este răsucit pe toate părțile, a urechilor, ochilor, gurii, dinților, gâtului, glandei tiroide etc., este însoțită de multiple prelevări (fragmente de mucoase, piele, substanțe organice, sânge, salivă, lapte — când extraterestrul apasă sânul unei răpite neînsărcinate, din el iese lapte!). Singurul organ neglijat este cel căruia oamenii îi acordă cea mai mare importanță: inima.

Apoi victima, care se simte ca o cârpă moale și are impresia că nu mai are mușchi, este așezată pentru un examen al spatelui, vertebră cu vertebră, și un examen rectal (combinat cu prelevări ale mucoaselor și materiilor fecale).

Manipularea psihică: proiecții și vizualizări

Alte experiențe constau în a-l face pe individul răpit să vizualizeze niște situații, niște personaje, pentru a-i testa reacțiile afective sau

intelectuale, modul său de gândire, memoria, inteligența, asocierile. Niște scene plăcute și bucolice, niște peisaje somptuoase alternează cu secvențe lipsite de interes sau în care atenția este stimulată de mici obiecte necunoscute, care emit lumină sau sunt dotate cu motricitate. Urmează imagini ale unor dezastre (cutremure de pământ, inundații, războaie intergalactice sau terestre) care prezintă toate semnele realității și sunt fie implantate direct în creier, fie proiectate pe ecrane interactive, care îi permit persoanei răpite să intervină. În fața unor scene penibile (agonia unei ființe dragi sau spectacolul familiei celui răpit rătăcind înfometată pe o planetă distrusă), captivul protestează în zadar, el este constrâns să le suporte și încurajat să-și re trăiască profund emoțiile (mai apoi, viziunile îl vor obseda sub formă de coșmaruri).

Încercări interactive

În interiorul OZN-ului se realizează diverse scene la care răpitul trebuie să participe și în care sunt implicate persoane pe care le cunoaște — un membru al familiei sale, patronul, prietenul sau persoana iubită — și care în ultimul moment se dovedesc a fi extraterestri. Răpitul este supus unor cazuri de conștiință care îl stresează (să ucidă pe cineva pentru a salva un copil), de parcă răpitorii încearcă să-i testeze personalitatea sau simt nevoia de a se hrăni cu emoțiile sale.

Scenele de cataclism au un caracter halucinant de realism: individul răpit are impresia că asistă în direct la ele, de parcă s-ar afla în afara timpului. Îi parvin telepatic niște comentarii care îl informează că în acest caz este vorba despre viitorul planetei sale. Mai apoi, va considera aceste viziuni ca fiind profetice și le va raporta ca atare.

Poate că experimentele medicale și suferințele îndurate nu sunt decât experiențe de manipulări psihice. În acest caz, rămâne enigma sechelelor fizice (vânătași, cicatrice, urme de injecție).

Procedura implanturilor

După ce subiectul a fost sondat fiziologic și psihologic, el este apt să suporte această procedură. Cu ajutorul unui ac lung, extraterestrii introduc (sau scot) un mic obiect cu aspect metalic în capul subiectului, în imediata apropiere de creier (via canalul lacrimal, sinusurile sau urechile), uneori în umeri, genunchi sau glezne. În rare cazuri, implanturile sunt inserate în apropierea ovarelor sau în penis (cazul lui Richard Price, al cărui implant a fost analizat de către fizicianul David Pritchard din MIT). Finalitatea acestui obiect alimentează tot felul de speculații: implantul ar putea servi

pentru localizarea individului care trebuie să fie din nou răpit, pentru modificarea comportamentului său, sau ar acționa ca un reglator hormonal.

Adeseori instalarea sau scoaterea unui implant ar pricinui sângerări nazale. Pacienții consultă atunci un otorinolaringolog care descoperă o gaură ciudată în interiorul nasului.

Istoria lui Kerry este atât de complicată, încât Budd Hopkins a avut nevoie de cel puțin patruzeci și cinci de ședințe de hipnoză pentru a o descurca. Mergând pe un scuter pe zăpadă când avea paisprezece ani, Kerry a pierdut controlul vehiculului său și a fost găsită de un vecin, leșinată, la câțiva metri de mașina sa. Unele dintre hainele sale (mantoul, mănușile, eșarfa) erau puse sub scuter, în jurul căruia nu s-a putut găsi nici o urmă de pași pe zăpada proaspăt căzută; erau împăturite cu grijă, ceea ce exclude ipoteza că ar fi putut fi aruncate de la distanță. A fost ridicată adolescența leșinată; nici pe fața sa, nici pe zăpadă nu erau urme de sânge și totuși lângă urechea sa a fost descoperită o „gaură” profundă în carne și în interiorul căreia se vedea o mică protuberanță. Tatăl său vitreg, un chirurg cunoscut, a supus-o unei radiografii și a descoperit în capul lui Kerry o masă enigmatică, vizibilă, inserată într-un conglomerat de nervi; din această cauză, el a considerat imposibilă extragerea acestei mase nou apărute.

Jean-Luc Rivéra este categoric: „O cunosc bine pe Kerry și pot mărturisi că înainte de accidentul său nu avea această «gaură», prea mare pentru a trece neobservată”.

Unii expulzează implantul în timp ce-și suflă nasul. Reacția lor este mereu aceeași: să se debaraseze în timpul ședinței de acest obiect mic, „de parcă ar fi fost programați să-l arunce”, mi-a explicat Budd Hopkins.

*Inspecția psihică sau mindscan**

Această „măturare” nu necesită un aparat de tip radiologic, cum ar putea lăsa să se creadă denumirea sa; ea este efectuată de către o entitate care pare a fi „șef”: înfățișarea sa mai umană și statura mai înaltă reducându-i, prin comparare, pe ceilalți extraterestri la nivelul de roboți biologici sau clone. În timpul acestei examinări — adeseori rețrăită ca un viol psihic — extraterestrul își apropie fața de cea a persoanei răpite, o privește intens în ochi și uneori îi atinge fruntea. Prin acest mod, el reușește să-i controleze și să-i schimbe stările psihologice, o calmează, o liniștește, îi inspiră simpatie față de răpitorii săi și scopul pe care-l urmăresc. Entitatea reușește să capteze informațiile direct din creierul pacientului său, să le modifice, să-i impună altele. Teamă cedează atunci locul unei încrederi totale și unui sentiment de iubire universală.

După părerea lui Budd Hopkins, răpitorii adeseori profită de acest moment pentru a-i face pe copiii mici să creadă că ei sunt adevărații lor părinți; copiii îi cred și își consideră mama o uzurpatoare. Mi-a citat numeroase cazuri, comentând: „Conform acestei idei implantate în psihicul lor, cel care se presupune că-l iubește cu adevărat pe copil face parte dintre răpitorii săi și adeseori este cel care conduce toate experiențele!”

Intervenții asupra organelor de reproducere

Nimic din ceea ce se referă la funcțiile sexuale nu este scăpat din vedere: recoltarea ovulelor, implantarea sau extracția unui embrion la femei, prelevarea spermei la bărbați. Prelevarea ovulelor se efectuează apăsând cu putere abdomenul femeii și introducând diverse tipuri de instrumente în vaginul său, până la ovar, sau introducând un ac lung, unit cu un gen de seringă, în buric. Această procedură este descrisă ca fiind foarte dureroasă, însă suferința încetează imediat ce extraterestrul își pune mâna pe fruntea celui răpit. După întâmplarea sa, Barney Hill — *primul* răpit care a raportat o prelevare de spermă — a constatat pe partea inferioară a abdomenului său apariția unor urme asemănătoare cu niște negi dispuși în cerc și care puteau corespunde aplicării în jurul organului său sexual a unui aparat circular. Răpiții de sex masculin, chiar și cei înainte de pubertate, constată urme și vânătăi în jurul regiunii lor genitale.

Unii răpiți (bărbați sau femei) se revoltă și îi înjură pe răpitori, însă nimic nu oprește mersul operației decise de către extratereștri. Micile ființe își îndeplinesc munca cu o eficiență și o precizie care îi fac să fie comparați cu niște roboți programați.

Conform mărturiilor, extratereștrii par să poată controla total sistemul nervos central uman, fără a afecta organele vitale, nici respirația. Însă ei creează de asemenea și halucinații, de aceea trebuie acceptat cu circumspecție scenariul raportat, conform căruia răpitorii sunt interesați de ceea ce țin:

— de *reproducere*,

— de *aspectul emoțional al sexualității* (voyeurismul lor nu se limitează doar la activitățile sexuale forțate ale celor răpiți, ci și la exprimarea legăturilor afective pe care se străduiesc să le creeze între captivii lor),

— de *durere* (pe care o aplică cu sânge rece pentru a studia reacțiile),

— și de *emotivitate* (imagini proiectate ale distrugerii planetei, a scenelor referitoare la viața intimă a răpitului, obligația de a ține și proteja bebelușii plângâni sau bolnăvicioși).

Prezentarea copiilor

Dacă, pe parcursul primelor răpiri, extraterestrii le dădeau posibilitatea răpiților să viziteze sălile lor de mașini și postul lor de pilotare (de parcă principala întreprindere era „călătoria” până la noi), astăzi, după cum am semnalat, mândria vizitatorilor ține de experiențele lor genetice, ale căror rezultate nu se plictisesc să le demonstreze; par să vrea ca cei răpiți să se simtă mândri de participarea lor la aceste succese. Îi fac să viziteze sălile — foarte bine iluminate — destinate diferitor stadii de dezvoltare ale hibridilor. Traseul aproape obligatoriu al individului răpit cuprinde oprirea în sala de incubație; aici un aparat este conectat la niște borcane mari de sticlă, umplute cu o soluție lichidă, în care plutesc fetuși (Anita Davis a văzut un extraterestru plasând embrionul care tocmai îi fusese extras în acest *incubatorium*). Persoana răpită trebuie să contemple aceste grozăvii demne de muzeele de științe ale naturii, însă aici fetușii trăiesc și mașina le reglează dezvoltarea.

O altă etapă: salonul nou-născuților. Sub îngrijirea extraterestrilor femele¹, bebelușii sunt mai degrabă depozitați decât culcați în niște sertare transparente, suprapuse (uneori este vorba de sute de bebeluși în sute de cutii). Răpitele trebuie să rămână lângă aceste mici ființe, imperfecte, conform criteriilor noastre, palide, slăbănoage, plătând și aproape chele, lipsite de reflexele bebelușilor umani (nici gesturi, nici mișcări, nici strigăte, nici plânsete, nici râsete), însă ai căror ochi au deja o calitate hipnotică de fascinație, de care răpita nu poate scăpa; adeseori ea va raporta că acest bebeluș era „un înțelept care posedă cunoașterea”.

Captivele trebuie să se comporte ca niște mame și niște doici: li se explică faptul că acești bebeluși au nevoie de o „mamă” și unii le sunt prezentați răpitelor ca fiind copiii lor (fabricați din ovulele lor), astfel „mama” trebuie să-și ia bebelușul „său” în brațe și să-l alăpteze (sau să se ocupe de un orfan provizoriu). Chiar dacă răpita nu are lapte, extraterestrii o obligă să alăpteze și femeia reușește s-o facă.

Unei răpite care refuza, sughițând de lacrimi, să țină la pieptul său o astfel de monstruozitate, bona-extraterestră (femeie cumsecade) i-a oferit un alt „produs”, un pic mai reușit. Trecută de primul șoc, „mama” este în general bucuroasă să joace acest rol: ea își zice că îi face un bine bebelușului și se simte sfâșiată de durere când acesta i se ia. După „prezentare”, femeile, devenite foarte materne, doresc să continue să-și

¹Stabilirea diferenței între extraterestrii mascul și femele are loc după „simțul” individului răpit, deoarece entitățile descrise nu prezintă nici un caracter sexual evident: trăsături și statură identice, absența sânilor și a organelor sexuale.

asume această funcție și, la întoarcerea pe Pământ, unele, convinse că li s-a luat propriul copil, se cufundă într-o melancolie, la limita depresiei.

Copiii hibridi mai mari (ei sunt „prezențați” până la vârsta de zece ani; apoi pleacă să locuiască „altundeva”) așteaptă, nemișcați, îmbrăcați într-un fel de cămașă de noapte. Au niște capete foarte mari în comparație cu corpurile lor plătând și descărnate, ochi mari, un nas mic, o gură minusculă, deasupra unei bărbii ascuțite, și adeseori nu au urechi. Extratereștrii le oferă tovarăși de joacă umani, tineri răpiți de vârsta lor.

Această experiență îi bulversează de asemenea și pe bărbați: „Mă simțeam responsabil de acest copil, aș fi vrut să pot continua să-l protejez... mereu. Îmi lipsește și mă gândesc permanent la el”, mi-a mărturisit Ralph, un individ răpit din Carolina de Nord, de treizeci și șase de ani.

Caracterul extratereștrilor

Cruzime, indiferență. Nu manifestă nici un scrupul față de violul psihic și fizic, de aplicarea torturilor fizice (încă nu au descoperit anestezia) și psihice. Dispun de o panoplie de teste pentru evaluarea rezistenței la suferință: uneori pacienții își pierd cunoștința și apoi un extraterestru comentează sobru: „Trebuie să o facem”¹. Nu se interesează decât de fiziologia persoanei răpite și de problemele care i-ar putea afecta fecunditatea.

Mare bunătate (teză susținută de către adepții extratereștrilor „buni”). Torturile pe care le aplică sunt menite să ne facă să devenim conștienți de adevărata noastră poziție în univers. Ei ne iubesc, ne călăuzesc, vor să ne ajute să restaurăm o calitate a vieții pe Pământ, să ne redea simțul valorilor iubirii și spiritualității.

Dispoziție uniformă. Niciodată nu sunt înfuriați. Chiar dacă individul răpit se revoltă.

Minciună. Mereu asigură: „Nu veți suferi, totul va fi bine...”, înainte de aplicarea unor veritabile torturi. Se prefac, prin întrebările lor naive, că nu au habar despre om (mirare față de noțiunile de vârstă sau îmbătrânire, întrebări repetate despre reproducerea noastră sexuală, uimire în fața unei unghii acoperite cu oă roșie). Dau orice răspuns fără a se sinchisi să pară coerenți sau credibili. Când W. Strieber întreabă: „De ce eu?”, primește un răspuns lămuritor: „Deoarece lumina dumneavoastră era aprinsă”. Cu alți răpiți, răspunsul nu este deloc mai măgulitor: „Pentru că vă aflați acolo”. Cuvinte care, ca de obicei, nu se leagă: dacă, într-adevăr, acești indivizi

¹David Jacobs, *Secret Life*, op.cit.

sunt răpiți în repetate rânduri, ei nu sunt înșfăcați la întâmplare, sunt urmăriți.

Șiretenie. Dau adeseori dovadă de politețe la sfârșitul răpirii: „Încearcă să creeze o impresie de prietenie pentru ca următoarele răpiri să decurgă mai ușor pentru ei”, deduce Budd Hopkins.

Precizie și eficacitate. Niciodată nu există ezitări sau timp pierdut în maniera lor de îndeplinire a complexe proceduri de experimentare medico-sexo-genetică. Mare dexteritate în manevrarea diverselor lor instrumente cu cea mai mare viteză.

Încăpățânare și metodă (în funcție de o logică specifică pentru ei). Răbdarea cu care săvârșesc neîncetat aceleași examinări nu merită decât un calificativ: infinită. Un individ răpit l-a întrebat pe un extraterestru de cât timp au nevoie pentru a studia pe cineva. Răspunsul (cu rar accent de adevăr): „Aceasta poate necesita ani întregi!” Chiar dacă subiectul a fost deja răpit în repetate rânduri, ei încep din nou toată procedura, atrăgând atenție modificările pe care le remarcă la victima lor: culoarea părului (colectarea unor varietăți de păr decolorat sau ondulat permanent), dinți falși (prelevări din gingie), cicatrice, pete de pigmentație...

Cunoștințe nelimitate. Le sunt cunoscute legile universului și cele ale evoluției sale viitoare. De aceea vor să ne împiedice să facem „tâmpenii” și să continuăm această escaladare nebună a tehnologiei poluante și agresive, care constituie un pericol pentru cosmos, spun ei.

Vanitate. Incapabili să-și ascundă mândria pentru rezultatele experiențelor lor genetice, nu par să înțeleagă că cei răpiți ar fi îngroziți de acești hibrizi bolnăvicioși și diformi și îi conving mental că aceștia sunt niște copii frumoși, de care doresc să aibă grijă.

Sfârșitul experienței

Adeseori persoanele răpite părăsesc OZN-ul aproape cu regret, deoarece simt o afecțiune pentru răpitorii lor. După ce i-au tratat ca pe un material de laborator, extraterestrii se arată mai politicoși, parcă pentru a lăsa o impresie mai bună și a facilita întâlnirile ulterioare. Însă se grăbesc vizibil să treacă la „etapa următoare”. Când încercările iau sfârșit, răpitul este dus la „vestiar”, unde se află veșmintele sale. Este ajutat să se îmbrace (adeseori strâmb: veșmintele puse de-a-ndoaselea sau care aparțin altcuiva) și este expediat în grabă.

Întoarcerea

Modul în care se întoarce răpitul, în general trecând prin acoperiş sau fereastră, nu este niciodată bine precizat. În unele cazuri, extraterestrii îl ajută să urce în pat. La deşteptare, găseşte sânge pe cearşafuri sau pe feţele de pernă. Femeile descoperă pe picioare o substanţă lipicioasă, care se scurge din vagin şi se usucă repede, alţii au părul impregnat cu gelatină (unii dintre cei răpiţi susţin că părţile corpului le-au fost unse cu un fel de gel colorat — asemănător cu gelul aseptice folosit în spitalele noastre în câmpul operator — înainte de a li se aplica electrozi sau de a fi „operaţi”: acest detaliu este printre ultimele apărute în descrierea procedurii medicale). Majoritatea se trezesc foarte obosiţi.

Missing time

Am vorbit deja despre această caracteristică a experienţei. După înlăturarea acestei bariere amnezice (prin intermediul amintirilor regăsite fie conştient, fie sub formă de vise, fie sub hipnoză), recuperarea tuturor detaliilor nu este totuşi garantată.

Blocajul amintirilor

Regăsindu-şi amintirile, persoanele răpite refuză să evoce unele dintre ele. Refuzul lor nu este motivat de teama de ridicol sau de a fi consideraţi deliranţi, deoarece această reacţie frecventă de blocaj se manifestă în timpul interogatoriilor efectuate de terapeuţi sau cercetători care cunosc dosarul răpirilor. Răpiţii afirmă că li s-a ordonat să nu dezvăluie nimic despre experienţa lor şi că au fost asiguraţi că, în orice caz, nu vor păstra nici o amintire despre ea.

În zorii zilei de 28 noiembrie 1980, agentul de poliţie Alan Godfrey, încheindu-şi tura de noapte, se pregătea să se întoarcă la Todmorden (Yorkshire) când a zărit în faţa sa pe şosea o maşinărie cu înălţimea de patru metri, în formă de cupolă, care plana deasupra solului.

Godfrey vroia să-şi alerteze postul, însă nici radioul automobilului său, nici staţia sa de emisie-recepţie nu funcţionau. A început să facă o schiţă a maşinăriei, însă aceasta s-a evaporat. Ajuns la comisariat, nu ştia dacă trebuie să facă un raport oficial despre cele observate, dar, aflând că nişte colegi din Halifax au văzut recent nişte obiecte zburătoare asemănătoare, îşi scrie raportul. Mărturia sa se răspândeşte şi devine subiectul mai multor articole în presa locală; trei cercetători ozenologi din Manchester (dintre care un ofiţer de poliţie) îl conving să încerce o regresie sub hipnoză. Consimte o experienţă cu un psihiatru la care poliţia face apel pentru a-i ajuta pe martori să-şi reamintească detaliile crimelor.

Sub hipnoză, polițistul își amintește că coborâse din automobilul său pentru a face o schiță a mașinăriei. Atunci obiectul emite în direcția sa o rază luminoasă orbitoare și Godfrey se întoarce în grabă în vehiculul său care nu vrea să demareze; are impresia că se scufundă într-un univers al întunericului, de parcă își pierde cunoștința. Retrăind aceste evenimente — ședința a fost filmată — Godfrey a început să se agite și să dea dovadă de evidente semne de frică: ceva îl „ține”, striga el. Fără nici o tranziție, se pomenește în interiorul unei săli boltite, lângă un umanoid înalt, bărbos, îmbrăcat în negru și alb; niște bipezi mici, hidoși, cu capul rotund și talia unui copil de șase ani, se apropie de el și încep să-l palpeze, să-l bată cu palmele peste corp, să-i pună în mișcare articulațiile. Bărbosul (care se prezentase sub numele de Joseph) îl liniștește: aceste ființe mici sunt doar niște roboți și nu-i vor face nici un rău. Apoi Joseph îl trage spre o masă acoperită cu piele neagră, pe care vrea să-l întindă. Godfrey începe să se zbată. Nu pentru mult timp. Ceva din interiorul său *îl obligă să se supună*: renunță la orice rezistență fără să-și pună întrebări. O lumină puternică este proiectată asupra capului său, în timp ce o mașinărie complexă este dispusă în jurul său. Când psihiatrul îi cere să se concentreze asupra acestui aparat pentru a-l descrie, Godfrey se împotrivește: nu poate, *nu are dreptul să vorbească despre el* și declară: „De fiecare dată când mă gândesc la acest aparat, mă simt foarte rău”.

Persoanele răpite se comportă mai întâi de parcă ar fi primit o sugestie posthipnotică ce le ordonă să nu dezvăluie anumite informații. Călăuziți de hipnotizorul lor, ei vor reuși (adeseori după mai multe ședințe) să-și regăsească „amintirile” și să accepte să vorbească despre ele. Această eliberare bruscă nu face decât să accentueze straniul aventurii lor. Dacă, după cum cred unii, răpitorii posedă o tehnologie și o știință a manipulării psihice, care depășesc orice descriere, dacă utilizează tehnici de sugestie, cum ar putea ignora faptul că hipnoza permite înlăturarea blocajelor de memorie? Nu e prea logic. Prin urmare, *oare amintirile regăsite sub hipnoză nu corespund unui SCENARIU IMPLANTAT în conștiința celui răpit, pentru a-i controla mai bine convingerile și informațiile pe care le va furniza?* Subtilă manevră: asemenea informații vor fi luate drept serioase, deoarece par să fie „smulse” la dorința extratereștrilor...

Amintirea-ecran

Blocajul memoriei se poate efectua într-o manieră mai subtilă decât amnezia prin intermediul amintirii-ecran: o amintire de substituie creată pentru depășirea unui traumatism. Amintirea conștientă a unei prezențe „imposibile” (un lup, o cucuvea gigantică, un cerb-lopătar, un înger...) în

natură sau în dormitorul său îl convinge pe individul răpit că își amintește un vis. Folosirea hipnozei ridică masca: prezența neobișnuită se dovedește a fi un extraterestru, iar visul — o răpire. De obicei, transformarea se efectuează sub forma unui animal (cucuvea pentru W. Strieber, elan pentru Carl Higdon, cerb pentru Virginia Horton, colibri pentru Mary¹) și, în același mod, se deghizează OZN-urile: un autobuz² sau o ambulanță (pentru Linda Cortile).

În psihologie, se consideră că amintirile-ecran servesc pentru disimularea abuzurilor sexuale sau violențelor fizice: copiii care au suferit asemenea traumatisme resping aceste evenimente din memoria lor conștientă. Mai târziu, amintirile penibile apar din nou *deghizate*: ele nu mai sunt dureroase. Amintirile-ecran disimulează frecvent începutul unei răpiri (în studiul său referitor la 300 de cazuri de răpire, Bullard numără 270).

În timp ce unii cercetători prezintă amintirea-ecran drept o imagine *inventată de către răpit* pentru a atenua impactul realității deranjante a OZN-ului asupra psihicului său (ea este creată de către creier pentru a ascunde înfățișarea oribilă a vizitatorilor, afirmă W. Strieber), Budd Hopkins, precum și David Jacobs susțin că ea este *impusă*. Mai mult decât atât, este o tehnică nespuse de eficientă pentru a ne induce în eroare. Bazându-se pe un caz din Washington, el demonstrează că *aceeași* amintire-ecran a fost impusă unei răpite și prietenei sale, *nerăpită*, însă prezentă la evenimentele citate, pentru a le justifica într-un mod coerent întoarcerea târzie.

În ianuarie 1988, două tinere studente din Washington se întorc acasă în jurul orei 2 dimineața. Sunt cuprinse de îngrijorare: nu mai recunosc drumul pe care-l folosesc regulat și se simt rătăcite într-un oraș mort. În mijlocul drumului sunt prinse într-un accident în lanț șase mașini, însă scena este ireală; în jurul accidentului nu se află nimeni: nici pasageri, nici șoferi, nici răniți, nici o ambulanță. Ele se întorc acasă foarte târziu, impresionate de acest incident suprarrealist, pe care una dintre ele i-l raportează mamei sale. Hipnoza (efectuată de către Budd Hopkins) dezvăluie că accidentul era amintirea-ecran care disimula un OZN. Doar una dintre cele două tinere a fost răpită (extraterestrii i-au spus că nu-și va aminti *decât* mașinile); cealaltă a fost „deconectată” după tehnica bine cunoscută, descrisă de Hopkins și unii cercetători.

¹Budd Hopkins, *Missing Time*, op.cit.

²Caz citat de către Jacques Vallée în *Dimensions*.

După părerea lui Hopkins, „aceleași amintiri-ecran plauzibile sau ridicole pot fi impuse cu aceeași ușurință martorului nerăpit pentru aceeași întâlnire. Martorul jenant nu ridică probleme, de aceea răpirile în zonele urbane rămân ascunse”¹.

Întrebarea pe care o puneam mai devreme referitor la amintirile regăsite sub hipnoză poate fi pusă și în privința amintirilor regăsite după înlăturarea „ecranului”. Ce drept avem să susținem că astfel de detalii (cerbii-lopătari, bufnițele și alte animale) reprezintă niște amintiri-ecran, în timp ce celelalte sunt amintiri care trebuie acceptate literă cu literă, sau, mai bine zis, imagine cu imagine? De ce să admitem că cerbul poate fi o amintire-ecran, care ascunde un extraterestru, fără să ne gândim că extraterestrul, scos în cele din urmă din bârlog, ar putea fi de asemenea o amintire-ecran, care disimulează altceva la care nu putem avea acces? Desfășurarea răpirii așa cum este ea raportată de mii de persoane răpite — și adeseori smulsă, frântură cu frântură, grație hipnozei — ar putea fi doar un scenariu-ecran implantat în psihicul lor, fie pentru că sunt incapabili să înțeleagă adevărata natură a experienței pe care au trăit-o, fie pentru că Inteligența care-i manipulează nu dorește ca ei să-și amintească de ea și le-a fabricat „pe măsură” un scenariu *menit să fie descoperit* sub hipnoză, astfel încât să credem că am descoperit secretul.

Greșelile

Eficienți și discreți: astfel ar fi extraterestrii care, fără să le pese de victimele lor, își urmăresc scopul secret. Perfecți? Ba bine că nu! Acești experți în străbaterea aparențelor (și a corpurilor solide), campioni incomparabili ai levitației, maeștri ai groazei absolute, geneticieni fără frontiere, deșteptători ai conștiinței planetare, se înșeală sau, mai degrabă, ne arată că se înșeală: persoane răpite din greșeală (tatăl lui Betty Andreasson respins ca fiind „prea bătrân”), întoarse înapoi în mașini care nu le aparțin sau în niște locuri unde nu se aflau, cu îmbrăcăminte a cărei proveniență rămâne enigmatică (aceasta nu aparține nici martorului, nici familiei sale)... Linda Cortile se trezește cu mânecile vestei sale de pijama trase pe pulpele picioarelor în loc de pantaloni sau cu o haină pe care nu o purta pentru somn. M-a asigurat că nu este somnambulă și nu a avut niciodată acest gen de probleme în timpurile fericite când extraterestrii vroiau s-o lase în pace.

Cât de neatenți pot fi răpitorii din cosmos!

¹Budd Hopkins, *The Ongoing Problem of Deception in Ufo Abduction Cases*, *The Intruders Foundation*.

— O americană bogată, de o vârstă înaintată, se trezește periodic complet goală în grădina sa. În această „îmbrăcăminte” mai mult decât sumară, cere să i se deschidă ușa propriei case, închisă din interior. Nu-și recuperează niciodată costisitoarele cămăși de noapte din mătase și nu are norocul să fie „readusă” îmbrăcată în alt veșmânt (cazul lui John Carpenter).

— Sub hipnoză, Patty Layne (profesor universitar) regăsește cheia unor pănii ale sale din internat: i se întâmplă să se trezească în altă parte decât în patul său, în timp ce în această instituție plimbările nocturne erau interzise, iar adolescența nu suferea de somnambulism. Fără a bănuî, Patty fusese răpită în repetate rânduri. Într-o noapte, când se întorcea înapoi plutind prin fereastra închisă, s-a pomenit în camera uneia dintre colegele sale de clasă, pe care a trezit-o. Adolescența a fost nevoită să inventeze o istorie pentru a-și face plauzibilă pătrunderea în această cameră în toiul nopții. Altă dată s-a pomenit în baie, cu toate accesoriile toaletei sale împrăștiate pe jos. La timpul respectiv, nu reușise să înțeleagă ce se întâmplase (cazul lui David Jacobs).

— Un automobilist părăsise autostrada care ducea spre Dallas pentru a trage un pui de somn pe marginea unui drum secundar. S-a instalat pe bancheta *din spate* pentru somn, în timp ce pasagerul său se odihnea în față. În timpul somnului a fost răpit și s-a pomenit conducând — deci, pe scaunul *din față* — pe o autostradă și *in sens opus*. (Celălalt pasager nici nu se mișcase.) O reîntoarcere cu adevărat brutală și care cu greu putea rămâne neobservată (cazul lui David Jacobs).

— Emily Cronin, tână sa fiică și o prietenă s-au oprit pe o șosea din împrejurimile Los Angeles-ului. O lumină galbenă orbitoare le-a înconjurat vehiculul, în timp ce un sunet strident o paraliza pe Emily. Ea își simte mașina scuturată. Sub hipnoză își amintește: o ființă înaltă, ciudată, se uita în interiorul automobilului său, scuturându-l violent. Alte două ființe o supravegheau pe prima și îi spuneau telepatic (însă Emily reușea să înțeleagă) că greșise persoana și că nu ar fi trebuit să se afle acolo. Emily își mobilizează energia și reușește să miște un deget. Lumina, sunetul, entitățile: totul dispare și situația devine din nou normală¹.

Se pune întrebarea dacă aceste „manevre greșite” n-ar fi mai degrabă *deliberate* decât involuntare, iar indivizii răpiți — victime ale unui spectacol jucat pentru a-i intriga...

Cel mai reușit exemplu al unor asemenea „greșeli” este cazul Higdon: când extraterestrii își dau seama că nu au ales un răpit bun (conform necesităților lor), în OZN se deschide o trapă și omul este aruncat la pământ, pe o pantă pietroasă, unde se rănește.

¹Ann Druffel & Scott D.Rogo, *The Tujunga Canyons Contacts*, Penguin Books, 1988.

Afacerea datează din 25 octombrie 1974. Higdon (în vârstă de patruzeci și unu de ani) pleacă la vânătoare de elani într-o pădure din Wyoming. Își parchează mașina într-o poiană și în curând zărește cinci elani, dintre care un mascul foarte frumos. Îl ochește și trage. Nu se aude detunătura. O tăcere absolută s-a lăsat peste pădure. Păsările tac. Nici o insectă zburând, nici un trosnet. Higdon vede glonțul care iese *pe îndelete* din țeavă și cade vreo cincisprezece metri mai încolo. Îl ridică. Plumbul a dispărut. N-a rămas decât învelișul din cupru, topit, deformat. Bagă incredibilul obiect în buzunar și face câțiva pași; în fața sa se află un umanoid monstruos, îmbrăcat într-un combinezon mulat pe corp. Foarte vâjnoasă, ființa are aproape 1,80 metri înălțime. Capul său gălbui este cât se poate de neobișnuit: cu două coarne (sau antene?) de circa douăzeci de centimetri, care pornesc din frunte; acesta este înfipt între umeri. Brațele sale, lipsite de palme, se termină la nivelul încheieturii; unul dintre ele are la capăt un gen de tub.

Cuvintele creaturii (care se exprimă în engleză) sunt de o banalitate nu prea compatibilă cu aspectul său surprinzător:

- Ce mai faci?
- Binișor, răspunde Higdon.
- Vă este foame?

Ca un prestidigitator, umanoidul face să țâșnească o cutie mică, ce planează în direcția vânătorului. Higdon o prinde și descoperă în ea niște pastile rotunde. Înghite una și bagă cutia în buzunar.

— Vreți să veniți cu noi? întreabă ființa, care îi indică, la câțiva metri depărtare, un obiect cubic, voluminos, puțin mai înalt decât el.

O propunere care nu admite nici o alegere: Higdon se simte paralizat și se pomenește în interiorul mașinăriei (cu mult mai vastă din interior decât din exterior). Un alt umanoid îi pune pe cap o cască acoperită cu electrozi și fire și „cubul” decolează.

— Planeta noastră se află la 163.000 mile-lumină de Pământ, i se explică. (Higdon va susține la poliție că își amintește foarte bine această expresie „*mile-lumină*”, care i s-a părut absurdă.)

OZN-ul se așează pe planeta umanoizilor, o planetă a viitorului, străbătută de carusele luminoase, cu zgârie-nori amețitori, și Higdon este condus în interiorul unui turn gigantic, unde este supus unui examen medical, care se termină rapid: el află că „nu corespunde *așteptărilor*”. Iată-l din nou în cub, întorcându-se spre Pământ. Mașinăria încetinește, survolează pădurea de unde a fost răpit vânătorul. În momentul când acesta își zărește mașina, umanoidul își agită tubul în direcția vehiculului, care dispare ca prin minune. Higdon nu are timp de mirare, urmează o zdruncinătură: se pomenește pe pământ, unde a fost aruncat fără menajamente. Nu reușește să se orienteze. Puțin mai departe, în mijlocul unui smârc, se află o camionetă. Se refugiază în ea, răătăcit, cuprins de greață, prea confuz pentru a raționa, cu ochii care îi ard și îi lăcrimează. Se aude un țârâit, apoi o voce. Este radiotelefonul. Salvat! Higdon imploră să fie căutat, însă nu este în stare să-și dea poziția, nu știe unde se află. Va fi găsit spre miezul nopții, în interiorul... *propriului*

său vehicul — nu îl recunoscuse — împotmolit în mijlocul unui smârc atât de mlăștinos, încât polițiștii vor fi nevoiți să vină să-l caute pe jos, întrebându-se prin ce miracol imposibil reușise mașina să ajungă într-un asemenea loc.

Higdon rămâne trei zile la Spitalul Memorial din Rawlins. În momentul internării sale, vorbele sale confuze (nu-și amintea nici propriul nume, nici de existența familiei sale și vorbea despre o călătorie spre o altă planetă) au făcut să fie luat drept un delirant. Testele și diversele examinări au stabilit că era cu mintea întreagă, nu suferise comotii sau leziuni cerebrale și nu luase droguri. Mai apoi vor începe să curgă mărturiile referitoare la moralitatea și seriozitatea sa.

Salvatorilor lui Higdon nu le venea să creadă că mașina reușise să-și croiască drum printr-un lac de nămol impracticabil, afacerea a devenit cunoscută și a fost reluată de către presă *din cauza mărturiei poliției*. Alertat, dr. Leo Sprinkle reușește să-l convingă pe martor să accepte regresia. Hipnoza îi confirmă amintirile și adaugă alte detalii, la fel de fantastice, însă prea lungi pentru a fi expuse aici.

Nimeni nu poate ști dacă amintirile — conștiente sau recuperate — corespund unor *fapte reale* sau unui *scenariu implantat* în mintea lui Higdon, a cărui bună-credință nu ar putea fi pusă la îndoială. Preferăm să subliniem trei fapte *concrete*:

1. Aspectul glonțului pe care Higdon a avut fericita idee să-l recupereze a fost considerat de neînțeles de către expertul poliției, care scrie: „S-ar putea spune că a fost întors pe dos, din interior spre exterior, de către o mână supraumană!” Un metalurgist, consilier științific al APRO, nu a fost în stare să explice enigma.

2. Ca urmare a unei probleme tuberculoase, Higdon avea un plămân foarte deteriorat (reduc și fisurat), a cărui stare nu se putea ameliora nici natural, nici chirurgical. După experiența sa, nu rămăsese nici o sechelă a vechii sale maladii.

3. Calculii renali de care suferea Higdon au dispărut în același mod.

Peste câțiva ani (în septembrie 1978), Higdon a consimțit să se supus unor experiențe psihologice efectuate de către doi specialiști în hipnoză: dr. Greenberg (consilier științific al poliției din Los Angeles) și dr. Sidney Walter (printre alte titluri, consilier pe lângă Ministerul Sănătății și expert al Ministerului Învățământului și Problemelor sociale). Ambii l-au declarat sincer; reacțiile sale din timpul hipnozei, când descria lumina violentă la care fusese expus, demonstau că el fusese „realmente confruntat cu această lumină extraordinară”. Un test făcut cu ajutorul uneia dintre cele mai sofisticate versiuni ale detectorului de minciuni (PSE: *Psychological Stress Evaluator*) l-a făcut pe expert să conchidă:

„Sunt nevoit să admit că în viața acestui om s-a întâmplat ceva absolut fantastic: aparatul dovedește în mod categoric acest lucru”.

Această istorie dă naștere la (cel puțin) două întrebări — pe care ni le punem și în alte cazuri:

— Mașina lui Higdon a fost găsită în mijlocul unui smârc unde era imposibil de circulat. Această anomalie a intrigat poliția și a declanșat publicații în presă. De parcă „s-ar” fi încercat în mod deliberat să se atragă atenția asupra acestui incident. Cui corespunde această dorință de ostentație într-un domeniu în care sunt luate toate precauțiile pentru a încurca urmele și a nu lăsa nici o dovadă?

— Examenul medical al „extratereștrilor” s-a întrerupt foarte repede sub pretextul că Higdon nu convenea. Or, bărbatul fusese supus unei vasectomii după nașterea celui de-al patrulea copil al său. A fost respins pentru că nu prezenta interes în cadrul experiențelor de hibridizare sau această respingere este o înscenare menită să ne sporească încrederea în ideea la modă precum că asemenea experiențe reprezintă scopul răpirilor? (După părerea lui D. Jacobs, scopul răpirii este producerea copiilor și constituirea unui stoc genetic. Prin aceasta, el aderă la teoriile lui Budd Hopkins, care descrie pe larg prelevările de spermă și ovule, inserțiile și extragerile unor seringi cu o mică sferă la capăt, prezentările bebelușilor procreați artificial.)

Jenny Randles a studiat cazul unei englezoaice de cincizeci de ani, răpită, apoi respinsă după examinarea de la bordul unui OZN, fiind considerată „prea bătrână” (acest incident datează din noiembrie 1978, înainte de publicarea cărților în care Budd Hopkins își expune teoriile referitoare la scopul răpirilor). În aceeași zi, puțin mai târziu, la o depărtare de câțiva kilometri, au fost răpite patru femei tinere în vârstă de circa douăzeci de ani, care se deplasau cu mașina. Și ozenologul britanic comentează: „În toate cazurile studiate de mine, atunci când subiectul a depășit vârsta de procreare a copiilor, răpirea este întreruptă”.

Consecințele

O răpire este urmată de trei tipuri de reacție. Persoanele răpite își consideră experiența:

Drept traumatizantă: se simt violați, fiindu-le amenințată existența și trăiesc cu obsesia că aceasta va începe din nou.

Drept benefică: ea le-a schimbat concepția despre viață, le-a trezit curiozitatea și le-a deplasat centrele de interes. Ei citesc, se informează, militează pentru o anumită calitate a vieții.

Drept ambiguă: sunt împărțiți între teamă și dorința de a afla mai multe despre aceasta.

Pentru majoritatea celor răpiți, existența devine mai dificilă din momentul când își regăsesc amintirile (fie că aceasta se întâmplă prin amintiri fragmentare intermitente și spontane, prin vise recurente sau prin hipnoză): hărțuiți de coșmaruri, de reminiscențe ale unor scene de groază populate de creaturi monstruoase, ei trăiesc cu obsesia că le va fi aplicată din nou o asemenea încercare. Majoritatea simt niște temeri inexplicabile în anumite locuri ale șoselelor, podurilor sau câmpiilor. Unii răpiți încep să dea semne de paranoia, să se îndoiască de sănătatea lor psihică; unii medici profesioniști îi tratează ca pe niște bolnavi psihici, le aplică o medicație intensivă și, cu acordul familiei, convinse că ruda lor și-a pierdut mințile, încearcă să-i îndrepte spre instituțiile specializate. Conform concepțiilor occidentale — care nu sunt împărtășite de alte forme de cultură sau civilizații — *asemenea evenimente nu se pot întâmpla*. Astfel, persoanele răpite se străduiesc să alunge aceste viziuni obsedante ale ochilor monstruoși și pătrunderii instrumentelor amenințătoare în corpul lor. Ele trăiesc împărțite între certitudinea că bizarul a dat năvală în viața lor și necesitatea de a fi considerate normale de către restul lumii.

Întâlnirea de gradul IV are un profund impact emoțional asupra persoanei supuse experienței și este însoțită de transformări psihofiziologice (sensibilitate sporită la lumină, sunete, umiditate, alcool, medicamente), biologice (modificarea sistemului nervos, nivelului energetic, necesitate redusă pentru somn) și spirituale. Mulți se simt investiți cu o misiune (răpitorii lor i-au instruit că trebuie să militeze pentru pace în lume, să lupte împotriva poluării și să ajute la prevenirea aproape inevitabilului holocaust nuclear) și discursul lor se înrudește cu cel al *channels* (versiunea *new-age* a mediumurilor la încarnare în secolul al XIX-lea), ale căror cuvinte sunt bazate pe niște „revelații” ale entităților. Alții devin tămăduitori: ei au fost „informați” că acesta va fi rolul lor.

Sunt nebuni, sunt normali? Imposibila evaluare a unei explozii de neînțeles. Între înger și extraterestru. Dubii în privința hipnozei. Regresii multiple. Amintiri adevărate sau false? Peter Robbins sau rezistența la fabulație.

Descoperind aceste relatări extraordinare ale unor „martori direcți”, prima reacție este să râdem sau să dăm din umeri; nu pot fi decât fabulații sau deliruri! O altă reacție ar fi neliniștitoare, dar, imediat cum ne apucăm să studiem aceste cazuri (și scepticii ar trebui să dea dovadă de onestitate în această privință), această judecată apriorică își dezvăluie fragilitatea.

Timp de optsprezece ani, mica lume a celor răpiți de extratereștri i-a intrigat atât de mult pe psihiatri și pe psihologi, încât o carte nu ar fi suficientă pentru a analiza diferitele studii pe care aceștia i le-au consacrat, folosindu-se de un arsenal de teste și ipoteze. Prin refuzul lor de a se încadra într-un tipar, aceste aventuri constituie o sfidare la adresa comunității specialiștilor în psihicul uman, atât de obișnuiți totuși cu experiențele neobișnuite.

Aceste „întâmplări puțin credibile, relatate de martori foarte credibili”, conform formulării doctorului Leo Sprinkle, deranjează prin faptul că sunt transmise în același mod, după o schemă monolitică și *complet impersonală*. Deși persoanele răpite provin din toate țările și din toate mediile, prezentând origini, nivel cultural, social sau economic, personalități diferite, ele povestesc *aceeași înlănțuire de evenimente identice*, despre care nu se face nici o mențiune în literatura consacrată bolilor mintale¹.

Nu mai rămâne decât ca afirmațiile răpiților cu privire la evenimentele trăite de ei să determine includerea lor în categoria bolnavilor mintali și într-o tautologie descrisă astfel de Budd Hopkins:

„De ce crezi că ai fost răpit? Fiindcă ești nebun! Și de unde știm că ești nebun? Simplu, fiindcă ai senzația că ai fost răpit!” Avem de-a face cu un cerc vicios din care este greu de ieșit.

Ce-ar gândi un psihiatru care nu cunoaște religia catolică, dacă un preot i-ar spune că în fiecare zi mănâncă trupul lui Hristos și că îi bea

¹John Mack, *What Might the UFO Abduction Phenomenon Mean for the Human Future?* (conferință ținută pe data de 23 aprilie 1993) și doctorul Berthold Schwartz (care a efectuat aceste cercetări timp de zece ani) în *UFO Dynamics: Psychiatric and Psychic Aspects of the UFO Syndrom*, Rainbows Books, 1983.

sângele? În societatea noastră, o persoană este considerată normală dacă prezintă sistemul de credințe al celui care o examinează (să ne aducem aminte că normalitatea nu este decât o noțiune statistică privind conformitatea cu majoritatea și nu prezintă nici o conotație calitativă). Când o persoană cu care discutăm pune sub semnul întrebării sistemul nostru de referințe, ne găsim în fața a două alternative: fie interlocutorul nostru este nebun, fie sistemul nostru de referințe este fals.

Un terapeut convins că extraterestrii nu există va cataloga în mod logic o persoană răpită în categoria „paranoidă”, se plânge doctorul Jean Mundy. „Pentru a afla dacă răpiții sunt «deranjați» sau nu, ar trebui examinați de un psiholog care să nu refuze a priori ipoteza că extraterestrii ar putea vizita Pământul”, dorește fostul profesor de psihologie de la Universitatea din Long Island¹.

Este în același timp să ceri prea mult și complet inutil! Pe moment, nimic nu ne permite să luăm mărturiile drept bune și să considerăm că experiențele ce par „întâlniri cu extraterestrii” chiar și sunt. Răpirea, am mai spus-o, este poate intrarea provizorie într-o altă dimensiune a realității, în care psihicul subiectului este manipulat de o formă de Inteligență și este supus unui mediu iluzoriu, virtual, ce prezintă doar aparența realității. Pentru a studia în mod imparțial psihologia răpiților, este suficient să trecem sub tăcere experiențele lor până ce experții vor ajunge la o concluzie. Această muncă a fost realizată în cursul unei experiențe capitale realizate în mod întâmplător de doctorița Elisabeth Slater.

În 1981, un psiholog (doctorița Aphrodite Clamar) și doi experți în ozenologie (Ted Bloecher și Budd Hopkins) au selecționat nouă subiecți (cinci bărbați și patru femei) care prezentau *missing time* și relataseră că fuseseră duși la bordul unui OZN și supuși unui examen medical. Aceștia i-au cerut doctoriței Elisabeth Slater să le facă o evaluare psihologică. Psihologa *nu știa* că cei nouă fuseseră răpiți. Printre ei erau patru celibatari, patru divorțați și o persoană căsătorită; aveau cu toții diplome universitare și exercitau profesii care îi aduceau în contact cu oamenii (învățător, jucător și profesor de tenis, inginer electronist, avocat, om de afaceri, artist, secretar, tehnician audiovizual, director al unui laborator farmaceutic).

Acest studiu își propunea să determine, fără știrea doctoriței Elisabeth Slater, dacă acești indivizi prezentau un element care i-ar fi putut

¹În *Bulletin of Anomalous Experience*, vol. 2, nr. 3.

predispune să inventeze asemenea povești pe scheme similare. Psihologa remarcă următoarele caracteristici: inteligență ușor superioară mediei, viață interioară bogată, simț al identității scăzut, vulnerabilitate în domeniul relațiilor umane, tendința de a sta în defensivă și respect de sine scăzut. Trăsături care, precizează ea, indică o mare sensibilitate, dar nu tendința spre paranoia, așa încât îi consideră normali, nemanifestând nici un semn de tulburare mintală.

După ce și-a terminat analiza, doctorița Slater a fost informată despre particularitatea subiecților pe care îi testase. Psihologa — obișnuită cu bolnavii mintal — nu și-a ascuns uluirea: „N-am auzit *niciodată* asemenea relatări. Unii pacienți de-ai mei pretind că CIA le ascultă telefoanele, că vocea diavolului le ordonă să se sinucidă sau să ucidă pe cineva, dar să fi fost capturați de extratereștri asta *niciodată*! Nu pot afirma că acești oameni au fost răpiți de extratereștrii, așa cum afirmă, dar am constatat că *nu sunt nebuni*. N-am nici o explicație în ceea ce-i privește.”

După ce s-a documentat în privința răpirilor, Slater s-a reapucat de muncă. Fiindcă remarcase că toate persoanele răpite prezentau același sentiment al nesiguranței ca și victimele violurilor, ea emite o ipoteză: este posibil ca problemele lor psihologice să fie, în același mod, *cauzate* de răpiri. Reafirmând în mod categoric că subiecții săi nu prezintă *nici un profil psihopatologic*, ea a precizat: „... acest arsenal de teste nu poate demonstra realitatea răpirilor de către OZN-uri, dar, cu toate acestea, se poate conchide că rezultatele nu sunt incompatibile cu posibilitatea ca faptele afirmate să se fi produs. Cu alte cuvinte, aceste mărturii *nu au nici o explicație psihologică aparentă*’.”

Nu se mai pune problema să îi considerăm psihotici pe cei care afirmă că au fost capturați, dezbrăcați, întinși pe o masă de examinare pentru a fi supuși la tot felul de operații incredibile de către ozenauți înainte de a le da drumul, după ce au primit asigurări că nu își vor aduce aminte de nimic, rezumă profesorul J. Allen Hynek², care consideră această cercetare „capitală”.

Studiile efectuate de dr. Rima Laibow (psihiatru în New York) asupra a 76 de cazuri și de dr. June Parnell (de la Universitatea din Wyoming) asupra a 265 au ajuns la aceleași concluzii. Același lucru se constată și în cazul doctorului Jean Mundy (specialist în diagnosticul bolilor mintale la

¹Ted Bloecher, Aphrodite Clamar și Budd Hopkins, *Summary Report on the Psychological Testing of Nine Individuals Reporting UFO Abduction Experiences, Fund for UFO Research*, 1985.

²*Abductees are «normal» people: the psychologist and the abductee*, în *The International UFO Reporter*, vol. 9, nr. 4, 1984.

Spitalul Saint-Vincent din New York), care a studiat psihologia persoanelor răpite, sau în ceea ce-i privește pe Warren, Zimmer etc. Nu am mai sfârși dacă am cita toate lucrările. Acești specialiști se așteptau să descopere urme ale unor boli psihice la subiecții care au pretins că au trăit asemenea experiențe nebunești, dar nu au găsit decât o angoasă (angoasă plauzibilă, dacă ne imaginăm că au trecut prin asemenea experiențe) și ceea ce se cheamă în psihologie PTSD* (*Post Traumatic Stress Disorder*): efecte secundare inerente unui eveniment traumatic trăit în mod fizic, și nu în închipuire. Dr. Aphrodite Clamar, care s-a implicat în această cercetare și a efectuat regresia sub hipnoză asupra a nenumărați subiecți, declară: „Nu am putut descoperi nici cel mai mic semn de boală psihică la persoanele care au pretins că li s-au întâmplat asemenea întâlniri ciudate.”

Imediat după aceea, tot felul de ipoteze au fost luate în considerare: predispoziție la exteriorizarea fantasmelor, traumatisme de la naștere, instabilitate a lobului temporal¹, dar concluzia este aceeași: persoana răpită este exagerat de normală.

Unui subiect perfect *normal*, sănătos și echilibrat, i se poate întâmpla să aibă percepții false sau halucinații; psihologii, psihiatrii, neurologii și alți specialiști în sănătatea mintală sunt de acord în privința acestui lucru. 79% dintre americanii care au răspuns unui sondaj efectuat de *Omni* recunosc că au avut ocazional halucinații. O treime din numărul lor le-a considerat la început percepții reale.

Persoanele răpite își prezintă adesea experiențele ca trăite într-un fel de „vis mai real ca realitatea” (o expresie frecvent utilizată de cei care au trecut prin NDE sau întâlniri cu OZN-uri.). În afara drogurilor, visele constituie cea mai răspândită modalitate ce duce la stările halucinatorii. Pentru anumiți subiecți, această cale rămâne deschisă chiar atunci când sunt treji (vise hipnagogice, care se produc înainte de adormire, sau hipnopompi, după adormire). Treziți după un somn profund, ei zăresc lângă patul lor un demon masculin (incubus) sau feminin (succubus), o fantomă, o vrăjitoare sau orice altă creatură îngrozitoare a nopții; viziunile hipnagogice — vise în stare trează — se pot produce în timpul zilei. Experiențe ca acestea par reale și sunt însoțite adesea de senzația de

¹Activitatea lobului temporal este asociată cu experiențele religioase, cu aparițiile, viziunile și halucinațiile. Unii cercetători, cum ar fi Michael Persinger de la Universitatea Laurentienne din Sudbury (Canada), cred că labilitatea lobului temporal poate explica răpirile, dar o asemenea „explicație” nu poate justifica caracterul cvasimonolitic al experienței răpirii.

prăbușire sau de plutire, dar nu lasă în urmă nici răni, nici arsuri, nici cicatrice.

Când Ronald Siegel, psiho-farmacolog la Universitatea UCLA (Los Angeles), specialist în stările alterate ale conștiinței și autor al unui eseu celebru despre efectele drogurilor asupra comportamentului¹, în timp ce își continua studiile la Universitatea din Chicago, l-a întrebat pe profesorul său cum pot fi înțelese percepțiile unei muște, acesta i-a răspuns laconic: „Fii tu însuși muscă!”. Siegel avea (aproape) să-i urmeze sugestia. Convins de faptul că legile activității cerebrale și principiile percepției sunt identice la toți oamenii și că sunt suficiente presiuni puternice ale mediului înconjurător pentru producerea halucinațiilor, Siegel a decis să facă experiențe pe el. Fiindcă nu avea cum să devină muscă, s-a scufundat timp de mai multe ore în compartimentul senzorial al lui John Lilly. Pe când plutea în întuneric, „a întâlnit” omuleți cenușii răi, care îl amenințau cu răpirea, și un Buddha gol, mult mai prietenos și înzestrat cu urechi negre uriașe, asemănătoare cu ale lui Mickey Mouse. Pentru a înțelege tulburările veteranilor din Vietnam care îl consultau, s-a închis într-o cușcă din bambus, asemănătoare celor utilizate de nord-vietnamezi, pentru a-și tortura prizonierii. De acum încolo, putea să vorbească despre halucinații.

În *Fire in the Brain*² (o carte care se devorează ca un roman de Stephen King), el prezintă cazurile a șaptesprezece pacienți de-ai săi care au trăit experiențe terifiante și pentru care halucinația a constituit cea mai bună metodă de a scăpa fără prea multe urmări dintr-un pericol de moarte. Siegel citează în acest sens cazul unei victime care reușea să suporte torturile refugiindu-se într-un soi de paradis pe care l-a inventat (fenomenul disocierii).

Argumentele utilizate de Siegel pentru a stabili că halucinațiile nu sunt apanajul bolnavilor mintali și că orice persoană normală, supusă unor condiții extrem de anormale sau extraordinare, va avea aproape invariabil halucinații³ se întorc împotriva celor care vor să le folosească pentru a demonstra că răpirile nu au baze obiective și că sunt fantasmе produse de creier. Se înțelege că experiențele biologice curente sau reacțiile psihologice și fiziologice ale creierului și sistemului nervos pot provoca imagini ciudate, chiar iluzii de posedare demonică, de pildă, dar aceste „plăsmuiri excepționale” trebuie să aibă la bază circumstanțe

¹*Intoxication: Life in Pursuit of Artificial Paradise*, Dutton, 1989.

²*Fire in the Brain: Clinical Tales of Hallucination*, Dutton, 1989.

³Acestea sunt de obicei relatate ca întâlniri cu fantome, demoni, entități imateriale sau extraterestri.

exceptionale: temperatură ridicată, izolare senzorială sau, dimpotrivă, stimulare excesivă, epuizare fizică și psihică, folosirea drogurilor, condiții fiziologice dramatice, emoții cumplite, *adică elemente pe care nu le regăsim în cazul persoanelor răpite*.

Comportamentul atribuit „extraterestrilor” este tipic celui observat în vise: ființe care zboară, apar, dispar, care trec prin diverse obstacole. Dar, în mod ciudat, *aceste vise sunt comune cu ale altora!* Persoanele capturate în același timp descriu aceleași manifestări. Indicii materiali există în toate cazurile și sunt remarcați de martori independenți: pană de motor, urme pe sol, ecou pe radare. Scenariul ireal se înscrie în cadrul spațio-temporal. Totul se petrece ca și cum „ființele” întâlnite nu se manifestă fizic, ci de parcă ar proveni dintr-o *altă realitate*, independentă de a noastră. Este o ipoteză la care ne trimit multe observații. Chiar dacă răpirile nu ar fi decât halucinații colective (concept pe care psihologia nu îl admite), nu ar fi mai puțin misterioase. Cum se poate ca *aceeași* halucinație, ce prezintă caracteristici atât de specifice, să fie împărtășită de mii de persoane din toată lumea de mai bine de treizeci de ani?

Deocamdată nimeni nu a reușit să explice cum ar putea niște persoane normale să relateze *aceleași* istorii nebunești (vezi studiile efectuate de Alvin Lawson, Scott Rogo, Louis Schoenherr).

Până și psihiatrii și terapeuții pe care nu îi interesează fenomenul OZN sfârșesc prin a admite că relatările de răpiri rezistă în fața explicațiilor obișnuite, iar încercările lor de a stabili un model psihopatologic diferit de tulburările legate de un eveniment traumatizant nu au dus la nici un rezultat. Testele psihologice nu au descoperit nici o dovadă a unei tulburări mintale sau emoționale care să poată explica aceste experiențe. „Vorbind la propriu, avem de-a face cu niște ENI (experiențe neidentificate)¹, întrucât nu le putem găsi nici o explicație care să fie de acord cu modul în care înțelegem noi psihicul uman.”

Ca o concluzie — provizorie — voi cita declarația doctorului David Gotlib²: „Sunt sigur de un lucru: un anumit număr al acestor experiențe [întâlnirile de gradul IV] nu poate fi explicat într-o manieră convențională și nu le putem respinge ca fiind provocate pur și simplu de halucinații, de criptomnezie*, de tulburări de somn sau de epilepsia lobului temporal. Sunt gata să-mi apăr părerea în fața colegilor mei.”

¹Așa cum recunoaște psihiatrul John Mack la o dezbatere televizată despre răpiri. „Nu există explicații psihiatrice pentru aceste fenomene. Este un mister autentic.”

²În *B.A.E.*, vol. 5, nr. 1.

Pentru acest terapeut (al cărui demers prudent nu ar putea fi calificat drept provenind din partea unui adept al teoriei răpirilor), cumularea probelor care ar putea susține această afirmație constituie „una dintre cele mai importante realizări ale ozenologiei în ultimii ani”.

Aproape 80% din cazurile de răpiri raportate în lume provin din Statele Unite ale Americii, unde se află cea mai mare concentrare de cercetători (și mass-media) interesați de acest subiect¹. În ciuda nenumăratelor eforturi, „nimic nu este sigur în privința răpirilor, cu excepția faptului că sunt frecvente”, remarcă, dezamăgit, folcloristul Thomas E. Bullard.

Oricât de extraordinară ar fi, această experiență nu constituie decât un exemplu printre multe altele, care par că depășesc limitele pe care ni le-am stabilit: NDE, părăsirea corpului, manifestări paranormale (premoniție, percepție extrasenzorială, psihokinezie, materializare, ectoplasmie), fenomene fizice ale misticismului (bilocație, stigmate, inedie², hipertermie, levitație, miros al sfînteniei). De-a lungul epocilor și pe diverse continente, nenumărați oameni au afirmat că „ființe” neomenești (divinități, sfinți, fantome, morți, personaje din folclor, cum ar fi elfii și zânele, demoni, îngeri, extraterestri, femei albe) le-au apărut într-o manieră ce li s-a părut *complet reală*.

Cu excepția vâlvei pe care spiritismul a stârnit-o în secolul al XIX-lea, comunitatea științifică nu s-a simțit atrasă de studiul unui asemenea domeniu; simpla bănuială a unei eventuale conotații religioase era suficientă pentru a clasifica subiectul respectiv în categoria superstițiilor. Cu toate acestea, faptele — sau, mai degrabă, mărturiile, fiindcă ne aflăm în domeniul omenescului și nu în cel, pur și dur, al măsurilor și greutăților — există. Fenomenele legate de viziuni și apariții fac parte din istoria omului, începând cu „bunul sălbatic” din Papua și până la cetățeanul megapolisurilor, de la țaranul roman până la ciobanul din Pirinei și de la țaranul celt din secolul al XVI-lea la polițistul britanic de astăzi.

¹O dată recâștigată libertatea de exprimare, în Rusia au început să se înmulțească mărturiile în aceste cazuri, răspândindu-se „răpirile à l'américaine”, deși pare dificil să se acorde o prea mare încredere acestor relatări. În fosta U.R.S.S., ozenologia este adesea pretext comercial, așa cum am constatat eu însămi la fața locului; nu numai că mărturiile se înmulțesc și evoluează pe măsura cererii, dar investigațiile — în cazurile pe care doream să le urmăresc — mi s-au părut aranjate. Ozenologii, bine dispuși, raportează gogorițe pe care le inventează pentru colegii și ziaristii occidentali.

²Posibilitatea de a trăi în stare de post total.

Dintre toate întâlnirile anormale, cele referitoare la extraterestri sunt cel mai bine documentate. Există mult mai multe organizații de ozenologi și cercetători care se străduiesc să descopere misterul eventualilor ocupanți ai OZN-urilor decât de asociații care studiază, de pildă, aparițiile Fecioarei¹, care se înmulțesc neîncetat (Statele Unite ale Americii, Rhodesia, Coreea, Bosnia, Italia, Franța etc.).

Evaluarea cantitativă a răpirilor de către extraterestri este însă delicată. Conform unui studiu efectuat de CUFOS (*Center for Ufos Studies*), au fost înregistrate 70 de apariții de umanoizi în cinci luni în Statele Unite ale Americii, din august până în decembrie 1973. Cunoscând repulsia oamenilor să raporteze asemenea viziuni (relatările despre creaturi extraordinare îi discreditează atât pe martori, cât și pe cercetătorii care țin seama de ele), se poate presupune că asemenea apariții sunt mai frecvente.

S-au făcut diverse tentative pentru evaluarea numărului persoanelor care au avut întâlniri ciudate. Încă din 1894, la cererea Centrului de Investigare a Opiniei Naționale (*National Opinion Research Center*), Societatea pentru Cercetări Psihice (*Society for Psychical Research*) din Londra a efectuat un recensământ al experiențelor paranormale: din mai mult de 15.000 de persoane chestionate, una din zece suferise o halucinație ce semăna cu o apariție (10%, deci mai mult decât 2% cât a înregistrat sondajul Roper). Studii similare au fost efectuate de niște specialiști în domeniul folclorului. Aceste anchete diverse porneau de la niște baze relativ sigure, adresându-se unor subiecți ce posedau amintiri conștiente. Persoanele răpite, așa cum a stabilit Budd Hopkins, pot ignora că au fost răpite (sau pot să nu cunoască decât detalii fragmentare ale poveștii lor); în asemenea cazuri, formularea chestionarului anchetei destinate să stabilească numărul persoanelor în chestiune constituie un exercițiu de acrobație, iar rezultatele obținute nu pot fi interpretate decât ca indici de probabilitate. În 1988, chestionarul revistei *Omni* mobilizase numeroși cititori, care credeau că trecuseră prin acest tip de experiență², dar nu a făcut o distincție între adevărații răpiți și cei care își imaginau doar acest lucru. Foarte multe evenimente, imagini, sentimente pot fi considerate *indicii* ale unor *posibile* răpiri, dar numai puține aparțin clar

¹Între anii 1928 și 1975, 230 de cazuri de acest gen, suficient de „credibile” pentru a fi reținute, au fost raportate Vaticanului (care nu le-a recunoscut oficial ca atare).

²Acest sondaj a dat o cifră aiuritoare de 15 milioane de persoane răpite în SUA, adică 6% din totalul populației americane, fiind vorba de un scor puțin superior celui de 5,5% obținut de David Jacobs în rândul studenților Universității Temple din Philadelphia. Comparativ, procentajul Roper (2%) pare foarte modest!

categoriei Întâlnirilor de gradul IV, riscul supraestimării numărului răpiților fiind inevitabil.

Sub acest aspect ar trebui privit numărul de 3.700.000 de răpiți americani, obținut în urma sondajului Roper¹; această anchetă efectuată la scară națională a permis stabilirea *întinderii simptomelor* de răpire și nu atât numărul real al persoanelor răpite.

Această cifră uriașă a suscitât dezbateri aprinse. Pentru a ne delecta cu ele, trebuie să ținem seama de trei aspecte:

1. Sondajul Roper a ținut seama de experiențele trăite de adulți. Extrapolând și pentru cazurile în care sunt implicați copii (prima răpire se produce la vârsta de cinci sau șase ani), numărul răpiților în SUA crește de la 3.700.000 la 5.000.000.

2. Fiecare răpit este „urmărit” toată viața (sau, mai degrabă, până la vârsta de cincizeci și cinci de ani, extraterestrii părând mai interesați de obstetrică și sexologie decât de gerontologie), ceea ce îi asigură o medie de zece experiențe *cel puțin*.

3. Fenomenul este mondial, nu numai american.

În urma unui calcul savant și pornind de la datele obținute de sondajul Roper, extrapolate la copii, Robert Durant, ozenolog american și pilot (sensibil, deci, la eventualele probleme de ambuteiaj al traficului aerian), estimează la 2.740 numărul de răpiri care se petrec zilnic în SUA². Considerând că durata medie a unei răpiri care necesită prezența a șase extraterestri este de șase ore, el estimează că „1.379 de extraterestri care ar lucra 24 de ore din 24 ar ajunge pentru a face aceste experiențe pe continentul american”. Alți parametri însă îi complică studiul. Astfel, există „timpuri morți”, în vreme ce alte perioade sunt supraaglomerate (nu vorbesc oare răpiții despre săli în care „își așteaptă rândul”?). Așa că Robert Durant, generos, le atribuie chirurgilor cosmici, numai pentru teritoriul Statelor Unite, un efectiv ușor transportabil de 3.000 (portavioanele pot transporta mai mult de 5.000 de persoane).

Dar ce ne facem cu cei 100 de milioane de hibridi cărora aceste experiențe le-ar fi dat viață, afirmă sarcastic un alt cercetător (după efectuarea unui alt calcul de ale cărui detalii vă scutesc)? Un număr atât de mic de extraterestri ar trebui să fie niște mame complet epuizate! Certurile în privința cifrelor sunt câteodată chiar amuzante.

Împotriva teoriei *nuts and boltists*³, Dennis Stacy face observația că, dacă o persoană din cincizeci ar fi răpită de pe planeta noastră, cerul ar fi

¹La o reuniune a secției din New Jersey a MUFON, Budd Hopkins a declarat că numărul veritabil (dar care nu poate fi mărturisit) al răpiților din SUA este de nouă milioane.

²În *Alien Abduction Workload*, BAE, vol. 4, nr. 1, și *Fate*, septembrie 1993.

³Cei care consideră că OZN-urile sunt aparate „din tablă și buloane”, adică obiecte fizice și materiale.

întunecat de OZN-urile venite să săvârșească aceste fapte abominabile. Răpirile sunt *prea* numeroase pentru a avea loc cu adevărat, în OZN-uri „autentice”, așa că ne aflăm în fața a două alternative:

— fie ipoteza răpirilor fizice, cu copii hibridi reali, este bună (dar este incompatibilă cu datele obținute în urma sondajului Roper, la care trebuie să renunțăm);

— fie cifrele obținute în urma sondajului Roper sunt exacte (și răpirile sunt fenomene psihologice).

Trebuie să alegem între HET* și Roper; concluziile lor sunt ireconciliabile.

Diferențele culturale, confesionale, sociale sau filozofice complică și mai mult datele problemei, relația martorului variind în funcție de sistemul său de referință. Conform convingerilor lor religioase, unele persoane interpretează chestiunea răpirilor în termeni de îngeri și demoni, alții o situează în supranaturalul tradițiilor lor culturale¹, în vreme ce copiii văd în extratereștri prieteni de joacă imaginari sau personajele unei benzi desenate.

În această privință, schimbarea bruscă a părerii lui Alice Haggerty este semnificativă.

Alice Haggerty are patruzeci de ani. Cu ochii săi de culoarea ardeziei, cu părul blond-cendré ondulat, care îi ajunge pe umeri, prima impresie pe care o lasă este că ar fi calmă și foarte rezervată. Are o voce egală și n-am auzit-o ridicând tonul decât atunci când mi-a vorbit de David Jacobs, care a hipnotizat-o și a prezentat cazul său (sub pseudonimul Lynn Miller) în *Secret Life*. Și-a petrecut copilăria în Pennsylvania, unde părinții săi erau fermieri, și își amintește că a fost răpită încă din copilărie, căci „dispărea” pe câmp timp de cinci ore. Când am întrebat-o de câte ori crede că a fost răpită, Alice mi-a răspuns foarte liniștită: „De sute de ori!”

Este un copil nu prea fericit, fiind adesea bătută. Nu se miră că un „înger” (fără aripi, o creatură luminoasă, despre care se referă folosind femininul) vine să o răpească. Prima sa amintire despre o răpire? La patru ani, se trezește cocoțată pe un cal, în interiorul grajdului închis cu cheia din exterior. Era mult prea mică pentru a se fi urcat singură pe cal. În psihologia clasică, „îngerul” său ar putea fi interpretat ca un prieten de joacă imaginar cu care anumiți copii se distrează în secret și care le aduc aceste mângâieri, dar amintirile lui Alice Haggerty sunt mult mai bogate;

¹Cynthia Hind, ozenologă din Africa de Sud, a observat că „africanii văd lucrurile într-o lumină diferită de percepția obișnuită a occidentalilor, iar diferitele confesiuni religioase (musulmani, creștini fundamentalisti, catolici) influențează măturile” (comunicare ținută la Congresul MUFON din 1993).

depășind noțiunea de „vizită” a unei ființe mici provenite din imaginația copiilor pentru a-i ferma pe aceștia, amintirile ei sunt relatări ce cuprind, din belșug o tematică puțin răspândită la subiecții de această vârstă.

Alice Haggerty avea să trăiască o aventură ieșită din comun în Philadelphia, unde se instalează familia ei, obligată să părăsească ferma. Are șapte ani și se îmbolnăvește grav de difterie. Părinții ei sunt menoniti, membri ai unei secte ostile intervențiilor medicale, care refuză să o interneze în spital, deși medicul i-a avertizat că Alice risca să moară. Trebuie să ne supunem legilor divine, declară mama ei, așa că fetița este condamnată. Într-o noapte cu furtună, când starea ei ajunsese într-o situație critică (medicul îi anunșase pe părinți că nu va supraviețui nopții aceleia), ea vede intrând în camera ei o ființă luminoasă, îmbrăcată într-o tunică albă, cu o centură de lumină. Entitatea o ia în brațe și, trecând prin fereastra închisă, pleacă cu ea în văzduh. Îngerul meu mă duce în rai, crede Alice Haggerty. În loc să ajungă acolo, se trezește într-un fel de „structură” ce stătea pe sol, unde este întâmpinată de un „medic de tip amerindian”, cu ochi mari și negri, îmbrăcat într-o „uniformă superbă”, împodobită în zona pieptului cu doi șerpi și traversată în diagonală de o panglică lată, colorată. Medicul o închide în interiorul unui cilindru vertical din sticlă, reglează o mașinărie și containerul se umple complet cu un lichid albastru. Cu toate acestea, Alice Haggerty poate să respire în continuare.

Aceste amintiri, mă asigură ea, sunt conștiente și au fost completate, fără ședințe de hipnoză, prin vise ulterioare!

Am întrebat-o dacă i-a fost frică, dacă a încercat să se zbată sau să fugă.

— Nu! Credeam că este îngerul meu care mă luase cu el și nu trebuia să mă tem de nimic; un înger nu poate face rău. N-a început să-mi fie teamă decât când mi s-a ordonat aceasta.

— Cine? Familia?

— Nu, doctorul Jacobs! După ce m-a hipnotizat, mi-a explicat că ființele acelea nu erau îngeri, ci extraterestri, de care trebuia să mă tem, fiindcă pătrunderea lor în viața mea constituia un viol, iar ei veniseră să mă tortureze. Înainte, îmi plăcea să fiu răpită. Era frumos, pur. Acum îmi este frică și răpirile mi se par oribile, înspăimântătoare.

Alice Haggerty are senzația că a rămas puțin mai mult de un sfert de oră în cilindru. După ce a fost scoasă de acolo, au întins-o pe o masă de operație. Trei sau patru (nu-și mai aduce aminte) ființe ciudate cu ochi

¹Când amintirea unei experiențe este blocată, amintirile pot, în străfulgerări, să ajungă ulterior la nivelul conștient fie în cursul zilei, fie în timpul visului.

mari — despre care avea să afle ulterior că sunt „omuleții cenușii” — îl privesc pe „medic” cum plimbă deasupra corpului ei o baghetă magică. După acest examen, „medicul amerindian” o anunță pe micuță că este vindecată. Ființa luminoasă o ia din nou în brațe și o aduce în cameră prin aer, trecând, ca și cum ar fi mers, prin fereastra închisă. O dată instalată în pat, Alice Haggerty adoarme. Când se trezește a doua zi de dimineață, este vindecată. Înfometată, dă fuga și-i cere mamei sale de mâncare, dar aceasta, cunoscând starea gravă în care se afla, o trimite în pat și îl cheamă de urgență pe doctorul Barbay. Acesta nu poate decât să constate vindecarea ei incredibilă.

Vom trece peste numeroasele răpiri pe care Alice Haggerty le menționează, pentru a nu le reține decât pe cele mai interesante. La treisprezece ani, tot în Philadelphia, ea vede, de această dată în vis, aceeași ființă luminoasă intrând pe fereastră. Se uită insistent la acest „înger feminin” și se trezește în brațele lui, zburând prin cameră și totuși, când își privește patul, se vede adormită. (Într-un vis obișnuit, persoana care doarme își înfăptuiește direct acțiunile: merge, zboară, aleargă, escaladează. Visul lui Alice Haggerty se prezintă ca o OBE*, în care conștiința subiectului, proiectată în afara corpului, îi permite acestuia să se observe la distanță.) Se trezește din nou în aceeași clădire, în compania acelorași ființe mici cu ochi mari și a „medicului amerindian”. Este dezbrăcată și, încrezătoare, se întinde goală pe masa de operație. După ce i se face un examen ginecologic, ea este dusă într-o altă încăpere, circulară, intens luminată, în care apar din pământ niște vitrine mari, pline cu hărți geografice complicate.

— Sunt planuri de luptă, comentează o voce pe care o aude în cap. Ai o misiune specială pe acest Pământ și trebuie să te pregătim pentru ea.

O parte curbată a peretelui se transformă într-un ecran și Alice Haggerty asistă la un fel de proiecție cinematografică, în care îi trec prin fața ochilor diferite puncte ale globului. Comentariile îi parvin telepatic. Sunt înspăimântătoare. Toate aceste locuri vor dispărea. Trebuie să salveze omenirea, condamnată la pieire, și să găsească grote în care oamenii să fie apărați. Viziunilor lumii asupra căreia se dezlănțuie cele mai teribile catastrofe naturale le succed scene de luptă. „Luptele erau pe cai, iar vocea îmi spunea că asist la scene dintr-un viitor foarte apropiat, când oamenii vor hotărî să lupte pe cai, pentru că radarele nu pot detecta animalele.” Masacre, trupuri ciopârțite, hoarde de refugiați înfometați și mutilați care se târau ca niște zdrențe umane, terenuri aride de pe care orice urmă de vegetație dispăruse, râuri de noroi care inundau orașele.

Micuța, foarte tulburată, își imploră îngerul să o ducă acasă. Acesta este de acord și fetița se regăsește în camera ei.

În continuare, avea să fie iarăși răpită și supusă aceluiași experiențe (examine medicale, intervenții de tip „magic”, care foloseau o tehnică necunoscută, viziuni catastrofice ale viitorului planetei, discursuri despre necesitatea transformării omenirii), despre care păstrează amintiri precise. Aceste „revelații” sunt prea greu de suportat de un copil; Alice Haggerty i se confesează pastorului care, furios să audă atâtea minciuni ce frizau sacrilegiul (faptul că pretindea că fusese vizitată de un înger), o bate și o exclude din comunitatea religioasă. Are parte de același tratament din partea părinților; o snopesc în bătaie pentru a o învăța ce înseamnă să fii modest. Aparenta sa revenire la rațiune nu ameliorează relațiile familiale; copilul nu este iubit. Pentru a se debarasa de ea, părinții săi o obligă să se mărite cu un libanez cu douăzeci și doi de ani mai în vârstă decât ea. Nu are încotro; la șaptesprezece ani se căsătorește și se instalează cu soțul ei la New Jersey. La puțin timp după aceea, sora sa mai mică (doisprezece ani), bătută și ea de părinți, vine să se refugieze la ea. „Într-o dimineață, când am luat-o cu mine pe malul mării, mi-am văzut îngerul zburând deasupra valurilor și apropiindu-se de mine. M-am simțit copleșită de bucurie, dar a dispărut foarte repede. Am crezut că nu voia să se arate în prezența lui Peggy, dar și ea îl văzuse foarte clar și îmi împărtășea euforia. Îl cunoștea! Astfel am descoperit că sora mea trecea prin aceleași experiențe ca mine. Am înțeles că în ziua aceea îngerul meu nu venise pentru mine, ci pentru a o ajuta pe această fetiță traumatizată, fiindcă asistase la un ritual satanic.”

La o lună după căsătorie, Alice Haggerty este răpită și i se face o inseminare. În trei rânduri, îmi spune ea, avea să rămână însărcinată *ca urmare a răpirilor* și, de trei ori, fetusul va dispărea. Ea este sigură că sarcinile nu au avut nici o legătură cu viața sa conjugală: „O simțeam în adâncul sufletului. Ca să fiu obiectivă, trebuie să admit că exista o infimă posibilitate să fi putut rămâne însărcinată cu soțul meu, dar intuitiv *știam*, cu certitudine desăvârșită, că aceste sarcini fuseseră provocate de inseminări.”

După trei ani de căsătorie, își părăsește soțul, cu care are doi copii: George (născut în 1974) și Lucy (născută în 1977). Îngerul său continuă să o răpească, iar lui Alice Haggerty i se pare normal; nu este surprinsă să-și vadă fiul, însoțit de un bărbat necunoscut și de un câine, în sala de operație. „După această răpire, George, care avea probleme școlare serioase, s-a transformat complet. De pe o zi pe alta a devenit un elev bun la învățătură, iar acum face Facultatea de Biochimie.”

În 1985 îl întâlnește pe David Jacobs. După vreo zece ședințe de regresie sub hipnoză, descoperă că a fost răpită de aproximativ treizeci de ori. Vizitatorii își fac apariția în continuare, dar, de când a făcut ședințele de hipnoză, Alice Haggerty se teme de ei. Îngerul a dispărut, iar ea se află în mâinile extraterestrilor. Îi dau să țină în brațe un copil ciudat, hibrid, cu un cap enorm, ochi imenși și o piele atât de fină, încât i se văd cele mai subțiri vinișoare, și îi ordonă să îi dea să sugă. „La început am refuzat, dar am fost constrânsă să mă supun. O dată pe săptămână, timp de mai bine de un an, am fost silită să-l hrănesc. M-au obligat să-i «scanez» mintea; credeam că nu mă pricep. A fost de ajuns să-l privesc foarte intens în ochi. Am descoperit că, sub craniul său disproporționat, bebelușul deținea cunoașterea universului.”

Experiențele lui Alice Haggerty ar trebui clasate în categoria „întâlniri cu îngeri” sau „întâlniri cu extraterestri”? O întrebare zadarnică. Ceea ce contează este faptul că astfel de experiențe sunt din ce în ce mai des relatate. Fiindcă nu poate fi evaluat *cu precizie* numărul persoanelor răpite, cercetătorii sunt nevoiți să constate întinderea unui fenomen, a cărui multiplicare constituie, ea singură, o enigmă.

În vara lui 1994, *Ladies Home Journal* titra pe prima pagină: „Oare această căsătorie mai poate fi salvată?” Nu era vorba de violență, adulter, droguri sau alcoolism care să fi fost la baza distrugerii acestui cuplu. Problema sa? Femeia este ținta repetatelor răpiri, de unde rezultă o situație insuportabilă pentru soț. „Un bărbat nu poate tolera ca soția sa să fie răpită; asta îl înfurie, dar poate suferi, de asemenea, și pentru neputința lui de a o proteja”, comentează Budd Hopkins. Din partea femeilor, aceeași reacție. „Soțul meu este răpit de trei ori pe lună. De fiecare dată, extraterestrii îi recoltează spermă; este pur și simplu viol!” se indignează Deborah H., care s-a alăturat unui grup de sprijin din Philadelphia. „Aveam nevoie să aud din gura altor persoane răpite că actele sexuale cu extraterestri sunt numai mecanice.” Conform opiniei doctorului Bill Cone, psiholog californian, bărbații răspund prin furie și gelozie în fața răpirii soțiilor lor: „Cei mai mulți soți devin agresivi și numeroase persoane răpite divorțează”; din acest motiv, Budd Hopkins încearcă să-și asume rolul de consilier conjugal: „Le recomand persoanelor răpite să nu divulge oricui o experiență a cărei notorietate riscă să altereze o relație conjugală deja compromisă. Un soț este mai tolerant, dacă vecinii săi nu sunt la curent despre aceasta.”

Presa feminină se bucură de acest nou aspect al geloziei și un articol începe cu vorbele Lindei Cortile despre nefericirea sa: „Căsătoria mea nu mai este ce a fost odată. Steve era mult mai afectuos înainte de a fi răpită”, recunoaște celebra răpită, în vreme ce soțul ei replică: „Linda nu-mi mai acordă aceeași atenție. Am impresia că presa mi-a răpit soția.” Aceste bârfe din presă ilustrează climatul din Statele Unite ale Americii, unde răpirea constituie o experiență atât de răspândită, încât mențiunea „răpit” figurează în anunțurile matrimoniale, alături de „nefumător” sau „amator de jazz”. Această banalizare a unui tip de „întâlnire senzațională”, pe care o credeam ieșită din comun, indică oare faptul că s-au înmulțit cazurile și că bariera tăcerii s-a ridicat?

Este incontestabil că utilizarea hipnozei poate explica explozia neașteptată a mărturiilor, în măsura în care numeroși subiecți (70%) nu posedă amintiri conștiente despre răpire; își amintesc un fenomen luminos, o perioadă de confuzie și revenirea la real. Dar *missing time* poată să le scape pe moment și să nu fie descoperit decât ulterior, când subiectul încearcă să reconstituie modul în care și-a petrecut timpul, dându-și seama că i-a luat foarte timp pentru parcurgerea unui anumit traseu. Ca și cum experiența i-ar fi afectat memoria celui răpit, lăsându-i fragmente de vise sau de amintiri.

Anumite situații traumatizante pot da naștere unei amnezii (acest mecanism psihologic inconștient protejează individul de o realitate mult prea dificil de acceptat), dar ele ajung în zona conștientului sub forma unor coșmaruri repetate. Hipnoza dezvăluie în cazul persoanelor care au coșmaruri cu extraterestri și OZN-uri (într-o manieră nu foarte sistematică) un scenariu de răpire. În momentul regresiunilor, acestea descriu fapte, gesturi, instrumente, insigne, simboluri sau sentimente, pe care le regăsim și în celelalte mărturii, trecute sub tăcere de către cei care le investighează; nefiind divulgate, aceste elemente demonstrează că persoanele răpite nu inventează, iar unii deduc că răpirile sunt experiențe reale, obiective, și că desenele corespund unor caractere extraterestre remarcate la bordul OZN-urilor.

Din curiozitate, pentru a afla cât mai multe despre Întâlnirile de gradul IV, din dorința de a-i ajuta pe răpiți să-și depășească traumatismele și fobiile¹, se recurge din ce în ce mai mult la hipnoză, iar mărturiile se înmulțesc.

Trebuie incriminată această tehnică?

¹Conform teoriei freudiene, amintirile refulate provoacă ravagii inconștiente. O dată regăsite, aceste amintiri, chiar neplăcute, nu mai au efecte negative și procesul de vindecare începe.

Fără a pretinde că în câteva pagini putem lămuri problema hipnozei, aş dori să-mi exprim câteva rezerve referitoare la faptul că utilizarea anarhică şi excesivă a acestei tehnici (aşa cum se practică adesea în Statele Unite ale Americii de către persoane fără pregătire medicală sau psihologică) riscă să facă mai mult rău decât bine. Jacques Vallée citează cazul „doamnei Victor”, care era să moară de o criză cardiacă în momentul în care şi-a re trăit experienţa în cursul unei regresii hipnotice efectuate de nişte amatori. Alte riscuri sunt mai puţin grave, dar tot atât de reale, din cauza efectului iatrogen al amintirilor dezgropate. În ozenologie nici un hipnotizator nu respectă consemnul dat în marea epocă a hipnozei medicale: după fiecare regresie, trebuie ca prin sugestie posthipnotică să se şteargă amintirile regăsite.

Când este vorba de dezgroparea amintirilor refulate sau uitate, utilizarea regresiei hipnotice este controversată. Deşi este adevărat că permite scoaterea la iveală a informaţiilor înregistrate la nivelul subconştientului (numărul de înmatriculare a unei maşini) şi a amintirilor respinse de conştient (un eveniment traumatizant, cum ar fi un viol sau o agresiune), în acelaşi timp îi poate determina pe subiecţii respectivi să fabuleze ori să îşi creeze *pseudoamintiri*. Re trăind sub hipnoză un eveniment anterior, anumiţi subiecţi îşi integrează atât de bine un detaliu închipuit sau sugerat, încât „amintirile” lor imagine sunt adesea acceptate ca reale. Studiul creierului nu permite distincţia dintre indiciile unor amintiri reale şi bruiatul unei false amintiri. Experienţa imaginară lasă în creier o amprentă la fel de reală ca şi a experienţei trăite, afirmă specialiştii, şi de aceea subiecţii cu imaginaţie bogată şi uşor hipnotizabili sunt rareori în stare să facă diferenţa între o pseudoamintire şi una adevărată¹.

Precizia memoriei şi amintirile false

Prin întrebări bine ţintite, hipnotizatorul poate devia apariţia amintirilor dispărute. Este surprinzător modul în care Edith Fiore conduce şedinţele de regresie hipnotică. Doamna Edith Fiore ştie atât de bine cum trebuie să se petreacă examenul medical al persoanelor răpite la bordul OZN-urilor, încât nu ezită să le sugereze acestora ce ar fi trebuit să li se întâmple². Se ajunge în situaţia ca pacientul să încerce, fără să ştie, să se

¹*Hypnotizability. Preference for an Imagic Cognitive Style, and Memory Creation in Hypnosis*, de Louise Labelle, Jean-Roch Laurence, Robert Nadon şi Cambell Perry, în *Journal of Abnormal Psychology*, 1990, vol. 99, nr. 3.

²A se vedea textul şedinţelor de hipnoză, publicat în *Encounters*.

conformeze dorințelor — chiar inconștiente — ale hipnotizatorului său, așa că îi povestește ceea ce acesta din urmă dorește să audă. Nu avem de-a face cu amintiri regăsite, ci cu fabulații*.

Prin termenul fabulație se înțelege activitatea imaginației care, solicitată de o așteptare, dorință ori sugestie, scoate la iveală reprezentări fantasmatică. Aceste creații ale inconștientului ajung în memorie și trec drept amintiri reale (relatările despre viețile anterioare descoperite prin intermediul regresiiilor sub hipnoză oferă nenumărate exemple de fabulații).

Mecanismul memoriei este complex: creierul nu funcționează ca un computer. Acțiunea de a-și aminti implică un proces interactiv de reconstrucție cu ajutorul imaginației și nu constă în raportarea mecanică a unor imagini. Descoperind capacitatea creierului de a inventa și a construi realitatea pornind de la informații pe care le prelucrează, neurofiziologii au pus sub semnul întrebării exactitatea memoriei, recunoscută acum ca un proces cu o activitate perpetuă și nu ca o funcție de stocare. Ceea ce se prezintă ca amintire este o structură complexă de fragmente de evenimente, discuții și lecturi, amintiri ale altor persoane, sugestii și, *mai ales*, credințe ale subiectului.

Jean-Roch Laurence, profesor de psihologie la Universitatea Concordia din Montreal, consideră hipnoza „ultima dintre tehnici” care trebuie utilizată pentru a studia răpirile: „Se crede că este un ser al adevărului, dar, în realitate, hipnoza poate provoca tot felul de fabulații; relatările obținute sub hipnoză amestecă evenimente reale cu proiecții”. Constatând, tulburat, că indivizi normali și integrați în societate afirmă că au fost răpiți, profesorul Laurence a înființat la Institutul de hipnoză clinică și experimentală pe care îl conduce un grup de studiu al persoanelor răpite (în care face și ședințe de hipnoză, în ciuda reticențelor menționate). Deși sceptic, el recunoaște: „Există cazuri în care nu se poate explica deloc de ce s-a produs un anumit eveniment sau de ce au apărut asemenea răni ori semne fizice.”

Investigațiile sub hipnoză se inserează într-un context delicat peste Atlantic, unde dezgroparea amintirilor uitate declanșează procese după procese (în majoritatea statelor SUA, noua legislație le permite victimelor abuzurilor sexuale să îi aducă în justiție pe torționarii lor într-o perioadă cuprinsă între trei și șase ani după regăsirea amintirilor reprimite). Fără a nega existența abuzurilor sexuale sau a incesturilor, America începe să se întrebe despre temeiul „amintirilor regăsite” grație diverselor terapii care dezvăluie scenarii de viol la unele persoane care nu au avut nici cea mai

mică amintire despre acesta. Sindromul falsei memorii (SFM) se află la originea a numeroase drame și polemici în Statele Unite ale Americii. În cartea lor intitulată *The Courage to Heal*, Ellen Bass și Laura Davis susțin că absența amintirilor nu dovedește că nu a avut loc un abuz sexual: „Dacă nu reușiți să vă amintiți amănuntele, scriu cele două autoare, dar aveți impresia confuză că cineva a abuzat de dumneavoastră, probabil că așa s-a și întâmplat.”

Schema incriminată este următoarea: un pacient consultă un terapeut (pentru o problemă de relații conjugale, bulimie, depresie). În cursul terapiei, apar amintiri despre un abuz sexual petrecut în copilărie, care nu se manifestaseră până atunci. Încurajați să le accepte ca atare, pacienții ajung să creeze scenarii de viol, incest sau de abuz fizic. Convinsă că problemele sale au legătură cu această poveste de abuz, presupusa victimă se adresează tribunalului, după care urmează certuri familiale, scrisori veninoase, plângeri, procese pentru prejudicii pe care, ulterior, pârâtul le recunoaște ca fiind imagine, rezultatul unei fabulații. Răul este făcut, așa cum o arată și exemplul următor.

Suferind de depresie, Melody Gavigan, informaticiană din Long Beach (California), în vârstă de treizeci și nouă de ani, se tratează într-un spital psihiatric. După cinci săptămâni de tratament, este convinsă că starea sa se datorează unor raporturi incestuoase suferite în timpul copilăriei, pe care le refuzase. Melody Gavigan a refuzat să accepte o asemenea posibilitate până când terapia a făcut-o „să-și regăsească amintirile pierdute” cu o asemenea precizie, încât a fost convinsă că fusese molestată, violată și sodomizată la o vârstă foarte fragedă de tatăl său. „Amintiri” complet false, după cum avea să-și dea seama mai târziu, dând spitalul în judecată pentru prejudiciile suferite de ea și de familia ei¹.

După ce s-au distrus relații de familie, personalități, cariere, după ce nevinovați au ajuns în pușcărie, iată și reacția inversă, constând în trimiterea în judecată a terapeuților de către pacienți pentru că i-au făcut să inventeze amintiri. În sălile de tribunal izbucnește o adevărată polemică: este posibil să uiți un eveniment traumatic pentru a ți-l aminti după mulți ani? Pot fi uitate abuzurile sexuale repetate? Amintirile pot fi stocate și ascunse, apoi dezgropate după voie? Oare amintirile sunt exacte?

Este ușor să implantezi cuiva amintiri false, susțin specialiștii. Doctorul Nicholas Spanos, profesor de psihologie la Universitatea Carlton din Ottawa, a efectuat niște experiențe în laboratorul său. Cu sau fără

¹Times, 29 noiembrie 1993.

hipnoză, a reușit să implanteze amintiri false și aceasta fără riscuri: abuzurile sexuale regăsite provin dintr-o altă viață. Puterea terapeutului nu este neutră. Pacientul său îl admiră și se lasă influențat. Nu există norme stabilite, nici în Statele Unite ale Americii, nici în Canada, pentru a deveni terapeut sau consultant. După câteva ore de pregătire în hipnoză, asistenții sociali se ocupă de presupusele victime ale abuzurilor sexuale... sau ale răpirilor (aceste două tipuri de victime sunt adesea prezentate împreună în polemicile pe acest subiect). *Sindromul amintirilor false* este considerat o epidemie, „cea mai rea care a lovit o familie de decenii întregi” (nevinovați acuzați pe nedrept, pacienți ale căror probleme se agravează din pricina terapiilor care lasă de dorit). Se profilează o nouă temere: victimele riscă să nu mai fie luate în serios. Creată în anul 1992, Fundația Sindromului Falsei Memorii (în al cărei comitet consultativ se află un număr mare de experți specializați în problemele memoriei) repune în discuție acceptarea fără rezervă a tuturor amintirilor, atunci când nu sunt susținute de fapte. În această situație se află și răpirile — cel puțin pentru cei care iau relatările ad litteram; în absența dovezilor obiective (fotografii, înregistrări video, implanturi atestate a fi de origine extraterestră), nu există criterii sigure care să permită distincția unei amintiri reale de o fabulație.

Regresii prin repetiție

Literatura consacrată recuperării amintirilor susține că prima relatare sub hipnoză este cea mai exactă. Cu vreo zece ani în urmă, l-am întrebat pe profesorul Léon Chertok (o autoritate în domeniul hipnozei) dacă ar vrea să investigheze *missing time* pe care îl suferise un fotograf pe un drum din Vexin. Chertok nu auzise niciodată despre răpiri (la acea epocă, în Franța subiectul era ignorat); sceptic în privința OZN-urilor, a devenit curios când a aflat că martorul făcuse niște fotografii care nu corespundeau cu cele văzute de el. Mi-a spus: „Sper că respectivul nu a fost hipnotizat; dacă da, totul este inutil. Un subiect supus unei hipnoze prost conduse ajunge să-și amintească informații false pe care le crede adevărate; ulterior, nu va mai fi în stare să se debaraseze de aceste fantezii”. Cu toate acestea, amănuntele cele mai traumatizante (nu numai răpirile) se dezvăluie foarte încet; sunt șterse, așa că hipnotizatorul trebuie să efectueze mai multe ședințe pentru a le dezgropa. Unele persoane răpite ajung până la șazeeci de ședințe, căci cercetătorul respectiv dorește să le descopere povestea în totalitate. (Asemenea practici i-au permis lui David Jacobs să „descopere detalii noi”.) Cum să fii sigur că, revenind asupra

anumitor episoade, investigatorul (mai ales dacă are în minte o anumită schemă) nu riscă să influențeze relatarea pacientului său? Dezbateră este deschisă în continuare.

Hipnotizată de Edith Fiore, care o prezintă drept „una dintre miile de persoane răpite sau contactate de extraterestri”, Sandi se regăsește într-o încăpăre emisferică unde este examinată; i se „introduce ceva în rect”¹ și i se recomandă să nu pună întrebări. Edith Fiore (p. 21) îi sugerează tinerei că extraterestrii i-au spus că nu își va aminti nimic. De asemenea, terapeuta își sugestionează în continuare pacienta, întrebând-o (p. 23) dacă i-au examinat vaginul (răspuns: nu), dacă i s-au introdus ace în corp (răspuns: nu). Edith Fiore insistă; ea știe că unei răpite *trebuie* să i se facă examen vaginal (biata Sandi suferise deja un examen rectal, dar nu era suficient). Fără acest detaliu capital, n-ar fi fost într-adevăr răpită. Edith Fiore continuă hipnoza în profunzime. Atunci, Sandi își „amintește” de ace în gât, în spate, în braț, în antebraț, între degetul mare de la picior și al doilea, în ombilic, unde i s-ar fi făcut un fel de laparoscopie. În sfârșit! Ca o vrăjitoare în fața unui tribunal al Inchiziției, răpita povestește ceea ce i se cere. Nu se abate de la ordinea stabilită. Nu complet: n-a spus nimic despre vagin. Sfânta Inchiziție ar fi învățit mai mult roata.

În direct cu extraterestrii în timpul regresiei

După multe ședințe de hipnoză și discuții, cercetătorii se străduiesc să ridice voalul misterului. Deoarece experiența se prezintă ca fiind trăită, doresc să afle ce li se „face” răpiților, ce li se „arată”, ce li se „spune”. Este oare posibil? Chiar și cel mai sincer martor poate furniza informații eronate, le poate cenzura pe cele care îl stânenesc sau poate prezenta o relatare incompletă ori prost interpretată despre ceea ce a trăit. Rămân elemente pe care hipnoza nu izbutește să le exploreze complet.

Am evidențiat câteva probleme a căror importanță nu trebuie neglijată:

— manipularea psihismului martorului (acesta relatează ceea ce crede că a văzut sau auzit);

— incapacitatea psihismului uman de a înțelege situații noi, deci de a le reda;

— tendința naturală de a interpreta elemente necunoscute asimilându-le unor lucruri cunoscute (influență science-fiction);

— dirijare posibilă, efectuată de cel care investighează cazul respectiv (care dorește o relatare conformă așteptării sale).

Am putea prelungi această listă, deloc încurajatoare în ceea ce privește nesiguranța informațiilor obținute, dar trebuie să ne adaptăm:

¹Titlul capitolului consacrat lui Sandi: *They Put Something in My Rectum*.

pentru a încerca să aflăm aceste experiențe, trebuie apelat la mărturiile celor care le trăiesc. Iar aceștia pot, cu bună-credință, să inventeze informații.

Ozenologul britanic Jenny Randles a remarcat că sub hipnoză anumiți martori își închipuie că transmit întrebările celui care conduce ședința și răspund ca și cum informațiile ar fi fost obținute în timpul răpirii.

În cazul numit „Aveley”, o familie — John și Elaine Avis și cei trei copii ai lor — a fost răpită în anul 1974. Amintirile lor conștiente se rezumă la faptul că au observat o lumină pe cer, urmată de o problemă petrecută la mașina lor, dintr-o dată înconjurată de o ceață verzuie și rece. Motorul și radioul s-au oprit, după care au repornit spontan în timp ce ceața se disipa. Familia Avis își planificase drumul de întoarcere acasă astfel încât să prindă un film la televizor. Ajunși acasă, au constatat că toate programele își încetaseră transmisia. S-au gândit atunci să se uite la ceas: era trecut de ora 1 noaptea. Ajunseseră cu mai bine de trei ore mai târziu. În ciuda eforturilor lor, nu și-au putut scoate acest incident din minte. Au început să aibă coșmaruri, să se petreacă în jurul lor fenomene de *poltergeist*. John a făcut o depresie nervoasă și și-a pierdut slujba. În cele din urmă, a luat legătura cu o asociație de ozenologi și a acceptat să se lase hipnotizat. Regresia a dezvăluit un scenariu de răpire (familiar) de două tipuri diferite de extraterestri: umanoizi înalți cu căști, combinezoane metalizate, și ființe mici, hidoase, cu ochii triunghiulari și urechi ascuțite, enorme, îmbrăcate cu halate de chirurg.

După întâlnire, comportamentul cuplului s-a schimbat. Au încetat să mai bea vin și alcool, au devenit vegetarieni și preocupați de mediul înconjurător. John, mare fumător, s-a lăsat complet de fumat, din motiv că nu mai suporta mirosul țigării.

În vreme ce doamna Avis se afla sub hipnoză, J. Randles a intervenit. I-au explicat răpitorii de ce îi răpeau pe oameni? După câteva clipe de tăcere, doamna Avis îi spuse că îi întrebese și ea despre aceasta pe extraterestri. Vin aici ca să ne protejeze. Suntem copiii lor, rezultați din experiențe genetice efectuate cu zece mii de ani în urmă. Nu vor să ne distrugem planeta, așa cum au procedat ei cu a lor, care este situată în altă galaxie. Își verifică rezultatul experiențelor prin studierea codului nostru genetic. Pentru a nu tulbura civilizația pământeană, operează în cel mai mare secret și de aceea îi răpesc pe oameni noaptea.

Ozenologul și-a dat seama că doamna Avis, în timpul hipnozei, îi întreba în minte pe extraterestri. „Informațiile” erau rodul imaginației

inconștientă a femeii, stimulată de întrebările anchetatoarei (un frumos exemplu de fabulație).

În Marea Britanie, unde fenomenul OZN este privit cu mai mult scepticism decât în Statele Unite ale Americii, există încă din 1982 un cod al eticii pentru hipnoză: această tehnică trebuie să se mențină în cadrul terapeutic (pentru a-l ajuta pe pacient și nu pentru a dovedi ceva), iar regresiiile trebuie conduse de persoane calificate. La propunerea lui J. Randles, BUFORA* (*British UFO Research Association*) a acceptat un moratoriu de cinci ani în privința utilizării hipnozei. Ozenologul își justifică reticențele pe baza a două argumente principale:

- o asemenea tehnică bloca pe răpit într-un scenariu conform părerilor hipnotizatorului (pericol de fabulație);
- utilizarea sa riscă să-l determine pe răpit să creadă că a trăit ceva foarte grav (inseminare, extragerea fătului).

După ce am făcut această trecere în revistă a părerilor critice referitoare la hipnoză, să revenim la aspectele pozitive ale investigării sub hipnoză, ce nu poate fi aproape deloc evitată.

Scepticii nu au aflat despre polemicile referitoare la amintirile false ca să nege în totalitate realitatea relatărilor despre răpiri, obținute sub hipnoză. În 1977, Alvin Lawson, profesor de limba engleză la Universitatea din California (Long Beach)¹, a vrut să demonstreze că relatările persoanelor răpite sunt ficțiuni provenite din regresii dirijate. A hipnotizat opt studenți, sugerându-le că sunt răpiți și că se află la bordul unui OZN, după care i-a pus să descrie ce li se întâmplă. Spera că nu va găsi nici o diferență între răpirile „reale” și imaginare. Deși sugestiile au fost clare („Imaginează-ți că vezi niște entități sau ființe la bordul OZN-ului. Descrie-le.” Sau: „Ți se face un soi de examen fizic. Descrie ce ți se întâmplă”), cele două categorii de relatări au prea puține trăsături comune. Contrar mărturiilor persoanelor răpite, relatările imaginare respective au prezentat detalii specifice. Când Lawson le-a sugerat studenților că vor fi supuși unui examen medical, aceștia au descris mașini ciudate, aparate cu raze X etc., dar nici unul nu a vorbit despre recoltări. Lawson a ajuns la concluzia la început că atât poveștile răpiților „adevărați”, cât și cele ale falșilor răpiți sunt imaginare². Un asemenea verdict a fost, bineînțeles, criticat, și lui Lawson i-a fost greu să tragă

¹What Can We Learn from Hypnosis of Imaginary Abductions?, MUFON Symposium Proceedings, 1977.

²The Hypnosis of Imaginary Abductees in Proceedings of the First International UFO Congress, Warners Books, 1980.

concluzii din experiența pe care a efectuat-o. A admis că persoanele răpite recunoscute ca atare prezentau caracteristici ce nu se regăseau în cazul răpirilor imaginare:

- cazurile reale se produc involuntar;
- martorii sunt îngroziți aproape tot timpul;
- o parte a modului în care și-au petrecut timpul nu a fost reținută de memoria lor;
- experiența este adesea însoțită de efecte fizice;
- sunt constatate efecte fiziologice;
- ulterior, martorul suferă repercusiuni psihologice (coșmaruri, fobii);
- apar manifestări psihice și alte efecte emoționale.

Alvin Lawson a recunoscut că orice relatare a unei presupuse răpiri conținea date ce meritau studiate: o concluzie la care raționalistul nu se gândise:

Tehnici ameliorate

Când au început să apară detalii scabroase ale Întâlnirilor de gradul IV, cercetătorii au fost nevoiți să-și perfecționeze tehnicile de hipnoză; trebuia să-i ajute pe răpiți să nu opereze discriminări între amintirile pe care doreau să le scoată la iveală și cele de care nu îndrăzneau să vorbească.

Pentru a evita ca un detaliu jenant să nu conducă la deblocarea memoriei în timp ce persoana răpită re trăiește o scenă penibilă, Budd Hopkins, în loc să-i ceară să descrie ceva care o înspăimântă, o pune să-și exploreze sistematic corpul, începând cu picioarele. În fiecare etapă, o întreabă ce simte: este normal sau nu? Când detectează o anomalie (un stimul, o durere, o intervenție străină), zăbovește asupra acelei zone și, doar atunci când subiectul este gata, îi sugerează să povestească ceea ce este pe cale de a re trăi. Este de *bon ton* să-l criticăm pe Budd Hopkins care, prin credința sa nezdruclinată (răpirile sunt practicate de extraterestri care efectuează experiențe de hibridare asupra oamenilor), reprezintă, împreună cu Jacobs, tendința „răpitoare” cea mai dură și mai intransigentă. Am putut viziona un număr destul de mare de regresii efectuate de el și trebuie să recunosc că am fost favorabil impresionată de prudența extremă cu care le conduce pentru a nu-și influența subiectul. Cât despre restul, unsprezece terapeuți, care sunt, fără îndoială, în stare să-i judece munca, fac parte din grupul lui de sprijin și îi cer ajutorul.

O altă metodă folosită de doctorul Richard Haines: în timpul regresiiilor, acest medic californian (care lucrează pentru NASA) utilizează două microfoane: unul plasat normal, iar altul, în apropierea corzilor vocale. Apoi înregistrează simultan cele două benzi pe un magnetofon stereo. La ascultare, poate nota subvocalizările care preced răspunsurile verbalizate, care, adesea, le contrazic (de pildă, subiectul poate fi auzit subvocalizând „nu” și spunând, ulterior, „da”).

Un dosar care rezistă

Hipnoza nu relevă sistematic scenarii de răpire. Jenny Randles afirmă că în Marea Britanie au fost studiate diferite cazuri de întâlniri de diverse grade prin hipnoză, pentru a afla dacă nu se regăsesc printre ele și situații de răpire. Degeaba. Din treizeci și șase de cazuri preluate dintr-un studiu efectuat de Budd Hopkins:

— în cinci cazuri, amintirile referitoare la răpiri erau spontane (nu au necesitat utilizarea hipnozei);

— în douăzeci de cazuri, răpirea a fost descoperită prin hipnoză;

— în unsprezece cazuri, hipnoza nu a dezvăluit amintiri legate de vreo răpire.

O treime din persoanele răpite au amintiri spontane despre experiența lor: acest procent este admis de toți cercetătorii. Thomas E. Bullard a efectuat un studiu aprofundat pentru a încerca să afle dacă ipoteza fabulației le putea explica pe celelalte. Din analizarea a două sute de cazuri a stabilit că *nu există diferențe între amintirile spontane ale răpirilor și amintirile regăsite datorită hipnozel.* Amintirile referitoare la examenele medicale apar de două ori mai des în cazurile de hipnoză decât în amintirile spontane, dar este vorba de un exemplu tipic de evenimente pe care conștiința nu dorește să le păstreze în memorie, căci constituie cea mai traumatizantă parte a răpirii.

Conform părerii aceluiași Bullard, nu există „nici o diferență semnificativă” între datele obținute de hipnotizatorii experimentați și hipnotizatorii novici, între hipnotizatorii care cred în posibilitatea producerii acestui tip de evenimente și cei care nu cred acest lucru: „Hipnoza scoate la iveală mult mai puține diferențe decât au pretins criticii ei.” Este o părere care coincide cu cea a doctorului Rima Laibow (psihiatra care cunoaște bine dosarul răpirilor și care a instituit un simpozion anual consacrat cercetării și tratării „traumelor anormale trăite”). Studiind asemănările tulburătoare ale relatărilor de răpiri, dr. Laibow remarcă:

1. persoanele răpite aparțin tuturor mediilor și culturilor;
2. cei care se cred răpiți nu prezintă alte semne de patologie psihotică, de gânduri false, halucinații ori obsesii;
3. în ciuda originii lor, a personalității lor, a nivelului lor cultural sau socio-economic diverse, povestesc aceleași lucruri. Aceste relatări nu prezintă aceeași bogăție simbolică cu a materialelor provenite din fantasme (nu sunt personalizate și nu au nici o legătură cu viața persoanei răpite);
4. deși se pretinde că această similitudine se datorează introspecției efectuate de hipnotizator, un număr semnificativ al acestor scenarii a fost prezentat spontan, înainte să fi fost utilizată hipnoza sau orice altă tehnică menită să scoată la iveală amintiri.

Oricât am vrea să scăpăm de acest dosar, el există...

Una dintre acele concludente ilustrări a acestei rezistențe o întâlnim în cazul lui Peter Robbins. Astăzi în vârstă de patruzeci și nouă de ani, Peter Robbins este un bărbat echilibrat, calm, îndrăgostit de natură. În copilărie hobby-urile lui erau desenul, lectura, colecțiile de minerale, fosile și insecte.

Pe 19 iunie 1961, într-o frumoasă dimineață însorită, Peter Robbins, pe atunci în vârstă de paisprezece ani, se joacă cu sora lui în fața casei lor din Long Island (stat al New York-ului). Deasupra capetelor lor trecură în zbor cinci aparate argintate, de mărimea unui avion, dar de formă discoidală, cu un fel de hublouri galbene. Peter i le arată lui Helen; obiectele zboară repede, în formație, alcătuiind un V.

Copiii nu văzuseră până atunci asemenea mașinării. „Nu sunt nici avioane, nici dirijabile, nici elicoptere”, își spune Peter, trecând în revistă mintal tot ceea ce lucrurile acelea argintate nu puteau fi. Copiii privesc în tăcere aparatele silențioase și strălucitoare, care, dintr-o dată, încremenesc pe cer. Devin imobile și... nu pică. Lui Peter îi trece prin cap gândul că ar putea fi OZN-uri, dar îl respinge; băiatul nu crede că OZN-urile există. Poate că are norocul să observe niște prototipuri secrete. Fără vreun motiv aparent, o ia la goană spre casă, lăsând-o pe Helen în grădină. În timpul cursei, „uită” obiectele și trece printr-o experiență ciudată: simte că trăiește „cu încetinitorul”, ca la cinematograful. Grădina se răstoarnă într-o lumină albastruie. Cu o gambă încremenită în aer și un picior în gol, cade cu o lentoare infinită: „Am căzut atât de încet, că am văzut aleea cum se apropie de fața mea. Am putut să zăresc agitația furnicilor în jurul furnicarului; mi-a plăcut întotdeauna să observ furnicile. Ultimul meu gând a fost: «Ce zi minunată!»”

Peter Robbins se prăbușește în întuneric; își pierde cunoștința.

Helen a continuat să privească aparatele. Din cel care se găsește la extremitatea V-ului, țâșnește o lumină albastră. Are senzația că raza îl va atinge pe

Peter, dar nu poate să-și desprindă privirea de pe OZN-uri, căci asistă la un spectacol extraordinar: o navă-mamă enormă, „de o sută de ori mai mare decât celelalte și lipsită de ferestre”, se alătură, fără zgomot, formației. Unul câte unul, OZN-urile dispar, înghițite de uriașa navă care își continuă cursa absorbindu-le, înainte de a dispărea la rândul său cu iuțea fulgerului.

Peter își revine. Nu știe cât timp a fost inconștient. (După ce, mulți ani mai târziu, Peter se va supune, ca și sora lui, unor ședințe de hipnoză, va aprecia durata leșinului său la vreo douăzeci de minute.) I se pare că aude în minte, „nu în urechi”, vocea surorii lui întrebându-l: „Cum te simți?” El gândește: „Bine”, dar nu vrea să vorbească, se simte ciudat.

Relatarea lui Helen corespunde celei a lui Peter. După ce „nava-mamă” a dispărut, Helen îl vede pe fratele ei întins pe pământ. „M-am apropiat de el pentru a-l întreba dacă se simte bine și, înainte de a deschide gura, l-am auzit pe Peter răspunzându-mi telepatic: «Bine, dar nu vreau să vorbesc». Era ciudat; nu schimbasem nici un cuvânt, dar ne înțelesesem foarte bine. Mă aflu într-o stare anormală și m-am dus să mă închid în camera mea, situată la primul etaj.”

Când Peter Robbins își revine, frumoasele mașini zburătoare de pe cer dispăruseră. În cădere, Peter se rănise la cot. Îl doare. El, care fusese întotdeauna atât de calm, simțea o furie incontrollabilă, „aproape dorința de a ucide, fără nici un motiv”, dar furia îi trece instantaneu și se transformă în mândrie: va avea o cicatrice frumoasă, ca un om mare! Fericit la acest gând, se duce după Helen în camera ei. Sora lui nu vrea să-i vorbească. Atunci, coboară la bucătărie și-i spune mamei sale: „Helen și cu mine am văzut pe cer ceva ce seamănă cu farfuriile zburătoare din filmele de science-fiction.”

Mama lui, care știe că fiul său nu are obiceiul să inventeze, îl privește fix, cu atenție: „Ești sigur de ce spui?” O, da, era sigur...

În timpul după-amiezii, Peter își ia bicicleta și se duce la bibliotecă. Pentru prima dată în viață, împrumută niște cărți despre OZN-uri. Nu asta dorea, îmi dă el asigurări: „Vroiam să găsesc niște informații despre noile prototipuri ale avioanelor sau despre ceva care să poată explica în mod științific și abordabil ceea ce văzusem.” (Peter avea să-și amintească sub hipnoză titlul uneia dintre cărți: *Flying Saucers Have Landed*, de Desmond Leslie și George Adamski.)

Copiii încep să se uite tăcuți la fotografiile din cărți, dar, fără a se sfătui, hotărăsc să renunțe. În mod curios, *nu vor vorbi niciodată despre incident*. În timpul săptămânii următoare, Peter Robbins se gândește neîncetat la această poveste imposibilă; pentru a-și schimba ideile, se întâlnește cu o prietenă, dar nu îndrăznește să-i vorbească despre această aventură pe care nu o va pomeni niciodată timp de mai bine de treisprezece ani: „Prin voință am reușit să blochez complet această amintire din memoria mea.”

În 1975, Peter Robbins are douăzeci și nouă de ani. Este pictor, are expoziții, predă pictura la o școală de arte plastice renumită (*School of Visual Arts* din New York) și are o prietenă; ce să-și dorească mai mult? Helen s-a lansat în muzica rock și compune pentru formații cu un oarecare succes. Fratele și sora au rămas apropiați, dar nu au adus niciodată vorba despre incident.

În luna februarie, Peter Robbins se află acasă, în Chinatown. Este Anul Nou chinezesc. Dintr-o dată, în timp ce se înalță din toate părțile rachete și petarde, îi revine în minte povestea trăită în iunie 1961. Ca un film care s-ar derula în capul său. Cu toate detaliile, inclusiv furnicile. Este neliniștitor să-și aducă aminte atât de bine ceva atât de nebunesc! O sună pe Helen:

— Hai să ne întâlnim repede! Mi-e teamă că ni s-a întâmplat ceva groaznic când eram mici. Trebuie să-mi spui dacă ceea ce îți voi povesti o să te facă să-ți amintești ceva...

Helen îl întrerupe:

— Știu ce vrei să-mi spui...

Fratele și sora se întâlnesc pentru a vorbi despre incident. Fac desene. Le compară. Sunt identice.

Helen continuă:

— Asta nu-i tot, dar poate că n-ai vrea să afli despre ce este vorba.

Îi spune despre raza albastră care l-a atins. Un vâl i se ridică de pe creier: înainte de a se prăbuși în întuneric, se simțise învăluit într-o lumină albastră. Această străfulgerare îl îngrozește: o lumină albastră în grădină, este aberant! Începe să nege acest detaliu, își acuză sora de a-l fi inventat, dar, preferând să fie cinstit cu el însuși, se sforțează să gândească logic: „Acceptam faptul de a fi văzut cinci OZN-uri, dar refuzam ideea unei raze albastre ieșind dintr-un OZN pentru a mă atinge! Nu era deloc coerent.”

Peter și Helen se străduiesc să meargă pe firul amintirilor. De ce Helen nu i-a spus nimic?

— Când m-am aplecat deasupra ta, te-am întrebat în minte dacă te simți bine și tu mi-ai răspuns telepatic că da, dar că nu vroiai deloc, sub nici un motiv, să vorbim despre asta. Niciodată. De aceea n-am vorbit niciodată. Ești fratele meu mai mare, te respect, așa că te-am ascultat. Era impresionant să văd că puteam vorbi fără a deschide gura, fără a pronunța vreun cuvânt. M-am gândit deseori la asta. Eram sigură că într-o zi vă trebui să înfruntăm această poveste.

— De ce?

— Pentru că de atunci am anumite coșmaruri. Vroiam să te sun în legătură cu ele săptămâna viitoare.

De la această discuție viața lui Peter Robbins se schimbă. „De mic am avut norocul să știu ceea ce doream: să fiu artist, să pictez. După discuția pe care am avut-o cu Helen, mi-am dat seama că aveam poate ceva mai important de făcut în viață. Că era mai bine decât să fac bani, să am parte de critici favorabile sau să-mi cultiv ego-ul. M-am schimbat și o dată cu mine și pictura mea.”

Începând din acea zi, Peter Robbins devine obsedat de OZN-uri. Le reprezintă pe pânze, începe să citească despre acest subiect, să corespundeze cu cei care îl studiază. Îl cunoștea pe Budd Hopkins ca artist, dar, descoperind în *The Village Voice* studiul său despre cazul O'Barski, întrevide o pistă și îl roagă pe Budd să-l ajute să se întâlnească cu bătrânul. Helen, Peter și Budd devin prieteni.

În 1976, Peter Robbins decide să facă psihoterapie. Secretul pe care simte că trebuie să-l păstreze în legătură cu experiența sa îl apasă. Ori de câte ori are o prietenă nouă, nu știe dacă poate să vorbească despre asta. Dar prietenilor lui? În vremea aceea, subiectul era mai puțin cunoscut decât astăzi, și Peter este un om foarte echilibrat: „În viață trebuie să avem grijă de felul cum exprimăm realitatea.” Amintirea experienței sale îl bântuiește. Într-un mod obsesiv, traumatizant. Nu este normal. În privința terapiei pe care dorește s-o facă, decide să se adreseze unui discipol al lui Wilhelm Reich, a cărui operă o admiră: doctorul Baker.

— De fiecare dată când îi telefonam doctorului Baker, îmi răspundea că este foarte ocupat și mă ruga să sun din nou săptămâna următoare. Vroia să știe dacă am motive într-adevăr temeinice. Sunt tenace ca un bulldog, așa că am perseverat; după al șaptelea telefon, am obținut întrevăderea. Nu era simplu să-i spun că veneam la el fiindcă am avut o experiență de tip OZN, a cărei amintire mă obseda. Am plâns chiar când i-am povestit aventura; mi-am dat seama că aveam nevoie de ajutor. Aveam impresia că am fost agresat în mod laș, pe la spate. Baker, care zărise niște OZN-uri împreună cu Wilhelm Reich și publicase despre acest subiect, era fascinat de furia mea: „V-ar plăcea să-i înfrunțați pe extratereștri și să vă certați cu ei”, îmi explică el. Datorită lui am reușit să-mi accept experiența în loc să o refuz, cum făcusem mai mult de treisprezece ani, sau să o ascund, ca în vremea când m-am dus la el.

Apoi, Peter Robbins îl întâlnește pe Pete Mazzola, unul dintre puținii polițiști specializați în utilizarea regresiei sub hipnoză în cadrul anchetelor criminale. Acest detectiv fondase *Scientific Bureau of Investigations*, unde s-au format mai mult de opt sute de polițiști. Îi propune tânărului să îl hipnotizeze. Peter Robbins așteaptă un an înainte de a accepta. Se regăsește în momentul aventurii sale, când grădina era învăluită în lumina albastră. Se vede căzând cu încetinitorul. Și urmează întunericul. Degeaba s-a străduit să afle dacă acest leșin (inexplicabil la un băiat sănătos) nu ascunde un anumit episod, dar degeaba. Apoi, Peter Robbins a efectuat și alte ședințe de regresie. *Nu au apărut niciodată alte elemente în afara celor pe care și le amintea în mod conștient.*

Acest aspect al experienței lui Peter Robbins este important: demonstrează că, în ciuda părerii unora, hipnoza sau fabulația nu ar putea fi incriminate ca fiind la originea relatărilor despre răpiri. Nici o situație nu ar putea fi mai propice invențiilor decât a lui Peter. Mai întâi, a avut o experiență OZN care exercită un efect real asupra lui: un leșin fără motiv aparent. Apoi, s-a implicat total în studiul ozenologiei. De câțiva ani, îl ajută pe Budd Hopkins să facă față șirului interminabil al persoanelor răpite (reale sau imaginare), care defilează în fața artistului, venind din cele patru colțuri ale lumii pentru a-i cere ajutorul. Fiind în contact permanent cu dramele și aspectele spectaculoase ale acestui dosar, din ce în ce mai important, dispune de toate elementele care i-ar putea permite să

se autosugestioneze și să-și inventeze un scenariu „solid” de răpire. Cunoaște chiar anumite detalii pe care ozenologii nu le publică, pentru a departaja „adevărații răpiți” (adică sinceri) de cei care inventează¹. Peter Robbins rezistă la toate acestea. Nu s-a molipsit. Povestea sa, tipică pentru Întâlnirile de gradul IV din precedenta generație, nu conține nici cel mai mic detaliu care ar putea lăsa să se creadă că ar fi fost răpit. În timpul scurtului *missing time*, pe când zăcea pe jos, a fost „deconectat”. De parcă n-ar fi avut nici o importanță. De parcă nu avea ce să vadă. Dar avea multe de învățat.

Oricât de scurtă și de limitată a fost experiența lui Peter Robbins, nu a fost fără urmări; în cazul său ca și în al altora, și-a revelat puterea de transformare. Evoluția lui Peter Robbins este simptomatică pentru acest gen de relatări. De pe o zi pe alta, pictorul își uită ego-ul, narcisismul său de artist și decide să cerceteze ceea ce se află dincolo de fenomenul OZN. Avea să-și pună cariera și ambiția în slujba setei de cunoaștere, demonstrând prin această alegere o transformare a personalității, ce se remarcă adesea la cei care au trecut prin experiențe de NDE sau întâlniri cu extratereștri. Peter Robbins n-a abandonat problema OZN-urilor. În 1985, Larry Warren, un ofițer din *US Air Force*, prezent cu ocazia cazului Rendlesham², îi propune să scrie împreună cu el o carte despre acesta. În cursul investigației lor la fața locului, cei doi coautori au asistat la câteva apariții ale OZN-urilor în această regiune unde, conform părerii unor martori, continuă să se producă fenomene misterioase.

Când a fost hipnotizată, Helen a descoperit un scenariu clasic de răpiri repetate: sală „de spital”, cu pereții curbați și acoperiți cu semne incompreensibile, aparate futuriste, ecrane, „doctori mititei”, respingători și îngrozitori, alți extratereștri mai înalți, mai „umani” și mai simpatici, examene fiziologice etc.

Este dificil de prevăzut ce repercusiuni va avea o întâlnire cu extratereștrii asupra unui martor. Helen a fost mai puțin afectată decât fratele ei de aventurile sale; s-a lansat cu succes în muzică, a devenit autor-compozitor și a înființat o formație celebră în Statele Unite ale Americii, *Helen Wheels Band*. Chiar dacă și-a tatuat un OZN lângă pubis, pentru ea această experiență este „de domeniul trecutului”.

¹În majoritatea cazurilor, este vorba de simboluri, de caractere sau insigne pe care persoanele răpite afirmă că le-au remarcat în OZN, pe care le descriu și le desenează cu foarte mare precizie sub hipnoză.

²În anul 1980, un OZN a aterizat în mijlocul acestei baze militare americane, cea mai importantă din Anglia.

Torturi, umilințe și spaime neîntemeiate, dar și vindecări, aptitudini psihice și expansiune a conștiinței. Acești Vizitatori sunt buni sau răi? Interesul de a le ține piept și inconvenientele provenite din manifestarea acestui interes.

„Mi-au salvat viața”, afirmă Chet Snow, un terapeut american.

1985. Aflat în concediu la Yucca Valley (California), Chet Snow este invitat la o prietenă care locuiește în apropiere de Giant Rock, loc renumit printre adepții existenței extraterestreilor: Van Tassel, unul dintre cei mai celebri contactați din anii șaizeci, a discutat aici cu „Frații din Univers” și a construit în acest loc o clădire în formă de farfurie zburătoare, *Integratronul*. Chet Snow profită de ocazia de a vedea această curiozitate. Două ore de mers îl separă de prietena sa, pleacă pe la ora 14. Fără să înțeleagă cum a cotit, se pomenește pe o potecă și se rătăcește în deșert. Din întâmplare, descoperă micuța colină din cuarț lăptos, cu înălțimea de circa douăzeci de metri, pe care Van Tassel fusese vizitat de extraterestri. O escaladează și se lungește pe vârful ei pentru a medita.

„Aveam timp: prietena mea mă aștepta pe la ora 17. Chiar înainte de a închide ochii, văd pe cer un punct luminos de mărimea unei nuci. Îmi amintesc că mă gândisem: «Nostim, o nucă zburătoare!» Dar nimic altceva. Un zgomot de motor de avion mă readuce într-o stare de conștiință normală și deschid ochii. Mă simt într-o formă perfectă și mă felicit pentru această meditație reușită. În capul meu răsună o voce subțire, sardonică: «Poți numi aceasta o meditație, dacă vrei! În ceea ce ne privește, noi am terminat!» Avionul care m-a readus la realitate zboară razant în apropierea mea. Este un Cessna mic care, probabil, tocmai a decolat. Luând înălțime, trece atât de aproape, încât pot remarca expresia de pe fața pilotului: pare uluit să mă vadă. Nu am timp să-mi pun întrebări în legătură cu mirarea sa, deoarece aud un zgomot, mult mai interesant: un automobil care demarează. Dacă există un vehicul prin aceste meleaguri, înseamnă că și eu sunt aproape: o știre bună! Într-adevăr, de la înălțimea colinei zăresc o mașină americană mare care se îndepărtează”.

Aceste trei evenimente (vocea, avionul și mașina) au avut loc aproape simultan. Chet Snow se întoarce la mașina sa, urmează direcția în care a luat-o Chrysler-ul și regăsește șoseaua care duce spre Giant Rock. După ce a fotografiat *Integratronul*, verifică ora: 17,20. Cum a putut meditația sa să fie atât de lungă? Aceasta îl surprinde, dar nu-i acordă importanță: în concediu sosirea cu întârziere este justificată.

Când îi povestește incidentul prietenei sale, care cunoaște regiunea, aceasta exclamă:

— Nu știu dacă îți dai seama ce noroc ai: datorită acestei istorii ai scăpat cu viață! Această potecă este folosită de traficanții de droguri¹ și se întâmplă destule crime în acel colț: acești indivizi nu ezită să elimine martorii.

La acea vreme, Chet Snow habar nu avea despre fenomenele de *missing time*. Peste trei ani, la Institutul Monroe, unde participa la un seminar, el crede că a descoperit fața ascunsă a micii sale aventuri.

„Am trăit acolo cea mai profundă experiență din viața mea². În timp ce exploram stările modificate de conștiință, o voce mi-a propus să văd ce se întâmplase la Giant Rock. Am acceptat și am re trăit scena. Însă am asistat la ea în afara corpului, adică aflat în exteriorul meu. M-am văzut răpit la bordul OZN-ului și examinat de niște ființe înalte blonde³. Atunci mi s-a părut că ceea ce mi se întâmplase era neînsemnat și am refuzat să văd mai departe, zicând că am înțeles”.

Regăsim aici o altă variantă de interdicție raportată de către persoanele răpite. Astăzi Chet Snow nu înțelege de ce a refuzat să vadă scena în totalitate. Nu a dorit să se lase hipnotizat pentru a încerca să afle mai mult despre ea („Nu-i genul meu”, îmi spune el), dar este convins că are un implant în craniu și se simte „marcat la creier”. Peste puțin timp după aventura sa de la Giant Rock, prietena sa i-a atras atenția că are, pe partea din față a piciorului, un *scoop mark*, unul dintre acele semne rotunde, săpate în carne, care constituie după părerea lui Budd Hopkins unul dintre semnalmentele răpirii. Nu-l remarcase niciodată mai înainte și mi l-a arătat. Distinctă și profundă, cicatricea sa are diametrul de opt milimetri.

După părerea lui Chet, extraterestrii i-au salvat viața. Când ieșise din perioada sa de absență, avionul și automobilul plecau din nou: târgul tocmai se încheiase. Sosirea traficantilor și livrarea mărfii au avut loc în timpul *missing time*-ului său. Își redă pe scurt aventura astfel: „Eram sub influență. Dacă nu era aceasta, după o meditație de douăzeci de minute, aș fi coborât de pe colină. Aș fi fost un martor, prin urmare, un om mort”. Mărturia lui Chet Snow nu-l surprinde deloc pe John Salter.

Profesor de sociologie și profesor titular al catedrei de civilizație amerindiană a Universității din Dakota de Nord, la Grand Forks,

¹Giant Rock se află aproape de frontiera mexicană, foarte aproape de Tijuana, unul dintre orașele de unde pornește traficul de droguri către Statele Unite ale Americii.

²Aceste seminare, foarte cotate în mediile preocupate de cercetarea stărilor modificate de conștiință, permit favorizarea expansiunii conștiinței și explorarea acestor stări, folosind, printre altele, Hemi-Sync. Acest procedeu elaborat de către Robert Monroe face posibilă sincronizarea electrică a celor două emisfere ale creierului prin folosirea diferitelor tipuri de sunete. Prin această metodă, participanții pot efectua experiențe în afara corpului.

³Extraterestri de tip nordic: aceiași care sunt descriși de contactați de genul lui Van Tassel.

profesorul John R. Salter ține aici cursuri de ozenologie axate pe Întâlnirile de gradul IV. Interesul său pentru subiect nu este teoretic: pe 20 martie 1988 el a fost răpit împreună cu fiul său John III de către niște umanoizi amicali.

Profesorul Salter nu consideră gâlcevile sale cu extraterestrii un subiect tabu sau oprit pentru studenții săi, el vorbește deschis despre aceasta. În timpul unei conferințe intitulată „Natura, semnificația și efectele contactelor extraterestre”, susținută la Walsh University din Canton (Ohio), el le-a povestit într-o manieră deloc dramatică despre un subiect care începe să ncliniștească o parte din populație. După ce și-a recăpătat amintirea despre ceea ce i se întâmplase în 1988, i-au revenit și amintirile altor trei Întâlniri (în 1941 — avea șapte ani —, în 1952 și în 1957). „Nu-i consider pe extraterestri ca fiind niște demoni, îngeri, entități psihice sau călători în timp. Îi văd ca pe niște vizitatori amicali, care ne acordă o atenție deosebită”, explică profesorul Salter.

Pe 20 martie dimineața, profesorul Salter pleacă, însoțit de fiul său John III, să țină o serie de conferințe în Mississippi și Louisiana. În loc să urmeze un itinerar logic, fără să știe de ce, cotește și pornește pe un drum secundar și, într-o regiune izolată din Wisconsin, tatăl și fiul au un *missing time*. Când se întorc la starea lor normală, sunt răătăciți și circulă la întâmplare. În prima aglomerație urbană, Richland Center, se opresc într-un hotel pentru a încerca să înțeleagă ce li s-a întâmplat. În zadar: amnezia lor este totală. A doua zi dimineața pornesc din nou la drum. Pe cer, la două sute de metri de ei, planează un obiect mare, argintiu și extrem de strălucitor, apoi se îndepărtează cu o viteză vertiginoasă.

La întoarcerea în Dakota, profesorul Salter constată că a suferit modificări fizice surprinzătoare. Ridurile de pe fața sa se estompează. Unghiile sale cresc cu o viteză incredibilă. Sistemul său pilos se dezvoltă considerabil, mai ales pe picioare, plept și bărbie. Din răzlete, sprâncenele sale devin stufoase. Cicatricile rănilor sale căpătate la niște manifestații în favoarea drepturilor omului dispar. Energia sa crește. Fumător înrăit (patru pachete de țigări pe zi), se lasă brusc de fumat, fără să simtă tulburări fizice sau psihologice. De la *missing time*-ul său, în fiecare an în luna martie pe pieptul său apare o pată roșie, care dispare câteva ore mai târziu¹. John III, care se opriase din creștere la optsprezece ani, a mai crescut după Întâlnire cu aproape patru centimetri (atunci avea douăzeci și trei de ani).

Amintirile profesorului Salter încep să-i revină pe parcursul lunii iunie în mod precis. Cele ale fiului său, apărute mai târziu, corespund întocmai, însă, deoarece nu poate fi eliminată ipoteza unei înțelegeri între John III și tatăl său, nu ținem cont decât de versiunea celui din urmă. El conducea într-o regiune izolată și

¹Un triunghi roșu aparea, în același mod, pe abdomenul doctorului X la fiecare aniversare a Întâlnirii sale (caz francez din 2 noiembrie 1968; după o observare a unui OZN, acest medic a constatat pe corpul său niște vindecări inexplicabile).

și-a oprit mașina lângă un pâlâc de copaci. Șase sau șapte creaturi mici, cu față copilărească, au înconjurat automobilul. Un umanoid, mai înalt decât ceilalți, îi conduse (mergând) pe ambii Salter către o mică navă spațială, așezată nu departe, și îi făcu să pătrundă într-o sală cu pereți arcuiți, unde au fost supuși unui examen medical. Un aparat care proiecta o lumină măturase fața lui John III (mai târziu, o excrescență de pe bărbia tânărului a dispărut complet). Profesorul Salter a primit dreptul la trei înțepături (deasupra buricului, în glanda tiroidă și în piept, acolo unde mai apoi avea să apară pata roșie) și la inserția unui implant prin nara dreaptă. Binevoitori și cu o vorbire cursivă, extraterestrii i-au explicat — telepatic — că veneau din Zeta Reticuli (un sistem situat la 32 ani-lumină de Pământ)... „Ființa cea mai înaltă ne-a însoțit înapoi până la mașina noastră. Am simțit o tristețe sfâșietoare părăsindu-l și am simțit că ne vom revedea”.

După părerea profesorului Salter, apariția OZN-ului — remarcată numai de el și de fiul său — a doua zi după răpire avea scopul să-i liniștească. El vede în această dovadă *prieteniei* pe care o nutresc față de noi vizitatorii din cer, a căror *bunăvoință* este evidentă („ei vor să ne ajute să ne rezolvăm problemele sociale și politice”) și, în lecțiile pe care le citește studenților săi, susține că OZN-urile apar de mii de ani. Venirea erei nucleare și a cuceririi spațiale a adus cu sine aceste ființe dotate cu o formă de inteligență și o tehnologie superioare celor ale noastre, a înmulțit contactele lor cu oamenii. Ei nu încearcă să ne dăuneze: „Ne-ar fi distrus demult dacă acesta ar fi fost scopul lor”. Datorită lor vom deveni mai buni. Salter le atribuie lor deschiderea sa pentru problemele amerindienilor: „Ei mi-au oferit sensul altruismului”.

Această luare de poziție nu-l lasă indiferent pe Thomas E. Bullard, care îi scrie:

„Studiile mele precedente scoteau la iveală un comportament dușmănos, indiferent și exploatare și mă convinseseră că aceste ființe nu erau atât de bune. De atunci am primit numeroase scrisori de la persoane care își analizează experiența prin aceeași optică pozitivă ca și dumneavoastră. Unii o consideră răutăcioasă (aceasta este ușor de înțeles și chiar logic în cazul când ne gândim obiectiv la ceea ce implică o răpire), cu toate acestea, cu cât studiez mai mult, cu atât realizez că experiența posedă o latură pozitivă mai puțin evident de detectat. Unii răpiți simt o afecțiune profundă și constantă față de răpitorii lor și simt o reciprocitate față de aceste sentimente”¹.

¹Extras din scrisoarea citată de către Richard L.Thompson în *Alien Identities: Ancient Insights into Modern UFO Phenomena*, Govardhan Hill Publishing, 1993.

Profesorul Salter nu este singurul om care a avut de câștigat de pe urma întâlnirilor sale cu extraterestrii. Se constată un efect pozitiv general după experiență, ca o surpriză plăcută, iar unele dintre persoanele răpite descriu niște operații suferite „la bord” cu scopul anunțat de a-i vindeca. Și la întoarcerea pe Pământ sunt vindecați. Se poate discuta despre legăturile de cauză și efect între credința în niște entități benefice, tămăduitoare, și vindecarea constatată. Însă dacă este suficient să visezi un OZN pentru a fi vindecat, vreau mai repede un aparat de programare a viselor cu extraterestri! După părerea lui David Jacobs, extraterestrii nu au de ales: sunt obligați să-i vindece pe indivizii răpiți care au probleme de sănătate, dacă vor să se folosească de ei pentru experiențele lor: din partea lor, este vorba de o simplă „întreținere a materialului”. După Edith Fiore, extraterestrul este un binefăcător: îi vindecă pe cei răpiți doar din plăcerea de a-i ajuta. În cartea sa, *Encounters*, psihologa precizează că, dintre două sute de pacienți ai săi care au fost răpiți, 50% au fost vindecați de boli foarte grave — precum cancerul — sau de migrene deranjante (ea dezvăluie cazul unui pacient care suferea de o malformație la creier: medicii o avertizaseră pe mamă că fiul va fi înapoiat mintal. Omul a trecut de patruzeci de ani și este perfect normal; a descoperit secretul vindecării sale sub hipnoză la Edith Fiore). Intervențiile raportate relevă o tehnologie sofisticată, cu niște aparate care acționează asupra „câmpului energetic”, sau acestea sunt de tip „magic”, cu inserții de fragmente de sticlă sau de cristal în corp, conform tradiției șamanice.

Pe lângă amintirile lor despre examenele medicale, cărora le corespund niște sechele neobișnuite, concomitent fiziologice, psihologice și psihice (viziuni, anomalii electromagnetice, evenimente paranormale, *poltergeist*, aptitudini tămăduitoare...), persoanele răpite menționează impresia lor de a se afla „sub control” și afirmă că primesc mesaje de la entitățile venite din spațiu. Unii își amintesc de o serie de întâlniri, în timpul cărora primesc o instruire referitoare la misiunea lor pe Pământ și par metamorfozați, de parcă ar avea o nouă personalitate. După ce s-au comportat ca niște șobolani de laborator traumatizați, fac caz de o preocupare profundă pentru întreaga omenire (nu numai pentru familiile și prietenii lor) și se transformă, după formularea psihologului Leo Sprinkle, în „Cetățeni ai Cosmosului”, îmbogățiți cu o nouă concepție despre lume, care îi sensibilizează în privința problemelor ecologice și planetare (această concepție este apropiată de cea a lui John Mack, care îi consideră pe extraterestri drept educatori).

¹Vezi Leo Sprinkle, *UFO Contactes*, op. cit.

Betty Andreasson, răpita ale cărei experiențe sunt cele mai bogate și cele mai mistice, crede că răpitorii „trezeau” ceva în ea atunci când îi puneau mâna pe frunte în timpul examenului medical. Ea a avut niște revelații sub formă de viziuni: „Era ca și cum în fața mea se deschidea infinitul. Vedeam invențiile din viitor — cu mii de ani în viitor — și totuși aceasta nu părea decât un minuscul solz al pătrunderii în infinit” și își amintește de doi „profesori” (Quazgaa și Joohop), care par s-o fi stabilizat din punct de vedere emoțional.

Ce joc joacă acești chirurghi cosmici? Traumatizează, rănesc, îngrozesc, umilesc, dar și vindecă corpurile și trezesc conștiința. Nu poate fi vorba de a pune efectele constatate pe contul „ușoarei nebunii” a celor vizitați. Rezultatele testelor psihologice efectuate asupra a peste două sute de răpiți au fost comparate cu cele ale persoanelor care nu au avut parte de aceste experiențe: nu există nici un motiv pentru propagarea ipotezei conform căreia observările OZN ar fi raportate de niște subiecți care suferă de tulburări psihice. Și totuși indivizii răpiți continuă să raporteze „mesaje profetice”, care nu se realizează niciodată, și o colecție de „informații false”, bune pentru Cartea Recordurilor Guinness, însă adeseori luate foarte în serios, precum cele pseudo-medicale ale așa-zisei afaceri din Tujunga.

Îndrăgostite de viața în aer liber, Sara Shaw și Jan Whitley locuiesc într-o cabană izolată în apropiere de Tujunga (la câțiva kilometri de Los Angeles). S-au culcat amândouă în această noapte de 22 mai 1953 și dorm liniștite, când o rază luminoasă albastră trece prin fereastră și le trezește. Parcă pentru a sublinia situația stranie, o liniște deplină se lasă peste casă. Animalele de afară au tăcut. Îngrijorător. Lumina este atât de surprinzătoare și de neînțeles, încât Jan coboară din patul său. Ora 2,20 dimineața. Ce înseamnă aceasta? Vrea să se îmbrace și să iasă să verifice ce se întâmplă afară, dar nu mai are timp să pună mâna pe o haină: se simte paralizată. Minte sa se încețoșează. Nu mai poate gândi și simte dificultăți în respirație. Vocea prietenei sale o scoate din această stare.

— Jan! De ce stai așa în picioare, fără să te miști?

Sara mai mult strigă decât vorbește, dar se întrerupe, descoperindu-și stupefiată propria poziție: este așezată la marginea patului, cu un picior pe pământ. Trebuia să fie culcată, nu se ridicase. Aruncă o privire spre deșteptătorul său și parcă este lovită de un ciomag: nu mai este 2,20, ci 4,20.

La rândul său, Sara respiră cu greu. Butanul. Probabil e o problemă cu butanul! Cele două fete aleargă la bucătărie și verifică instalația de încălzire. Totul este în ordine. De neînțeles. Afară? Nici un miros suspect. Nu departe de cabană, Jan deslușește o siluetă albicioasă, străvezie, cu părul lung, care plutește pe umeri, însă această apariție fugitivă nu o intrigă: ea intră în interior să se ocupe de câinii și pisicile sale.

Evenimentele nocturne le-au tulburat pe prietene; ele se vor refugia pentru câteva zile în altă parte. La întoarcerea în cabana lor, încep o anchetă. În vecinătate, nimeni nu a remarcat nici strania lumină, nici tăcerea, nici aerul înăbușitor. În lunile următoare Jan se teme de întuneric, iar Sara se simte epuizată. Preferințele sale se schimbă: își descoperă o pasiune neașteptată pentru medicină. Părăsindu-și munca, urmează niște cursuri pentru a deveni asistentă stomatologică și își ia niște servicii interimare în clinici, spitale sau la medicii particulari. În 1955, are „revelația” tratamentului care trebuie să vindece cancerul și misiunea de a încredința acest secret unui anumit medic.

Jan pleacă să locuiască în alt oraș din California și cele două prietene pierd contactul. Într-o noapte, Jan stă întinsă în patul său, trează. Un șuiurat pătrunzător răsună în dormitorul său și se simte cuprinsă, din cap până-n picioare, de o amorțeală atât de profundă, încât se pomenește paralizată. Are impresia că niște ființe invizibile vor să pună mâna pe ea. Cu prețul unui veritabil efort, reușește să miște un deget: ființele, sunetul, paralizia dispar ca prin minune.

La rândul său, Sara s-a căsătorit. Cu ocazia unei emisiuni televizate despre răpiri, află că numeroase persoane și-au pierdut orice amintire despre ceea ce li se întâmplase după ce au văzut o lumină strălucitoare. Oare nu același gen de aventură li se întâmplase lor acum treizeci de ani, în 1953? Intră în contact cu Ann Druffel, care decide să-i studieze aventura. Terapeuta pornește în căutarea lui Jan și le face să regreseze sub hipnoză pe cele două femei pentru a explora *missing time*-ul lor.

Sara vede opt ființe mici care o târăsc împreună cu prietena sa către un OZN care staționează deasupra unui grup de arbori. Peisajul este atât de strălucitor iluminat, încât ți se pare că e ziua în amiaza mare (totuși este 2,20 dimineța). Are impresia că alunecă deasupra unui covor de lumină, care unește casa lor cu un OZN. Deschizătura mașinăriei este atât de îngustă, încât entitățile trebuie s-o ajute pe Jan, destul de corpolentă, s-o treacă.

Sara plutește lungită în văzduh deasupra unei mese în formă de nicovală. Un aparat mare coboară din plafon și trimite raze de lumină peste diferite puncte ale corpului său. Ființele par mirate de cicatricea lungă pe care o are pe tors (Sara a fost operată în urma unui accident de motocicletă) și o întreabă dacă nu are un braț artificial. În acest timp, Jan, calmă, plutește — dar în poziție așezată — prin OZN. Cei doi câini sunt la bord, liniștiți.

După vizita medicală, Sara este dusă într-o sală de conferințe, unde extraterestrii o informează că oamenii greșesc preocupându-se atât de mult de cancer, împotriva căruia există un tratament eficient. Este suficient de a injecta în masa canceroasă un produs pe bază de oțet pentru ca tumoarea să înceapă să se resoarbă. După mai multe injecții, cancerul dispare.

Înainte de a întreprinde regresia sub hipnoză a lui Jan, anchetatorii au ținut să se asigure că aceasta nu cunoștea detaliile reîntâlnite de Sara. Ședințele cu Jan nu au dat nici un rezultat. Sub hipnoză, „aceasta era incapabilă să rețină ceea ce își amintea conștient”, scrie Ann Druffel¹. (O concluzie care pare să dovedească faptul că povestirile nu reprezintă niște confabulații induse de anchetă.)

¹În *Alien Encounter at Tujunga*, Fate Magazine, vol. 33, nr. 4. Vezi de asemenea Anne Druffel & Scott Rogo, *The Tujunga Canyon Contacts*, Penguin Books, 1988.

După Întâlnirea de gradul IV, Sara Shaw își descoperă o pasiune pentru problemele medicale și se angajează la un spital. În timpul răpirii sale, i-a fost „revelat” un tratament miraculos împotriva cancerului. Pentru a-i face pe bolnavi să beneficieze de știința extraterestrilor, ea pornește în căutarea unui medic capabil să o ajute în propagarea fericitei știri: „știa” că trebuia să întâlnească unul, foarte deosebit. După un număr mare de refuzuri nepoliticoase, i se adresează doctorului Allini. Acest medic era cu atât mai interesat de discursul Sarei, cu cât deja întâlnise un om care deținea aceeași prețioasă informație transmisă de extrateresetri. În realitate, revelația nu era ceea ce pretindea a fi: era vorba despre un vechi remediu de doi bani, total ineficace. Chiar admitând că Sara Shaw a prezentat drept o revelație ceea ce putea fi doar o reminiscență inconștientă (fenomenul de criptomnezie), rămâne nu mai puțin straniu că după răpirea sa ea începe să se intereseze de medicină și să vorbească despre acest tratament. La fel de straniu este că o altă persoană difuzează aceeași rețetă dezvăluită la bordul unui OZN. Este o aiureală și mai mare ca niște entități despre care se crede că dispun de niște cunoștințe și o tehnologie superioare celor ale noastre să se distreze implantând în creierul răpiților un vechi model ineficient.

La ce bun aceste informații false, ale căror exemple sunt nenumărate? Pentru a-i ridiculiza pe martori? A-i face atât de puțin credibili, încât savanții să nu dorească să le cerceteze amănunțit dosarul?

Pat McGuire a găsit într-adevăr apă, forând după directivele date de către extrateresetri. Probabilitatea unui efect al hazardului este infimă: ne aflăm în fața unei manipulări a psihicului. Mai degrabă decât la o informație percepută cu exactitate, ne putem gândi la o modificare a psihicului fermierului care, după întâlnirea sa, și-ar fi dezvoltat o aptitudine de radiestezie (până atunci necunoscută) și ar fi simțit unde se afla apa de care avea atât de mult nevoie. Care este interesul de a-i da o dovadă de putere atât de vădită unui simplu fermier în loc de a convinge „autoritățile”? Un comportament demn de niște antropologi care au grijă să nu intervină în societățile tribale pentru a-i cruța de șocul întâlnirii cu o altă cultură. „Extraterestrii nu par nici răuvoitori, nici binevoitori. Nu par a fi aici nici pentru a ne ajuta, nici pentru a ne face să suferim. Sunt aici pentru ei înșiși. Fac ceea ce vor să facă, fără a ține cont de dorințele noastre”, consideră Jacobs¹.

În lipsa unor certitudini referitoare la existența, proveniența și scopul creaturilor invocate, orice abordare a enormului dosar de „răpiri” întărește

¹Vezi *Secret Life*, op. cit.

incontestabilul: subiectul nu scapă niciodată neatins din această experiență, distrugătoare sau transformatoare, cu un impact emoțional puternic.

Răpirea reprezintă o violare criminală a drepturilor persoanei umane, strigă în gura mare unii cercetători: ei vorbesc despre capturarea prin forță, violare, torturare și insistă asupra sechelelor emoționale și fizice, care durează veșnic după aceste răpiri comise de către niște „antropologi interstelari lipsiți de milă”. Profesorul Salter, implicat în lupta pentru apărarea Drepturilor Omului, găsește îndreptățite răpirile pe care majoritatea celor răpiți le consideră ca „cel mai grav atentat asupra drepturilor lor care li s-a întâmplat vreodată”.

Se înfruntă două poziții, care vorbesc despre entități „binevoitoare” și „răuvoitoare”. Prefer să fac distincția nu la nivelul autorilor prezumtivi ai capturărilor, ci în raport cu rezultatele experienței, care, ulterior, va fi integrată în mod pozitiv (tendința Sprinkle, Salter, Ring...) sau negativ (tendința Hopkins, Jacobs, Turner...). Se pare că diferențele ar fi mai mult induse de către cercetători decât inerente mărturiilor. Impactul răpirii variază în funcție de sita prin care este cernută aceasta. Pacienții acceptă sistemul de referințe sau de convingeri ale terapeuților lor până într-atât, încât au vise corespunzătoare. Istoria psihanalizei demonstrează: pacienții lui Freud aveau vise freudiene, în timp ce cele ale pacienților lui Jung erau jungiene. Este contestabil că are loc o influențare de tip telepatic între persoana răpită și cercetătorul său, a cărui personalitate poate modifica interpretarea și repercusiunile experienței reîntâlnite (ne referim la discutarea sau explorarea răpirii, lăsând la o parte acțiunea unui lucru terapeutic, al cărui scop este modificarea impactului unei experiențe traumatizante). Am menționat avalanșa de corespondență declanșată de cele două cărți ale lui Budd Hopkins. Același fenomen s-a produs după apariția cărții *Communion* de W. Strieber. Peste 25.000 de scrisori care, după cum îi semnală soția autorului lui Ed Conroy¹, nu vorbesc despre procedura de extragere a fătului, scoasă la iveală de către Budd Hopkins, „cu excepția celor care au fost influențați de cartea sa *Intruders* sau au fost hipnotizați de către el”. La rândul său, dr. Mack admite că amintirile răpiților săi pot fi influențate sau contaminate de lecturile lor, de el însuși sau de membrii grupului său de susținere: „Informația obținută în timpul ședințelor nu este pur și simplu un «detaliu», reamintit, ieșit din conștiința persoanei supuse experienței, ca un calcul dintr-un rinichi. Ea poate reprezenta o percepție dezvoltată, îmbogățită de legătura care s-a

¹Vezi *Report on Communion*, op. cit.

stabilit între cel supus experienței și cercetător... Dintr-un punct de vedere occidental, aceasta ar putea fi numită o «distorsiune»; dintr-un punct de vedere transpersonal, persoana supusă experienței și eu însumi putem participa la evoluția conștiinței¹. Chiar și frica, această frică îngrozitoare simțită de către indivizii răpiți (trebuie să vedeți sau să ascultați înregistrările regresiiilor pentru a avea o idee despre ea) se poate transforma în încredere. Whitley Strieber spune că a trăit această transformare în mod deliberat: hotărâse să stabilească o relație neconflictuală cu Vizitatorii săi și să considere invazia lor în viața sa drept un factor pozitiv.

Dacă finalmente persoana supusă experienței este înnobilită în urma întâlnirii sale, la început ea este trecută prin niște chinuri groaznice, aflându-se la discreția răpitorilor, împotriva cărora nu poate încerca să facă nimic. Și deoarece, conform unui nou concept al ozenologiei răpirilor, entitățile din OZN par implicate în evoluția rasei umane, efectele întâlnirii de gradul IV trebuie să fie îndurate de către cei răpiți (și tratate de către psihoterapeuți calificați). Răpirile ar fi un rău de neocolit și necesar.

O altă părere are Ann Druffel care lucrează cu persoanele răpite de aproape douăzeci și cinci de ani și afirmă că circa patruzeci dintre pacienții săi au reușit să-și deruteze răpitorii².

După părerea acestei cercetătoare, „rezistența” este posibilă datorită:

— Luptei mentale. O modalitate care trebuie utilizată imediat după apariția paraliziei. Subiectul își mobilizează voința pentru a-și mișca o parte a corpului; „dacă reușește să miște un deget de la mână sau de la picior, paralizia încetează și entitatea dispare”, fiind totodată conștient că întâlnirea este o violare inadmisibilă a persoanei sale. Jan Whitley, simțindu-se luată, a urlat în minte: „Plecați și lăsați-mă singură!” Creaturile au plecat, Jan a reușit să doarmă; atacurile s-au rărit și au încetat.

— Furia (utilizată de către Sarah Smith).

— Invocarea unei puteri divine (Hristos), a Fecioarei Maria sau a unor entități spirituale (precum Sfântul Arhanghel Mihail, considerat tradițional drept un luptător care a învins spiritele răului) sau a îngerilor păzitori. Divinitățile și figurile marcante ale altor religii ar avea o eficacitate proporțională credinței pe care o inspiră, asigură Ann Druffel.

¹În *Abduction, Human Encounters with Aliens*, op. cit.

²Vezi Ann Druffel, *Can Unwanted „UFO Contact” Be Resisted?* în *B.A.E.*, vol. 3, nr. 3, iunie 1992.

Unii răpiți mi-au garantat că au găsit un ajutor făcând apel la Hristos și s-au convertit la catolicism (precum Sarah Smith, care era iudaică); alții și-au reluat tradițiile creștine la care renunțaseră.

— Lupta fizică. Aceste exemple sunt rare. În OZN, Travis Walton a încercat la început să lupte cu un prim grup de entități mici care au fugit. A venit un alt extraterestru, cu o înfățișare mai umană, care l-a liniștit și procedura a putut fi reluată (entitățile au mai multe posibilități de a-și atinge scopurile). Claire Chambers, victimă a unor întâlniri repetate, îi raporta lui Kenneth Ring: „În timpul numeroaselor mele întâlniri — de fiecare dată acestea erau niște răpiri — extraterestrii nu au dat dovadă de nici o compasiune. Am constatat în repetate rânduri la ei o reacție de frică atunci când îi loveam. Frica nu le este străină. Reacțiile și comportamentul lor general nu indică o inteligență atât de ridicată precum ar lăsa să se presupună tehnologia lor avansată. În multe privințe sunt mental și emoțional inferiori oamenilor. Am fost obiectul răpirilor din 1969 până în ianuarie 1989 și rănile și traumatismele consecutive au fost constatate de diferiți medici. Aceste experiențe au fost cumplite, îngrozitoare...”

— Tehnicile speciale de meditație: vizualizarea unei lumini albe care curge de la cap prin tot corpul, protejându-ne de forțele dăunătoare...

Dacă stăm să ne gândim la însuși principiul celor cinci metode preconizate, sare în ochi că acestea se referă mult mai mult la „victimă” decât la „agresorul” său. Ele încearcă toate, inclusiv „lupta fizică”, să-l facă pe subiect să iasă din starea sa deformată pentru a-l readuce într-o stare de conștiință obișnuită, în care accesul la niște realități neobișnuite nu mai este posibil. Cu alte cuvinte, ele mai degrabă pot face să înceteze experiența decât să acționeze asupra eventualilor răpitori (însă important este ca martorul să fie capabil să le utilizeze și... ca ele să funcționeze!). Chiar printre adepții realelor răpiri de către extraterestri, eficacitatea acestor tehnici de opunere vizitatorilor este tot atât de controversată ca și... temeinicia lor. Conform pesimiștilor, cei răpiți își închipuie că au întrerupt contactul. Optimiștii, convinși că entitățile ajută omenirea să evolueze spiritual, declară că nu trebuie să le opunem rezistență. Astfel, în timp ce Ann Druffel încurajează rezistența, alții sugerează că ar fi mai inteligent de a încerca să înțelegem derutantele entități.

Ingo Swann, care își împarte timpul între activitățile de pictură („psihică”) și cercetările sale cu privire la fenomenele paranormale, se întreabă ce au comun extraterestrii și oamenii. După părerea acestui

subiect *psy* — ale cărui excepționale facultăți au fost testate la Stanford *Research Institute*, unde și-a demonstrat capacitățile sale de a modifica temperatura mediului înconjurător și de a transforma câmpurile magnetice — răspunsul este evident: posibilitatea de a comunica telepatic (abordarea fenomenului OZN capătă valoarea unui test: spune-mi în ce mod te interesezi de el și îți voi spune cine ești). După soții Hill, aproape toate persoanele răpite remarcă faptul că poruncile și vorbele extraterestrilor le pătrund direct în creier, fără a trece prin sistemul auditiv. Dacă e să dăm crezare altor detalii raportate (procedurile de *mindscan*, de exemplu), răpitorii, dotați cu o stăpânire perfectă a posibilităților psihice, sunt capabili să citească în mintea celor răpiți, să „scaneze” conținutul ei și să-l modifice. Acest cercetător nu are nici un dubiu, extraterestrii dau dovadă de facultăți paranormale extraordinare; dacă reușim să le dezvoltăm mai mult pe ale noastre, vom reuși să înțelegem sensul și scopul activităților lor și să ieșim din inferioritatea la care ne condamnă ignoranța noastră. (În afacerea din Bebedouro, José Antonio Da Silva nu-i înțelegea pe răpitorii săi și ingerarea unui lichid de culoare verde a avut efectul unei aptitudini pentru limbile străine. Acest detaliu, prezentat drept „magic”, este absurd. La ce corespunde această înscenare a unui dialog al surzilor? Niște „ființe” capabile să-l facă pe un om să părăsească Pământul pentru cinci zile, care nu i s-au părut decât una singură, nu puteau ști că brazilianul nu le înțelegea „limba”? La ce bun această dorință de a ne face să credem că anumite „mijloace” ne-ar permite să-i înțelegem mai bine?)

Circulă unele zvonuri care nu pot fi verificate despre experiențele încercate de militari — inclusiv de cei din fosta URSS — folosind subiecții *psy*, însă stăpânirea facultăților paranormale inspiră mai multe discuții decât lasă să se înțeleagă literatura (adeseori îndoielnică) consacrată.

Pe 29 septembrie 1994, în timpul unei conferințe la Haslemere (Surrey, Anglia), Uri Geller a dezvăluit propunerile pe care i le-au făcut serviciile secrete americane și pe care le-a respins, precum cea de a opri de la distanță... inima lui Andropov (care conducea KGB). El a povestit cum a acceptat să-i ajute pe americani — fără să precizeze numele serviciului implicat — în cadrul negocierilor de la Geneva pentru tratatul de pace. „Doreau ca eu să acționez asupra creierului rușilor pentru a-i face să semneze tratatul, așa că i-am însoțit. Stăteam într-un colț de sală și repetam în minte: «Semnați, semnați, semnați»...” Un rus s-ar fi apropiat atunci de el: „Sunteți Uri Geller, nu-i așa? Ce faceți aici? Dacă știam că americanii vă aduc cu ei, am fi venit și noi cu subiecții noștri *psy*!”

Geller se laudă? Asemenea afirmații sunt greu de verificat, ceea ce nu contestă faptul că alte performanțe ale marilor „campioni ai paranormalului” par să nu țină cont de limitele psihicului nostru.

Mai confuz în cazul când amintește despre experiențele sale de *remote viewing* (vedere la distanță) de la Stanford decât despre cele pe care le-a efectuat în anii șaptezeci la cererea serviciilor secrete americane, Ingo Swann prezintă drept postulat că atacurile și rezistențele opuse de către știința oficială cercetării *psy* pot fi imputate Vizitatorilor: „Poate că ei ne-au programat să ne negăm și să ne distrugem propriile capacități psihice”, mi-a explicat el în iunie 1994. Astfel, el preconizează un antrenament riguros al acestor capacități care ne-ar putea ajuta să înțelegem scopul Vizitatorilor.

Dacă nu ajungem să ne închipuim dominația totală a extratereștrilor asupra comportamentului uman și orientării cercetărilor omenirii¹, un astfel de program pare greu de realizat în niște condiții serioase. Respingerea din partea instituțiilor în acest domeniu frizează paranoia. La Universitatea Princeton, profesorul Jahn a avut îndrăzneala să testeze și să dovedească aptitudinea subiecților de a influența niște serii de impulsuri electromagnetice generate în mod aleatoriu de niște calculatoare performante. Modificările obținute prezintă inconvenientul de a fi incontestabile, reproductibile și atât de ireproșabile, încât este posibilă, afirmă el, „recunoașterea subiecților după rezultatele lor”. În termeni clari, dovedind o acțiune la distanță, profesorul Jahn a reușit să pună în evidență acțiunea spiritului în afara creierului, „domiciliul” său tradițional. O astfel de capacitate impune o revizuire drastică a teoriilor noastre: nu sunteți binevenit, profesore Jahn! În speranța de a suprima creditele unui cercetător cam prea dotat, a fost orchestrată o campanie de zvonuri: „s-a” dat publicității chiar că Jahn fusese destituit din funcția sa de decan al Facultății de inginerie din Princeton. Zvonuri false: Jahn și-a dat singur demisia din funcția de decan după cincisprezece ani de exercițiu, un gen de record! Kenneth Ring – care a avut fructuoasa idee de a stabili o legătură între NDE și Întâlnirile de gradul IV – vorbește, în cunoștință de cauză, despre cât poate să-l coste profesional pe un profesor universitar „depășirea limitelor unor interese considerate acceptabile pentru un intelectual”². Într-un context în care orice cercetare (oricât de serioasă ar fi ea) referitoare la facultățile *psy* constituie o crimă de lezinstituție,

¹Conform unei teorii paranoice a „conspirației”, destul de răspândită în mediile ozenologice, influența extratereștrilor ar fi încurajată de către „guverne”.

²În *Projet Oméga*, op. cit.

încercarea de a dezvolta aceste capacități în speranța de a comunica mai bine cu eventualii extratereștri pare extrem de utopică.

În ciuda interesului considerabil manifestat față de răpiri în Statele Unite ale Americii, inclusiv printre savanți și profesori universitari, sistemul rămâne... exagerat de prudent. (Să nu vorbim despre Franța! Constatând atitudinea de refuz pe care o adoptă comunitatea științifică în privința fenomenului OZN în general și a răpirilor în particular, Bertrand Méheust sugerează că „experiențele trăite de către răpiții americani depășesc total, prin numărul, intensitatea și atmosfera lor de noapte arhaică, ceea ce sunt dispuși să admită occidentalii contemporani”¹.) Când l-am întrebat pe profesorul Ring cum a fost întâmpinată munca sa comparativă a NDE și Întâlnirile de gradul IV de către colegii săi, răspunsul a fost edificator: „Nu a fost ușor. Cred că tot ceea ce este important este lăsat la o parte de profesorii universitari. Moartea, sexul, NDE, experiențele mistice etc. sunt subiecte ridiculizate în mediile academice. NDE a reușit totuși să se impună în calitate de fenomen medical și psihologic și acest subiect a început să fie luat în serios. Însă OZN-urile sunt pentru mulți un gen de glumă², ceva nesăbuit”.

Dr. J. Mack a avut ocazia să guste din efectele prudenței exagerate. În primăvara lui 1995, o știre a explodat ca o bombă: „comitetul secret” al Universității Harvard (comitetul de etică) a apreeiat atât de puțin luările de poziție ale lui Mack referitoare la existența extratereștrilor, încât era amenințat statutul celebrului profesor. Decanul Facultății de Medicină dispunea evaluarea validității lucrărilor sale. În mare, muncii lui Mack cu privire la răpiți i se imputa violarea concomitentă a criteriilor profesiei psihiatrice și a celor ale cercetării academice, așa cum ar trebui să fie înțelese acestea de către membrii Universității Harvard. (Deja, în 1989, interesul prea mediatizat al lui Leo Sprinkle pentru răpiri îl costase postul său de profesor de psihologie la Universitatea Wyoming.) Oricare ar fi rezultatul deliberărilor – la momentul când scriem această carte nu este luată nici o decizie – dedesubturile acestei istorii sunt interesant de studiat. Ne putem întreba cu ce se potrivește o reacție atât de... tardivă: interesul lui Mack pentru acest subiect nu este nici recent, nici secret.

¹*Les Soucoupes volantes, merveilleux de pacotille ou dossier stimulant?* în *Galaxie anthropologique*, nr. 4-5.

²O „glumă” al cărei dosar Stanton Friedman îl studiază de peste treizeci și cinci de ani. Acest specialist în domeniul fizicii nucleare este convins că: 1) unele OZN-uri sunt niște nave extraterestre; 2) guvernul american știe acest lucru din 1947; 3) nici unul dintre argumentele înaintate de către sceptici nu rezistă în fața dosarului; 4) vizitele extratereștrilor sunt cea mai importantă problemă a acestui mileniu.

Încă de la începutul pasiunii sale, totul părea să-i suradă exploratorului conștiinței umane care acceptase să părăsească drumurile balizate de către confortul universitar. *Human Potential Foundation* (fundatie finanțată de către doi senatori americani, Laurance Rockefeller și Claiborne Pell) îi acordase o sumă foarte mare — 600.000 dolari, conform unor surse demne de încredere — pentru a efectua cercetări cu privire la răpiri.

Pentru ce atâția bani? Pentru a desconsidera subiectul și a-i întinde o capcană psihiatrului „în cadrul unui plan magistral, care viza diminuarea impactului povestirilor persoanelor răpite, care căpătau un ecou tot mai larg în presa clasică”, afirmă Jean Sider — care simte o deosebită plăcere scoțând la iveală orice tentativă de dezinformare. O ipoteză paranoică, cum circulă atâtea în ozenologie? Însăși denumirea *Human Potential Foundation* lasă să planeze destule suspiciuni, continuă acest cercetător: președintele acesteia a fost Scott Jones (membru al serviciilor de informații ale Marinei Statelor Unite); această fundatie a lucrat pentru mai multe servicii de informații americane: Agenția de Apărare Nucleară (DNA), *Defense Intelligence Agency* (DIA), serviciile de informații ale armatei americane și a Consiliului de Securitate (INSCOM).

Dar să revenim la fapte verificabile. Psihiatrul începe lucrul în niște condiții... confortabile (centrală telefonică, echipament, colaboratori, birou de relații cu publicul) la care se adăuga un contract cu editura Scribner's. Când lucrarea sa a fost publicată, declanșând o impresionantă mediatizare, o oarecare Donna Bassett a povestit în *Time Magazine* că ea reușise să-l înșele pe John Mack. Dându-se drept o răpită, i-a povestit despre preținse răpiri, inventate de la cap la coadă cu scopul de a-i întinde o capcană și a dovedi că metodele sale de hipnoză nu erau demne de încredere. *Time* a publicat această istorie¹ bogată în detalii ucigătoare: Mack ar fi fost atât de „excitat” aflând că falsa răpită îi întâlnise pe Nikita Hrușciiov și John F. Kennedy la bordul unui OZN în timpul crizei din Cuba, încât ar fi rupt canapeaua... Psihiatrul a avut avantajul de a replica precum că „mărturia” acestei femei îl convinsese atât de puțin de autenticitatea sa, încât n-o publicase în lucrarea sa, nici măcar n-o menționase, nici măcar un rând (un bun psihiatru trebuie să poată recunoaște un mitoman sau un delirant, însă nu poate refuza din această cauză să-l asculte). Însă răul era făcut. În linii mari: *Time* nu este deloc o revistă confidențială. O astfel de cursă nu-i surprinde pe cei care cunosc

¹James Willwerth, *The Man From Outer Space*, în *Time*, 25 aprilie 1994.

secretele ozenologiei (Donna Bassett este soția lui Edward Bassett, un prieten al lui Philip Klass, cel mai celebru și virulent dezinformator (debunker* anti-OZN), însă unii văd în aceasta o manevră politică de nivel mai înalt.

„Scenariul care poate fi reconstituit este simplu. Îngrijorate să vadă că răpirile se repercutează în mass-media și de audiența crescândă a unor specialiști ca Budd Hopkins, David Jacobs și John Mack, serviciile de securitate guvernamentale au hotărât să acționeze în consecință pentru a lipsi de orice credibilitate istoriile despre răpiri”, scrie Jean Sider¹, care precizează că CIA și DIA au un buget secret pentru finanțarea proiectelor de cercetări în domeniul paranormalului și al OZN-urilor și că „o mică parte din această sumă enormă servește la discreditarea celor mai performanți cercetători care lucrează asupra unor probleme atât de sensibile, precum aterizarea forțată de la Roswell² și răpirile înfăptuite de creaturi necunoscute”.

Militarii americani iau în calcul ipoteza conform căreia o inteligență superioară, nu neapărat provenită de pe o planetă îndepărtată sau asemănătoare fizic cu noi, manipulează și exploatează specia umană (cel puțin populațiile țărilor importante), controlând anumite creiere, afirmă Sider: „Această eventualitate a devenit un coșmar pentru militarii Unchiului Sam, iar răpirile care se înmulțesc, mai ales în Statele Unite ale Americii, nu sunt străine de această situație”.

Dacă nu vrem să ne concentrăm asupra „abominabilului scenariu medico-sexo-genetic”, există o altă constantă destul de îngrijorătoare în experiența celor răpiți: aceștia par a se afla sub un control total. Nu numai că le sunt manipulate percepțiile, gândurile și sentimentele, ci până și comportamentul le iese de sub control. Persoanele răpite își descriu sub hipnoză teroarea din debutul răpirii, când descoperă că nu mai sunt stăpâni pe corpul și voința lor. Dominația care este exercitată asupra lor este mai puternică decât ne putem închipui. Mulți raportează niște evenimente aparent absurde. Au fost cuprinși de o excitație irezistibilă în timp ce se pregăteau de culcare. Chiar dacă aveau nevoie de odihnă, se îmbrăcaseră din nou, săriseră în mașinile lor și începuseră să meargă. La întâmplare.

¹În *Trait d'Union, L'ufologie arnaquée*.

²Pe 2 iulie 1947, la Roswell (Noul Mexic), s-a produs un accident foarte misterios, considerat drept o aterizare forțată a unui OZN. Armata a recuperat rămășițele enigmatice ale unei mașinării zburătoare zdrobite la sol și în care se aflau, conform zvonului, câțiva umanoizi, dintre care unul ar fi supraviețuit. În pofida cererilor repetate la FOIA (*Freedom of Information Act*), guvernul american nu a autorizat niciodată accesul la documentele anchetei oficiale, care se pare că au fost distruse...

Aparent. Și, ca din întâmplare, în drum avea loc o întâlnire. De parcă erau programați. Posibilitatea ca un asemenea control să poată fi exercitat asupra unor ființe umane deschide niște perspective halucinante: ne putem imagina orice. Inclusiv acte mai puțin inofensive decât o promenadă nocturnă pe o șosea pustie! Aceasta se aseamănă cu SF, însă este adevărat...

Dacă este posibil un asemenea control, este de înțeles îngrijorarea militarilor americani care, în funcție de ipoteza unei inteligențe misterioase, ar fi obligați să controleze cele mai importante asociații ozenologice cu scopul:

- de a evita ca acestea să genereze o panică în masă¹,
- de a poseda informații precise despre cazurile cele mai serioase de răpire,
- de a orienta conceptele spre ipoteze netraumatizante.

O astfel de optică explică sechestrul instaurat de serviciile de informații asupra celor mai importante asociații ozenologice americane și alegerea metodelor care vizează discreditarea și ridiculizarea acestui tip de cercetări. Perversitatea ajunge până la facilitarea „sarcinii celor mai deranjați cercetători, făcându-le rost de credite nesperate” și în același timp aranjând ca „aceștia să cadă în niște capcane care le devalorizează eforturile și îi fac să-și piardă prestigiul în fața colegilor. Aceasta este ceea ce s-a întâmplat cu Budd Hopkins și John Mack”. Îi las lui Sider responsabilitatea pentru ipoteza sa. Înainte de a reveni la John Mack, fac o paranteză referitor la o eventuală „capcană” destinată lui Budd Hopkins.

Ura și invidia stârnite de către Hopkins — care beneficia de o subvenție — pot inspira manevre surprinzătoare. În 1993, un oarecare dr. Willy Smith a publicat critica (fățiș ostilă) a unei cărți pretins consacrată de Budd afacerii Linda Cortile. Titlul lucrării (*Manhattan Transfer*), numărul de pagini, editorul, prețul: totul era menționat. O singură pată pe întregul tablou: cartea nu era nici publicată, nici scrisă, nici măcar începută atunci când a apărut „darea de seamă despre lectură”! Willy Smith este membru al CSICOP* (Comitetul de investigație științifică a paranormalului), o organizație care debutase ca un grup de cercetare

¹Ultima atracție din Disneyland ține de fenomenul OZN și prezintă publicului larg piesele „delicate” ale dosarului (aterizarea forțată de la Roswell, afacerea din Teheran, urmărirea OZN-ului de către avioane militare, *cover-up* guvernului și răpirile), astfel încât, după cum precizează comunicatul de presă, „să ajute publicul să se pregătească de inevitabilele întâlniri cu extratereștri”. Se poate avea încredere în savanții și inginerii cărora li se datorează această realizare: marea liturghie ufologică cu sos Walt Disney cu siguranță nu este atât de naivă pe cât pare.

obiectivă, pentru a se transforma într-o întreprindere pasionată de demolare a fenomenelor paranormale.

„Capcana” destinată lui Budd, evocată de către Sider, nu ar fi alta decât cazul Linda Cortile: un caz prea bun, cu o groază de martori (18!) și pe care unii îl cred fabricat pentru a distruge munca acestui cercetător. Nu am schițat decât principalele amănunte ale acestei afaceri, a cărei extremă complexitate exclude că ar fi putut fi montată de niște simpli particulari sau de către un grup ca CSICOP. Pentru moment, nici un element concret nu permite a afirma că este vorba de o șarlatanie. Dacă ipoteza „loviturii premeditate” se va adevăra, situația ar fi și mai stranie: cine ar putea avea interesul să fabrice această mistificare, dispunând de suficienți complici și mijloace financiare? Și, mai ales, care ar fi scopul unei operații atât de aiurite?

După răspândirea știrii despre necazurile lui Mack, au apărut câțiva apărători. Printre ei, dr. Bruce Cornet, un savant a cărui listă de diplome și publicații este impresionantă (biologie, geologie, paleontologie, paleobotanică, paleoclimatologie...). Nici într-un caz un ozenolog cu idei fixe, ci un savant de nivel înalt. Exasperat de neînțelegerea vădită a importanței lucrului lui Mack pentru „pacienții săi și omenire”, dr. Cornet a adresat Comitetului un rechizitoriu cu privire la necesitatea de a lua în serios existența unei inteligențe extraterestre.

Pledoaria, sub formă de mărturie, a doctorului Cornet este halucinantă. O redau pe scurt. Timp de doi ani și jumătate, Bruce Cornet a acumulat dovezi fizice, geofizice și fotografice de existență a OZN-urilor: planeta noastră este locuită de niște specii umanoide care posedă o tehnologie ce se află cu mii de ani în avans față de a noastră și care urmăresc să nu ne distrugă structurile religioase și socio-economice printr-un contact prea rapid cu forma lor de viață diferită. Dr. Cornet a fost educat progresiv de către extratereștri pentru a suporta șocul revelațiilor acestora. El a fotografiat peste o sută de manifestări OZN și a reușit să fotografieze un OZN care îi tăia calea elicopterului său cu o viteză de opt ori mai mare decât a sunetului! O asemenea performanță indică faptul că fenomenul este inteligent și reușește să-i controleze pe oameni: un impuls îl făcu pe dr. Cornet să-și declanșeze aparatul exact la moment, ceea ce i-a permis să obțină o fotografie imposibilă în condiții normale, explică el. OZN-uri care au forma unor sfere de plasmă pot lua înfățișările pe care le doresc, inclusiv ale unui avion clasic, sau să-și schimbe instantaneu forma pentru a zăpăci și înșela eventualii martori. Piloții lor sunt capabili să ne citească gândurile și să le modifice. Bruce Cornet respinge termenul de „OZN”:

aceste vase nu sunt „neidentificate”, ci construite de către niște ființe non-umane. El poate confirma existența acestor ființe, el le-a întâlnit. De când se interesează de fenomen, a fost răpit de trei ori, însă fusese și mai înainte: a suferit diverse intervenții, ale căror semne și cicatrice le poartă. Nu este admisibil ca niște oameni care au suferit trauma unei răpiri să se vadă insultați de niște profesori universitari care le spun că totul se petrece în capul lor și de aceea el ține să apere munca lui Mack, în acord cu adevărata etică a unui profesionist, care trebuie să studieze obiectiv toate modalitățile de explicare a contactelor citate cu extratereștrii.

Scrisoarea lui Bruce Cornet (adresată doctorului Arnold Relman, directorul Comitetului special al Universității Harvard) îți provoacă amețeală. Acest om este sincer? Se pare că da. În planul unei pure speculații, el oferă un superb scenariu științifico-fantastic. Se știe că, uneori cu o întârziere de câteva zeci de ani, viața ajunge din urmă științifico-fantasticul, să așteptăm...

Această istorie are o savoare deosebită datorită unui fenomen de sincronizare. Dr. Cornet mărturisește în momentul când America este exasperată de tăcerea menținută în jurul afacerii Roswell. În ciuda FOIA (decretul conform căruia publicul poate avea acces la informație), autoritățile americane dau dovadă de o tăcere... destul de surprinzătoare. Problemele doctorului Mack ar fi putut rămâne în cadrul dezbaterilor despre etica psihiatrică și universitară. Cartea sa despre răpiri nu a spulberat recordurile de vânzări. Totul se putea petrece discret. Scrisoarea doctorului Cornet a fost difuzată prin Internet. Astfel am descoperit-o. Ca și alte milioane de persoane. Internetul este spațiul deschis tuturor pericolelor, fiecare poate difuza prin el ceea ce-l duce capul. Dar din punct de vedere al impactului, nici nu se poate visa la ceva mai bun pentru relansarea acestei probleme a răpirilor, de care unii ar vrea să se debaraseze...

Însemnul torturilor: cicatrice și implanturi. Fetuși absenți și sarcini întrerupte. Pentru a termina cu scenariul sexo-genito-genetic. Manipulări manipulate. Când conștiința părăsește corpul. Comprimarea și dilatarea timpului.

Anul 1987 — când au fost publicate două cărți-culte, *Intruders* și *Communion* — a marcat o cotitură în istoria răpirilor, care cunoaște două faze foarte diferite. În prima, începută cu cazurile Hill și Villas-Boas, mărturiile erau relativ rare și istoriile simple: niște persoane (vânători, pescari, persoane oprite în campinguri) care nu se aflau în casa lor, fie în mașina lor, fie în sânul naturii, aveau o experiență de *missing time* și erau răpite. Fenomenele aveau loc în aer liber și cercetările se efectuau după modelul polițist: poligrafe, detectoare de minciuni, contra-anchete, interogatorii ale diferiților martori, liste de urme sau indicii. Nimic nu era dominat de faimoșii omuleți gri și sinistrele lor experiențe despre care se vorbește astăzi atât de mult. Începând cu 1987, istoriile se modifică pentru a deveni din ce în ce mai subiective (fiecare răpit este urmărit din copilărie și suferă multiple răpiri, care se extind asupra altor membri ai familiei sale); în același timp, ele capătă o mare popularitate, datorită talk-show-urilor televizate, unde persoanele răpite vin să-și povestească aventurile. Abordarea „polițistă” nu mai este permisă și cercetătorii riscă să fie acuzați de extenuarea martorului. Totul se petrece în dormitoare, unde verificările sunt aproape imposibile (când răpirea avea loc pe malul unui lac, de exemplu, era ușor de aflat dacă martorii s-au dus într-adevăr încolo, dacă era ceață...).

Când au început să se înmulțească mărturiile despre cicatrice, implanturi și sarcini întrerupte, comunitatea ozenologică a început să respire. Știința urma să împrăstie iritanta ambiguitate a dosarului și să-i pună pe sceptici la locul lor: cel al unor fricoși, urmași demni ai minților înguste, care îndrăzniseră să afirme în trecut că „tot ce este mai greu decât aerul nu poate zbura”. La începutul anilor nouăzeci, printre ozenologii americani, toată lumea era de părerea că eram aproape de descoperirea dovezii materiale, fizice, a răpirilor, a cărei necesitate îi obseda atât pe cei răpiți, cât și pe cercetători. Fie că rămân victimele efectului traumatizant al experienței lor sau reușesc s-o asimileze într-un fel sau altul, indivizii răpiți suferă din cauza neîncrederii din jur. În lipsa dovezilor, anturajului

lor îi vine greu să-i creadă și adeseori lor înșile le vine greu să-și accepte propria istorie.

E mai bine s-o spunem dintr-o dată, dovada absolută că cicatricile prezentate de către persoanele răpite sunt datorate răpirilor nu există: este imposibil de stabilit cu certitudine legătura dintre cauză și efect (chiar și atunci când aceste semne apar imediat după o amintire despre o răpire sau când o mamă le descoperă, făcându-i baie copilului său, care în ajun nu le avea). Dorința de a le pune originea pe seama fenomenului care produce stigmatul ar fi riscantă: urmele sângeroase ale coroanei de spini, cuielor și lăncilor apar pe corpul unor mistici care îl venerază până la obsesie pe Iisus, în timp ce cicatricile persoanelor răpite sunt adeseori descoperite fără ca acestea să-și închipuie măcar în minte o răpire sau că li s-ar fi putut întâmpla o asemenea experiență. Semn de adorație la mistici, în acest caz cicatricile sunt subiect de îngrozire: „Indivizii răpiți nici nu vor să le vadă și de obicei altcineva le descoperă și este greu de închipuit că niște copii își pot cauza niște răni de origine psihosomatică”, mi-a explicat Budd Hopkins, arătându-mi un impresionant dosar de fotografii.

Și mai uluitor este că semnele externe (cărora se poate încerca de a le găsi o explicație naturală) reprezintă urmele unor intervenții chirurgicale interne, pe care medicii le descoperă uneori la niște persoane răpite care nu au fost niciodată operate. Le-am menționat pe cele ale Lindei și Jennifer. Pentru a părăsi puțin Statele Unite ale Americii, iată un caz german.

În 1990, Klauss-Dieter Kaufmann trebuie să fie supus unei intervenții la coloana vertebrală. Înainte de aceasta, chirurgul spitalului din Offenbach îi examinează dosarul medical și îl întreabă cu câți ani în urmă a suferit prima sa operație. „N-am fost operat niciodată”, răspunde pacientul. Practicianul îi arată radiografiile sale. Clișeele prezintă, ușor vizibile, urmele unei intervenții anterioare, or Klauss-Dieter Kaufmann nu fusese niciodată operat. Într-un mod neașteptat, îi revine în memorie chiar în cabinetul medicului o istorie din adolescența sa. Acum treizeci de ani (avea pe atunci paisprezece), Klauss-Dieter Kaufmann observase un OZN. Nava aruncase în el cu un fulger atât de orbitor, încât leșinase. Se întorsese acasă cu o întârziere de aproape patru ore și a suferit timp de mai multe zile de migrene și dificultăți în a se concentra. Avea un semn dureros pe regiunea pelviană și o urmă de rană în partea inferioară a spinării.

Kaufmann încearcă să-și amintească aventura sa și amintirile îi revin încetul cu încetul, făcându-l să descopere o răpire pe care nu o bănuise niciodată timp de treizeci de ani, o răpire care ar putea fi numită aproape consimțită. Intrase într-o stare apropiată de transă și, atunci când se pomenise confruntat cu niște creaturi mici înarmate și echipate cu un gen de rezervoare de oxigen pe spate, simți pentru

acestea prietenie și le urmă la bordul vasului, remarcând, amuzat, că nu era nevoit să meargă: se deplasa plutind deasupra solului. Se pomenește într-o cameră vastă, bine iluminată, unde se aflau alte ființe cu niște imenși ochi oblici, de culoare neagră. Aceștia erau înfricoșători! Încearcă să fugă, însă corpul său refuză să i se supună. După un examen medical efectuat de către niște entități cu degetele palmate, află că se poate întoarce acasă. Se simte plutind prin văzduh, însă de această dată avea impresia că era purtat în brațe de cineva pe care nu-l putea vedea și a cărui respirație zgomotoasă o auzea „parcă printr-o tubă”. Vrea să-l atingă pe cel care îl cară și nu pipăie decât o centură în jurul unui tors. O forță îi respinge mâna și își pierde cunoștința pentru a și-o recăpăta în locul unde începuse aventura sa.

Iată-ne confrunțați cu o problemă a unor cicatrice greu de explicat, care au uneori o incidență serioasă din punct de vedere medical, însă nu prea convingătoare. Și totuși prezente. Prezente într-un mod care ne-ar plăcea să-l legăm de modificările voluntare ale corpului, de uluitoarea sa plasticitate, de nenumăratele exemple de acțiune a psihicului asupra corpului. Efectul *placebo*, vindecări miraculoase, *tsumo* al tibetanilor care reușesc, prin simplă concentrare, să-și mărească cu cincisprezece grade temperatura corpului, semne de somnambulism, alergii specifice, care nu afectează decât una dintre personalitățile multiple ale unui subiect și le menajează pe celelalte: atâtea procese psihofiziologice extraordinare de răspuns a corpului la o dorință profundă, la niște închipuiri. În cazul răpirilor, dorința este absentă (în opoziție cu „contactații” anilor cincizeci care încercau să comunice cu „binevoitorii Frați din Spațiu”, răpiții nu cer nimic), însă „semnul” apare. Într-un mod derutant, cum o demonstrează acest caz englez.

Printre diverse experiențe, parapsihologul britanic Harold Chibbett o roagă pe o femeie sensibilă, ale cărei facultăți paranormale le cunoștea, să se proiecteze mental în diverse locuri și să descrie ceea ce vedea. În 1947 (anul în care Kenneth Arnold face prima observare „oficială” a farfuriilor zburătoare), el are ideea s-o întrebe sub hipnoză cum urma să evolueze acest fenomen atât de mult discutat al farfuriilor zburătoare. Femeia i-a redat o povestire despre răpire destul de asemănătoare celor care aveau să fie descoperite cu douăzeci de ani mai târziu. Ea s-a văzut dusă pe planeta Marte (o destinație extraterestră care corespundea fantasmelor din acea vreme, când se vorbea despre „marțieni”), ai cărei locuitori erau agresivi, și descrise niște stigmatе care, explică ea, corespundeau unei răni pe care i-o făcuse un marțian¹.

Să ne amintim că în 1947 nu se știa nimic despre răpiri...

¹H.S.W.Chibbett, *UFOs and Parapsychology*, în *FSR Special, UFO Percipients*, 1969.

Să încercăm să ne continuăm cercetarea evidențelor. Singurele fotografii legate de răpiri sunt cele de la Gulf Breeze.

Istoria începe în Florida, pe 11 noiembrie 1987, deasupra plajei Gulf Breeze. Este ora 17. Prin fereastra biroului său, Ed Walters deslușește printre ramuri o strălucire gri-albăstrie. Lumina provine de la un obiect mare, care survolează fără zgomot casele și se detașează, orbitor, pe sclipirea roșiatică a amurgului. Ed Walters are reflexul să iasă cu vechiul său Polaroid și reușește să realizeze câteva fotografii a ceea ce el descrie ca „o imensă navă cilindrică, cu diametrul de cincisprezece metri”, însă o rază albastră emisă de navă îl paralizează. După o durere surdă a capului, are impresia că decolează de la sol și urlă de groază. O voce artificială îl liniștește: „Nu-ți vom face nici un rău”. În timp ce continuă să se ridice, simte un miros de amoniac și de scorțișoară¹ și își pierde cunoștința. Și-o recapătă căzând înapoi la sol. Are doar niște amintiri confuze: bâzâituri în urechi, o voce feminină, imagini înfiorătoare. Întors acasă, povestește aventura sa soției și copiilor care remarcaseră curiosul miros pe care-l degaja.

Cele câteva fotografii ale OZN-ului pe care Ed Walters a avut timp să le facă sunt reușite. Le aduce la ziarul local (*Gulf Breeze Sentinel*), afirmând că sunt opera unui prieten, M.X., care dorește să-și păstreze anonimatul. Nu face nici o altă precizare. Publicarea lor divizează comunitatea ozenologică, învățată să fie prudentă: clișeele sunt prea clare pentru a fi falsificate, se crede.

Astăzi, Ed Walters afirmă că ar fi făcut peste treizeci de observări și a continuat să facă fotografii. A auzit adeseori niște voci care-i vorbeau în diferite limbi străine, printre care în spaniolă; a fost de asemenea gratificat cu urlete ale unor bebeluși supuși unei alimentații pe bază de banane. A avut mai multe *missing time*, afirmă că a fost răpit (scenariu confirmat cu ajutorul ședințelor de regresie sub hipnoză) și că în cap i-a fost montat, apoi extras, un implant. A acceptat să facă fotografii cu niște aparate primite în ultimul moment și a cerut să fie supus testului cu detectorul de minciuni. Soția sa, Frances, afirmă că a văzut și ea OZN-ul și niște entități.

Gulf Breeze este acum locul de întâlnire al cercetătorilor și amatorilor de OZN, care se îngrămădesc acolo în speranța (uneori împlinită) de a fi martorii unor fenomene luminoase. Walter Andrus, directorul MUFON, n-a ezitat să declare: „Numeroase serii de fotografii și experiențe par să fi fost «programate» de o inteligență, cu un scop precis, cunoscut doar de ea. Conform căror criterii un om de afaceri dinamic a fost ales pentru a re trăi niște aventuri atât de traumatizante, care au perturbat viața familiei sale? Se poate specula pe îndelete. În calitate de anchetatori și cercetători, continuăm să ne punem aceste întrebări,

¹W.Strieber menționează același miros foarte specific în timpul unora dintre experiențele sale.

deoarece pare foarte probabil că pe 11 noiembrie sau mai înainte în capul lui Ed a fost plasat un implant”¹.

Acest caz, contestat de unii, continuă să facă mare tărăboi. Însă Ed Walters nu și-a fotografiat răpitorii. Asemenea fotografii nu există (și camerele de luat vederi ale lui David Jacobs nu au înregistrat nimic).

Să continuăm să cercetăm alte „dovezi” ale sejurului răpiților în altă parte. În povestirile despre răpiri se întâlnește tema mitică a darului-mărturie de ospitalitate, însă schimbul eșuează. „Liderul” acceptă să-i dea o carte lui Betty Hill, însă ceilalți extratereștri se opun. În ultimul moment, lui Villas-Boas i se refuză permisiunea de a lua cu sine un pendul. Lui Betty Andreasson i s-a oferit o lucrare extraterestră care a dispărut după câteva zile. Un răpit brazilian (Antonio Alves Ferreira) ar fi primit o statueta (de extraterestru) și un pistol, însă ar fi fost nevoit să restituie aceste cadouri, considerate de către vecini ca fiind daruri ale diavolului. Singurul caz în care rămâne ceva este afacerea Simonton.

Pe 18 aprilie 1961, o navă zburătoare metalică, în formă de „două boluri răsturnate lipite”, aterizează în fața lui Joe Simonton, un fermier din Eagle River (Wisconsin). În interior, trei „oameni în negru” pregăteau masa. Unul dintre ei îi întinde fermierului un vas, cerându-i apă: drept mulțumire, Simonton primește trei plăcinte pregătite de ozenauți. Acesta nu a fost prea impresionat de „gustul de carton” al celei pe care o consumă. La cererea serviciului de aeronautică, plăcintele au fost analizate de către laboratorul de produse alimentare și farmaceutice al Ministerului Sănătății, Educației și Timpului liber din Statele Unite ale Americii. Bucătarii intergalactici folosiseră niște ingrediente terestre: amidon, hrișcă, soia și țărâțe. Ca de obicei, cercetarea a stabilit că martorul, complet rațional, era de o sinceritate indiscutabilă.

Ultima plăcintă oferită lui Simonton a fost conservată. Existența sa este o manifestare a acestei absurdități deliberate pe care am subliniat-o în repetate rânduri. După cum a remarcat cu umor Jacques Vallée²: „Dacă făruriile zburătoare reprezintă niște stratageme de care se folosește o supercivilizație din spațiu, am putea să ne așteptăm ca acestea să fie pline de dispozitive electronice... dar niște prăjituri din hrișcă în formă de plăcinte găurite și mirosind a carton? Ce lucru îngrozitor de rural, domnule Simonton!” Făcând legătura dintre acest „dar” și schimburile de hrană cu îngerii din Biblie sau zânele, autorul conchide: „La urma urmei, povestirea

¹Comunicare la primul Congres european cu privire la fenomenele aeriene anormale, Bruxelles, 11-13 noiembrie 1988.

²În *Chroniques des apparitions extraterrestres*, op.cit.

lui Joe Simonton ar putea fi o ilustrare modernă a acestei recomandări biblice: nu uitați să-i primiți bine pe străini, deoarece astfel unii i-au primit pe îngeri fără să știe”.

Cadourile extraterestrilor — printre care acest unic „dar rămas” — sunt decepționante. Ca o slabă consolare, cele ale zânelor nu erau deloc mai bune, cu monedele lor de aur, care se transformau în pietricele. Să vedem dacă implanturile dau dovadă de o mai mare bunăvoință.

Whetley Strieber s-a străduit prin toate metodele să-și înțeleagă aventurile cu extraterestrii. Să aibă o dovadă obiectivă a acestora. Când examinările sale (scanare și IRM) au scos la iveală o stranie masă albă în creierul său, a încercat să afle dacă alți răpiți aveau aceeași dovadă a unei intervenții inexplicabile, care le putea, ca în cazul său, modifica comportamentul. Strieber a pornit în căutarea răpiților „cu implant” care ar fi putut susține aceleași examinări ca și el, pentru ca medicii să poată compara descoperirile lor. Un ozenolog, Pat Marcatillio i le-a trimis pe Collette D. și Alice Haggerty (o răpită care a aflat cu ajutorul lui David Jacobs că îngerul său era un extraterestru).

Scanările și IRM (cincisprezece imagini luate la intervale regulate) au fost efectuate pe 6 iunie 1989 sub controlul doctorului Messina. Înainte de examinare, medicul le-a interogat pe răpite cu privire la senzațiile bizare pe care le simțeau în cap și le-a rugat să le localizeze. Alice a descris o senzație de furnicătură electrică „asemănătoare cu cea pe care o simțim testând cu limba încărcătura unei pile electrice descărcate”; acest fenomen era mereu însoțit, în urechea sa stângă, de un sunet ascuțit, cu o intensitate atât de puternică, încât acoperea zgomotele exterioare. Examinările au scos în evidență prezența unei pete anormale pe creierul celor două femei, în locul care corespundea celui pe care ele îl indicaseră ca fiind „stimulat” în momentul răpirilor. Acesta era un început, însă deloc satisfăcător.

Același fenomen se produsese cu Kerry. În rarele cazuri când urmele de neînțeles sunt descifrabile (prin CAT, scanare sau IRM), extragerea „obiectelor” detectate ar necesita, dată fiind amplasarea lor, niște operații prea periculoase sau, în cazul când este fixată o întâlnire cu un chirurg, obiectul dispare în mod misterios în ajun (în general, persoana răpită se trezește cu sânge în ureche și amintirea unei răpiri: de parcă răpitorii săi veniseră să-i scoată dovada căutată). Au avut loc câteva analize ale implanturilor: niciodată acestea nu au putut furniza dovada unei origini „străine”, chiar dacă savanții califică aceste obiecte drept neobișnuite.

Am ajuns în sfârșit la cazul lui Richard Price.

Această afacere celebră iese din cadrul zvonurilor imposibil de verificat. Detaliile sale sunt cunoscute și date în vileag. În mod excepțional, numele celui răpit și cel al savantului care a studiat presupusul implant (profesorul D. Pritchard din MIT) au circulat în mediile interesate¹.

Istoria începe în septembrie 1955. Richard Price (opt ani) se joacă împreună cu o prietenă lângă un cimitir din Troy (statul New York); copiii aud un zgomot surprinzător: puteai zice că era o locomotivă cu aburi. Pornesc în acea direcție, însă fetița, cuprinsă de frică, se oprește. Richard continuă singur, vede apropiindu-se un extraterestru, tipic pentru anii cincizeci — în uniformă militară cu centiron și cască transparentă —, și se lasă dus la bordul unei nave de formă hexagonală, unde asistă la o proiectare de film de tip straniu: acum Price îl descrie în termenii realității virtuale și interactivității, însă la acea vreme aceste noțiuni erau necunoscute. El descoperă planeta oranj a extraterestrilor, varietatea navelor lor și asistă la o bătălie între două flote galactice. Mai mare minunea, filmul îi permite să participe la evenimente de parcă ar fi fost de față. Apoi este dus într-o altă sală, unde nu se poate eschiva de la o examinare medicală și i se inserează un implant în organul sexual, asigurându-l că va muri dacă va încerca să-l scoată. Peste opt ani — în 1964 — în ciuda sfaturilor bunicii sale, care îi recomanda să tacă, Richard îi încredințează odiseea sa iubitei sale. În curând, sunt informați prietenii săi de școală, care îl porecesc Spaceman. Glume proaste, încăierări... Richard este chemat la director: „Vă asigur că nu am mințit!” Convins că băiatul a înnebunit, directorul îl internează într-un stabiliment psihiatric. Richard este supus unui tratament medical intens. Își dă seama că orice aluzie la răpirea sa face să fie considerat un bolnav psihic și, pentru a reveni la o viață normală, declară că născocise totul. După trei luni de spitalizare poate ieși și, motivat de ceea ce văzuse „la bord”, urmează niște cursuri de electronică.

Peste mulți ani, Price citește în *National Enquiereer* — revistă interesată mai mult de senzational decât de informație — că în anul 1955, anul Întâlnirii sale, fusese detectată o „navă fantomă” care se rotea pe orbită în jurul Pământului. Și dacă aceasta era a sa? Își povestește istoria unui colaborator de la *Omni*. Ziaristul, interesat, îl trimite la un medic și îl pune în contact cu Ben Jamison (un cercetător, profesor de matematică la

¹Detaliile cazului Price mi-au fost furnizate de Antonio Huneus, ziarist științific și ufolog, membru al SBI (*Scientific Bureau of Investigation*), organism fondat de către un polițist din New York, Pete Mazzola, al cărui confident va deveni Huneus și care îl va învăța tehnicile anchetelor polițiste, colegul său în cercetare și membru al MUFON.

Universitatea Albany). La acea vreme, implantul începea să devină vizibil sub piele și forma o mică protuberanță dură. Medicul constată stranietatea, redactează un raport și îi spune lui Price să nu-și facă griji atâta timp cât nu suferă. În 1989, implantul se sparge: o parte este expulzată prin piele, apoi restul iese peste două zile. La MIT, profesorul Pritchard se interesează de aceste eventuale implanturi, însă așteaptă niște elemente concrete. Îl invită pe Price în departamentul său. Fotografii la microscopul electronic, analize. Trecut în registru sub numărul matricol A 889, presupusul implant intrigă. Pare a fi metalic, acoperit cu o teacă din material biologic, care i-ar permite să rămână în corp fără a provoca fenomenul de respingere. Microscopul dezvăluie filamente, torsade, cârlige minuscule. Rezultatele se lasă așteptate (Pritchard lucrează lent și prudent: este dificil de analizat ceva necunoscut când nu știi ce trebuie căutat). După câțva timp, Pritchard anunță că implantul nu este metalic, ci organic: este compus 90% din carbon, urme de oxigen și azot. Cu ocazia conferinței MIT, când fizicianul ia cuvântul, sala își oprește răsuflarea. Cazul Price era poreclit „Dovada”. Pritchard anunță că lucrul său nu este încheiat. Acum este. Decepție. Rezultatele nu dovedesc nimic. În 1994, intervievat de televiziune cu privire la presupusul implant, profesorul Pritchard declară că putea fi vorba de... bumbacul din indispensabilii lui Price! Nu se mai pune problema cârligelor și a altor detalii interesante. În loc să dovedească o origine necunoscută, afacerea Price a permis dovedirea unei posibilități de transmutație care n-ar putea lăsa pe nimeni nepăsător: de la metal la bumbac, trecând prin carbon...

Jessie Long, o californiană răpită, care a descoperit în urma unei regresii efectuate de Yvonne Smith că extraterestrii i-ar fi montat un implant în genunchi, acceptă, la cererea terapeutei sale, să fie examinată, apoi operată. În picior, într-adevăr, era ceva. După extragere, presupusul implant a fost analizat: era un cristal. Nimic altceva. După părerea raționaliștilor, implanturile au o origine naturală și răpiții amestecă involuntar episoade din viața lor reală în istoria răpirii. Aceasta pare plauzibil, însă implică o remarcă. Dacă, în urma unui accident oarecare (spargerea unui obiect, cădere), o bucată de cristal pătrunde în corp la o asemenea adâncime, încât este necesară o operație pentru recuperarea sa, subiectul ar trebui să păstreze o amintire despre incident și nu să descopere prezența unui element străin numai retrăind o experiență de răpire (în schimb, ar fi logică fabricarea unui scenariu de implant pentru că se știe deja că în corp există o substanță străină, a cărei proveniență nu se explică).

Șamanii descriu inserția „obiectelor magice” în corpurile lor, în special a bucăților de cristal, pe parcursul încercărilor de inițiere. Există

mari șanse ca o autopsie a acestor șamani să nu poată dovedi niciodată prezența unor astfel de obiecte, a căror realitate este mai mult decât nesigură: este vorba de simboluri ale puterilor conferite în timpul inițierii. Totuși este interesant că un pașnic cetățean american, fără cunoștințe în materie de șamanism, începe deodată să descrie un proces care ar putea înfrumuseța un material de etnologie.

Examinarea implantului lui Sarah Smith (am avut ocazia să studiez acest obiect, acoperit acum cu mușegai) nu a dovedit nimic. Dr. John Mack a supus analizei un mic obiect cu dimensiunea între 1/4 și 3/4 de deget ieșit din nasul uneia dintre pacientele sale după o răpire: era vorba despre un gen de fibră răsucită, constituită în principal din carbon, silicon și oxigen. Analiza izotopică nu a dat rezultate interesante. Un biolog nuclear, prieten al lui Mack, consideră că „mostra nu corespunde celor care se pot întâlni la ființele vii și că poate fi vorba despre o fibră confecționată artificial”.

Fenomenul OZN se eschivează cercetării cu o rară constanță. Certificatul de origine extraterestră garantată se lasă așteptat. Însă, dacă implantul există, de ce să vrem să ne închipuim că un asemenea obiect ar fi de origine necunoscută, chiar extraterestră, ceea ce ar risca să provoace o respingere din partea organismului? Descoperirea primului implant a suscitât o mare speranță din partea cercetătorilor, dintre care mulți se cramponează de ipoteza extraterestră: în sfârșit, o dovadă, credeau ei. Decepția lor nu are deloc mai mult sens decât așteptările. În lumina incredibilelor succese pe care par să le realizeze extraterestrii, nu ar trebui să le fie prea greu să-și adapteze aparatul la chimia corpului uman și să lase o dovadă care de fapt nu ar dovedi nimic. Mai înțelept, John Mack consideră absența rezultatelor normală: „Nu sunt suficient de optimist pentru a crede că fenomenul se va dezvălui în acest mod. A spera acest lucru ar fi un fel de greșală de logică”. Într-adevăr: dacă unul dintre scopurile acestei derutante experiențe este de a arunca în aer abordarea materialistă a științei occidentale, de ce aceasta s-ar plia la așa ceva?

Astfel, nu este surprinzător că bizarele substanțe organice, care apar uneori între picioarele tinerelor fete a doua zi după o presupusă răpire sau se întind în pete pe cearșafuri, cauzează aceleași decepții. Adeseori urmele dispar de la sine. Când ele se păstrează, nu sunt prea elocvente. Diversele tentative de a analiza aceste pete misterioase nu au dat nici un rezultat. Astfel, laboratoarele Crippen din Wilmington, din Delaware, au fost nevoite să se declare învinse. După opt luni de încercări zadarnice,

American Standards Testing Bureau din New York renunță și el, raportează David Jacobs, adăugând: „Peste puțin timp, un chimist de la Universitatea Pennsylvania a încercat, cu ajutorul studenților săi, să analizeze o pată legată de o răpire. După șase luni de tentative zadarnice, echipa s-a lăsat păgubașă”¹.

S-ar putea crede că am revenit la marea epocă a metapsihologiei, când savanții se încăpățâneau să analizeze niște ectoplasme pentru a descoperi, în cel mai bun caz, doar câteva celule epiteliale.

Preocupați de găsirea dovezilor, ajungem acum în inima răpirii, la traumatizantele experiențe ce țin de sexualitate, reproducere și genetică.

În prezent este imposibil să te interesezi de răpire fără a te confrunta cu sindromul fetei absente. Fie că au fost însărcinate înainte de răpirea lor sau au devenit cu puțin timp după ea, un număr important de răpite afirmă că fetele lor a dispărut peste puțin timp după răpire. Această întrerupere a sarcinii (datorată intervenției extraterestrelor) ar surveni între cea de-a șasea și cea de-a douăsprezecea săptămână.

Cercetătorii afirmă că cunosc cu toții astfel de cazuri, când aceste pățanii sunt raportate ca fiind re trăite. Scenariile, mereu aceleași, corespund la două situații.

După niște vise sexuale cu extraterestri (sau niște experiențe re trăite ca niște vise, deoarece adeseori răpirea este camuflată în acest mod), unele răpite s-ar pomeni însărcinate. Experiența este raportată ca un contact sexual cu niște „entități biologice” capabile să se acupleze cu oamenii — chiar dacă aceste date nu coincid, pe de altă parte, cu descrierile răpitorilor lipsiți de orice sistem genital², cel puțin așa cum îl înțelegem noi — și David Jacobs a obținut descrieri ale copulațiilor cu răpitorii. O altă variantă, mai frecventă, este cea a însămânțării artificiale. Operația are loc pe „masa de examinare” prin introducerea unui ac lung în buric, ca pentru o mini-laparoscopie, sau prin alte tehnici asemănătoare celor utilizate în cadrul unei fertilizări *in vitro*. În ambele cazuri, răpitele se pomenesc însărcinate și embrionii sunt scoși printr-o operație descrisă ca fiind dureroasă (unele răpite, mai norocoase, vorbesc despre un gen de anestezie provocată prin sugestie telepatică sau prin ingerarea unei băuturi).

¹În *Secret Life*, op. cit.

²După părerea lui L.Stringfield, această particularitate ar putea fi explicată printr-o „atrofiere datorată unei degenerescențe a evoluției”. Conform acestui cercetător, absența organelor sexuale sugerează că unii extraterestri, sau poate chiar toți, nu se reproduc ca *Homo Sapiens*, sau că unii nu ar fi decât niște umanoizi produși prin clonare sau prin alte procedee pe care nu le cunoaștem.

În absența unei confirmări medicale, o ipoteză minimalistă ar pretinde că aceste femei suferă de o complicație care ar putea fi explicată în termeni mai clasici: o formă de isterie colectivă, asociată cu sindromul răpirii, și care ar produce o amenoree¹ după o experiență traumatizantă. Dar, încă o dată, de ce există atâtea cazuri raportate de niște femei moderne?

Coincidență sau nu, cazurile fetușilor absenți au apărut din momentul apariției tehnicilor utilizate pentru remedierea problemelor cuplurilor sterile și a experiențelor de clonare și manipulare genetice. Astfel de succese ale științei nu ar fi putut fi cunoscute de către publicul larg fără a suscita — chiar și inconștient — îngrijorarea femeilor și a le face să se aștepte la ce-i mai rău. Fie. Însă și înainte de apariția acestor realizări, erau răspândite fantezmele despre sarcini inexplicabile. Tema împerecherii oamenilor cu diverse entități face parte din moștenirea noastră fantasmatică. „Numiți *efialtes* de către vechii greci, demonii masculi și femele în cele din urmă s-au confundat în imaginația populară cu personificarea coșmarului”, scrie Stanislas de Guaita în *Templul Satanei*. În Evul Mediu și în perioada Renașterii, când demonii masculi și femele obsedau lumea, circulau istorii despre vizite nocturne: femeile erau trezite de o prezență, auzeau sau vedeau o siluetă deplasându-se prin dormitorul lor și apropiindu-se de patul lor, simțeau că erau apăsate cu putere pe piept sau se încerca să fie sugrumate, sufereau atacuri sexuale și erau incapabile să strige până nu ieșeau din starea lor de paralizie (de la sine sau grație unei terțe persoane). Aceasta se întâmpla înainte de inventarea psihanalizei și ecografiei. Cu istoriile lor de raporturi sexuale impuse de niște creaturi venite din altă lume, răpiții (cu mintea întreagă și integrați în viața epocii lor) par să restabilească legătura cu lumea ocultistă cuprinsă de marele esoterism al secolului al XIX-lea.

Două mii de cititori, dornici de a povesti ceea ce ținuseră atât de mult timp în secret, au răspuns la sondajul *Omni* intitulat „Ați fost răpit?” Aproape 9% dintre femeile care au avut parte de experiențe cu extraterestri menționează sarcini confirmate medical și „întrerupte”, de obicei în luna a patra, fără avort. De pe o zi pe alta, ca prin magie, aceste femei nu mai erau însărcinate și se întrebau dacă extraterestrii nu le folosesc ca pe mame-purtătoare. 45% dintre cititoarele care au răspuns la acest chestionar vorbesc despre vise cu sarcini bizare, bebeluși cu cap monstruos de extraterestru. Mai multe paciente ale doctorului Jean Mundy, psihoterapeut care se ocupă de răpiți, sunt convinse că au fost

¹Încetarea ciclului menstrual.

fecundate prin însămanțare artificială sau că au un copil hibrid, care locuiește în altă lume.

Răpitele și mentorii lor propun trei tipuri de explicații pentru aceste aventuri:

- extraterestrii pun mâna pe fetuși umani;
- fetușii dispăruți sunt produsul unei hibridări oameni/extraterestri: extraterestrii se mărginesc la recuperarea rodului experiențelor lor;
- fetușii dispar dintr-un motiv actualmente necunoscut, care rezultă din efectul întâlnirilor asemănătoare.

Oricare ar fi ipoteza, cercetătorii nu au reușit niciodată să obțină aparența de dovadă la care sperau. Aceasta din două motive (după părerea mea nu prea convingătoare), care mi-au fost repetate de o mie de ori: medicii implicați în astfel de cazuri nu îndrăznesc să se compromită din cauza stranieții situației sau pentru că se tem să nu fie târâți în justiție pentru practici medicale deplasate, iar pacientele, la rândul lor, se tem să-și irite medicul care le cere informații mai ample.

Consecința însămanțărilor răpitelor: nașterea bebelușilor hibrizi, dezvoltăți până la starea de fetus, la bordul navei. Extraterestrii le prezintă mamelor nedreptățite „copiii lor spațiali”, cu aspect fizic straniu și mari puteri psihice, pe care acestea vor trebui să-i îngrijească în OZN la fiecare răpire. Mai rar, unii fetuși sunt lăsați în burta mamei lor purtătoare și se nasc pe Pământ. În Canada mi-a fost semnalată existența a două foste călugărițe, aflate în ruptură cu comunitatea lor, ambele de rasă eschimosă, care ar fi avut „copii hibrizi”. Una dintre ele afirmă că fiul său în vârstă de nouă ani este noul Mesia. În afară de răutatea și perversitatea, care par extraordinare, ale acestui copil, singura sa particularitate — constatată de către un medic, al cărui raport l-am citit — este că nu are pupila rotundă, ci alungită în formă de fantă îngustă, precum cea a pisicilor la lumină. Oricare ar fi intensitatea luminoasă, pupila „viitorului Mesia” reprezintă această curioasă deschizătură. În ciuda bunelor mele intenții și a promisiunilor de discreție, nu am reușit să văd nici unul dintre acești copii preținși hibrizi. Trebuie menționat că am făcut greșeala de a-mi exprima prea deschis scepticismul ozenologului care mi-a prezentat aceste cazuri ca autentice. Fără să fi întâlnit vreodată un hibrid de extraterestru, nu aș fi fost în măsură să recunosc unul, iar această anomalie a pupilei, pentru care nu am găsit nici un exemplu în analele oftalmologiei, nu mi se pare deloc suficientă ca criteriu. Dat fiind că mamele erau ambele călugărițe, sarcina lor trebuia să le fi creat ceva probleme; prin urmare, nu ar fi mai simplu să ne închipuim că aceste femei au preferat să inventeze un scenariu

fantasmagoric de substituie mai puțin stânjenitor de asumat pentru ele, deoarece le limitează vina. Dacă extraterestrii sunt cei care le-au violat, cum ar putea fi vinovate?

Budd Hopkins a fost primul care a abordat în mod detaliat subiectul sarcinilor întrerupte în *Intruders*, cu afacerea Kathie Davis (alias Debbie), care a introdus primul caz de fetus absent în istoria răpirilor¹. După părerea doctorului Richard Neal, ginecolog și obstetrician care a efectuat o cercetare a acestui subiect², Debbie este foarte sinceră, naturală și nu este genul care să inventeze o astfel de istorie: crede în ea pe deplin. După inițiativa Debbie, au devenit cunoscute mărturii analogice, din ce în ce mai numeroase. Pe parcursul verii lui 1992, Budd Hopkins mi-a vorbit despre niște cazuri de „fetuși absenți” („peste două sute de cazuri notate”), care terorizau foarte mult mica lume a răpitelor. Insistasem: „Ar putea exista câteva cazuri, sau cel puțin unul singur, care să fie *indiscutabil*?” Budd păru consternat. Este o realitate că procesul instituționalizat în calitate de mijloc de luptă la orice pas se poate dovedi extrem de eficient. În Statele Unite ale Americii, un copil se duce să se joace acasă la un prieten și se rănește, spărgând un pahar. Proces intentat mamei familiei care l-a invitat, însoțit de pretinderea unor despăgubiri substanțiale. O bravă gospodină alunecă pe un excrement de câine uitat pe trotuarul din fața unui mare magazin. Magazinul este urmărit în justiție (în câteva cazuri, s-a putut stabili că unele dintre aceste excremente fuseseră aduse de către cei care trebuiau să derapeze „accidental” pe ele). Foarte recent, o femeie a obținut peste un milion de franci pentru că și-a fript limba, bând o cafea prea fierbinte. Astfel de exemple sunt nesperioase în comparație cu subiectul în cauză. Dacă o pacientă, a cărei sarcină a fost constatată medical, pretinde că fetusul său s-a „evaporat” într-un mod inexplicabil, verificarea unui asemenea fapt este indispensabilă. Instinctiv, nu reușeam să cred într-un asemenea scenariu. Paradoxal, abundența și convergența mărturiilor întăresc o ipoteză care mi se pare plauzibilă: aceste răpite, sincere și traumatizate, nu sunt victimele imaginației lor, ci ale unei gigantice comedii de păcălire, puse în scenă de Inteligența care se ascunde în spatele fenomenului OZN și le manipulează continuu, impunându-le diverse scenarii, care nu corespund deloc realității, dar sunt acceptate ca atare. În aceasta constă specificul unei minciuni bine ticluite.

¹Câteva afirmații ale răpitelor care spuneau că au devenit însărcinate în urma răpirii lor au fost menționate înainte de Budd Hopkins de către cercetătorul John Keel, care le considera drept „sarcini isterice”.

²Vezi *Research Missing Embryo/Fetus Syndrome: Scanties verification Stymies*, în *UFO Magazine*, vol.6, nr.4, iulie 1991 și „*Medical Explanations, Not «Alien»*”, în *UFO Magazine*, vol.7, nr.2, ianuarie 1992.

Adepții teoriei răpirilor se fac că nu pricep acest lucru și Budd Hopkins mi-a vorbit despre un caz extraordinar, cel al unei oarecare doamne M. care, în intervalul decembrie 1987 — mai 1991, a suferit numeroase experiențe cu extraterestri: raze de lumină, *missing time* de două ore și jumătate, care l-a afectat și pe fiul său (în vârstă de patru ani), prezența lângă patul său a unei entități cu pielea albicioasă, care a trezit-o dintr-un somn profund și i-a efectuat câteva controale ginecologice, pătrunderea nocturnă a două ființe „neidentificate”, care au paralizat-o atât pe ea cât și pe soțul său. În repetate rânduri, fiul său a remarcat niște siluete albicioase în dormitorul său; își amintește de călătoria într-o navă spațială. Doamna M. vede două entități aplecate asupra patului băiețelului, iar altă dată reușește să alunge entitatea.

La sfârșitul lui ianuarie 1989, spre marea sa mirare, doamna M. rămâne însărcinată. Sarcina se comportă bine, însă după șapte săptămâni fetusul moare și trebuie extras. Doamna M. se duce la spital și atunci începe un scenariu extravagant. Timp de două ore, doamna M. este izolată într-o sală de așteptare, unde vine de mai multe ori să-i țină companie o infirmieră cu fața stranie, aspră, care poartă, în locul bluzei regulamentare, un șorț straniu, dar care refuză să-l privească pe soțul său. După intervenție, doamna M. află că fetusul a dispărut. Ginecologul său nu oferă nici o altă explicație. Din cauza vizitelor sale, doamna M. se alătură unui grup de susținere a răpitorilor, unde numeroase răpite vorbesc despre feteșii lor absenți. Ea a citit numeroase lucrări care tratează acest subiect și se întreabă ce putea să i se întâmple. Ar fi putut fi răpită fără să-și dea seama când era însărcinată? Amintirea despre ciudata infirmieră (pe care nimeni din spital n-o cunoștea), care îi ținuse companie înainte de chiuretajul său, o obseda. Și dacă această femeie stranie fusese o entitate, deghizată în infirmieră, venită să recupereze fetusul? Budd nu exclude această posibilitate. Doamna M. reușește să obțină o copie a raportului făcut de patolog, care precizează că fetusul dispăruse și că materialul recuperat prin chiuretaj nu reprezenta decât fragmente de mucoase din stratul superficial, fără bucăți de fetus. O situație stranie care ajunge la urechile unei cercetătoare californiene, Ann Druffel. Dornică de a vedea dacă viitorul bebeluș al doamnei M. dispăruse într-un mod inexplicabil din punct de vedere medical, aceasta efectuează o cercetare¹ a ceea ce promitea să fie prima dovadă a realității cazurilor de „fetus absent”.

Încă o decepție: aparentul mister se baza în exclusivitate pe o incertitudine datorată impreciziei terminologiei medicale. Ann Druffel

¹Vezi „Missing Fetus” Case Solved de Ann Druffel în *Mufon UFO Journal*, nr. 283.

conchide: „Acest caz se dovedește a fi o problemă medicală clasică, convențională”. Astfel lua sfârșit singurul caz temeinic documentat de fetus absent. Însă prezența enigmaticei infirmiere a generat permanent destule zvonuri.

Dr. Richard Neal a studiat trei cazuri de întrerupere a sarcinii în California: toate trei puteau fi explicate prin niște complicații care nu aveau nimic comun cu o intervenție extraterestră. Cu toate acestea, nedorind să reducă sindromul de fetus absent la niște explicații banale, el publică în presă mai multe anunțuri, prin care oferă cinci sute de dolari tuturor răpitelor care puteau aduce dovezi medicale ale dispariției fetusului lor. Până în prezent, fiind ginecolog și fiind capabil să discute în manieră profesională cu medicii femeilor răpite, dr. Neal nu a obținut nici un caz. Însă, dacă el contestă existența fetușilor absenți, nu o face din scepticism. Contrar cercetărilor care vorbesc despre hibridare sau încrucișare de rase, Neal vede „activitățile medicale ale extratereștrilor” îndreptate spre un singur scop: manipularea genelor umane. Astfel s-ar explica prelevările eșantioanelor corporale (în special ale spermei și ovulelor), pentru care răpitorii dau dovadă de atâta aviditate. Extratereștrii nu încearcă să se reproducă împreună cu noi, ci „să ne orienteze evoluția genetică”, scrie el¹.

Să ne întoarcem la hibridarea extratereștri/oameni, deoarece ciudații bebeluși demonstrați în OZN ar fi rezultatul acesteia. Cunoștințele noastre (actuale) în domeniul geneticii exclud total posibilitatea încrucișării între două specii aparent atât de diferite. Procedeele raportate sunt incompatibile cu cel mai elementar bun simț. Prelevarea celulelor somatice de la suprafață, ale pielii, de exemplu, este mai ușor de efectuat decât ale celor ale spermei și ovulelor, și ar fi suficiente câteva pentru a utiliza genomul pe care-l conțin. Pe de altă parte, răpirea subiecților unul câte unul este mai dificilă și mai puțin discretă decât devalizarea unui laborator, unde pentru extratereștri — care se pot infiltra pretutindeni — nu ar prezenta mare greutate să pună mâna pe tot materialul genetic dorit. Însă fenomenul OZN abundă de atâtea aparente absurdități, încât nu ar fi prea înțelept să dorim să-l organizăm conform logicii noastre. Să nu uităm că Leo Sprinkle rezumă astfel ABC-ul întâlnirilor cu un OZN: *Absurd, Bizarre, Crazy* (Absurd, Bizar, Smintit).

Făcând un efort considerabil de a lăsa o șansă diverselor speculații referitoare la încrucișarea raselor, Michael Swords (profesor de științe ale naturii la Western Michigan University) a trecut în revistă datele geneticii

¹Vezi *Generations of Abductions, a Medical Casebook*, UFO, 3, nr.2, 1988.

actuale. Chiar atribuindu-le răpitorilor niște cunoștințe „mai avansate decât ale noastre” (cunoștințele noastre genetice se află doar la începuturile sale și deja am realizat niște manipulații de neînchipuit pentru părinții noștri), el consideră că asemenea performanțe rămân foarte puțin probabile. Dacă răpitorii ar fi fost capabili să spargă genomul pentru a reconstrui niște structuri compatibile cu ambele specii, „ei n-ar fi mai avut nevoie de prelevarea spermei și ovulelor pentru efectuarea experiențelor lor genetice, inclusiv hibridarea”, scrie el¹. Chiar dacă aceasta ar fi fost posibil, procedeele lor ar fi stupide și s-ar baza pe niște practici înapoiate și complicate în raport cu cunoștințele cuvenite.

Aceste posibilități de manipulari genetice de care ar putea dispune răpitorii ar duce la același rezultat, afirmă Michael Swords: pentru extraterestri este biologic imposibil să-și unească ADN-ul — admițând că îl posedă — cu al nostru, la fel cum oamenilor le este imposibil să procreeze cu niște specii de animale. Procedeele descrise de către răpiți nu corespund scopului pretins al cercetării, crearea unei rase hibride, oricare ar fi motivul.

Deja am menționat concordanța acestor scenarii cu frica provocată de tehnicile de fecundare *in vitro* și noile descoperiri în materie de inginerie genetică, însă doar în evoluția acestor povestiri s-ar putea găsi o pistă. De aproximativ patruzeci de ani, Întâlnirile se petrec neobservat pentru a se transforma în experiențe care se află la originea unei cercetări mai fuzionale², de parcă Inteligența care se ascunde în spatele manifestărilor OZN ar începe să pregătească momentul pentru eventualele hibridări viitoare. Pentru moment, nimic nu ne permite să credem că aceste hibridări au avut loc, nici că sunt proiectate, chiar dacă ele sunt mereu „arătate”, însă o asemenea schemă de fuziune este altoită în nostalgia originilor noastre, nevoia omului de a avea un pact cu universul care-l înconjoară și în care nu mai vrea să se simtă singur.

Pentru mulți, cunoașterea finalității răpirilor ar însemna deținerea cheii misterului. Ce s-ar întâmpla dacă aceste „hibridări” nu ar fi decât niște piste false, niște amăgeli? Ce altceva din istorie nu ar fi? Ca și în frumoasa epocă a zânelor, fenomenul nu încetează să ne mintă, să ne propună iluzii.

Unii cercetători (împreună cu grupurile lor de răpiți) nu pot accepta o astfel de perspectivă. Am relatat deja încrederea lui Budd Hopkins într-o

¹*Extraterrestrial Hybridization Unlikely*, Mufon UFO Journal, nr. 247.

²Fuzională se numește un tip de relație arhaică, în care nu se face distincția între subiect și obiect (n.trad.).

rasă aflată în declin, care vrea să se refacă. David Jacobs, convins că speciei noastre i-a fost deja aplicat un program de modificare genetică, a „reconstituit” un *modus operandi* al extraterestrilor:

Prelevarea ovulului și spermei.

Fecundarea efectuată *in vitro*.

Manipularea genetică a ovulelor.

Reimplantarea ovulului manipulat în uter.

Extragerea fătului din burta mamei după o scurtă perioadă de gestație (între două și zece săptămâni).

Incubația fătului în interior.

Fără a încerca să negăm componenta sexuală a răpirilor (toate persoanele răpite vorbesc despre ea, chiar și cei a căror experiență are o nuanță mai mistică), am putea-o lua nu chiar *ad literam* și să nu ne focalizăm asupra a ceea ce ne este dat să vedem în cadrul „procedurilor medicale”, care se prezintă drept o demonstrare de înaltă școală de manipulare a minții martorului.

Blocaj al memoriei, scenarii implantate, mesaje înșelătoare, drame psihologice ale căror actori aparent umani se dovedesc în ultimul moment a fi niște „extraterestri”, proiecții ale secvențelor din viața persoanei răpite care nu corespund realității, preziceri mincinoase, informații absurde, ordinul de a uita totul în timp ce amintirile pot fi regăsite... se pot enumera fără sfârșit amăgelile impuse în această întreprindere de mistificație. Cercetătorii recunosc unele dintre ele și totuși vor să creadă în realitatea (?) peripețiilor medico-genito-genetice. Că acest episod esențial nu ar fi o iluzie. Celulele prelevate, însămânțarea, implantarea temporară a fătului, sarcini întrerupte, incubația extrauterină a embrionilor, bebeluși hibridi așteptând să fie îngrijiți de către răpite: toate acestea ar fi reale. Alarmă, geneticienii interstelari pregătesc o nouă rasă pe seama noastră!

Cum putem afirma aceasta? Aceste proceduri reluate fără încetare, aceste intervenții specifice și de fiecare dată diferite, cu un randament atât de scăzut, totul dă de înțeles că, din contra, răpirea are un alt scop decât cel afișat. Eficacitatea păcălelii se măsoară după profunzimea impactului său. Incontestabil în cazul dat, deoarece îl afectează pe om în cele mai intime zone ale ființei sale: atitudinea față de sexualitate și posibilitatea de a da viață.

„Componenta sexuală a răpirilor la bordul unui OZN sugerează că acestea necesită ceva mai mult decât cercetarea științifică obiectivă”, scrie Richard Thompson¹. Ceva mai mult decât un microscop electronic pentru

¹În *Aliens identities: Ancient Insights into Modern UFO Phenomena*, Govardhan Hill Publishing, 1993.

a studia un implant sau o foiță de hârtie pentru a nota aparența unui ritual al cărui sens îi scapă victimei.

În lipsa dovezilor realității extraterestre și a „experienței” pe care o impun, ne mărginim să constatăm manifestarea unui gen de forță care înconjoară Pământul, impunându-i un „sistem de control”¹ și, pentru realizarea acestui lucru, manipulându-l fără scrupule. Cu o eficacitate care presupune o cunoaștere perfectă a psihicului omului, a funcționării sistemului său nervos și a creierului său, a abisurilor inconstienței sale. Acțiunea unei asemenea Inteligențe, prezentă de-a lungul întregii istorii a omenirii, pare să acționeze ca un accelerator al evoluției noastre, modificând gândurile și convingerile, provocând alte speranțe, creând noi religii. Însă ea operează cu viclenie. Jucând din plin pe cartea absurdității, pentru a-i discredită pe cercetători și martori. Fără să lase urme (sau lăsând niște urme insuficiente și care nu pot constitui dovezi incontestabile după criteriile științei noastre). Prezentându-le în așa mod, încât să fim condamnați să urmăm piste false și să nu-i descoperim niciodată planurile.

Insistând asupra influenței acestei Inteligențe supraumane ascunse în spatele fenomenului OZN, Jacques Vallée notează: „Dacă cineva ar vrea să aibă o acțiune profundă asupra societății umane, care să nu fie detectată nici de minoritatea cultă, nici de Biserică, nici de autoritățile militare și să nu perturbeze nici nivelul politic, nici roțile sistemului administrativ, totodată răspândind la un nivel fundamental germenii unei revoluții filozofice, acesta nu ar acționa altfel”².

În timpul „capturării” sale, de la început până la sfârșit, individul răpit se pomenește introdus într-un scenariu de realitate virtuală, imposibil de deosebit de realitatea obiectivă. În același timp, el simte niște emoții intense, care nu sunt cele ale unui spectator: disperarea de a se simți lipsit de orice autocontrol, umilința și suferința din timpul examinărilor, groaza în fața cataclismelor care pândesc planeta noastră, repulsia urmată de tandrețe pentru bebelușii hibridi monstruoși și piperniciți, uimirea cauzată de splendorile universului sau altor planete, teama că răpirile vor începe din nou, durerea de a ști că „fetusul său dispărut” este un bebeluș care trăiește în altă lume. Ură, dragoste, senzație de plenitudine oceanică, frica permanentă de a deveni nebun sau a fi considerat ca atare, impresia de a fuziona cu alte dimensiuni, de a se elibera de constrângerea legilor fizice, repunerea în discuție a conceptului realității... nu este scutit de nimic.

¹Ipoteză susținută de mai mulți ani de Jacques Vallée și care începe să capete adepți printre cercetători.

²În *Le Collège invisible*, Albin Michel, 1975.

Colac peste pupăză, corpul său poartă stigmatele aventurii sale, intangibile, niște semne care nu-i pot servi drept dovadă, însă care sunt aici pentru a-i aminti că „realitatea” depășește normele pe care i le atribuisse știința. După o asemenea experiență, cum să nu se simtă individul răpit schimbat?

Dovezi care se destramă, corpuri care traversează obiecte solide, materializări neașteptate, urmate de dematerializări la fel de subite, povestirile sunt împodobite cu iluzii, pavate cu decepții neplăcute. Măcar dacă existau niște martori exteriori. Acești spectatori eventuali ai răpirilor au fost deconectați, nu au văzut nimic, nu au auzit nimic. Până la apariția raportului complet și confirmat de către optsprezece martori citați ai răpirii Lindei Cortile (de unde extraordinara importanță a acestei afaceri), nu există decât un singur caz temeinic documentat de răpire „cu martor”, cel a lui Filiberto Cardenas.

În seara de 3 ianuarie 1979, Filiberto Cardenas, tehnician specializat în electrocardiografe, mergea pe o șosea din Florida cu mașina sa, împreună cu fiica sa de treisprezece ani și un cuplu de prieteni. Motorul și instalația de iluminare suferă o pană. Bărbații coboară și deschid capota. Niște fleșuri vii, roșii, de lumină se reflectează pe caroserie. Din cer vine un vuiet puternic, și Cardenas se simte cuprins de amorteală. Nu se poate mișca. În curând picioarele sale nu mai ating solul, și corpul său, eliberat de gravitație, începe să se ridice în văzduh. El se simte părăsind pământul și urlă: „Nu mă luați, nu mă luați!” Prietenul său, Fernando Marti, contemplă această neverosimilă ascensiune. Pe cer, o navă mare, luminoasă, trece și dispare.

Cardenas își recapătă cunoștința în mijlocul unei șosele unde era cât pe ce să fie strivit, la douăzeci și șase de kilometri depărtare. Marti depune mărturie sub jurământ că l-a văzut pe Cardenas ridicându-se în văzduh, și poliția clasifică ancheta la rubrica „Întâlnire Apropiată de gradul III”.

Mai întâi, chiar sub hipnoză, Cardenas refuză să spună ce i s-a întâmplat, în asemenea mod i „s-a” ordonat să nu dezvăluie nimic. Pe parcursul altor ședințe de regresie, el își povestește aventura. Unul dintre răpitorii săi încercase să-i vorbească în germană, apoi în engleză și, în sfârșit, în spaniolă (pentru a schimba limba, extraterestrul „răsuca un buton de pe pieptul său”: încă un detaliu absurd, care este suficient pentru a-l ridiculiza pe cel care îl face cunoscut). Suferă o examinare fizică foarte minuțioasă, care avea să-i lase o sută opt semne pe corp. După terminarea ședinței medicale, OZN-ul plonjează în plină viteză sub apă, și Cardenas este condus la o imensă bază submarină, unde remarcă niște oameni care lucrează împreună cu extratereștrii.

¹Vezi Virgilio Sanchez-Ocejo & Wendelle Stevens, *UFO Contact from Undersea*, Tucson, 1982.

Să trecem peste detaliile experienței (efectuarea implanturilor, tunelul de „apă solidă”, diferitele rase de extraterestri care purtau niște costume „de epocă” cu capă și lanțuri groase, „tronul” căpeteniei lor și diferitele operații la care a fost supus Cardenas într-un interval de timp estimat de el la mai multe zile, dar care corespundea la două ore terestre) pentru a reține unele, caracteristice pentru grupările de extremiști: baza subterană (în acest caz submarină), colaborarea strânsă între oameni și răpitori, insigna ce reprezintă un șarpe purtat de extraterestri.

În urma altor întâlniri, Cardenas a stabilit o relație amicală cu ozenauții. El a urcat de bună voie într-un OZN însoțit de soția sa Iris. În prezent, refuză să vorbească despre experiența sa și a devenit foarte credincios.

Imaginația și foiletoanele științifico-fantastice par să joace un rol important în acest caz, însă aceasta explică cu dificultate mărturia lui Marti și cele o sută opt semne.

Un singur caz este cam puțin. Un alt fapt vine să complice studiul: experiențele sunt raportate ca niște OBE. OBE reprezintă o formă de percepție neobișnuită: obiectele sunt percepute de către subiect pornind de la un alt punct decât cel în care se află corpul său fizic. Subiectul are impresia că nu se mai află în corpul său, pe care îl remarcă în altă parte, inconștient, și totuși continuă să vadă, să audă și să gândească. La începutul unei NDE, persoanele supuse experienței își descoperă corpul întins pe un pat de spital, însă îl observă de sus, de parcă privirea lor pleacă din plafon, și ele plutesc, lipsite de corp, deasupra lumii obișnuite. O asemenea experiență nu este specifică stărilor de transă sau de comă, după cum a stabilit Celia Green. Cercetătoarea a studiat mărturiile persoanelor care s-au văzut în afara propriilor corpuri în timp ce erau în plină activitate: țineau un discurs, cântau — inclusiv pe scenă — și chiar conduceau o motocicletă. Ocupații care necesită o atenție sporită¹. Pentru unii, surpriza de a-și descoperi corpul într-un loc diferit de cel din care privesc ei este atât de mare, încât șocul îi readuce într-o stare normală de conștiință. Mai apoi, unii reușesc să înțeleagă voluntar experiența trăită prin inadvertență și să stăpânească — cu mai mult sau mai puțin succes — posibilitatea de a avea acces la ea. Charles Tart a studiat, în condiții de laborator, OBE², ale cărei caracteristici principale le-a stabilit:

¹Această calitate a atenției focalizate este necesară pentru obținerea unei stări modificate de conștiință, după cum se poate observa în cazurile de autohipnoză indusă prin contemplarea flăcării unei lumânări, de exemplu.

²Studierea științifică a stării de aflare în afara corpului este recentă și se anunță dificilă (în special când este vorba de măsurarea ritmului undelor creierului): ea necesită niște subiecți capabili să provoace după voie această experiență în mod normal spontană.

Senzația de plutire.

Viziunea propriului corp.

Posibilitatea de a se pomeni imediat în locul la care ne gândim.

Impresia de a posedea un corp non-fizic.

Certitudinea absolută că experiența nu este un vis.

Punctele 1, 2, 4 și 5 sunt adeseori menționate de unele persoane răpite. După părerea celor care exersează călătoria în afara propriului corp după tehnicile Institutului Monroe¹, obiectele își păstrează aparența solidă — chiar dacă corpul le poate traversa —, culorile devin mai luminoase, viziunea devine panoramică (la 360 grade) și subiectul are sentimentul de a avea acces la alte surse de cunoaștere și de a putea parcurge universul într-o clipă. Atâtea elemente raportate de persoanele răpite și care sunt cunoscute de specialiștii în stările de conștiință. „Experiența de părăsire a propriului corp și de întreprindere a călătoriilor conștiinței este fără îndoială cel mai vechi principiu care se află la originea religiei și magiei”, comentează etnopsihologul Holger Kalweit², care vorbește despre experiență, nu despre iluzie sau impresie.

OBE este frecvent descrisă în timpul răpirii. Uneori chiar de la început, de parcă experiența ar avea loc în această stare specifică, ceea ce explică faptul că corpul rămâne în pat sau pe un scaun, cum demonstrează cazul următor:

Sandi (o pacientă a lui Edith Fiore) avusese o experiență pe când avea doisprezece sau treisprezece ani. Singură acasă, se uita la televizor. O lumină ulterioară pare s-o cheme prin geam. Sandi se simte imobilizată în scaunul său și, în curând, paralizată. Ecranul devine negru și alb, împestrițat cu „fulgi”: Sandi nu-și poate dezlipi privirea de el. Apoi își recapătă motricitatea, ecranul redevine normal, culorile apar din nou, și urmează știrile de la ora zece seara. Sub hipnoză, ea descrie următoarea scenă: în timp ce traversa pereții casei sale pentru a-și lua zborul către cer, s-a întors și și-a văzut propriul corp răsturnat în fotoliu în fața televizorului.

Această separare a conștiinței poate surveni într-un moment anume al răpirii. Când procedurile medicale se dovedesc prea dureroase, un extraterestru pune mâna pe capul persoanei răpite și aceasta se pomenește

¹Robert Monroe, om de afaceri american, după experiențele involuntare de ieșire din corp, s-a străduit să înțeleagă acest fenomen pe care-l trăia, apoi să-l stăpânească. Atunci s-a consacrat în întregime explorării altor nivele de conștiință și a deschis în Virginia un institut consacrat acestei cercetări și dotat cu o tehnologie sofisticată, care permite, printre altele, experimentarea voluntară a părăsirii corpului.

²Vezi *Dreamtime and Inner Space, the World of the Shaman*, Shambala, 1988.

„pe plafonul sălii de examinare”, observând, insensibilă, intervențiile efectuate asupra corpului său. Conștiința rămâne trează, detașată de suportul său material, care mai apoi va purta niște semne cu atât mai uluitoare, cu cât acestea rămân permanente¹.

Se întâmplă, cam în genul păpușilor rusești băgate una în alta, ca o OBE să survină în interiorul altei OBE. Martorul se vede părăsindu-și corpul, lăsându-și învelișul material pe Pământ; în OZN el se poate vedea în mașina sa abandonată, ceea ce nu-l împiedică, pe masa de operație, să-și mai părăsească o dată corpul pentru a urmări, insensibil și din exterior, derularea încercării sale. Judy Doraty se descrie în același timp în interiorul OZN-ului, unde asista la o mutilare a unui vițel, și lângă mașina sa, de parcă se proiectase afară din navă, când extraterestrii au informat-o că nu ar fi trebuit să se afle acolo. Sub hipnoză, Emily Cronin se revede concomitent în picioare lângă automobilul său și dormind în interiorul acestuia. Își dă seama de imposibilitatea situației și exclamă: „Nu poți fi în același timp în mașina ta și afară: e stupid! Dar eu sunt!”². Betty Andreasson³ stătea culcată, citindu-și Biblia, când a auzit o bătaie regulată de motor și a văzut un omuleț gri apropiindu-se de patul său. Ea comentează astfel scena: „Mă văd în picioare și mă văd culcată în patul meu. Ființa a pus mai întâi o cutie mică sau un obiect pe pat și apoi m-am văzut cum apar. Mă văd ridicându-mă... și mă văd apropiindu-mă de ființă. Și apoi mă întorc spre patul meu și mă aplec asupra propriului corp și — ahhhh! — când fac aceasta, mâinile mele trec prin mine!”⁴. În timpul unei alte răpiri, omuleții gri o duc la baza lor subterană și o anunță că, după ce va trece de o anumită ușă, va întâlni Ființa Supremă, „Unicul”. Tânăra femeie se vede dedublându-se: „... Și mă aflu acolo, în picioare, și ies din mine. Sunt două euri! Sunt două euri aici... Este parcă aș avea o soră geamănă!”⁵

Pentru a termina cu distanțarea de propria persoană asigurată de OBE, voi prezenta un caz, al cărui erou s-a văzut locuind pe Pământ, unde era înlocuit de o clonă în timpul detenției sale. În contul acestui răpit pot

¹Efectele psihosomatice ale sugestiei au drept consecință doar schimbări trecătoare de pe piele sau ale funcțiilor corpului. Persoanele răpite prezintă niște cicatrice sau semne profunde, permanente.

²Ann Druffel & Scott D. Rogo, *The Tujunga Canyon Contacts*, Penguin Books, 1988.

³Betty Andreasson citează numeroase experiențe de părăsire a corpului. Ea chiar s-a pomenit în afara corpului o dată cu cel de-al doilea soț al său.

⁴Vezi Raymond Fowler, *The Watchers*, Bantam Books, 1990.

⁵*Ibid.*

fi trecute niște manifestări care tind să dovedească faptul că a avut o experiență anormală, dar este dificil de mers mai departe. Această povestire poate constitui un exemplu de adaptare a fenomenului (avid de amăgeli) la mentalitatea unui martor tânăr: tema clonei pare a fi punerea în scenă, în termeni științifico-fantastici acceptabili pentru un băiat de această vârstă, a unei experiențe OBE. Istoria începe în timpul nopții de 4 ianuarie 1975 în nord-estul Braziliei, la Maranao. Familia Alves Ferreira s-a culcat. O lumină puternică luminează brusc casa și dispare, lăsând un miros înțepător de pârlit. Scaunele se aprind. Pentru familie este evident că un OZN a lovit peretele casei.

A doua zi, Antonio (atunci în vârstă de treisprezece ani), care se joacă în grădină, vede apărând pe cer un OZN „de mărimea unui Volkswagen”, care emite în direcția sa o rază de lumină albă și caldă. Se deschide o trapă, din ea iese o scară și pe pământ coboară două creaturi. Antonio este incremenit, incapabil să se miște și, fără să înțeleagă cum, se pomenește în interiorul navei, înconjurat de ființe mascate, a căror înfățișare îl îngrozește. Nava își ia zborul și se așează într-un loc necunoscut pentru Antonio: „Acolo ne aștepta o mulțime de oameni”. Echipajul îl duce pe băiat într-o construcție albă, de formă emisferică, unde un umanoid îl supune unui interogatoriu, însă acesta se exprimă într-o limbă necunoscută, și Antonio tace chitic. Iritat de muțenia sa, examinatorul îl privește fix. În creierul băiatului se produce parcă un declic și, subit, începe să înțeleagă această limbă și poate răspunde. Întrebările sunt elementare pentru o ființă care se presupune că stăpânește o tehnologie superioară celei umane: ce mănâncă pământenii, viteza mașinilor lor etc. *Ex abrupto*, „șeful” îi dă un pumn în piept lui Antonio. Nu-și explică gestul, însă, din ziua respectivă, înainte de fiecare „contact”, pe pieptul băiatului va apărea în acest loc o pată roșie.

Antonio este adus înapoi către amiază, după trei ore de absență. El manifestă o nouă pasiune pentru desen și își petrece zilele, reproducând minuțios entitățile cu pielea de culoare închisă, cu urechi mari, ascuțite și ochii alungiți, coiful lor de sub care iese un abundent păr cafeniu închis, uniforme lor, nava lor (văzută din exterior și din interior) și echipamentul său.

Când ufologa braziliană Irene Granchi va veni să-i cerceteze cazul, Antonio nu se va zgârci nici la descrieri, nici la comentarii. După părerea sa, coiful le servea concomitent drept mască pentru a suporta atmosfera noastră și aparat care le permitea să înțeleagă instantaneu limba noastră¹. Antonio afirmă că ar fi făcut unsprezece călătorii până la baza „prietenilor” săi, fără a ști unde era situată, deoarece extraterestrii nu i-au dezvăluit niciodată acest lucru. Redactându-și notițele despre experiențele sale, băiatul descoperă că folosește caligrafia

¹Irene Granchi, *The case of Antonio Alves Ferreira: physical experiences and eleven alleged trips to a strange planet*, în FSR, vol.31, nr.2, 1986. (Traducere din portugheză a primei publicații apărute în Brazilia în *Planeta*, nr. 104-4, 1981).

extratereștrilor: niște caractere vag asemănătoare cu ideogramele chineze (însă care variază de la un text la altul). Descrierea orașului lor făcută de el este demnă de un film cu desene animate SF: imense clădiri rotunde, străzi acoperite cu covoare rulante, cerul mereu întunecat, lipsit de soare ca sursă de iluminare. Acolo nu există bani. Extratereștrii — vegetarieni — nu posedă decât o singură rasă de animale, denumită „antitolilai”, și de aceea îl roagă pe Antonio să le ofere un câine, o pisică și un papagal (aceste animale au fost luate, însă niciodată întoarse, sub pretextul că nu se vor mai putea readapta la clima de pe Pământ). În schimb, îi fac cadou o statueta din metal, care-l reprezintă pe unul de-al lor, niște medalii și mai ales un pistol — asemănător cu vechile pistoale cu piatră — al cărui fum ar fi putut dezintegra un manghier. Antonio le întoarce cadourile donatorilor săi, când a fost acuzat de vecinii săi că ar poseda niște opere ale diavolului.

Să trecem cu vederea diversele informații adunate de Antonio Ferreira în timpul contactelor sale cu extratereștrii pentru a dezvălui un detaliu ieșit din comun. „Prietenii săi din spațiu” l-au avertizat că unul dintre sejururile sale la ei va dura treizeci și șase de ore. Pentru ca familia să nu se îngrijoreze de absența lui, ei au avut delicatețea de a face apel la una din marile lor specialități: clonarea. Prin urmare, au realizat o clonă a lui Antonio, introducându-l pe băiat și pe unul dintre ai lor într-o complexă mașină dublă. Antonio suportă pasiv „operația” — nedureroasă — care trebuia să-l multiplice. Manevra reușește și își vede dublura ieșind din mașină. Mai târziu, poate urmări modul în care clona îl înlocuia în propria lui casă. Dublura sa ațipește la masă la sfârșitul cinei. Tatăl său vrea să-l ducă în brațe până la pat, însă clona este prea grea: el nu-l poate ridica și trebuie să ceară ajutor. Domnul Ferreira este surprins de această greutate anormală, însă doamna Ferreira crede că nu putea fi vorba de fiul lor: își cunoaște bine băiatul. Culcându-l, ea remarcă absența unei cicatrice de pe picior.

Ca urmare a răpirilor sale, Antonio dă dovadă, în mod sporadic, de aptitudini paranormale: răsucirea unor obiecte metalice și vindecări. Totuși nu este în stare să-și vindece schiopătatul (la vârsta de doi ani a fost bolnav de poliomielită și, având un picior atrofiat, nu se putea deplasa fără cârjă). Irene Granchi confirmă că a avut ocazia să asiste la câteva manifestări ale facultăților *psy* ale lui Antonio Ferreira și l-a văzut răsucind de la distanță niște linguri și palele unui ventilator.

Cazul său a fost urmărit de dr. José De Freitas Dutra, care i-a dat Irenei Granchi o înregistrare a unei discuții dintre Antonio și un „extraterestru”, a cărui voce foarte stranie „nu părea să provină din laringe”, precizează medicul. Ființa se exprima într-o limbă „care nu semăna cu nici una cunoscută” și pe care Antonio o folosea uneori pentru a-i răspunde.

Antonio afirmă permanent că prietenii săi nu erau roboți, ci ființe fizice. La fel de fizice ca și OZN-urile care apăreau deasupra casci sale și lăsau semne pe pereți sau călătoriile pe care le-a făcut până la planeta lor.

Partizanii realității OZN se bazează pe observații făcute de numeroși martori, apariții pe radare, fotografii credibile, urme la sol exploatabile

științific, efecte asupra sistemelor electrice. Nimic din toate acestea nu există în cazul preinșilor extraterestri. Nici dovezi, nici fotografii sau filme, nici probe, iar analizele de la care se așteaptă atât de mult se dovedesc nesatisfăcătoare. Povestirile celor răpiți sunt marcate de aceeași incoerență: extrateresirii își efectuează munca în secret, le ordonă persoanelor răpite să uite totul și sugestia lor posthipnotică se dovedește a fi lipsită de efect. Chiar dacă răpirile provoacă în Statele Unite ale Americii polemici, controverse, îngrijorări sau speranțe, în termeni fizici nimic nu este stabilit.

La sfârșitul secolului trecut, posibilitatea de comunicare cu morții se impunea ca cel mai important subiect din domeniul paranormalului. Multe personalități de primă importanță, savanți, oameni politici, scriitori (țarul Rusiei, Napoleon al III-lea, Crookes, Flammarion, Hugo), se interesau de ea. Printr-un efect al bulgărelui de zăpadă, spiritismul și manifestările sale anexe au propulsat pe avanscena preocupărilor mediumurile, ectoplasmele și mesajele de dincolo. Noul secol începe fără ca fenomenele de spiritism să fie acceptate sau recunoscute. În acest caz există câteva similitudini cu dosarul răpirilor (nu vreau deloc să fac un amalgam între aceste subiecte, mă mărginesc la compararea evoluției celor două dosare): cercetătorii au crezut că dovada era aproape, că totul urma să fie demonstrat de către știință și... nimic. Misterul rămâne. Dacă dovada răpirilor nu a putut fi obținută acum, când au fost investiți în zadar atâția bani, de ce ar fi ea obținută cândva? Aceasta pare exclus atâta timp cât evaluarea mărturiilor se va baza pe paradigma științifică ortodoxă, care cere dovezi fizice, materiale, pentru a accepta un lucru drept autentic.

Nu se poate afirma că dosarul Întâlnirilor de gradul IV este inexistent: el conține prea multe elemente neexplicate. Prima fază a istoriei răpirilor (înainte de 1987), mai puțin subiectivă, abundă în cazuri foarte bine studiate de poliție sau militari. Deși implicarea eventualilor extraterestri nu a fost dovedită, cercetările au stabilit că nu era vorba nici de glume, nici de șarlatanii, nici de deliruri psihiatrice. Astfel, cazul Wolski este un model de acest gen. Acest fermier polonez fără instruire, care nu avea nici televizor, nici radio, nu citea aproape deloc ziarele și habar nu avea de științifico-fantastic, a fost răpit în 1978. Noțiunea de extraterestru nu avea nici un sens pentru el; își descrie răpitorii ca pe niște străini bizari, „poate niște occidentali”, iar OZN-ul ca pe un vagon mare, cu acoperișul arcuit. O comisie de medici și diverși cercetători de la Universitatea din Lublin i-au examinat în amănunțime daravera. Acest caz, lipsit de orice contaminare, după cum au menționat sociologii, pare

adevărat, el este coroborat cu urmele de la sol (amprentele unor picioare palmate ale umanoizilor)... Să ne oprim aici.

Fiecare cercetător își stabilește propria listă de argumente pro sau contra realității răpirilor. Nu văd sensul de a prezenta aici a nu știu câta versiune, având în vedere că noțiunile de „realitate” și „non-realitate” par nereușit alese pentru reprezentarea unei experiențe care se presupune a fi intrarea într-o altfel de realitate. Păstrând toate proporțiile, nici cea mai strălucită anchetă a jandarmeriei, nici cea mai reușită ecuație nu ar explica convertirea lui Pavel de pe drumul Damascului. În marea epocă a aventurii psihedelice¹, unii cercetători au hotărât să se folosească pe ei înșiși drept cobai. Utilizând aceste substanțe, cărora până atunci le constataseră doar efectele, au înțeles cu toții că ierarhizarea experiențelor trăite după schemele obișnuite ale gândirii era imposibilă: aceasta nu mai merge, afirmau ei la întoarcerea într-o stare normală. Răpirea efectuează același gen de spargere: ea sparge blocurile de gheață ale conștiinței umane și le topește, făcându-i pe răpiți, după ce și-au „digerat” întâlnirea, să-și revizuiască concepțiile. De la frică ei trec la grabă: dacă vom continua să gândim în același mod, vom perpetua aceleași greșeli și nu vom reuși niciodată să descoperim soluțiile creatoare de care avem nevoie pentru a salva planeta și a trăi pe ea în armonie unii cu alții, spun ei. Un discurs care ține mai mult de o aventură internă decât de o scurtă plimbare cu farfuria! Nu există greutăți și limite pentru recunoașterea valabilității unor astfel de explorări. Pe de altă parte, nu-i nevoie să fii răpit pentru a-ți schimba opiniile. Fie! Însă persoanele răpite aduc fragile indicii că ceva s-a întâmplat, ceva mai mult decât o iluminare a unui dormitor sau pe o autostradă. Un indiciu dat la o parte ca un joker hilar, care trebuie scos dintr-un joc de cărți înainte de începerea unei partide, deoarece nu servește la nimic. De la dezordine la aparența înșelătoare, în care constă intriga răpirii, aș vrea să atrag atenția asupra unei alte piste, mai fantastică decât cea a geneticienilor veniți din spațiu. Un subiect ale cărui paradoxuri nu-i zăpăcesc pe fizicieni și care este practicat de eroii povestirilor științifico-fantastice sau din folclor: călătoria în timp.

Cercetând atent dosarul răpirilor, găsim în el câteva întâlniri care sugerează incursiunea într-o altă dimensiune a timpului. José Antonio Da Silva, răpit la Bebedouro duminică, pe 4 mai, care credea că fusese eliberat în seara aceleiași zile, și află că întoarcerea sa avusese loc pe 9 mai. Travis Walton, răpit din fața colegilor săi tăietori de lemne și care revine

¹ Psihedelism – visarea în stare de veghe, provocată de unele halucinogene, în special L.S.D. (n. trad.).

peste cinci zile. Joan, care dispare pentru patru zile din New York și se pomenește în altă lume, reușind să supraviețuiască fără acte, bani sau carte de credit. Am putea adăuga un caz brazilian, cel al lui Mario Restier, răpit la Volta Redonda (statul Rio de Janeiro) și „dispărut” pentru patru luni, în timp ce el era convins că absența sa nu depășise trei zile.

Jacques Vallée îl cunoaște pe eroul următoarei aventuri, care datează din 1961. Un student se plimbă pe câmpie cu niște prieteni; la un moment dat, se îndepărtează de ei și descoperă, așezată la sol în fața sa, o navă discoidală de șaptesprezece metri lățime. Studentul urcă la bord. Nava decolează de la sine și îl lasă într-un deșert, în fața unei mașini enorme, care îi deversează în creier o serie de informații. Apoi, fără a vedea pilotul sau extraterestrii, tânărul este adus înapoi la locul de plecare. S-au scurs optsprezece zile. Este căutat de mai multe unități ale armatei și poliției. Jacques Vallée (de formație astrofizician și care nu are nici un chef să fie considerat un glumeț) precizează: „A reapărut la câțiva metri de locul unde își pierduse din vedere companionii. Purta aceeași floare la butonieră. Barba nu-i crescuse”¹.

De parcă timpul trăit pe parcursul răpirii s-ar scurge mult mai lent decât timpul obișnuit. Și pentru că fenomenul OZN preferă mai mult să descumpănească decât să asigure certitudini, iată necazurile lui Valdēs care, pe 25 aprilie 1977, se întoarce cu o dovadă a călătoriei sale în timp. De această dată, „celălalt” timp era accelerat.

Însoțit de șapte soldați, caporalul Armando Valdēs, din regimentul Racangua, face noaptea o inspecție de rutină în Munții Anzi la altitudinea de 4.000 metri, în apropiere de Pampa Lluscuma, 150 kilometri la nord de Arica (nordul statului Chile). Cinci soldați se înghesuie de-a lungul unui zid din pietre puse una peste alta, în apropierea focului.

Spre ora 4 dimineața, vine în fugă Roales, surescitat: a văzut două lumini violete coborând din cer. Una dintre ele se mai află acolo, la 500 metri, scaldând peisajul cu lumina sa vie.

Valdēs le cere oamenilor săi să stingă focul. În văzduh, o radiație luminoasă fără sursă aparentă se apropie de ei, apoi se îndepărtează, dar soldații îi percep mereu lumina. Valdēs decide să cerceteze pe loc originea acestui fenomen. Ceasul său arată ora 4,15. Caporalul pleacă, urlându-și somațiile. Se află la câțiva metri de oamenii săi, care îl privesc în momentul când dispare din ochii lor. Soldații își pierd mințile. Comandantul lor este de negăsit, s-a dizolvat în noapte. Nu pentru mult timp. Peste un sfert de oră, Valdēs se rematerializează lângă ei, repetând cu mare dificultate: „Nu veți afla niciodată, nu veți afla niciodată nici cine suntem, nici de unde venim... în curând ne vom întoarce”, apoi își pierde cunoștința.

¹În *Le Collège invisible*, op. cit.

Când Valdēs își revine, pe la ora 7, el nu-și amintește nimic, cu excepția faptului că în jur de 4,30 s-a pomenit lângă foc, unde oamenii săi l-au întins, într-o stare ciudată. Nu este capabil să le spună ce s-a întâmplat cu el: crede că a avut o „absență” de cincisprezece minute. Oamenii sunt cuprinși de panică. În primul rând, un „comandant” nu se dematerializează pentru a se rematerializa peste un sfert de oră, apoi, un comandant nu rămâne leșinat fără motiv două ore și jumătate și, în cele din urmă, au remarcat un detaliu lipsit de logică: caporalul, care se răsesse cu puțin timp înainte de a pleca în patrulare (mărturie a tuturor soldaților), a reapărut cu o barbă de cinci zile.

Valdēs se întoarce la bază cu oamenii săi pentru a raporta. O altă descoperire: indicatorul datei ceasului său (care s-a oprit la 4,30) indică nu 25, ci 30 aprilie: este înainte cu cinci zile (ca și barba sa). Caporalul și oamenii săi sunt interogați de profesorul Pedro Araneda, care, interesat de fenomenul OZN, înregistrează aceste interviuri. Imediat ce patrula și-a terminat raportul oficial, colonelul Oscar Figueroa — guvernator al provinciei Arica — dă publicității un edict care interzice menționarea de către cineva a acestei afaceri fără autorizația biroului său, sub pretextul evitării „speculațiilor presei lipsite de bază științifică”. El confiscă interviurile făcute de Araneda, însă, în ciuda vigilenței sale, nu poate împiedica informația să circule. Afacerea face atâta zgomot, încât un purtător de cuvânt al Ministerului chilian al Apărării anunță că va fi efectuată o anchetă aprofundată.

Din partea sa, Valdēs, dorind să înțeleagă ce se întâmplase cu el, cerea această anchetă. Vroia să-și recapete amintirea celor cincisprezece minute și declară presei că este gata să se lase hipnotizat. Deși un grup de cercetători ozenologi din Temuco l-a avertizat despre pericolul retrăirii sub hipnoză a unei asemenea aventuri, amintindu-i tristul caz al unui tânăr argentinian, șofer de camion, Dionisio Llanca, care, după o ÎNTÂLNIRE DE GRADUL IV, s-a lăsat hipnotizat în spitalul din Bahia Blanca de către o echipă de doisprezece medici și psihiatri și a înnebunit.

Și în Chile, armata își merită porecla sa de „mare mută”: Valdēs nu numai că nu a fost retrogradat, ci a fost numit sergent. I s-a interzis să vorbească despre aventura sa.

Dacă este ușor de schimbat indicatorul datei unui ceas, în schimb este imposibil de accelerat astfel (într-un sfert de oră) creșterea unei bărbii. Acest fenomen este cu atât mai incredibil, cu cât pe aceste platouri înalte frigul și altitudinea încetinesc dezvoltarea sistemului pilos.

La ce servesc aparatele sofisticate ale savanților, evaluările lor cu privire la tulburările lobului temporal și barierele atribuite limitelor realității în fața acestor detalii absurde: o floare ruptă care nu se ofilește, o barbă care uită să crească timp de optsprezece zile sau o bărbie fără peri devenită brusc bărboasă în cincisprezece minute? Anumite aventuri nu se măsoară cu instrumentele măsurătorului de teren. Trebuie să avem îndrăzneala să lăsăm la o parte reperele și balizele științei obiective pentru a evalua traversarea aparențelor întreprinsă de persoanele răpite. Ele nu i-au așteptat pe soții Hill pentru a înfrunta curențele numite astăzi Întâlniri.

O perindare permanentă a vizitatorilor cosmici. De la umanoizii de tradiție vedică până la zânele care sunt niște mincinoase cumplite. Răpiri diabolice și zborul magic al șamanilor. Răpirea sau marea călătorie a sufletului.

Omul simte o necesitate profundă, mistică, de stabilire a unui pod între Pământ și cer și toate miturile vorbesc despre mesaje venite din ceruri. Încă de la începuturile omenirii, credințele tuturor culturilor au fost populate de ființe fantastice (hidre, dragoni, silfi, demoni, îngeri, zâne), cu care ele întrețineau raporturi specifice. Secolele de ofrande, rugăciuni, sacrificii și culte au favorizat comunicarea cu entitățile, ce nu au rămas în regatele lor mistice, care le fuseseră atribuite de către om. Codificate prin manifestarea temerilor de exorcizare sau nevoia de a găsi un intermediar cu invizibilul, aceste figuri emblematice au fost în cele din urmă „văzute”, fie că sunt o reprezentare atât de complexă, precum divinitățile tibetane (Yamantaka posedă nouă capete, din care principalul este cel al unui bivol, treizeci și patru de brațe și șaisprezece picioare, corpul său este albastru), sau atât de simpli, precum gnomii. Toate tradițiile confirmă asemenea viziuni. În cele din urmă, s-a stabilit o relație între aceste reprezentări imaginare și creatorii lor. Omul își hrănea zeii, îi întârea pentru a-i face mai eficienți, mai protectori, și se străduia să-i îmbuneze pe cei care-i puteau fi ostili. Sub forme variate, divinitățile și entitățile apăreau și dispăreau, dând naștere unor fenomene stranii, care sfidau fizica, sau paranormale: mesaje, vindecări... Aparițiile lor au influențat permanent credințele noastre (ele au provocat dezvoltarea religiilor) și au orientat evoluția omenirii. Ipoteza extraterestrilor, care vin să ne viziteze în nava lor spațială, reactualizează acest raport pământ-cer după niște date mai conforme epocii noastre pasionate de tehnologie și mândră de întreprinderea cuceririi spațiului. Îngerul, figura arhetipală a vizitatorului celest, suferă o modificare culturală în funcție de mentalitatea timpului, și arhetipul devine extraterestru. (De fapt, este puțin mai complicat, dar să păstrăm pentru moment această ipoteză de lucru.)

Răpirile se inserează în străvechea tradiție a raporturilor omului cu invizibilul. Acest fenomen nu a început cu era OZN-urilor, povestirile despre capturarea oamenilor de către entități se întâlnesc la fel de bine la grecii antici, celți sau polinezieni, precum și în Asia Mică și întreg

Orientul Apropiat. Primul răpit ar fi fost Ilie (secolul IX înainte de Hristos), despre care Biblia raportează că a urcat la cer într-un vârtej de vânt și nu a murit; cel mai celebru (din cauza „carului” său) — Ezechiel (anul 600 înainte de Hristos).

Viziunea lui Ezechiel este prea lungă pentru a fi raportată aici¹. Fizicianul american Blumrich afirmă² că aceasta i-a inspirat concepția revoluționară și realizarea roților primului vehicul de explorare a Lunii. Ezechiel descrisese astfel roțile carului său de foc: „Înfățișarea și alcătuirea lor erau de așa fel, încât fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roți. Ele se puteau deplasa în patru direcții diferite și nu se întorceau deloc în mersul lor” etc. S-a discutat mult despre această viziune care, în termeni naivi, evocă aterizarea unui vehicul spațial dotat cu hublouri — descrise ca niște ochi — și din care ies niște ființe „care păreau să aibă o formă umană”... Latura „farfuristică” a viziunii nu este comentată de noi, prefer să mă opresc asupra versetelor 14 și 15 din capitolul III, când Ezechiel descrie starea în care se află după această răpire („Duhul m-a răpit și m-a luat... Am ajuns la Tel-Abib... și am rămas acolo șapte zile, înmărmurit”), ale cărei sechele le va avea de îndurat: paralizie, muțenie, năucire, căderi, instabilitatea echilibrului...

Să abandonăm tradiția iudeo-creștină pentru a ne întoarce către Orient: vizitele contemporane erau deja prefigurate în străvechea civilizație vedică, unde călătoriile în timp și contactele între lumi diferite sunt relatate ca niște fapte obișnuite.

În marile sale povestiri — *Bhaghavata Purana*, *Mahabaharata* și *Ramayana* —, literatura vedică face frecvente aluzii la niște mașini zburătoare numite *vimanas*³, care se aseamănă uluitor cu OZN-urile (emit lumină, zboară într-un mod neregulat, apar, devin invizibile...) și ale căror utilizatori se comportă adeseori ca extraterestrii noștri. Răpirile oamenilor fac parte din fenomenele provocate de acești umanoizi⁴ — ciudați și respingători, însă uneori foarte frumoși⁵ — ale căror *siddhis* (puteri) au un ecou în cele mai recente mărturii: comunicarea mentală și citirea gândurilor, capacitatea de a vedea sau auzi la mare distanță, levitația, învingerea gravitației, posibilitatea de a crește sau diminua considerabil greutatea ființelor și obiectelor (frecvent descrise plutind prin aer),

¹Ezechiel, cap. I. II (1 și 2), III (de la 12 la 15).

²Josef Blumrich, *The Spaceships of Ezechiel*, Bantam, 1974.

³Termenul sanscrit *vimana* se regăsește în hindi, în care un aeroplan se numește *viman*.

⁴400.000 de rase există pe diverse planete, conform *Bhaghavata Purana*.

⁵Precum *Gandharvas* și *Siddhas*.

posibilitatea de a modifica talia obiectelor sau corpurilor vii, fără a le distruge, posibilitatea de a deplasa obiectele fără a le face să traverseze spațiul între punctul lor de plecare și punctul de sosire, de a le face să se deplaseze prin eter fără ca mișcarea lor să fie împiedicată de obstacole fizice, posibilitatea de a călători doar sub influența gândului, controlul hipnotic la mare distanță (această posibilitate permite controlul la distanță al gândirii indivizilor), invizibilitatea, capacitatea de a lua diferite forme sau de a crea forme corporale iluzorii, posibilitatea de a pătrunde în corpul unei ființe și a o controla, proiectarea unor forme iluzorii...¹

Siddhis pe de o parte, capacitățile „magice” ale extratereștrilor pe de alta, analogia se continuă prin concepțiile despre lume la care se referă. Văzut din OZN, Pământul este ireal. El nu există decât pe ecran, sub formă de proiecții sau de realitate virtuală, pe care extratereștrii o deformează după mesajele pe care vor să le impună. Captivul este înconjurat de iluzii de tot genul. După hinduism, *Maya* (adică iluzia) domnește asupra lumii materiale², un gen de curte de recreație rezervată sufletelor ignorante, care vor să profite de viață separate de Ființa Supremă. Prins în capcana aparențelor, omul uită de omnipotența Ființei Supreme care a stabilit o ierarhie cosmică în universul material: el crede că acționează liber, în timp ce este supus unui control superior. Totuși, iluziile lumii nu sunt atât de constrângătoare pentru a-l împiedica să găsească adevărul, dacă îl caută. Pentru a-l ajuta, Ființa Supremă trimite în lumea materială niște învățători care difuzează în ea o cunoaștere transcendențială. Individul are toată libertatea să-i respingă... sau să aleagă calea spre Omega, definită de către Kenneth Ring.

Adeseori persoanele răpite își prezintă experiența drept o intrare într-o lume mai „reală” decât a noastră sau, dacă doriți, drept ieșirea din grotă lui Platon.

Roy, un subiect răpit din Carolina de Nord, nu cunoaște nici filozofia hindusă, nici pe Platon. Este un om de afaceri dinamic, pasionat de golf și de natură. Își descrie astfel răpirile (retrăite în timpul zilei și despre care își amintește): „Totul este normal, apoi vin «ei». Atunci am impresia că peisajul, peisajul meu, nu este decât o iluzie: este un ecran pe care este proiectat un mediu înconjurător artificial, pe care noi îl considerăm adevărat. Și acest ecran devine din

¹Richard L. Thompson, *Alien Identities*, op. cit.

²În felul său, Platon, cu mitul *Grotă* (parabolă a unei omeniri captive, incapabile să cunoască realitatea și redusă la perceperea umbrei lucrurilor), a reluat acest concept de *maya*, definit acum aproape 2.500 ani prin Buddha Gautama și conform căruia toată existența noastră și universul pe care credem că îl percepem nu sunt decât o iluzie.

ce în ce mai transparent, lăsând să se vadă un alt peisaj, o altă realitate, mult mai adevărată, mai expresivă, mai luminoasă, care înlătură progresiv realitatea mea. În cele din urmă, ceranul dispare total și mă aflu la același nivel al altei lumi. Când revin, se produce fenomenul invers și mă pomenesc ca mai înainte. Știu că-mi este dat să văd adevărata natură a universului, însă aceasta este o certitudine despre care nu pot să vorbesc sub amenințarea de a-mi pierde orice autoritate."

Islamul are și el o versiune (mai perversă și înșelătoare) a unor răpitori dotați cu putere echivalente celor raportate de către *Vede*. Conform tradiției islamice, există, între Îngeri sau Mesageri și oameni, o specie intermediară, de asemenea inteligentă, cea a *djinnilor*. Create cu mult înaintea omului, aceste ființe, al căror corp este descris ca un „fum fără foc”, aparțin unei alte dimensiuni ale spațiului și timpului. Invizibili pentru oameni în starea lor normală, ei se pot totuși materializa în lumea fizică, unde iau tot soiul de înfățișări (inclusiv cele ale unui animal). Acești mincinoși inveterați abuzează de oameni, folosind o mulțime de absurdități, îi răpesc – încă un detaliu cunoscut: prăzile lor se pomenesc într-o sală luminoasă cu plafonul în formă de cupolă, ca și răpiții noștri –, îi tentează permanent în plan sexual (literatura arabă este bogată în povestiri unde oamenii întrețin raporturi sexuale fie cu djinnii „buni”, fie cu cei „răi”) și sunt capabili să-i transporte într-o clipă la distanțe considerabile. Dispun de o mare putere telepatică și se bucură de o adevărată autoritate asupra victimelor lor. Unii oameni reușesc să stabilească un gen de alianță cu djinnii, care în schimb îi dotază cu „puteri”.

Alianța (inclusiv sexuală) cu djinnii și aptitudinile care rezultă din ea își au echivalentul în tradiția noastră occidentală. În Evul Mediu și în perioada Renașterii, alchimistii și hermetiștii își puneau întrebări în legătură cu misterioasele ființe aparent supranaturale, și Biserica trăia cu obsesia contactelor cu demonii masculi și femele și cu însuși diavolul. Experiențele sexuale cu entități venite din altă lume datează din cele mai vechi timpuri. Biblia le menționează: „Când oamenii au început să se înmulțească pe fața Pământului și li s-au născut fiice, «fiii lui Dumnezeu» au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și își alegeau dintre ele soții”¹. Dacă e să dăm crezare diferitelor tradiții, creaturile invizibilului sunt departe de a fi insensibile la șarmul muritorilor. În Occident, până în... secolul al XIX-lea zânele și elfii erau prezentați ca fiind loviți de o veritabilă frenezie sexuală. Chiar și îngerii cedau ispitei. „Femeia trebuie să se ferească să intre într-o biserică cu capul descoperit”, propovăduia

¹Geneza, VI, 2.

Biserica: s-a uitat că la originea portului pălăriei de către femei în edificiile religioase se află senzualitatea îngerilor.

Nu prea posedăm informații despre împerecherile oameni/entități, excepție făcând orgiile sexuale ale sabbatului, ale căror detalii vroia să le cunoască în întregime tribunalul central inchizitorial, însă textele despre „vrăjitorie” au fost scrise de către cei care o combăteau, fanaticii. În urma vrăjitoarelor nu a rămas decât cenușă. În zilele noastre, cu apariția răpirilor, fenomenul este foarte bine documentat. Este foarte regretabil că nu a existat un David Jacobs în secolele trecute: punem rămășag că antropologii viitorului vor fi bucuroși să posede niște descrieri atât de minuțioase ale „sexualității impuse” răpiților din secolul XX. De milenii, entitățile, precum zânele din folclorul celtic, djinnii musulmanilor, demonii masculi, femele și toate creaturile „intradimensionale” (adică cele care au posibilitatea să se manifeste temporar în spațiul și timpul nostru), au reputația de a-i istovi, a-i răpi și de a le impune întâlniri sexuale oamenilor.

Răpirile diabolice erau lucruri relativ cunoscute în secolele XVI și XVII și admise de Biserica din acea vreme. Problema dovezilor obiective se punea atunci în același mod ca și în zilele noastre. Aceste istorii înfricoșătoare se bazau pe mărturii, unele de o bună credință evidentă, altele nițeluș „orientate” cu ajutorul procedeelelor Inchiziției. Diavolul exista, putea face vizite, chinui și răpi. În Europa din Evul Mediu și până la Renaștere, demonii aveau reputația de a folosi oamenii pentru a se reproduce. Întâlnirile de atunci se desfășurau după un scenariu cu care răpiții noștri sunt obișnuiți. Când apare diavolul, șaretele se opresc: calul este împietrit. Păsările tac, natura încremenește. Nici un zgomot. Vizitiul nu-și mai poate biciui animalul, gesturile sale încetinesc, corpul refuză să i se supună. Aproape paralizat, descoperă că totul în jurul său a fost cuprins de o liniște nesăbuită. Creaturile din alt univers — elfi, gnomi, spiriduși, zâne, drăcușori și diavoli — își pândesc prada, se materializează deodată în fața ei. Victima nu scapă neatinsă din această întâlnire: dureri de cap, arsuri, grețuri, erupții cutanate. Ca mărturie a veridicității povestirii sale, ea arată un obiect, un dar, un semn pe corp, menite să garanteze realitatea fenomenelor invocate. Însă darurile diavolului se dovedesc a fi iluzorii: monedele de aur s-au prefăcut în pietricele, iar cadourile prețioase în obiecte atât de banale, încât nu trebuie să faci apel la entități supranaturale pentru justificarea lor. În majoritatea cazurilor, beneficiarul nu le mai poate găsi. (Am dezvăluit aceeași decepție în ceea ce privește darurile extratereștrilor.)

Folcloriștii nu s-au abținut să constate similitudinile între răpirile contemporane și cele comise de către zâne, niște ființe cu corp delicat, mlădios, care traversau obiectele solide și se puteau dematerializa instantaneu. Mai puțin binefăcătoare și frumoase decât în versiunile îndulcite ale poveștilor pentru copii, aceste creaturi îi târau după ele pe oameni către o țară magică, unde timpul nu avea aceeași dimensiune ca pe aici, și victimele lor reveneau pe Pământ după o lungă absență, în timp ce credeau că nu au fost plecate decât pentru câteva zile. La acea vreme, aceste mituri meritau calificativul de „populăre”, ele făceau parte din atmosfera acelor vremuri, iar tinerii care puteau fi doriți de zâne se puteau proteja prin tot felul de manevre: să aibă mereu asupra lor sau sub pernă un obiect din fier, să fluiera, să-și întoarcă pe dos buzunarele. Sub influența *new-age*, în epoca noastră – teoretic mai puțin obscurantistă decât Evul Mediu – se înmulțesc niște practici și credințe la fel de pitorești. W. Streiber a descris regimurile alimentare sau invocatoare pe care le urmează pentru a înfrânge rezistența vizitatorilor săi. Autorul lui *Communion* se lipsea de ciocolată; alții preconizează ingerarea unor substanțe respingătoare pentru extraterestri: zahăr, bomboane, pireu de spanac, revent, mâncăruri piperate și bineînțeles usturoi, spaima tradițională a vampirilor. La credințe magice, practici și mai magice. Abordarea aceluiași fenomen provoacă la unii o frenezie de cunoaștere (fizică, optică, electromagnetism, neurobiologie, psihanaliză, religii comparate, mitologie, folclor...) și le sporește posibilitățile intelectuale, în timp ce pe alții îi cufundă în abisurile practicilor superstițioase. Dar să ne întoarcem la zâne, așa cum le descriu povestirile din folclor. Aceste creaturi magice sunt de cele mai multe ori hidoase, desfrânate, răutăcioase și mincinoase. Ele își ascund urătenia sub o înfățișare înșelătoare, îi chinuie pe oameni, își bat joc de ei, pun mâna pe hrana și vitele lor, încurcă drumurile, schimbă peisajele, pentru ca muritorii să se rătăcească, îi fură pe oameni pentru a se împerechea cu ei și pe femei pentru a servi drept doici pentru copiii lor (un laitmotiv al răpitelor redat pe scurt de David Jacobs, astfel: „Aparent, este absolut necesar ca copilul (hibrid) să aibă un contact uman; deși extraterestrii preferă ca oamenii să-i hrănească și să le dăruiască dragostea lor, pare suficient orice contact fizic”¹). În sfârșit, ele nu stau pe gânduri să pună mâna pe nou-născuți pe care îi înlocuiesc cu copiii lor (mult mai puțin reușiți: zânele aveau de asemenea nevoie să-și regenereze rasa prin relațiile întreținute cu oamenii). Se întâmplă uneori să fie bune (cocoșatul Lusmore a fost îndreptat, drept mulțumire pentru că

¹David Jacobs, *Secret Life*, op. cit.

compusese finalul unuia dintre cântecele lor) și să ofere cadou cărți care conțin secretele vindecării. Opere efemere care dispar în felul *Cărții secretelor și adevărilor universale* făcute cadou lui Betty Andreasson de către răpitorii săi și care a dispărut peste câteva zile fără ca ea să poată memoriza nimic din ea. În urma contactului cu zânele, unii muritori și-ar fi dezvoltat niște aptitudini „magice”: telepatie, darul profeției și chiar invizibilitate, însă în general întâlnirea lor se dovedea a fi dezastruoasă: distrugerea sănătății, bunurilor și personalității, răni, paralizie (cauzată de „suflul” zânelor). După ce au fost eliberați, captivii lor se cufundă în melancolie sau o depresie atât de profundă, încât uneori mor în urma ei.

Similitudinea între răpirile OZN și vizitele zânelor este tulburătoare. Zânele apar întotdeauna într-un loc îndepărtat și își târăsc victimele în interiorul cercului lor magic. Martorul nu mai recunoaște peisajul, el este înconjurat de ceață și își pierde complet voința, auzind o muzică seducătoare. Rătăcit, el întreprinde un periplu lipsit de sens: traversează un tunel întunecos, călărește în întuneric, traversează o mare dezlănțuită și, la finalul unei călătorii periculoase, ajunge într-o altă lume, unde întâlnește oameni captivi, ființe neobișnuite, care râd, chefuiesc și îi joacă feste... În alte cazuri, trebuie să ajute o femeie să nască și primește puterile cunoașterii. La rândul său, este prizonier. Când se întoarce acasă, bătrân și ramolit după un scurt interval de timp supranatural, care nu corespunde timpului uman, anturajul său îl condamnă și îl pedepsește pentru puterile magice dobândite în țara zânelor.

Povestirile femeilor cărora extraterestrii le cer să aibă grijă de copiii lor hibridi, viziunile copiilor născuți dintr-o contopire (genetică sau sexuală) om/extraterestru, pe care Budd Hopkins o dă la iveală în *Intruders* și pe care alți cercetători o întâlnesc la răpitele acestui sfârșit de secol XX, par a fi reapariția, adaptată la epoca noastră pasionată de știință și tehnologie, a tradiționalelor istorii despre schimbarea copiilor de către zâne sau elfi (*changeling*) și a bebelușilor proveniți dintr-o căsătorie zână/om¹. O asemenea comparație este insuportabilă pentru partizanii ipotezei extraterestre. Hopkins nu vede în ea decât „confuzionism”, atât de mult crede el în caracterul profund original al răpirii; după părerea sa, fenomenul este recent, și numai mințile superficiale se liniștesc sigure pe sine cu o mulțime de asemănări.

Deja asemănarea povestirilor populare între ele constituie o enigmă. De unde provin legende, precum cea Doamnei Albe sau a

¹Jean Sider a inventariat similitudinile care puteau fi găsite între zâne și umanoizii din epoca noastră: a găsit patruzeci de asemănări.

autostopistului-fantomă, care se întâlnesc pretutindeni în toată lumea? Răspunsul cel mai simplu ar fi că aceste răpiri au avut loc, că povestirile sunt aceleași, pentru că raportează aceleași fapte, însă misterul similitudinii provoacă mereu dezbateri printre folcloriști. Și specialiștii moderni în psihologie își pun niște întrebări care zguduie confortabila dihotomie a vechilor noastre obiceiuri: obiectiv/subiectiv, real/imaginar, percepție/iluzie etc. Să dăm un exemplu. De mult timp este admis că unii copii au niște „tovarăși de joacă imaginari”: niște ființe care vin să-i viziteze în secret, fără știrea părinților lor, se joacă cu ei și le vorbesc. Aceste experiențe erau considerate ca fiind pur psihologice: se spunea că acești copii își inventează tovarășii pentru a-și popula singurătatea sau a-și compensa disperarea când erau molestați. Acum, noțiunile de realități alternative, din alte dimensiuni, sunt admise, și psihologii încep să examineze altfel acest tip de experiențe, crezând că, la urma urmei, poate nu erau imaginare. Poate că acești copii care descriu alte dimensiuni și entitățile considerate ca imaginare ar putea fi dotați cu o realitate intrinsecă. „Noi am «psihologizat» în mod eronat anumite experiențe care le stăpânesc propria lor realitate; acum, avem nevoie de noi moduri de gândire, de o altă percepere a lumii”, îmi spunea Kenneth Ring.

Încă nu putem vorbi de consens referitor la acest demers al cercetătorilor din ce în ce mai numeroși, care își pun noi întrebări despre creaturile din folclor sau fantome, de exemplu, însă ideea că există alte realități, unde ființele dotate cu o percepție sporită și copiii au un acces mai ușor decât adulții „normali”, începe să-și croiască drum. Până în prezent rezervată teoreticienilor fizicii, autorilor de SF și esoteriștilor, existența altor dimensiuni se extinde asupra întregii vieți. Și aceste alte dimensiuni ar putea fi foarte populate...

Fără a încerca să fac un amalgam între răpirile extratereștrilor și cele comise de către zâne, vreau să subliniez similitudinile care dau de gândit asupra permanenței acestei tematici în psihicul uman. Aici se pune problema „zânei”, deoarece acest termen încă mai este familiar pentru cultura europeană, chiar și printre cei care nu au studiat folclorul, însă toate tradițiile populare — din Anzi până la Melanezia, trecând prin Africa — posedă propriile entități răpitoare și vorbesc despre călătoria în altă lume.

Cea mai reușită expresie și-o găsește această călătorie în șamanism, cea mai veche tradiție vizionară a omenirii. Pentru a învăța să călătorească spre alte realități, șamanul-ucenic suportă un antrenament penibil. niște

încercări care pot ajunge până la supliciu. După inițierea sa, îi sunt dezvăluite cele mai sacre mistere: își poate juca rolul de intermediar între lumea sacră și lumea profană, poate călători către ținuturile unde întâlnește zeli și spiritele, dobândește Cunoașterea și primește puterile. Devine tămăduitor, îndrumător al sufletelor morților, maestru al extazului, vizionar mistic, provoacă întâlnirea cu ființele din lumile superioare sau inferioare și știe să trăiască în universuri diferite.

În timp ce zace într-o stare de semi-comă, viitorul șaman întâlnește două spirite prietene care-l însoțesc în lumea subterană. Spiritele dușmănoase îi dezmembrează corpul și îl reconstruiesc, dotându-l cu puteri magice (simbolizate prin cristalul care îi este inserat în cap). O parte din încercarea de inițiere are loc într-o grotă boltită, iluminată de o lumină strălucitoare uniformă, a cărei sursă șamanul n-o vede: ucenicul se întoarce acasă transformat, adeseori cu o nouă vocație. Ți s-ar părea că citești o istorie a unei răpiri: dispariția din lumea obișnuită, escorta, entitățile prietenoase și dușmănoase, examinarea, încercările fizice, operațiile de tip „magice”, inserția implanturilor, sala de examinare, schimbarea vieții...

Ritualurile chirurgicale ale indivizilor răpiți se aseamănă cu cele ale inițierii șamanice: vivisectie, dezmembrare, eviscerare, perforații, inserție de scoici sau cristal. Ele sunt la fel de aberante, după cum o demonstrează următorul exemplu.

Beth, o răpită studiată de Karla Turner, îi relatează cercetătoarei o operație care poate fi calificată drept magică. În sala de operație, o entitate acționase o cutie neagră în spatele craniului său. I se pare că i-a fost deschis capul și i s-a scos creierul, fără ca ea să simtă nici cea mai mică durere.

După ce răpita a fost „reconstituită”, i s-a vărsat un lichid rece peste cap. După terminarea operației, „Beth realizează că ea era schimbată din punct de vedere psihic. Concepțiile sale se schimbaseră total, se simțea îmbogățită cu noi idei în privința lui Dumnezeu și a unității vieții... apoi o ființă cu înfățișare umană îi explică faptul că ea și alți oameni fuseseră aleși pentru a executa anumite sarcini pentru extraterestri în viitor...”¹.

La Aranda (aborigenii din Australia), viitorul om-doctor se pomenește într-o grotă boltită unde primește niște lovituri de lance invizibilă, care îi străpung gâtul, limba și îi traversează capul dintr-o parte în alta. I se înlocuiesc intestinele și i se implantează în corp niște cristale magice de cuarț. La Iban (Borneo), viitorul șaman este supus unei proceduri de

¹Vezi Karla Turner, *Taken: Inside the Alien-Human Abduction Agenda*, Kelt Works, 1994.

restructurare psiho-metafizică analogică. „I se deschide capul, i se scoate creierul, i se spală și i se repară pentru a-i ilumina spiritul, ca să poată înțelege misterele noilor spirite și complexitatea bolii; i se pune praf de aur în ochi pentru a-i întări privirea, ca să găsească sufletele oriunde ar rătăci; i se înfig cârlige în buricele degetelor pentru a-i permite să înhațe sufletul și să-l țină strâns; și în cele din urmă i se străpunge inima cu o săgeată pentru a-l înduioșa de soarta bolnavilor și celor care suferă”¹. Există foarte puține studii științifice despre călătoria șamanului întreprinsă într-o stare de conștiință modificată. Michael Harner, profesor asistent la *New School for Social Research* din New York și șaman practicant², crede că bătaile de tamburină care acompaniază periplul magic activează undele teta ale creierului (asociate gândirii creative) și accelerează ritmul cardiac: „În cadrul unui proiect de cercetare, a fost utilizat electroencefalograful pentru măsurarea undelor creierului și s-a constatat că șamanul, în timpul celor zece minute de călătorie, atingea o stare de conștiință, empirică și științific măsurată, care nu fusese depășită mai înainte decât o singură dată, când niște maestri Zen niponi meditaseră timp de șase ore”³. Șamanul își provoacă voluntar călătoria, răpitul nu își alege momentul Întâlnirii sale, el o suportă. Prin urmare, nu i se poate aplica acest gen de măsurare.

Viziunile catastrofice fac parte și ele din experiența șamanică. Black Elk (adică Elan Negru, celebru *vraci* Sioux, mort în 1950) a re trăit spontan la vârsta de cinci ani o experiență șamanică: a văzut două ființe de formă umană coborând din nori și răpindu-l. „Acesta nu era un vis, aceasta s-a întâmplat în realitate”⁴, povestea el. În repetate rânduri, aceste ființe au coborât din cer și l-au luat cu ele în brațe zburând către nori, unde a întâlnit niște „strămoși” care i-au înmănat daruri, simboluri ale noilor sale puteri. Aceste întâlniri mitice s-au repetat frecvent, iar Black Elk avea niște viziuni spectaculoase ale unor scene de distrugere (bătălii, foamete, cataclisme) și despre renașterea care aștepta în viitor rasa amerindiană.

Tulburătoare similitudini, și totuși nici locurile, nici limba, nici credințele, nici mediul psiho-social nu sunt identice. Schema răpirii nu este unică în cultura umană, din contra, ea este foarte răspândită, după cum a remarcat Mircea Eliade în *Le Chamanisme ou les Techniques archadiques de l'extase*⁵ și temele sale sunt comune pentru nenumărate

¹H.L.Roth, *The Natives of Sarawak and British North Borneo*.

²Profesorul Harner a fost inițiat printre indienii Conibo din Amazonia și este considerat, de la moartea lui Mircea Eliade, cel mai mare specialist în șamanism.

³Vezi *The Shaman: Healer and Visionary*, în *Nature and Health*, 1984, vol. 9, nr. 2.

⁴Vezi John Niehardt, *Élan Noir, la vie d'un saint homme des Sioux Oglalas*, Stock, 1977.

⁵Payot, 1978.

povestiri despre contacte supranaturale: eliberarea de constrângerile timpului și spațiului, transformarea bruscă a decorului familiar într-unul straniu, necesitatea fuzionării pentru reproducere, absurditatea, iluzia, minciuna, tortura, transformarea, profeția și cunoașterea ascunsă... Încă o dată, nu se pune problema de a face un amalgam între două tipuri de experiențe asemănătoare în exterior, dar care diferă prin două puncte esențiale. Șamanul călătorește în corpul său spiritual către alte ținuturi ale existenței, de unde se întoarce cu informații utile societății, însă după ce este inițiat, el își întreprinde conștient și de bunăvoie aventura cu un scop precis (a lupta împotriva bolii, a găsi un suflet rătăcit, a afla cine a încălcat tabuurile, a-i călăuzi pe morți în lumea subterană) și trebuie neapărat să-și amintească toate detaliile pentru a putea beneficia de puterile dobândite. Răpitului i se impune o experiență lipsită de sens, pe care o suportă deposedat de orice voință și ale cărei detalii nu le poate memoriza.

Studiile forteene¹ abundă în cazurile de răpiri. Am ales unul, pentru că s-a petrecut în China, cu mai mult de o jumătate de secol înainte de apariția oficială a fenomenului OZN. Chiar dacă se încearcă să se facă legătura dintre răpirile contemporane și aparițiile OZN, care joacă adeseori rolul de fenomen inductor, există, și din ce în ce mai multe, cazuri de răpiri fără OZN. (În același mod, persoanele care au suportat experiențe NDE raportează cazuri de NDE absolut caracteristice, în timp ce ele nu se aflau nici în pericol de moarte, nici în comă profundă. Nu erau nici spitalizate, nici accidentate, nici măcar bolnave!)

Pe 8 mai 1880, Ju Tan, fermier din Xi-Yan (provincia Hubei), în timp ce se ducea la lucru pe un câmp, vede plutind în văzduh un obiect strălucitor, multicolor. Se simte dus printre nori, într-o stare stranie, care nu-i permite nici să se zbată, nici să gândească, și se simte deodată aruncat de la o mare înălțime pe coasta unui munte înalt. Ju Tan nu s-a rănit, însă s-a speriat peste măsură: nu cunoaște acest peisaj și se întreabă unde se află. Merge pe un drum la întâmplare pentru a coborî în vale. Un tâlietor de lemn întâlnit în drum îl informează că se află în provincia Guizhou, la peste o mie de li (aproximativ 500 km) de punctul său de plecare. Când Ju Tan se întoarce acasă, își dă seama că s-au scurs optsprezece zile.

Să facem un rezumat: problematica răpirii se pune în termen global pentru omenire și nu în termenul unui eveniment istoric care ar avea loc în acest moment.

¹După numele lui Charles Fort, cercetător american și autor al *Cărții Damaștilor*, care adună „faptele blestemate”: fenomene misterioase de tot felul, ale căror surse și date Fort le verifică.

Și deoarece facem un tur rapid al câtorva comparații posibile între niște experiențe extraordinare, să trecem — din nou fără a face un amalgam — de la țăranul chinez la mistici, ale căror „transportări” se efectuează într-o stare de conștiință modificată, ca și răpirile, cu care prezintă numeroase similitudini:

— *Un fenomen inductor.* Observarea unui obiect care poate fi banal, perceperea unui zgomot sau a unei lumini induc o „stare de absorbție” în care subiectul își pierde conștiința propriei identități. Un arici de mare, în care vede simbolul frumuseții creației divine, este suficient pentru Joseph de Copertino pentru a-l face să intre în extaz și să leviteze.

— *Un sentiment de ascensiune* care poate fi trăit fie fizic (și în unele cazuri, precum cele ale Therezei d'Avila sau Philippe de Neri, constatat de către martori exteriori), fie mental, cu o impresie de mare viteză, legată de o incapacitate motrică și de impresia că spiritul este detașat de corp.

Supranumit „călugărul zburător”, Joseph de Copertino poate fi considerat campionul fenomenelor de levitație: zborurile sale extatice, lungile sale staționări la câțiva metri deasupra solului (uneori peste un sfert de oră) îi tulburau atât pe credincioși, cât și pe superiorii săi, care îl consemnau frecvent în celula sa. Auzind vorbindu-se despre aceste minuni, ducele Saxoniei, Johann Friederich de Brunswick, însoțit de suita sa (toți luterani), se duce la Assise în 1651, unde asistă în taină la slujba oficiată de către capucin pentru a-l observa. În timpul slujbei, fratele Joseph are o stare de extaz (o avea aproape permanent), se ridică în văzduh, zboară de-a îndărăteala și rămâne în stare de levitație înaintea de a coborî înapoi și a-și continua oficierea. Același gen de fenomen se repetă la slujba de a doua zi. Ducele a fost atât de tulburat, încât s-a convertit la catolicism.

După cum a menționat Aimé Michel, levitația nu este legată de sfințenie (nu toți sfinții levitează) și se produce „când creierul și sistemul nervos sunt cufundate în această stare excepțională care se numește extaz”¹.

— *Intrarea într-un alt „regat”* populat cu entități diferite (divinități, sfinți sau demoni).

— *Pierderea noțiunii de timp trăit.*

— *Pierderea senzației de spațiu* (călătorii instantanee la mii de kilometri distanță: Swedenborg descrie, de parcă ar fi asistat „în direct” la el, incendiul care pustiește Stockholm, față de care se afla la peste 800 kilometri, Papa Pius al V-lea pleacă „în afara corpului” la bătălia de la Lepanto din 1571 și anunță victoria flotei creștine a Sfintei Ligi împotriva turcilor).

¹În *Métanoia: phénomènes physiques du misticisme*, Albin Michel, 1986.

- *O senzație de fuziune cosmică*, de lărgire a conștiinței.
- *O modificare a psihicului și mentalului*: preocupări schimbate, dragoste universală.
- *Sentimentul caracterului inexprimabil* al unor astfel de experiențe, al imposibilității de a le comunica, fie că vorbele sunt inadecvate, fie că amintirile au dispărut.

Biserica, acceptând transportul misticilor (chiar dacă încearcă să explice deranjantele fenomene fizice ale misticismului într-un mod mai modern, prin mecanismele electrochimice complexe ale creierului), a avut o poziție foarte ambiguă față de transportul vrăjitoarelor în timpul sabbatului. La începutul Evului Mediu, „zborul vrăjitoarelor”, spunea Biserica, era o iluzie creată de diavol; mai târziu, Biserica și-a revizuit poziția și a nu crede în realitatea zborului vrăjitoarelor constituia o erezie (să amintim că după Conciliul de la Latran, din 1215, ereticii nu erau pur și simplu excomunicați, ci pedepsiți cu moartea). Sute de mii de persoane¹ – dintre care peste 80% erau femei – au fost arse pentru că „mărturisiseră” (sub tortură) că făcuseră ceea ce câteva secole mai înainte fusese recunoscut imposibil: că zburaseră pentru a se duce la sabbat, că îl întâlniseră pe diavol, avuseseră relații sexuale cu el și îi juraseră credință.

Aceste fenomene deranjau. Erau clasificate în categorii foarte diferite: aceasta era practic, fiecare le lua în considerație pe cele care țineau de specialitatea sa și le ignora pe celelalte. În mod diametral opus, prea multe „coincidențe” sugerează o origine comună ale diverselor povestiri despre „călătorii în alte lumi”, fie că provin din folclor, din ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL IV, din NDE, din șamanism sau din tradiția mistică, de parcă toate manifestările citate proveneau dintr-un trunchi comun, a cărui origine poate fi explicată în două moduri opuse. O sursă externă, o „supra-Inteligență” (cauză obiectivă) ar interacționa cu lumea noastră pentru a ne modifica modurile de gândire și acțiune: OZN-urile și ocupanții lor ar fi una dintre formele posibile ale acestei intruziuni. Sau interacțiunea dintre așteptările culturii și necesitățile individuale ar da loc unei „experiențe” OZN vii, dar subiective. De asemenea, unii cercetători cred că se găsesc rădăcini comune ale datelor ozenologice și ale celor din folclor în arhetipurile jungiene ale inconștientului.

Străvechile credințe în creaturi extraterestre s-au adaptat mentalităților moderne, făcând din ele ozenauți în nave luminoase: nu poate fi negată incidența contextului socio-cultural asupra unei mărturii,

¹Între secolele XIV și XVII, o jumătate de milion de persoane au fost condamnate la moarte pentru vrăjitorie, nouă milioane, susține Gerald Gardner în *Witchcraft Today*.

nici negată influența unui domeniu științifico-fantastic omniprezent, însă recunoașterea faptului că unei experiențe i se poate da o „nuață” specifică nu clarifică originea acestei experiențe. Și Jacques Vallée propune o soluție intermediară, care mi se pare extrem de rațională: răpirile reprezintă manifestarea reală a unei inteligențe mai vaste, care joacă o comedie mitică pentru a alimenta credințele umane.

„Aceasta este o nouă formă de conștiință care se manifestă și care ajunge să manipuleze perceperea de către noi a realității...”¹

Însă de unde provine această conștiință? Un oarecare număr de speculații, marginale pentru știința de acum douăzeci de ani, circulă oficial în zilele noastre. Ideea că există mai mult de trei dimensiuni ale spațiului nu mai este șocantă pentru fizicieni, dintre care unii cred că universurile s-ar putea crea unele pe altele: universul nostru ar fi doar un fenomen printre o infinitate de universuri, care posedă fiecare un număr diferit de dimensiuni. Fizica actuală dezvoltă acest gen de teorii în speranța de a rezolva problemele cosmologiei sau fizicii particulelor. Pot exista universuri paralele sau chiar forme de conștiință fractală² care invadează periodic realitatea noastră compusă din patru dimensiuni. „Nu numai că poate exista o a 5-a dimensiune, ci și o dimensiune 4,3! Noi nu ne-o putem închipui – și mai puțin observa – însă bunicii noștri nu-și puteau închipui televiziunea de înaltă rezoluție sau realitatea virtuală!” îmi spunea Jacques Vallée, pentru care OZN reprezintă o tehnologie controlată de o formă de conștiință non-umană, care o depășește cu mult pe a noastră, deoarece martorii o descriu ca fiind capabilă să manipuleze topologia spațiu-timp. „Cred chiar că ei o fac, având acces la alte dimensiuni, încă necunoscute pentru noi”.

În totalitatea sa, Întâlnirea de gradul IV ar putea fi doar o păcăleală fabricată pentru a vorbi cu structurile noastre psihice, pentru a ne condiționa mai bine, a ne impune o viziune. Printre altele, viziunea că suntem vizitați de extraterestri. Ei și! Oricare ar fi ipoteza privilegiată, problema răpirilor este sau nu reală? Obiectivă sau nu? Și care este scopul lor?

Răpirile îl fac pe om să-și determine locul în raport cu Invizibilul, pe care, în pretențiile sale științifice și tehnologice, preferă să-l catalogheze drept obscurantism, legendar: toate aceste istorii populate cu ființe cu o realitate îndoielnică, care efectuează niște operațiuni magice într-o altă

¹În *Confrontations*, op. cit.

²Fractale se numesc obiectele a căror creare sau formă nu pot fi explicate decât prin iregularitate sau fragmentare (n. trad.).

lume nu prea definită ar fi numai bune pentru specialiștii din folclor! Tendința de a considera aceste mărturii drept elaborarea unui nou folclor, unui „mit modern”, pentru a relua expresia lui C.G. Jung, nu neagă realitatea răpirilor. Un mit nu este o fantezie a spiritului, el reprezintă o retrăire, după cum remarcă etnologul Michel Boccara, care a creat frumoasa expresie „retrăire mitică”, este o altă dimensiune a realului – care nu e nici spațială, nici temporală – la care omul are acces sau mai degrabă pe care o vede când se uită pe sine, când visează, când are o inspirație, când are niște întâlniri cu niște ființe stranii, care vin să întrețină relații cu el. Iar termenul de răpire este, fără îndoială, cel mai adecvat pentru definirea acestor diverse experiențe pe care omul este condamnat să le denatureze imediat cum vrea să le exprime. Pornind din momentul când subiectul cu atenție obișnuită se deplasează spre o altă lume, se poate vorbi despre „răpire”: omul este smuls din condiția sa banală, chiar dacă nu s-a clintit din loc, și lumea actuală dispare pentru el.

Structura legendelor, conformarea lor imperativelor existențiale și analiza detaliată a corpusului legendar permit cartografierea imaginarii unei colectivități și dă un indiciu despre deschiderea sa pentru noțiunea de transcendență. „Viața adevărată este în altă lume”, spunea Rimbaud. În societățile străvechi, povestitorul legendei avea un rol de deșteptător: el trebuia să vehiculeze o informație ce ținea de domeniul supranaturalului, să transmită credința în autenticitatea afirmațiilor sale, convingerea în existența ființelor supranaturale (zâne, gnomi, spiriduși, vârcolaci, oameni în negru, doamne albe, vizitii-fantome) pentru a instala realitatea extraordinară în sânul banalității cotidiene. Vizibilul nu cuprinde decât o infimă parte din univers pentru omul capabil tradițional să creadă în Invizibil la fel cum înscrie în cadastru universul perceptibil pentru simțurile sale. El descoperă forțele invizibilului la treabă și își trăiește de obicei prima sa experiență din invizibil în contact cu non-vizibilul: noaptea.

În același mod cum cercetătorii care studiază NDE — Moody, Kübler-Ross, Ring, Sabom — insistă asupra transformărilor psihologice ale persoanei supuse experienței după aparenta sa trecere de cealaltă parte a vieții (pentru persoanele declarate moarte clinic, plutirea printr-un tunel populat cu ființe luminoase este suficientă pentru a-i metamorfoza), specialiștii în răpiri (Hopkins, Jacobs, Sprinkle, Mack) văd o confirmare a realității răpirii în schimbarea operată asupra răpitului. Această modificare, mereu remarcată după experiențele care ar putea fi calificate transcendente în cazul misticilor: o viziune, un extaz, un „transport”

(pentru a folosi vechea terminologie) cauzează o revizuire a convingerilor, intereselor și modului de viață. Folcloriștii cunosc aceste schimbări ale psihologiei și mentalității care urmează după întâlnirile cu djinnii sau zânele. „Corpul, ca și spiritul, pare să sufere o transformare în țara zânelor, deoarece persoanele răpite își schimbă comportamentul după revenire...”, remarcă Lewis Spence¹. Aceste experiențe, foarte vechi după cum am văzut, capătă astăzi o cu totul altă importanță în măsura în care se produc la o scară planetară, implicând un număr foarte mare de persoane. Prin mediatizarea lor, ele influențează conștiința colectivă. Dacă fenomenul nu este nou, amplitudinea și urgența sa sunt noi. Fie că semnalul de alarmă transmis prin răpiți referitor la necesitatea de a ne schimba atitudinea față de lume este transmis printr-o frică colectivă inconștientă a speciei umane, printr-o formă de inteligență extraplanetară care ne manipulează sau prin intermediul unor extratereștri autentici (la urma urmei, ce drept avem să excludem total această ipoteză?), ale căror scopuri le ignorăm și ale căror procedee nu le putem înțelege, rezultatul este același.

Om de afaceri, polițist, profesor universitar sau muncitor de rând, individul răpit contemporan, bine acomodat la lumea noastră modernă și informatizată, capătă în societatea noastră un dublu rol, de persoană supusă experienței și de deșteptător. Ca și șamanul, în loc să se miște într-o lume definită prin percepțiile noastre, el pare să evolueze într-o lume diferită, intangibilă, care nu poate fi îngrădită în interiorul cadrelor raționale sau legilor fizice. De cealaltă parte a Atlanticului, cercetătorii epuizează toate ipotezele pentru a-și înțelege aventura. Multe sunt simbolice. Ele provin din exprimarea unei culpabilități în legătură cu avortul (cu capul lor mare, disproporționat în raport cu corpul plâpând, parcă neterminat, omuleții gri sunt adeseori comparați cu niște fete) până la obsesia amestecării raselor care ar cuprinde America (pielea cenușie a extratereștrilor amintește de încrucișarea între rasa albă și rasa neagră), trecând prin misoginism. Ar fi necesară o carte întreagă pentru prezentarea lor: în acest domeniu, am auzit de toate. Fenomenul OZN acționează ca testul Rorschach², în care se proiectează tot ce dorim și care permite orice interpretări. Aceasta este una dintre virtuțile sale: el duce la punerea unor întrebări.

Alte teorii sunt inspirate din neuropsihologie. Din 1976, Michael Persinger, profesor al Universității Laurentiniene din Sundbury (Ontario,

¹*The Fairy Tradition in Britain*, Rider & Co, Londra, 1948.

²Testul Rorschach - test proiectiv, care constă în interpretarea unui șir de planșe reprezentând niște pete de cerneală simetrice, obținute prin pliere (n. trad.).

Canada), s-a dedicat explicării originii OZN și răpirilor. Acest neobosit poligraf, care acumulează publicație după publicație cu o cadență ce frizează obsesia (o asemenea patimă pentru acest subiect devine în cele din urmă suspectă), se interesează de efectele produse de labilitatea (activitatea neregulată) a unei părți a lobului temporal, care s-ar putea afla la originea unor asemenea experiențe, ca senzația unei prezențe, vizitele îngerilor, posesiile demonice, părăsirile corpului și... răpirile la bordul unui OZN. El a reușit în laboratorul său, stimulând electric lobul temporal al unui subiect, să provoace o serie de percepții care se aseamănă cu cele ale răpirilor: senzația de irealitate, impresia de plutire, gânduri erotice, teamă... Raportul între activitatea lobului temporal și stările mistice sau apariții este cunoscut de mult de neurochirurghi. Deși experiențele lui Persinger sunt pasionante, ele sunt mai degrabă îngrijorătoare prin demonstrarea posibilității manipulării creierelor. Însă, în ceea ce ne privește, ele nu aduc nici cea mai mică lămurire a fenomenului răpirilor. Descoperirea asociației dintre anumite mecanisme și astfel de experiențe nu explică conținutul acestora din urmă! Dacă eu vărs câteva picături de apă de la geamul meu peste un trecător, nu înseamnă că ploaia poate fi explicată prin acest gen de intervenție! Și există o lacună (este cazul s-o spunem) și mai profundă în teoriile lui Persinger, când încearcă să stabilească o legătură de cauză și efect între cutremurele de pământ și răpiri. Fac un rezumat foarte schematic. Activitatea seismică provoacă o variație a câmpului magnetic terestru, care va acționa asupra funcționării lobului temporal, provocând halucinații pe care subiectul le interpretează ca pe o răpire. Aceasta pare cu atât mai plauzibil, cu cât, sub acel sau alt aspect, fenomene electromagnetice au loc în toate cazurile de întâlniri de aproape. Iar lacuna este următoarea: dacă raționamentul lui Persinger era just, populația unor orașe ca Los Angeles sau Kobe ar fi fost cuprinsă de o transă halucinatorie și s-ar fi crezut masiv răpită. Mărturisesc că nu am avut contacte cu mediul ozenologic nipon, însă, dat fiind numărul ozenologilor californieni și interesul manifestat față de răpiri, orice creștere, chiar minimală, a numărului de răpiți în regiunea Los Angeles ar fi fost imediat cunoscută, inventariată și comentată.

Nu prea interesat de polemicele pe care le declanșează, individul răpit atrage atenția într-o epocă materialistă asupra unui fenomen care-l împinge să se depășească pe sine, folosind toate resursele inteligenței sale pentru a-l înțelege. Un fenomen care ne constrânge să-l analizăm prin sfidarea continuă de către el a datelor științei noastre: aceste misterioase „obiecte” neidentificate afectează radarele, trec bariera sunetului fără a

face zgomot (în noaptea de 30 martie 1990, un OZN, urmărit de două F-16 belgiene și trei radare diferite la sol, trece într-o secundă de la 280 la 1800 km/h pe deasupra acoperișurilor Bruxelles-ului fără a face zgomot și fără a sparge nici un geam), lasă urme la sol, provoacă arsuri și semne pe corpul martorilor, în timp ce „ocupanții” lor se materializează și se dematerializează, traversează pereții, se joacă cu gravitația și acționează ca niște declanșatori ai unor fenomene psihice, mistice sau profetice. Grandoarea omului se măsoară după anvergura sfidărilor pe care le ridică. Un fenomen care ne sfidează legile astfel încât nu-l putem înțelege, reușește în același timp să exploateze credulitatea celor care cred în el și îngustimea minții celor care îl neagă, refuză să dea dovezi incontestabile ale existenței sale, continuând totuși să se manifeste, reprezintă o trambulină fantastică pentru a ne pune întrebări bune. Pentru a deveni mai inteligenți. Pentru a ne depăși pe noi înșine. Într-un cuvânt, pentru a evolua, în sensul în care era înțeles acest termen de către Aurobindo, adică de a realiza procesul care îl face pe om să-și depășească condiția aparentă până la o fuziune progresivă a lumii materiale cu lumea divină — sau transcendentală.

Persoanele răpite sunt confruntate cu o nouă versiune a luptei cu îngerul, cu ceva care pare să le depășească posibilitățile, însă de această dată nu au de ales: trebuie s-o înfrunte, de unde și teroarea, atât de vădită la începutul regresiei hipnotice, când realizează că li se întâmplă ceva de neînțeles, că sunt paralizate, deposdate de voință, că „sunt acționate”. Sub privirea Vizitatorului, individul răpit nu este altceva decât un obiect pe care-l manipulează, un animal de laborator, un începător: el simte teroarea blestemată a celui ce se apropie de misterul unei prezențe total diferite. Chiar dacă răpitorul nu este decât o păcăleală, a cărei înfățișare este impusă psihicului său, iar vizita sa — un *koan* (întrebare paradoxală pusă de maeștrii Zen) imposibil de rezolvat.

Betty Andreasson a explicat astfel rolul răpitorilor: „Ei sunt gardienii naturii și ai formelor naturale, santinelele. Sunt plini de iubire față de omenire. Iubesc Pământul și au grijă de el la fel ca oamenii de la începuturile omenirii... Omul este gata să distrugă o parte din natură”¹.

Această concepție poate să pară prostesc de *new age*, dacă ne gândim la niște extratereștri care ne supraveghează de sus ca niște ghizi omnipotenți și care ne vor învăța să vindecăm SIDA și cancerul, să reconstituim stratul de ozon... Ea capătă o forță extraordinară când dorim într-adevăr s-o considerăm a fi expresia inconștientului nostru colectiv,

¹In R.Fowler, *The Watchers*, op. cit.

îngrozit de ceea ce suntem gata să facem. Să ne facem. Un mare număr de răpiți americani ajung la aceeași concluzie, previzibilă în cazul acestui popor, fără îndoială cel mai mare poluant al întregii planete prin folosirea înverșunată a resurselor brute ale Pământului și distrugerea mediului înconjurător.

Însă viziunea lui Betty Andreasson este o interpretare a unui *koan* care, prin definiție, nu trebuie să încercăm să-l explicăm. Un *koan* nu aduce informații sau mesaje celor care încearcă să-l înțeleagă. Aceste butade enigmatice propuse sub formă de interogare posedă o cu totul altă virtute, mult mai subversivă: ele sunt prezente pentru a scurtcircuita modurile obișnuite de gândire, pentru a deștepta. Unii biologi încep să admită că există o inteligență în creația din natură și vorbesc despre o inteligență creatoare, care vrea ca lumea vie să încerce să dezvolte cât mai mult psihism posibil. Ei ajung la ideea lui Bergson: „Lumea reprezintă o mașină de făcut zei”. Mutația suportată de răpiți se produce pentru a ne aminti de acțiunea acestei inteligențe, brusc grăbită să ne facă să mergem mai departe, dincolo de uman. Ea manipulează realitatea noastră, fără ca noi să reușim să-i înțelegem motivațiile, și începe deja să facă țandări scările de valori, sistemele de referință ale celor care s-au confruntat cu ea. Nu servește la nimic să încercăm s-o negăm: „Faptul că un fenomen depășește explicațiile convenționale și concepțiile noastre despre realitate nu ar trebui să ne permită să ignorăm existența sa sau să ne împiedice să-i explorăm dimensiunile și semnificația”, scrie John Mack¹.

Fără îndoială că încă nu suntem pregătiți să acceptăm revizuirea drastică a convingerilor, moralei și științei noastre spre care ne îndrumă această inteligență.

¹În *Noetic Sciences Review*, nr. 2, toamna lui '92.

Glosar

Amintire-ecran: amintire falsă implantată în memoria subiectului pentru a-i ascunde realitatea celor trăite de el. Concept moștenit de la noțiunea psihanalitică de memorie-ecran, această falsă amintire este creată de subconștient pentru a masca un eveniment traumatic în spatele altuia, mai ușor de suportat.

APRO (*Aerial Phenomena Research Organization*): asociație americană celebră de cercetare ozenologică, APRO – astăzi dispărută – a constituit prima grupare de acest fel.

BAE (*Bulletin of Anomalous Experience*): revistă canadiană creată de dr. David Gotlib, psihiatru din Toronto.

Bedroom Visitor: vizitator al dormitorului sau vizitator de seară. Considerați drept creaturi imaginare, ce le apar copiilor cărora le provoacă terori nocturne, „musafirii din dormitor” par să-și sporească intruziunile în cazul adulților. Aproape jumătate dintre cei răpiți afirmă că au fost luați de acești vizitatori misterioși apăruiți în dormitorul (sau casa) lor.

BUFORA (*British UFO Research Association*): cel mai celebru grup de ozenologi din Marea Britanie.

Criptomnezie: fenomen psihologic prin care o informație memorată în mod inconștient se manifestă ulterior la nivel conștient, prezentându-se drept nouă. Subiectul are atunci impresia de-a fi dobândit o cunoștință printr-un procedeu „magic”.

CSICOP (*Committee for the Scientific Investigation of Claims or the Paranormal*): organizație americană având drept scop negarea oricărei realități a fenomenelor paranormale.

CUFOS (*Center for UFO Studies*): înființată în 1973 de profesorul A. Hynek, titularul catedrei de astronomie de la North Western University (Illinois), CUFOS este primul grup de studii ozenologice având o conducere științifică.

Debunker: cel ce se dedă muncii de dezinformare.

ENOC: stare neobișnuită a conștiinței.

ET: extraterestru. În cadrul acestei cărți, sigla ET nu trimite la noțiunea de extraterestru, în sensul strict al termenului, ci îi desemnează pe răpitori.

Fabulație: creație a inconștientului care invadează memoria și face să apară reprezentări fantasmatică, pe care subiectul le ia drept amintiri reale. Subiectul aranjează evenimentele astfel încât să corespundă modului în care crede (sau i-ar plăcea să creadă) că s-au petrecut. Hipnoza prost condusă favorizează fabulația.

FSR (*Flying Saucer Review*): revistă engleză care a fost vreme îndelungată cea mai celebră publicație ozenologică.

HET: ipoteză potrivit căreia fenomenul OZN ar fi manifestarea unei tehnologii mult mai avansate decât a noastră, venită dintr-o civilizație extraterestră.

Implant: instrument sau aparat de dimensiuni foarte mici, pe care extraterestrii îl introduc în corpul celor răpiți, în general prin nas, ochi, urechi sau uneori prin sex (la bărbat).

IUR (*International UFO Reporter*): revistă americană de ozenologie.

Întâlnire: studiind fenomenul OZN, profesorul Allen Hynek (astronom) propusese clasificarea observațiilor în funcție de diferite categorii. El este cel ce a creat expresia de *close encounters* (sau CE), respectiv „întâlniri de aproape”, pentru a desemna cazul în care OZN-ul era aproape de martor. Aceste întâlniri pot fi de trei tipuri:

Întâlniri de Gradul I: OZN-urile sunt văzute la mică distanță de observator, pe cer sau la sol, dar nu produc efecte fizice tangibile.

Întâlnire de Gradul II: OZN-urile provoacă un efect fizic măsurabil asupra materiei neînsuflețite sau vii (pene de motor sau de radio, urme pe pământ: cercuri de iarbă arsă sau iradiată, copaci ruși sau arși, sau cicatrice ori arsuri pe pielea martorilor ori animalelor speriate.

Întâlnire de Gradul III: în acest tip de întâlnire, una sau mai multe creaturi inteligente sunt observate în interiorul sau în apropierea OZN-urilor. Aceste creaturi au un contact cu martorii.

De câțiva ani, se vorbește de:

Întâlniri de Gradul IV, caracterizate printr-o interacțiune oameni/extraterestri în interiorul navelor. Acestea sunt „răpirile”.

Întâlniri de Gradul V sau întâlniri provocate deliberat de martorii care utilizează anumite tehnici (vizualizare, meditație), concentrându-se asupra dorinței lor profunde de-a stabili contactul cu OZN-urile sau cu ocupanții acestora. Întâlnirile de Gradul V sunt răspândite îndeosebi în Brazilia.

În cadrul **Întâlnirilor de Gradul VI**, mai multe persoane (în general două, de sex opus) sunt răpite întotdeauna împreună încă din copilărie. Extraterestrii observă, în interiorul navelor, modul lor de-a dezvolta relații amicale, afective sau chiar sexuale, silindu-le să se acupleze. Când se întâlnesc pe Pământ și într-o stare normală de conștiință (adesea la ani de zile după prima răpire), răpiții de al VI-lea tip se recunosc de la prima vedere.

Martor: aici, persoană care susține că a observat un OZN sau că a fost răpită.

Memorie-ecran: vezi amintire-ecran.

MIB (din englezescul *Men in Black*: oameni în negru). Din anii cincizeci, oameni misterioși îmbrăcați în negru din cap până în picioare, cu excepția cămășii, purtând pălărie (neagră), și ale căror mașini – în mod normal limuzine Cadillac — sunt și ele negre, ar fi apărut aproape ca prin vrăjitorie ca să-i intimideze pe martori, astfel încât să nu fie divulgată nici o informație despre OZN-uri. Ei cer întotdeauna distrugerea dovezilor (fotografii, înregistrări, dosare) și dau uneori dovadă de „puteri” speciale de tip parapsihologic. MIB se prezintă deseori ca anchetatori în domeniul OZN-urilor trimiși de guvern sau de serviciile de informații. Ei apar – în general în număr de trei – când martorul este singur și nu lasă nici o urmă a trecerii lor. Cu toate că este extrem de scurtă, confruntarea cu un MIB se dovedește extrem de traumatizantă pentru martor. Folcloriștii consideră aceste stranii personaje drept transpoziția modernă a unor nu mai puțin ciudate creaturi asimilate deseori cu diavolul, întâlnite în poveștile populare și în tradiția mistică. Mărturiile despre MIB erau relativ frecvente în SUA la începuturile ozenisticii, între anii cincizeci și șaptezeci. Observațiile cele mai recente nu mai menționează aceste enigmatice personaje.

Mindscan (literal: scanare a minții): inspecție mentală. *Mindscan*-ul face parte din examenul efectuat de extraterestri asupra celor răpiți.

Missing Time: „timp lipsă”; gol de memorie. Expresie datorată cercetătorului american Budd Hopkins pentru a desemna perioada de timp nememorată a răpirii.

MUFON (*Mutual UFO Network*): cu baza în Texas, MUFON este cea mai importantă asociație americană de ozenologi; are reprezentanți în fiecare stat și în Canada, publică o revistă lunară, organizează anual un simpozion și este mândră de-a avea în rândurile sale un mare număr de universitari, oameni de știință, psihiatri, medici și psihologi.

NDE (*Near Death Experience*): tradusă uneori ca „experiență a morții iminente”, sau „trăire în apropierea morții”. În cursul acestei experiențe, subiectul, considerat mort din punct de vedere clinic, are impresia că își părăsește corpul: traversând un tunel, el este întâmpinat de rude sau de prieteni, defuncți, care îl însoțesc în lumea cealaltă, unde întâlnește o Ființă de Lumină în fața căreia își reexaminează întreaga viață trecută. Psihicul, concepția despre existență, stilul de viață și preocupările celor ce au trăit o NDE sunt în general modificate de această experiență.

NICAP (*National Investigations Committee on Aerial Phenomena*): comisie națională de anchete asupra fenomenelor aeriene. Grup ozenologic american înființat de maiorul Donald E. Keyhoe.

OBE (*Out of the Body Experience*): formă de percepție în cursul căreia toate obiectele sunt văzute de subiect dintr-un punct în care nu este corpul său fizic. Subiectul are impresia de a-și fi părăsit corpul: conștiința sa fiind deplasată, el poate așadar observa și se poate observa de altfel și pe sine (de exemplu, el poate să se vadă, din tavanul dormitorului, întins în pat).

Omuleții gri: umanoizi descriși cel mai frecvent ca autori ai răpirilor.

OZN: abreviere a expresiei Obiect Zburător Neidentificat, de unde și:

Ozenologie: disciplină (nerecunoscută) consacrată studierii fenomenului OZN.

Ozenolog: cercetător (benevol) din domeniul ozenologiei.

PTSD (*Post-Traumatic Stress Disorder*): termen de psihologie desemnând tulburările provocate de un traumatism grav (abuzuri sau violențe fizice, sexuale sau emoționale). Întorși în țară, veteranii din Vietnam au manifestat asemenea condiții de stres. Persoanele suferinde de PTSD prezintă un larg evantai de perturbări.

Regresie: întoarcere în timp, efectuată cu ajutorul hipnozei sau a altor tehnici de relaxare și hărăzită readucerii la nivel conștient a amintirilor refulate.

Teofanie: experiență în cursul căreia martorului i se manifestă o entitate divină.

Transpersonal: domeniu al experiențelor neobișnuite de conștiință, bazate pe sentimentul pe care îl încearcă individul de-a avea o conștiință ce depășește limitele ego-ului și transcendând limitele timpului și ale spațiului.

Vizitator: vezi „vizitator din dormitor”.

CUPRINS

Avertisment	5
1.	6
<i>Un straniu seminar la MIT. Enigma „timpului lipsă”. Conspirația tăcerii. Amploarea fenomenului: 3.700.000 de americani capturați de ET? Și nu sunt bolnavi mintali...</i>	
2.	21
<i>„Perioada de rodaj” a răpirilor: de la tentativa nereușită la cea reușită. Primele piese ale dosarului. Absurdități deliberate pentru discreditarea martorului. Comisia Condon pe pistă. Folosirea hipnozei. Omuleți cenușii sau reptile? Și caili sunt răpiți.</i>	
3.	55
<i>Budd Hopkins, pionierul. Psihologii și psihiatrii li se alătură ozenologilor. Michael Bershad, răpit fără să știe. Bufnițe, cerbi și lupi: bestiarul amintirilor-ecran. Inseminare artificială, copii hibridi și fetuși dispăruți. Erori suprarrealiste ale răpitorilor debordați. Linda Cortile, „cazul secolului”.</i>	
4.	88
<i>Evoluția recentă a Întâlnirilor de gradul IV: cosmonauții care străbat spațiile intersiderale lasă locul chirurgilor cosmici veniți să strângă material organic și genetic și să se hrănească cu emoțiile omenеști. Omuleții gri și alte forme de entități: trebuie să dăm crezare înfățișării Vizitatorilor? Viol fizic și mental. Fenomenologia experienței.</i>	

5.	146
<i>Sunt nebuni, sunt normali? Imposibila evaluare a unei explozii de neînțeles. Între înger și extraterestru. Dubii în privința hipnozei. Regresii multiple. Amintiri adevărate sau false? Peter Robbins sau rezistența la fabulație.</i>	
6.	175
<i>Torturi, umilințe și spaime neîntemeiate, dar și vindecări, aptitudini psihice și expansiune a conștiinței. Acești Vizitatori sunt buni sau răi? Interesul de a le ține piept și inconvenientele provenite din manifestarea acestui interes.</i>	
7.	194
<i>Însemnul torturilor: cicatrice și implanturi. Fetuși absenți și sarcini întrerupte. Pentru a termina cu scenariul sexo-genito-genetic. Manipulări manipulate. Când conștiința părăsește corpul. Comprimarea și dilatarea timpului.</i>	
8.	222
<i>O perindare permanentă a vizitatorilor cosmici. De la umanoizii de tradiție vedică până la zânele care sunt niște mincinoase cumplite. Răpiri diabolice și zborul magic al șamanilor. Răpirea sau marea călătorie a sufletului.</i>	
Glosar.	241